

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SUN

One kissed me
like the **sun** and the
other left only a **burn**.

& HER BURN

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
giana darling

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE
SUN
& HER
BURN

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
giana darling

Telif Hakkı Giana Darling
2025 Giana Darling tarafından
yazıldı Jenny Sims tarafından
düzenlendi
Sarah Plocher ve Sarah Kleehammer tarafından düzeltildi

LICENSE NOTES

Telif Hakkı 2025 Giana
Darling Giana Darling
tarafından yayımlanmıştır
Editing4indies'den Jenny Sims tarafından düzenlendi
Proofed by Sarah Plocher and Sarah Kleehammer @booksbatsandbrushes
Kapak Fotoğrafi: Ashdan Ahuna
Kapak Modeli: Alexis Elliot

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece kendi zevkiniz için satın almadıysanız, lütfen en sevdiğiniz perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması açıkça yasaktır. Yazar aşağıdakiler için tüm haklarını saklı tutar
Bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için lisans kullanımları.

Bu kitap, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçerik uyarıları için lütfen [web sitemi ziyaret ederek](#) spoilerlardan kaçının.

CONTENTS

[Çalma Listesi](#)

1. [Sebastian](#)
2. [Sebastian](#)
3. [Linnea](#)
4. [Sebastian](#)
5. [Sebastian](#)
6. [Adam](#)
7. [Linnea](#)
8. [Linnea](#)
9. [Adam](#)
10. [Linnea](#)
11. [Adam](#)
12. [Sebastian](#)
13. [Adam](#)
14. [Linnea](#)
15. [Adam](#)
16. [Sebastian](#)
17. [Linnea](#)
18. [Adam](#)
19. [Sebastian](#)
20. [Linnea](#)
21. [Linnea](#)
22. [Sebastian](#)
23. [Adam](#)
24. [Linnea](#)
25. [Adam](#)
26. [Sebastian](#)
27. [Linnea](#)
28. [Linnea](#)
29. [Sebastian](#)
30. [Adam](#)
31. [Sebastian](#)
32. [Sebastian](#)

[The Frenchman'in Önizlemesi](#)

[Fransız](#)

[Teşekkürler, vb.](#)

[Giana Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Darling Giana Darling Hakkında](#)

*Hayat onlara tekmeyi vurduğunda bile umut etmekten ve dilemekten
vazgeçmeyen hayalperestlere.*

"Üç şey uzun süre saklanamaz: Güneş, ay ve gerçek."
-Konfüçyüs

PLAYLIST

*Tüm çalma listesini [buradan](#)
dinleyin!*

"Down By The Water"-Ocie Elliot
"California Girls"-NoMBe "Simply
The Best"-Billianne
"Summertime Sadness"-Lana De Ray
"Gold Dust Woman"-Julia Holter "Ten
Years Gone"-Led Zeppelin
"Glimpse Of Us"-Joji
"I Lied"-Lord Huron, Allison Ponthier ile "Where's
My Love"-SYML
"I Got You, Honey"-Ocie Elliot
"July"-Noah Cyrus
"All the Pretty Girls"-KALEO
"Would That I"-Hozier
"Edge Of The Ocean"-Ivy "In
The Sun"-Aron Wright
"Bana Büyü Yaptın"-Austin Giorgio
"None Of Your Concern"-Jhené Aiko, Big Sean
"Ocean Eyes"-Billie Eilish
"Birbirimize İyi Davranalım"-Olivia Dean

"Like Everybody Else (acoustic)"-Lennon Stella
"Feeling Good"-Nina Simone
"Vattene Amore"-Mietta, Amedeo Minghi "Him.Her"-
James Gillespie
"golden thing"-Cody Simpson "My
Silver Lining"-First Aid Kit "Wish I
Was Better"-Kina, yaeow "People
Change"-Mipso "Golden"-Harry
Styles
"Heat Waves"-Glass Animals "Be
the One"-Dua Lipa
"West Coast"-Phillip LaRue
"Surf"-Mac Miller
"Salt And The Sea"-Gregory Alan Isakov "Worship"-
Ari Abdul
"All These Years"-Camilla Cabello "Hollywood
Forever Cemetery Sings"-Father John Misty
"Dancing With Your Ghost"-Sasha Alex Sloan "You
Are In Love"-Taylor Siwft
"Fallin' All In You"-Shawn Mendes "I
am not who I was"-Chance Pena "Bad
Love"-RYX

SEBASTIAN

T Ben daha odaya girmeden benim hakkımda konuşuyorlardı.
Bu ilk değildi ve son da olmayacaktı.

Bunu biliyordum çünkü son on yılda adım Mona Lisa ya da Ay gibi bir kültürel ikon haline gelmişti.

Ama bugün herkesin benim hakkımda konuştuğunu biliyordum çünkü *Kâbusu Uyandırmak* henüz vizyona girmişti ve şimdiden bir Oscar dalgası yaratmaya başlamıştı. Eleştirmenlerden ve hayranlardan gelen parlak ilk eleştirilere rağmen, Mart ayından yine elim boş çıkacağımdan hiç şüphem yoktu. Görünüşe göre ünlü şansım, çocukluğumdan beri arzuladığım o yakışıklı altın ödülü bana kazandırmaya yetmemişti. *Kan Yemini* senaryomla yazar olarak en büyük ödülü almıştım ama altı kez aday gösterilmeme rağmen oyunculuk dalında hiç ödül alamamıştım.

Yine de, Hollywood'daki kariyerimin son on yılında, çocukluğumdan beri beslediğim imkansız gibi görünen hayale ulaşmıştım. Herkesin tanıdığı bir isim olmayı başarmıştım. Her yaştan erkek ve kadının yüzümden ve ismimden tanıyabileceği biri.

Birinciler beni tarzım, hızlı arabalarım, güzel kadınlarım ve tüm bunlara rağmen mütevazı görünmemi sağlayan saygısız cazibem için seviyordu. İngiltere'de kaldığım süre boyunca İngilizlerden öğrendiğim kendini küçümseme eğilimi.

İkincisi, beni Tanrı'nın ve ailemin bana verdiği ve korumak için çok çalıştığım yüzüm ve vücudum için sevdiler. Yaptığım romantik filmleri, *Blood Oath*'ın başarısından sonra rol aldığım modern mafya uyarlamasındaki Romeo rolünü, Frida Kahlo ile olan ilişkisini ve hayatını anlatan Diego Rivera uyarlamasını ve en ünlüsü de son yirmi yılda beyaz perdeye yansıyan en hüznümlü aşk hikayelerinden birinde Matteo Rossi'yi sevdiler.

Picasso'nun boyaları ve Mozart'ın notaları gibi ben de sanatıma çağrıldım, bu yüzden başarının benim için bir anlamı vardı. Bu işi iyi yaptığım anlamına geliyordu. Çoğu insanın büyük başarıları imza atsa bile bir süre sonra bocaladığı bir sektörde bunu istediğim kadar uzun süre yapabileceğim anlamına geliyordu. On yıl sonra, uzun ömürlülük vaat eden bir yıldız gücüne sahiptim.

Bu yeterli olmalıydı.

Ama olmayacağını hep biliyordum. Olamazdı da.

Benim gibi bir ruh için değil.

Düzinelerce romantik rol dünyayı bana aşık etmiş olabilir ama soluk altın sarısı saçlı bir Amerikalı göçmen ve bir İngiliz aristokrat beni ayın gelgitleri gibi ele geçirdiğinden beri kimse k e n d i kalbime dokunmamıştı.

İşte bu zıtlık, ironik bir şekilde, hayranlarımı daha da kudurttu.

Ben.

Çapkın olmayan ele avuca sığmaz bir bekar. *Düşünceli ve gizemli*, dediler.

Bazıları *dokunulmaz* olduğunu yazdı.

Ne kadar yanıldıklarını bilmek beni güldürüyordu.

Dokunulmaz olduğumdan değil, iki kalbin varlığından o kadar etkilenmişim ki, gelecekte herhangi bir romantizme yer olduğundan ciddi şekilde şüphe duyuyordum. Kalbim perili bir ev gibiydi, hayaletleri kovma umudum olmadığı için boştu.

Château Marmont'un lobisinde beni karşılamak için ayağa kalktığında Isla Goodspeed'in elinde tuttuğu tablete yazdığı konuşma noktalarından biri de kuşkusuz buydu. Kırklı yaşlarının başında, kıvrıcık kahverengi saçları ve akçaağaç şurubu renginde kocaman gözleri olan zarif bir kadındı. Mağrur güzelliği ve profesyonelliği hoşuma gitmişti. Bana en büyük kız kardeşim Elena'yı hatırlatıyordu.

"Sebastian, seni yeniden görmek ne güzel," diyerek uzattığı solgun eli ve sıcak gülümsemesiyle beni selamladı. "Gördüğümünden çok daha yakışıklı görünüyorsun.

son konuştuğumuzda."

Parmak eklemlerini öpmek için elini kaldırırken ona megawatt gücündeki gülümsememi gösterdim. "Bir erkeği nasıl pohpohlayacağını biliyorsun, Isla. Bana gerçeği söyleyebilirsin. Cehennem gibi bitkin görünüyorum."

Eliyle ağzını kapatmadan önce şaşkın bir kahkaha attı. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Omuz silktim ve loş ışıklı barın karanlık gölgeleri arasına sıkışmış köşedeki masaya oturmasını işaret ettim. Château Marmont, konuklarına mahremiyet sunduğu için Los Angeles'ta ünlülerin uğrak yerlerinden biriydi.

"Son projem *Black On*'un prodüksiyonundan hemen *Waking Nightmare*'in basın turuna atladım. Belki de Los Angeles güneşi sayesinde hissettiğim kadar bitkin görünmüyorumdur," diye izin verdim ve onun arkasından otururken siyah blazer ceketimin düğmelerini açtım.

Isla'nın bakışları kısa bir süreliğine beyaz pamuklu tişörtümün göğüs kafesim boyunca uzanan dar kısmına kaydı ve sonra tekrar benimle göz göze geldi. *Black On*'a hazırlanmak için Donanma SEALS üyeleriyle eğitim almıştım ve sonuç olarak hayatımın en iyi formundaydım. Ağzımın kenarı bilmiş bir sırıtişla yukarı kalktı.

Hafifçe kızardı ve odağını kayıt cihazını ve tabletini ahşap masanın üzerinde istediği gibi düzenlemeye çevirdi.

"*Black On* sizin ilk savaş filminiz," diye başladı, ses tonu soğukkanlı ve profesyoneldi. "Senaryoyu merak etmenize ne sebep oldu? Sadece ruhunuza hitap eden projeleri kabul etmenizle ünlüsünüz ve bir savaş filmi sizin için oldukça... romantik değil gibi görünüyor."

Güldüm. "Öyle mi? *Certo*, savaşın romantik bir yanı yok; kan ve şiddet, insan hayatının korkunç bir şekilde heba edilmesi ve haysiyetin silinmesi. Ama *Black On*'un amacı da tam olarak bu. Savaşın umutsuzluğunu, kişinin ülkesini ve sevdiklerini korumaya çalışmanın ötesinde tam olarak ne için savaştığını merak etmesini vurguluyor. Başlığın kendisi, bir kaynaktan yoksun olmak anlamına gelen askeri bir terim olan 'black on'a atıfta bulunuyor. Bu durumda, karakterler empatiden yoksun. Karakterim Stefan, yanlışlıkla bir çocuğu öldürene kadar ölüm konusunda ne kadar mekanik olduğunu fark etmiyor ve sonra telafi etmek için aileye gizlice yardım ediyor. Sanırım filmde 'iyi' ya da 'kötü' adamların olmaması fikri hoşuma gidiyor. Savaş bu kavramları imkansız kılıyor."

"Bu, eleştirmenlerin mükemmel bir kötü adam olarak tanımladıkları *Waking Nightmare*'deki karakteriniz West'ten oldukça farklı."

Çekimlerden neredeyse iki yıl sonra bile West Lockwood'un karakterinin izlerini etime yapışmış örümcek ağları gibi hissediyorum. Kurbanlarını yıllarca takip eden, onları öldürmeden önce şeytani akıl oyunları ile tuzaklarına düşüren bir psikopattı. Tüm bunlar *aşk* içindi, ona yüz vermeyen ama West'in çocukluğundan beri sevdiği bir kadının aşkı için. Filmin sonunda izleyiciler, West'in kendisini rahatsız eden insanları hedef aldığını bildiğini ve kurbanlarını kendi isteğiyle ölüme gönderdiğini anladıklarında muhteşem bir dönüş oldu.

Pek çok eleştirmen ve hayranın onu romantik bir kahraman olarak görmesi çok ediciydi, ancak o zamanlar karanlık romantizm kitaplarda popüler bir türdü ve pek çok okuyucu bunu beyaz perdede görmeyi arzuluyordu.

"Evet, o bir kötü adamdı ama karakterinde izleyicileri içine çekecek kadar empati vardı. İnsanların sevgi adına yapıldığı ilan edilen eylemleri affetmeye ne kadar istekli olduklarını görseniz şaşırırsınız," dedim ve zihnim kaçınılmaz olarak geçmişe dönerken çıplak sol bileğime baktım.

Meyer'lerin bana verdiği saatten beri film çekimleri dışında saat takmamıştım. Dünyanın en iyi saat üreticilerinden biriyle altı haneli bir anlaşma teklif edildiğinde bile reddetmeyi düşünmemiştim.

"Bu çok doğru," diye kabul etti Isla, camın altındaki bir numuneyi inceleyen bir bilim adamı gibi eğik bir kafayla beni inceleyerek. "Karakterin her zamanki rollerinden farklı olduğunu düşünürsek, *Uyanan Kâbus*'taki rolünle En İyi Erkek Oyuncu dalında yeniden aday olabileceğini bilmek seni rahatlatmış olmalı."

Kahkahalarım göğsümde çınlayan güvensizlik duygusunu örtbas etti. "Çok sayıda adaylıkla kutsanmış durumdayım ve sizi temin ederim ki bunlar asla eskimiyor."

"Ama bir galibiyet değişiklik için iyi olurdu, değil mi?" Isla cevabımı ölçerek sinsice sordu.

Ona yumuşak bir gülümseme sundum. "Kazanmak her zaman güzeldir. Yine de bir projeyi asla bu yüzden üstlenmem."

"Hayır, sanırım filmin gösterime girdiği ilk üç hafta içinde yurt içinde 200 milyon doların üzerinde hasılat yaptığı düşünülürse, her standartta başarılı sayılabilir. Yine de sizi her şeyden çok performansınızın motive ettiğini biliyorum. Bu kadar çok hayranın yılın en sevdikleri filmi olduğunu söylemesi sizi mutlu ediyor mu?"

"Elbette," dedim hafif, mütevazı bir omuz silkmeye.

"Bazı eleştirmenler rolünüzü Adam Meyers'ın *The Devil Cares* filmindeki performansına benzetti. Bu karşılaştırma hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Bu soruyu neden beklemediğimi bilmiyordum.

Kendi eleştirilerimi okumasam da menajerim Mali Issah okurdu ve bana her zaman en iyi eleştirilerin derlendiği bir belge gönderirdi. Adam'ın ikonik psikopat rolüyle yapılan karşılaştırmaları görmüştüm, ben Savannah ve onunla Londra'daki evlerinde yaşarken o da aynı rolü çekiyordu.

Bunun ötesinde, senaryo masama ilk geldiğinde onu düşünmüştüm. Freddie Bannerman, Londra'nın yeraltı suç dünyasını zerre kadar pişmanlık duymadan ele geçiren, motivasyonu tamamen güce dayalı eski bir mahkumdu. Ancak Adam'ın Oscar ödüllü rolünü oynama şekli gizli bir alt akıntıdan, hiç sevilmediği için takdir edilme arzusundan bahsediyordu.

Sanki bu onu şefkate layık kılacakmış gibi, sahibine ölü fare getiren bir kedi gibi gaddarlıklar yapan West Lockwood'a benziyordu.

Waking Nightmare'i okuduktan hemen sonra Mali'yi arayıp rolü kabul edeceğimi söyledim ve tüm çekimler boyunca, istemediğim halde Adam'ı hayal ettim.

"İlginç bir durum," dedim kayıtsızca omuz silkerek ve Isla'nın bakışlarını bir kez daha fiziğime çekecek şekilde kolumu kabinin arkasına doğru uzattım.

"Bu kadar geveze olmak sana göre değil," dedi, dikkati pek dağılmamıştı. "Biri Adam Meyers ya da Savannah Richardson'dan bahsetmediği sürece."

Savannah *Richardson*.

Adam'dan boşandıktan sadece on ay sonra medya patronu Tate Richardson'la Hollywood Hills'te yıldızlarla dolu gösterişli bir törenle evlenmişti.

Yine de ikisi arasında benim için hala erişilebilir olan Savannah'ydı. New York' ta birbirimize rastlamamak mümkün değildi, Annem, Giselle ve Elena orada yaşadığı için ikamet ettiğim yer ve zamanımın çoğunu çekim yaparak ya da basın toplantılarına katılarak geçirdiğim Los Angeles. Aynı çevrelerde koşturduğunuzda, her iki şehir de oldukça küçük hale geliyordu.

Savannah da daha önce Londra'da olduğu gibi her yerde olmaya özen gösteriyordu.

Belirgin bir kariyeri olmamasına rağmen, büyük kuklacı rolünü oynamayı, insanları projelerle buluşturmayı, doğru finansal destekçilerle dirsek temasını ve gelecek vadedenleri doğru kişilerle tanıştırmayı hayatının işi haline getirmişti.

oyuncu ajansları ve yönetmenler. Tate'in yapım şirketinde bir unvanı olmayabilirdi ama onun sağ koluydu.

Her şey olup bittikten sonraki ilk yıl ona bakmayı bile reddettim.

Bunu yapmak göğsümde bir krater açıyor gibiydi, nefesimi kesen ve normal bir konuşma yapmamı engelleyen sismik derecede bir acı.

İkinci yıl, gizlice bakmaya başladım, merakım ve özlemim kireçlenen kalp kırıklığıma güçlü bir karşı ağırlık oluşturdu. Uzun zaman sonra ona bakmak garip bir şekilde, ağrıyan bir kasın üzerine baskı yapmak gibi iyi hissettiriyordu. Her zaman bildiğim gibi yaşlanıyordu, istiridyenin içindeki bir inci gibi, cilalı güzelliğine doğru olgunlaşıyor, hala onu aşk ısırıklarıyla çürütmek ve onu tahrik edici horozuma sıkıştırmak istememe neden olan dünyevi, açgözlü bir zarafet yayıyordu.

Yine de, ortak arkadaşımızın düzenlediği bir 4 Temmuz partisinde benimle ilk kez konuştuğunda, o İngiliz bahçesi çiçeği parfümünden uzun bir nefes almış ve topuklarımın üzerinde dönüp gitmişim.

Onun çekim gücüne teslim olmam bir yılımı daha aldı. Acımasızdı, sosyal ve profesyonel etkinliklerde beni yörüngesinde döndürüyordu, ta ki bir gün kendimi onunla herkesin dilindeki son oyun hakkında konuşurken bulana kadar, inanılmaz Ryan Gates tarafından yazılan ve yönetilen bir müzikal.

Her nasılsa, ertesi hafta, kendimi Cuma gecesi gösteriminde ona eşlik ederken buldum.

Bir çeşit dostluk geliştirdik.

Benim ona derinden ve sonsuza dek aşık olduğum, onun da bana izin verdiği bir arkadaşlık.

Bu tür bir ilgiden vazgeçememek ve aynı zamanda karşılığında bana gerçek bir şey sunamamak Savannah'ya çok benziyordu. Ne benim duygularımdan ne de onunkilerden söz ederdik ama aramızdaki kimya çok barizdi, herhangi bir odanın ortasında bir elektrik fırtınası gibiydi.

Bu da belki de birkaç yıl süren seyrek buluşmalar ve ılık arkadaşlıktan sonra Tate Richardson'ın Savannah'ya beni akşam yemeğine davet etmesini daha da tuhaf hale getiriyordu. Aralarındaki küçük yakınlaşmaları izlemek, Savannah'nın Adam'la -ve benimle- olmadığı kadar memnun görüldüğünü fark etmek acı vericiydi; kocasına duyduğu çılgınca tutkudan değil, ona sağladığı hayat ve statüden dolayı. Adam zevk alıyordu.

Sosyal geziler ve yardımsever ev sahibesinin yanında sokulgan ev sahibini oynamak. Keskin eleştirileri kendisine yöneltildiğinde bile onu güldürüyordu ve olumsuzluğa olan eğilimi onun doğal neşesini asla etkilemiyor gibiydi. Tuhaf bir çifttiler ama birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

Ve buna tanık olmak çok acı vericiydi.

Savannah ile olan arkadaşlığımdaki dengesizliği anlamayacak kadar zeki ve gözlemci olan ailem - her ne kadar geçmişimizin gerçek hikâyesini sadece Elena ve Cosima bilse de - bana Richardson'larla olan o yemeklere ve gezmelere neden katlandığımı sordular.

Onlara bunun Savannah'yla hiç vakit geçirmemekten daha iyi olduğunu söylemedim çünkü bu çok acınası olurdu.

Ama gerçek buydu.

İlişkimiz ne kadar zehirli olursa olsun, onu özlemekten kendimi alıkoyamıyordum.

Tıpkı Adam'a duyduğum özlemi durduramadığım gibi. Ama artık on dokuz yaşında bir çocuk değildim.

Otuz yaşımın eşiğinde, Adam Meyers ile bir daha asla bir ilişki kuramayacağımı bilecek kadar pragmatiktim.

On yıldır hiç konuşmamıştık.

Sektörel etkinliklerde ve partilerde göz göze geldiğimizde bile, koşullar ne olursa olsun bakışlarım onunkileri mıknatıs gibi çekiyordu. Onu siyah beyaz smokinlerden oluşan bir kalabalığın içinde, sanki bir spot ışığının altındaymış gibi bulabiliyordum. Gözlerim kapalı ve ellerim bağlıyken onu bulabilirdim, ruhum onun çekim gücüyle çekilen bir kuyruklu yıldız gibi yörüngesine sürüklenirdi.

Aramızda tek bir kelime bile geçmedi.

Sadece o bakışlar, o yeşil elma gözler, serbest kalıp lütfedecek başka birini bulmadan önce bir saniyeliğine on altı tekerlekli bir aracın gücüyle göğüs kafesine çarpıyordu.

Bir keresinde, zaten bağlı olduğu bir savaş filminde bir rol için aday olmuştum. Tüm umutlarıma rağmen bunu düşünmüştüm. Oyunculuk her zaman ortak tutkumuz olmuştı, Savannah'nın bile tam olarak anlayamadığı bir dil konuşuyorduk. Belki de aptal genç Sebastian'ın hayal ettiği gibi, sette birkaç yorum paylaşacak, çekimler arasında bir avuç bakış atacak ve kalplerimiz arasındaki o bağlantı bir anda yerine oturacaktı.

Belki o zaman Savvy ile birlikte olamasak bile birlikte olabilirdik.

Ertesi gün Photogram'da gezinirken son gönderisini gördüm. Adam bir yatta uzanıyordu, suyun rengi ezilmiş gibiydi.

Willa Trombley'i kollarında tutuyordu. Adam beni Pinewood Stüdyosu'nda gezdirdiğinde tanıştığım aktristi, onunla ilk tanıştığım da Andrea Felice'nin filminde rol alan aktristi.

Ondan sonra bir ay boyunca Photogram'ı sildim. Mali'ye de savaş filmindeki rolü kabul etmeyeceğimi söyledim.

Savannah'yla aynı evrende olmaya zar zor katlanabiliyordum ama Adam'la yakınlığa parçalanmadan dayanamayacağımı iliklerime kadar biliyordum.

Yani hayır.

Savannah Richardson ve Adam Meyers hakkında konuşmadım.

Onların benim için ne olup ne olmadıklarını hangi kelimelerle açıklayabilirdim ki? Başkalarını ne ilgilendirirdi ki?

İnce bir şekilde gülümsedim. "Adam Meyers'ı on yıldır görmedim ve Savannah Richardson'la da sadece geçici bir tanışıklığımız var. Eğer anlamlı bir ilişkiden bahsetmemi istiyorsanız, bana annemi ya da kız kardeşlerimi sormanız daha iyi olur."

Isla dudaklarını büzdü, belli ki hassas bir noktayı takip etmekle daha az ünlü olan kardeşlerim hakkında sorular sormak arasında kalmıştı.

Her zamanki gibi kardeşlerim kazandı.

"Duyduğuma göre ikiz kardeşin Cosima'yı tebrik etmek gerekiyormuş," dedi içten bir gülümsemeyle. Yıllar boyunca Cosi'yle de birçok kez röportaj yapmıştı ve kız kardeşimle tanışan çoğu insan gibi Isla da ona sıcak bir saygı duyuyordu. "Yine hamile."

"Üçüzlere. Aslında gelecek ay doğuracak," dedim ve aileme duyduğum sevginin göğsümdeki boşlukları, çorak kayaların üzerindeki temizleyici bir okyanus dalgası gibi doldurmasına izin verdim. "Xan'ın neye bulaştığının farkında olduğunu sanmıyorum."

"Xan, Greythorn Dükü Lord Alexander Davenport'un adı," diye onayladı Isla, sanki böyle bir adamdan sıradan bir lakapla bahsedildiğini duymak onun hassasiyetini bozmuş gibi.

Alexander buna bayılırdı.

"İkisi de aynı kişi," diye onayladım. "Oğulları Aidon şimdiden küçük bir cehennem zebanisi oldu, bu yüzden evlerinin nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Sadece, kelimenin tam anlamıyla savaşımlara dayanmış bir malikanede yaşamalarının iyi bir şey olduğunu söyleyebilirim."

Isla benimle birlikte güldü. "Çok sayıda yeğeniniz var. Amca olmaktan hoşlanıyor musun?"

Giselle ve Sinclair'in çocukları Genevieve ve Theo ile Elena ve Dante'nin çocukları Aurora'yı da düşününce içimde bir sevinç kabardı,

Amadeo ve Chiara.

"Altı çocuğum var, yakında dokuz olacaklar, bu yüzden aile tatillerinin bir sirk gibi hissettirdiğini söylemek yetersiz kalır. Bu yüzden sirkten her zaman keyif almış olmam iyi bir şey."

Isla'nın gülümsemesi ilgiyle sıcacıktı. Çoğu kadın yeğenlerimden hoşlanmamı son derece çekici buluyordu, ki bence bu çitayı oldukça aşağıya çekiyordu.

"Bir gün kendi çocukların olsun ister misin?" diye sordu, kendine rağmen biraz nefes nefese.

Bu sorunun geleceğini biliyordum ama yine de göğsümün ortasına bir ok gibi saplandı.

Çocuk istiyor muydum?

Birbirleri için her şeyi yapmış ve yapacak bir ailede yetişmiş bir İtalyan'dım. Parçalanmış ve eski halinden daha da güzel bir hale dönüşmüş bir aile.

Certo, çocuk istiyordum.

Onları yarın istiyordum.

Ama ruhumun derinliklerine kadar sevmediğim bir kadın ya da erkekten asla çocuk sahibi olmazdım.

Savannah ve Adam'dan önce romantik bir kalbim varsa da, artık her zaman inandığım hayatı değiştiren, ruhu dinlendiren aşkın *gerçek* olduğuna dair kanıtım vardı.

Kız kardeşlerim ve eşleriyle her birlikte olduğumda bunu görüyordum.

Giselle ve Sinclair arasındaki hissedilir aşk onlara hayatlarını değiştirecek cesareti vermişti.

İkiz kardeşim Cosima ve Lord Alexander arasındaki destansı aşk, yılların ötesine geçmiş, katil babaların ve gizli cemiyet planlarının üstesinden gelmişti.

Elena ve Dante arasındaki tutku, kız kardeşimin buz gibi duvarlarını eritip onu yumuşatırken aynı zamanda onu tanıdığım en sert, en kendine güvenen kadın haline getirmişti.

Onların aşk hikayelerini izlemek, gerçek bir sonsuza dek mutluluğa tanık olmak, ilk ve tek senaryomu bitirdikten on yıl sonra kalemimi elime alıp yeniden yazmam için neredeyse yeterliydi.

Neredeyse.

"Bir gün," dedim. "Doğru kişiyle."

Ona göz kırptığımda Isla'nın yüzü hafifçe kızardı.

Hafta içi öğleden sonra erken bir saatti, bu yüzden Bar Marmont ikimiz dışında boştu, bu yüzden kapı açıldığında dikkatim doğal olarak ona çekildi.

Bir kadın içeri girdi, arkasındaki parlak Los Angeles güneşi yüz hatlarını gölgede bırakıyor ama ince formunu öne çıkarıyordu.

Savannah, ismiyle şeytan gibi çağrılmışçasına salona girdi.
Bar.

SEBASTIAN

S Onun imzası olan beyazı giymişti; boğazında fiyonkla bağlanmış ipek bir bluz ve her santimini saran kalem bir etek. Kıvrılmış soluk sarı saçları her zamanki gibiydi ve yaşlanmış olmasına rağmen Son on yılda, Viktorya döneminden kalma bir tabloyu andıran o mağrur güzelliğini hâlâ koruyordu.

Hiç tereddüt etmeden, o iri mavi gözleri etrafı tararken beni buldu ve ağzı sert bir çizgi haline geldi.

Çünkü Savannah kocası Tate Richardson ve bugünlerde Hollywood'un genç ve seksi yıldızı Jace Galentine'le birlikteydi.

Hiç şüphesiz onu gelecek yapımlarından birinde rol alması için ikna etmeye çalışıyorlardı.

Sektörde Savannah'nın onunla bir ilişkisi olduğuna dair fısıltılar olmasına rağmen son beş yılda onlarla sayısız filmde çalışmıştı.

Kanım zehre dönüştü, kalbimin her acımasız atışında midem bulanıyordu.

Ne olduğunu anlayamadan ayağa kalktım ve Isla'ya kocaman bir gülümsemeyle elimi uzattım, efsanevi etkisinin onu rahatsızlığımdan uzaklaştıracığını umuyordum.

"Biraz yürüyelim mi? Bu bar çok havasız ve dışarıda güzel bir gün var."

Kaşları çatıldı ama Isla tabletini usulca bir kenara bıraktı, kayıt cihazını aldı ve uzattığım eli kabul etti.

Hâlâ kapıda bekleyen üç kişilik gruba doğru ilerlerken "Havasız mı?" diye sordu. "Yoksa kalabalık mı?"

"Bunlar genellikle eşanlımlıdır, değil mi?" Diğer gruba yaklaşırken hafifçe cevap verdim.

"Seb, oğlum," diye bağırdı Tate 1950'lerin radyo spikeri sesiyle, her yere hükmeden, çatırdayan, gürleyen bir bariton. "Bu ne sürpriz! Seni görmek harika."

Samimiyeti uzun zaman önce acıma duygumu kırmıştı, bu yüzden karşılığında ona verdiğim gülümseme şaşırtıcı derecede gerçektir. "Hey Tate, ben de seni gördüğüme sevindim. Savannah. Jace."

Sırayla diğer ikisine başımı salladım.

Savannah bana öylece bakıyordu, affımı ve ilgimi isteyen yalvaran bir bakış. Beni son aradığında cevap vermemiştim. Gururu, ilk ben ulaşana kadar tekrar aramasına izin vermiyordu.

Jace sadece başıyla onayladı. Çoğu aktör gibi uzun boylu değildi ama tek eksiği buydu. Cennetten inmiş bir melek gibi güzeldi, altın sarısı saçları şişede satılamazdı ve yüz hatları ince ayarlanmıştı ama yine de erkeksiydi. Aksiyon filmlerinde ve romantik komedilerde büyüleyici, saygısız karakterleri, benim karanlık düşünceli, genellikle trajik karakterlerimin hafif yürekli, rahat folyosunu oynadı.

Birbirimizden pek hoşlanmıyorduk ve bu benim için onun Savannah'yla ilişkisi olduğuna dair söylentilerin doğru olduğunu teyit ediyordu.

Ne de olsa genç ve gelecek vaat eden aktörlerden hoşlanıyordu.

"Gel bizimle otur," dedi Tate, tüm yaşlı beyaz adamların yaptığı gibi, sanki itaat etmeyi reddetmem aklının ucundan bile geçmemiş gibi. "Eski moda içkilerimizi yudumlayacak ve ön prodüksiyona sokmaya çalıştığımız şu lanet film hakkında konuşacaktık."

Kolumdaki kadını göstererek, "Şu anda mutlu bir şekilde bağlıyım," dedim. "Sevgili yol arkadaşım Isla Goodspeed'le tanıştınız mı?"

Çevresel görüşümde, Savannah'nın her kadını kıskandıracak kadar güzel olan Isla'ya kaşlarını çatarak baktığını fark ettim.

Ve Savvy, tüm zarafetine ve gücüne rağmen kıskançlık ya da sahiplenme duygusundan uzak değildi.

"Gerçekten bize katılmalısın Sebastian," diye ısrar etti, aniden yaklaştı, eli koluma bir kelebek kadar nazıkçe konmak için uzandı. "Çok uzun zamandır elde edilmesi zoru oynuyorsun. Bir Richardson Prodüksiyonunda rol almanın zamanı geldi de geçiyor bile."

Kendi gözlerimi yakmayı tercih ederdim.

"Bir görüşmenin ortasındayım," dedim Isla'ya sıcak bir şekilde gülümseyerek. "Yani gitmemiz gerekiyor. Ama hepinizi görmek harikaydı."

"Seni ararım," dedi Tate yanlarından geçerken. "Eski günlerdeki gibi kulüpte raket vurabiliriz."

Ben daha gençken ve bu tür aptallıklara daha yatkınken sadece üç ya da dört kez tenis oynamıştık. Tate'in babacan, neşeli doğası başka koşullar altında bana çok çekici gelse de şimdi kendimi uzak tutmaya çalışıyordum.

Hayatımda hiç böyle biri olmamıştı. Benden gerçekten hoşlanan ve babacan bir tavırla benim için en iyisini isteyen yaşlı bir adam.

Andrea, belki, ama benden büyük olmasına rağmen birlikte çalışıyorduk. Ve özel hayatı o kadar berbattı ki, Tate'in yapmaktan hoşlandığı gibi bana tavsiye verecek durumda değildi.

"*Bene*," dedim yine de, omzumun üzerinden bir el sallayıp Isla için kapıyı açmadan önce.

Birkaç dakika şaşırtıcı bir sessizlik içinde yürüdük. Bana bu kısa molayı verdiği için Isla'ya minnettardım.

"Tower Bar?" Ben önerdim.

Bana şakacı bir bakış atarak başını salladı. "Böyle bir muamma olmaktan hoşlanıyor musun? Çok açık, çekici, cana yakın bir adama benziyorsun ama işin dışında hayatınla ilgili gerçek anlamda hiçbir şey söylemiyorsun."

"Ailem hakkında da konuştuğumu iddia edebilirim." Bir Lombardi olmaktan, kız kardeşlerimi hem en iyi arkadaşlarım hem de ailemden saymaktan gurur duyuyordum.

"Elbette," diye kolayca kabul etti. "Peki ya Sebastian Lombardi'nin ele avuca sığmayan kalbi? Eğer o hikâyeyi bulabilirsem derginin kopyaları raflardan uçar gider."

Onu serin lobiye ve bara doğru yönlendirirken, "Ben kendi kopyamı alırdım," diye şaka yaptım.

"Kendi kalbini tanımadığını mı ima ediyorsun?" diye sordu kurnazca, çünkü hostes beni hemen tanıdı ve sessizce bizi loş odaya soktu.

Tower Bar, hafta içi öğleden sonra erken saatlerde bile daha kalabalıktı. Yanımızdan geçerken birkaç arkadaş çenelerini bana doğru eğdi ama ben oyalanmadım.

"Sevdiğin şeyi neden sevdiğini ve sahip olmadığın şeyi neden özlediğini biliyor musun?" Köşedeki parlak, koyu ahşap barı gören bir masada durduğumuzda tartıştım. "Ve eğer yaparsan, dünyanın incelemesi için bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Bu yüzden mi on yıldır bir senaryo yazmadın?" diye itti yerine otururken.

Gülümsemem çarpıktı. "Beni yakalamadığı sürece hiçbir şeyin peşinden gitmeye inanmıyorum. Ne yazık ki, uzun zamandır yazmak için inatçı bir dürtüyle çarpılmadım."

Yaratma yeteneğim, yeni bir bahar filizi ya da kumdan yapılmış bir kale gibi kırılgan bir şeydi ve Meyer'lerden ayrıldıktan sonra kalbimle birlikte iç organlarımın da içi boşaltılmıştı. Bazen göğsümde bir şeyler kıpırdanıyor, kalemi kâğıda dökmek için hayali bir dürtü duyuyordum ama hikâyeyi tekrar bu şekilde anlatmak için bir damara izin verene kadar yıllar geçebileceğini biliyordum.

O sırada bir koku çarpı burnuma, aromatik ve çiçeksi, sıcak bir tavada ısıtılmış baharat gibi. Baharatlı dumanın o koyu dalları üzerimden, içimden geçti ve tropik bir bahçenin yoğun, güzel kokulu havasını, bir kadının iç uyuğunun mahrem kokusunu, Fas baharat pazarlarının sarhoşluğunu, kıyıda esen bir meltemle gelen tuzun altını çizerek aklıma getirdi. Beni burun deliklerimden yakalayıp içine çekti ve bakışlarımı sol omzumun üzerinden bir kadın masamızın yanından bara doğru yürürken izledim.

Uzun boyluydu, gür kıvrımları parlak sarı bir elbiseyle sarılmıştı, dışarıdaki kış gökyüzünü ısıtan güneş ışığıyla aynı renkteydi. Genellikle atletlere ya da dansçılara özgü bir fizikselliğe sahip, umursamaz bir duygusallıkla hareket ediyordu. Sarı saçlarının uzun, hafif karışık dalgaları sırtından aşağı dökülüyor, kumaştaki bir kesikten görünen omurgasının kahverengileşmiş tabanını okşuyordu. Kalçalarının sallanışını, bronzlaşmış baldırlarının elbisenin eteklerinin altında parlayışını, ışığına kapılan birçok insana tek bir bakış bile atmadan yemek salonunu boydan boya geçişini izledim.

Kesinlikle öyleydim. Sarışınları her zaman çok sevmişimdir ve bu kızın sanat eseri gibi dalgalı saçları arkadan bile çok etkileyiciydi.

"Sebastian?"

Bakışlarımı muhteşem kadından ayırdım ve ışıltılı gözlerle beni izleyen Isla'ya sıırttım.

"İkinizi tanıştırmamı ister misiniz?"

"Onu tanıyor musun?" Kaşlarımı çattım. Eğer ünlü biriye, onunla daha önce yolumun kesişmemiş olması nasıl mümkün olabilirdi? Kibirli davranmış olabilirim ama o ana kadar Hollywood'da tanımaya değer herkesi tanıdığımı emindim.

Isla başını salladı ve güzel yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hayır ama Sebastian Lombardi'nin ağzının suyunu akıtan kızla tanışmak istediğimden eminim."

"Sen de ben de," dedim, söz konusu kız nihayet barda durduğunda ona baktım, masamıza yeterince yakındı, hafifçe yana döndüğünde göğüs dekoltesinin cömert kabarıklığını ve saçının tam soluk sarı tonunu seçebiliyordum. Yanında oturan kadın daha yaşlıydı ve sarışına bakmak için döndüğünde yüzünde ifadesiz bir ifade vardı. Ancak barmen onu hemen fark etti ve yanaklarına birer öpücük kondurarak birbirlerini tanıdık bir şekilde selamladılar. Beklenmedik bir kıskançlıkla göğsümün sıkıştığını hissettim ve kaşlarımı çattım.

Bu duyguya alışık olmadığımın değildi. Bir İtalyan, üç güzel kız kardeşin erkek kardeşi ve kırmızı kanlı bir erkek olarak, sağlıklı bir saplantıya girmeden geldikleri kadar sahipleniciydim. Ama adını bile koyamadığım bir kadın için göğsümü kabartmaya hakkım olmadığını ben bile kabul edebiliyordum.

"O muhteşem," dedi Isla. "Ona benzemek için neler yapabileceğimi bilmek bile istemezsin."

Onun içinde olmak için yapacağım şeyleri bilmek bile istemezsin.

"Hayal edebiliyorum," diye mırıldandım.

O uçsuz bucaksız bacaklarını çaprazlamasını izledim, gözlerim elbisesinin kalçasından ayrılıp altın rengi kalçasını ortaya çıkaran ince kumaşını takip etti. Boğazım kurumuştı ve tenim karıncalanıyordu.

Onu istiyordum.

Ve artık erkeklerin kadınları arzulamaya teşvik edildiği kibar medeni şekilde değil. Hayır, odamın karşısında oturan sarışın tanrıçayı arzulama şeklim vahşiceydi, hiçbir dile çevrilemeyen bir kan diliydi. Kaslarım adrenaline şişti ve bir kafir gibi ona yaklaşıp en azından bu gece için onu kendime mal etmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

"Dürüst olmak gerekirse, Seb, dünya seni yıllardır kız kardeşlerin ya da Savannah Richardson dışında bir kadınla birden fazla kez görmedi. Nedenini öğrenmek için sabırsızlanıyorum," dedi Isla, öne doğru eğilerek saçlarından bir tutamın masanın üzerinden su bardağına düşmesine neden oldu. Fark etmemişti. Isla'yı sevmeme ve neredeyse arkadaş olarak gördüğüm tek muhabir olmasına rağmen, Savvy hakkında sürekli bilgi peşinde koştuğu için kendimi cömert hissetmiyordum.

"Özel hayatım hakkında konuşmam," dedim yumuşak viskiden büyük bir yudum alarak. "Bu konuda nazik davrandım Isla, ama sabrımı zorluyorsun."

"Sebastian, bu makale için önemli bir şeye ihtiyacım var," diye ısrar etti, kendi hoş ifadesi bozulmuştu. "Şu anda ortalıkta dolaşan dedikodulara bakılırsa, bana manşetlik bir şey vermezsen bu makaleyi ertelemek zorunda kalacağım."

"Ne söylentisi?" Bu oyundan ve sohbetten aniden sıkılmış bir halde sordum.

Bakışlarım sürekli bardaki canlı sarışına kayıyor, oturduğu yerde dönerse yüzünü bir an olsun görebilmeyi umuyordum. Onunla ilgili bir şey beni çağırıyordu, dalgaların ritminin altında gömülü bir siren şarkısı gibi zayıftı. Bir tanıma.

"Adam Meyers hakkında," dedi Isla, bakışlarım tekrar ona döndüğünde nazlı bir gülümsemeyle bekledi.

Kalbim tehdidimin içine gömüldü, o kadar hızlı atıyordu ki öğüreceğimi sandım.

Isla sudaki kanı hisseden bir köpekbalığı gibi çantasına uzandı ve değersiz bir dedikodu gazetesini olduğunu anladığım katlanmış bir dergi çıkardı. Dergiyi şapkadan tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi uzattı, kendini beğenmiş bir üstünlükle, perdeyi indirmeden önce manşeti okumamı somut bir beklentiyle bekledi.

"Söylentilere göre eşcinselmış."

LINNEA

"Y Hala tuz gibi kokuyorsun."

Barmenden bir bardak maden suyum alırken içimi çektim, Harry adında bir adamdı ve son zamanlarda benimle birkaç kez çıkmıştı. Bahar, çok ihtiyacım olan bir yudum alırken iç çekişimi dudağımın arkasına sakladım. "Bu sabah dalgalar kaçırılmayacak kadar güzeldi," diye itiraf ettim, Cynthia orada olduğumu zaten bildiği halde.

O her zaman bilirdi.

Cynthia Gadon beni pek sevmezdi ama en eski arkadaşlarından biri olan anneme iyilik olsun diye beni ajans müşterisi olarak almıştı. Beni bırakmak istediği çok açık olsa da bunu yapmayacaktı. Şimdi değil, bu iyilik onu Miranda'yı şu anki haliyle ziyaret etmekten muaf tutarken.

"Seçmelere geç kaldın," diye beni bilgilendirdi.

Gözlerimi devirmemeye çalıştım. "Sana böyle mi söylediler? Çünkü erkenciydim ve odaya zamanında giremememin tek nedeni oyuncu yönetmeninin oğlunun onunla çıkmayı kabul edene kadar kapıdan geçmeme izin vermemesiydi."

Cynthia kaplamalarını bana doğru kaldırdı, soluk leylak rengi dudakları bir şempanzeninki gibi geriye doğru soyulmuştu. "Sadece kabul etmeliydin, Linnea. Neden her zaman işleri kendin için daha da zorlaştırmak zorundasın?"

"Kendim için daha zor mu?" Yavaşça yineledim, öfke parmaklarımı bardağımın etrafında pençeler halinde kıvırıyordu. "Nasıl oluyor da erkeklerin kötü davranması *benim* sorunum oluyor?"

Cynthia, seçmelerde ya da aldığım nadir projelerde bu tür konuları gündeme getirdiğimde her zaman yaptığı gibi, "Ben de hareketi sona erdi," diye bana ders vermeye başladı. "Kendini toparlamalı ve profesyonel olmalısın."

Gözlerimi kapattım ve kafasını ısırılmamak için kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

"Sanırım ikinci tur için geri gelmemi istemediler?" Düşüncesi berbat olsa da kayıtsızca sordum.

Ulusal bir hamburger zincirinin reklamlarında oynamak beni heyecanlandırmıyordu ama Miranda ve benim paraya çok ihtiyacımız vardı.

Magazin basınının on sekiz ay önce iddia ettiği gibi, "servet avcısı nasıl da düşmüştü."

Annem Miranda'ya frontotemporal demans teşhisi konulduğunda, o zamanki kocası -Miranda'dan altı yaş küçük bir teknoloji milyoneri olan beş numaralı Paul- ondan hemen boşanmış ve onu kendi bakımıyla baş başa bırakmıştı.

Ancak Miranda kırk beş yıllık hayatı boyunca tek bir an bile kendine bakmamıştı.

Panik içinde ve ağlayarak yardımına ihtiyacı olduğunu söylemek için aradığımda ne yapacaktım? Sahip olduğum tek anneyi geri mi çevirecektim?

Babam ona hiçbir şey borçlu olmadığını söyledi. Bana DNA'mın yarısını vermişti, ama daha fazlasını değil.

Tam olarak aynı fikirde değildim. Miranda Hildebrand beni birini sevebilecek kapasitesi kadar seviyordu, yani çok fazla değil. Narsistik bir kişilik bozukluğuna sahip olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu, bu yüzden hayattaki her şey onunla ve onun arzularıyla ilgiliydi. Ben daha küçükken, İngiliz kocası, yabancılaştığı Amerikalı kızıyla birlikte mükemmel bir aile olmalarını istediğine karar vermişti. Bu yüzden Miranda beni babam ve amcalarımla birlikte yaşadığım Maui'deki devlet okulundan alıp Londra'daki lüks bir özel okula götürdü.

İki yıl boyunca anne olmak için elinden geleni yapmıştı ama kocası Wyndam aslında daha iyi bir ebeveyn olmuştu.

Lise mezuniyetimin ertesi gecesi gözyaşları içinde ayrıldığımda Miranda'yı bir daha görmeyi hiç beklemiyordum ve bu ihtimal beni hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Yine de burada, Miranda'nın faturalarını ödeyebilmek için ulusal bir hamburger reklamında oynamak üzere benden hoşlanmayan bir kadınla pazarlık yapıyordum.

"Seninle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum Linnea," dedi Cynthia, sanki sinüs başını ağrıtmışım gibi burnunun kenarını sıkarak. "Mayo giymek istemiyorsan göğüslerin modellik yapmak için çok büyük."

Cosima Lombardi ve Adriana Lima gibi dünyanın en ünlü modellerinden bazılarını düşünerek yüzümü buruşturdum. Hiçbir şey giymeden modellik yapacak kadar çekici olmamın *imkânı* yoktu.

Ayrıca, eğer bana şans verilirse, oyunculuk yapmayı da seviyordum. Miranda'nın izinden gitme konusunda her zaman isteksiz olmuşumdur ama oyunculuk yapmak ve bunu değerli bir şeyde iyi bir şekilde yapmak kalbimin gizli bir arzusuymuştu.

Cynthia, Birkin'inden kâğıtları çıkarırken, "Bu noktada, sektörde başarılı olmak için gerekenlere sahip olmadığın açıkça ortadayken seni temsil ederek annene karşı fazlasıyla adil davrandığımı düşünmek zorundayım," dedi.

Uğursuz bir *çözümle* barın üstüne düştüler.

Bu bir fesih mektubuydu.

Hayatımın bu noktasında, hayatın dişlerime tekme atma alışkanlığına alışkın olduğumu düşünebilirsiniz, ancak darbeyi hala ayaklarıma kadar hissediyordum.

"İşler yolunda gitmiyor," dedi Cynthia sakarin bir nezaketle, elini hafifçe koluma koyarak. "Kimse bu konuda benden daha üzgün olamaz."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım ve küçük bir zafer kazanarak kazandım. Hollywood'un sahtekârlığı dişlerimi kenetlemekte asla başarısız olmamıştı.

Arkamdan gelen hafif bir gürültü dikkatimi omzumun üzerinden çekti ve uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adamın hırslayarak masadan kalktığına şahit oldum.

"Bundan daha dürüst olduğunu sanıyordum," diye homurdandı karşıdaki kadına, ceketinin düğmelerini iliklerken, topuklarının üzerinde dönerek ondan uzaklaştı. "Eğer bu saçmalığı yazarsan, seni *gömmek* için elimdeki tüm gücü kullanacağım, Isla."

Kapıya doğru ilerlerken bakışları benimkilere kilitlendi ve nefesim ciğerlerimde kesildi.

Sebastian Lombardi.

İlk kez on yıl önce, Londra'da soğuk bir gecede Meyers'lerin yüzme havuzunun yanında huysuz bir genç olarak tanıştığım adam.

Çiftin Chelsea'deki evlerinde yaşadığı bir yıl boyunca arkadaş olmuştuk ama New York'a taşındığında ilişkimiz kartpostal alışverişine dönüşmüştü. Her biri kurdelelerle bağlanmış ve Miranda'nın bungalovundaki yatağının altındaki bir kutuda özenle saklanmış olarak hala bende duruyor. On yıl sonra bile bana yazmaya devam ediyordu.

Ama onu on yıldır görmemiştim.

Ve zaman Sebastian'a çok ama çok dostça davranmıştı.

On sekiz yaşındayken bile uzun boylu, geniş omuzlu ve bir kadının hayallerini süsleyen türden kocaman ellere sahipti ama artık bir erkekti, vücudu doluydu ve dar, pahalı kıyafetlerinin altından görebildiğim yoğun kaslarla doluydu. Saçları daha uzundu, belki de bir çekimden kalmaydı, dalgalar alnından beni bir avcının gibi koltuğuma mıhlayan o kaplan sarısı gözlere doğru düşerken daha belirgindi.

Kalbimin gizli arzularından bahsetmişken, Sebastian Lombardi'yi havuza doğru usulca ok atarken ve suyun kabuğunu kırarken gördüğüm andan beri oraya yerleşmişti, mürekkep rengi saçları bronzlaşmış yüzünden geriye kaymıştı, dolgun ağzı dilimle tatmak istediğim bir nefesle ayrılmıştı.

"Linnea Kai?"

Sesi daha derindi, aksanı o zamanlar olduğu gibiydi, İtalyan kahvesi gibi kalın ve zengindi. Onu filmlerde sesli harfleri yumuşatırken ve sessiz harfleri bir Amerikalı gibi sert kenarlar halinde keserken izlemiştim ama sesinin bu halini her zaman tercih etmişimdir. Saf bir müzik gibiydi.

"Sebastian," dedim, bunu yaptığımı hatırlamasam da çoktan ayağa kalkmıştım. "Merhaba."

Bu basmakalıp selamlaşma karşısında utançtan yerin dibine girdim ama yine de tesadüfen karşılaşmamız beni şaşkına çevirdi. Ailesine yakın olmak için hâlâ New York'ta yaşadığını ve Los Angeles'a sadece film çekmek ya da medya turu yapmak için geldiğini biliyordum. Birbirimize rastlama ihtimalimiz her zaman o kadar zayıf görünüyordu ki ona şehre taşındığımı söylemeyi bile düşünmemiştim.

Ya da belki de söylemiştim ama nedenini itiraf edemeyecek kadar utanıyordum.

Etrafında elektrik fırtınası gibi esen öfke, yüzünü geniş bir sırıtış kaplayınca bir anda dümdüz oldu. Hiç tereddüt etmeden rotasını değiştirerek bana doğru ilerledi ve ben kollarına girene kadar durmadı. Kendi kollarımı boynuna doladığımda nefes nefese güldüm ve o da beni ayaklarımdan kaldırdı, özellikle topuklu ayakkabılarla ne kadar uzun olduğum düşünüldüğünde bu bir başarıydı.

"Sen olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı saçlarıma ve parfümümü koklar gibi derin derin içine çektiğini duymuş olabileceğimi düşündüm.

Beni dikkatlice ayağa kaldırırken sırttım, ellerimi göğsünde tuttum çünkü onun gerçek olduğundan hâlâ emin değildim. Onu tekrar kanlı canlı görmeyi defalarca hayal etmişim ama bu an bir Dali tablosu kadar gerçeküstüydü.

"Şehirde olduğunu bilmiyordum!"

"*Waking Nightmare* için tur atıyorum," diye omuz silkerek açıkladı, ama gözleri yüzümü tararken üzerimde yoğunlaşmıştı. O altın bakışların ne kadar sinir bozucu olduğunu, sanki etin ve kemiğin içinden insanın tam merkezine kadar görebiliyormuş gibi hissettirdiğini unutmuştum. "Meşgul müsün? Seninle karşılaşma şansına eriştiğime göre, arayı iyice kapatana kadar seni bırakmaya niyetim yok."

"On yıllık bir hayatı yakalamak biraz zaman alacak," diye uyardım onu ama gülümsememin genişliği etkiyi yok etti.

Göz kırptı. "En sevdiğim Amerikalı kız için zaman ayırabilirim." "Gördüğüm kadarıyla hâlâ saçmalıyorsun," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Kahkahası restoranda bizi izlemeyen herkesin dikkatini çekti. Zengin, melodik bir kıkırdamaydı bu, içimde sıcacık bir sarmal hissettim.

Magazin basını bazen ondan "Seks Tanrısı" ve "İtalyan Aygırı" gibi aptalca sıfatlarla bahsediyordu.

Nedenini anlayabiliyordum.

"Benden hiç etkilenmedin, değil mi?" diye mırıldandı, elleri hâlâ üst kollarımı hafifçe kavıyordu. "Bunun değişmediğini görmek güzel."

"Hâlâ her zamanki gibi saygısızım," diye söz verdim. Arkamda biri boğazını temizledi.

Sebastian'ın bakışları omzumun üzerinden gelen sesi takip etti ve kaşlarını çatı. "Affedersiniz, çok kaba davranıyorum. Burada biriyle birliktesiniz."

"Cynthia Gadon," dedi eski menajerim, Sebastian'a elini uzatırken omzuyla bana çarpacak kadar yaklaşıp. "Sizinle tanışmak bir zevk. Filmlerinizin *büyük* bir hayranı olduğumu söylemeliyim."

Gözleri bana kayarken parlıyordu. "Ah, gerçek bir hayranla tanışmak güzel."

Gözlerimi devirdim, o da bana o dişlek beyaz sırtışını fırlattı, eğer bu kadar çekici olmasaydı kurt gibi sırtabilirdi.

"Cynthia benim eski ajanım," diye açıkladım ona kibarca.

Sırtışını kontrol altında tutmak için kenarını ısırıldı. "Ne yazık."

"Hayır, hayır," dedi Cynthia, solgun boynundan aşağı sızan telaşlı bir kızarıklıkla. "Linnea ve ben sadece şartları yeniden görüşüyorduk."

"Öyle mi yapıyordunuz?" Sebastian ellerinden birini koluma indirip parmaklarını benimkilere doladı. Sanki kalbim ona yaklaşmak için göğsümden koluma doğru kaymış gibi nabzımı parmak uçlarımda hissedebiliyordum. "Ne tesadüfî bir zamanlama."

Cynthia rahatlamış bir şekilde gülümsedi, böyle bir süperstara yakın olan tek müşterisini güvence altına aldığına hiç şüphe yoktu.

Ama onun aksine ben Sebastian'ı tanıyordum. Güzelliği kadınları kendi yörüngesine çekmek için çekici bir alev olabilirdi ama onları kendine bağlayan şey zekâsıydı.

"Ben de tam menajerim Mali ile buluşmaya gidiyordum. Sizi tanıştırayım," diye ilan etti.

Mali Issah Hollywood'un en büyük isimlerinden biriydi. Aralarında Jace Galantine, Maya Cervantes ve Iona Blake'in de bulunduğu dünyanın en iyi yıldızlarından düzinelercesini temsil ediyordu.

Cynthia'nın ağzı açık kaldı.

Barın üzerindeki fesih mektubunu almak için Sebastian'a doğru eğilirken gülümsememi saçlarımin arkasına sakladım. "Şunu imzalayayım da yolumuza gidelim." Göğüslerim karnına değecek şekilde vücudumu döndürdüm. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözleri mizahla ve belki de daha karanlık bir şeyle parlıyordu. "Kaleminiz yok, değil mi?"

Birden barmen Harry karşıma dikildi ve tezgahın üzerinden bir kalem uzattı ama ben Sebastian'ın kendi kalemini almak için ceketinin iç cebine uzanmasını bekledim. Kalemi bana uzatmak için iyice eğildi, baharatlı kolonyasının kokusu sıcak ve davetkârı.

Kullandığım parfüm bana aynı kokunun kadınsı bir versiyonunu hatırlatıyordu. Tekrar burnuma gelmesi, bilinçaltımda ona çekilmemin nedeninin bu olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Kalemi elime sıkıştırırken "İyi ki kurtuldun," diye fısıldadı. Göz kırpma sırası bendeydi.

İmzamı kâğıda attıktan sonra yüzümü tamamen ona döndüm ve kalemi iç cebime yerleştirdim. Kalbinin atışı elimin arkasında ağır bir davul gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedim usulca, sadece kalem için değil, Cynthia'ya gitmeme izin vererek tam olarak neyi kaçırdığını gösterdiğin için.

Sebastian'ın eli benimkini örtmek için kalktı ve kısa bir süreliğine göğsüne bastırdı. "Ne zaman istersen."

"Linnea, gerçekten, eğer bir dakikanı ayırıp konuşabilirsen-" Cynthia tekrar denedi.

Sebastian gözlerini benden ayırmadan, "Korkarım onu uzaklaştırmak zorundayım," dedi. Cebinden bir miktar para çıkarıp masanın üzerine atmasını izledim. İki yüz dolarlık banknot bana doğru parladı. "Bu Linnea'nın şampanyasını karşılar."

"O köpüklü suydu," diye düzelttim. "Sadece süslü bir bardakta içmeyi seviyorum, böylece içenlere dahil olduğumu hissediyorum."

Mizah, o muhteşem gözlerin yanındaki deriyi kırıştırdı.

"Bu berbat günü neşelendirmek için tam da ihtiyacım olan şeydin," dedi sandalyemin yanındaki yerden büyük çantamı almak için eğilirken. Çantayı bana vermek yerine kolunun altına sıkıştırdı. Garip bir şekilde çekici bir yanı vardı, erkekliğinde erkeklerde pek sık görmediğiniz bir güven vardı. Hiç tereddüt etmeden, bir elini belime koyarak beni restorana doğru götürdü. Nasırlı parmak uçlarının oradaki hassas deriye sürtünmesi tüm vücudumun ateşle kızarmasına neden oldu.

Kolumu onun koluna doladım ve on yıllık ayrılığın sanki hiç yaşanmamış gibi ortadan kalkmış olmasıyla içim ısınarak ona baktım. "Kumsal beni her zaman daha iyi hissettirir. Ayak parmaklarımızı kuma daldıralım mı?"

"Yapmalıyız," diye kabul etti. "Ve dondurma yemeliyiz."

"Kesinlikle," dedim gülerek, çünkü Sebastian'ın her zaman aç olduğunu unutmuştum. "Dondurma ve okyanus, büyümlü bir kombinasyon."

"Tıpkı bu saçlar gibi," dedi, karışık dalgaları omzumdan sırtıma doğru iterken biraz hıçkırarak. "Ve çivit rengi gözlerin."

"Büyümlü," diye azarladım. "Bunun bende işe yaramayacağını biliyorsun."

Bu düpedüz bir yalandı. Kalbim hızla çarpıyor, avuçlarım terliyor, karnımda milyonlarca kelebek uçuşuyordu. Ama sandığımdan daha iyi bir oyuncu olmalıydım çünkü Sebastian gülmek için başını geriye attı ve "Biliyorum. Tüm çabalarım rağmen senin için asla yeterli olamadım."

Şansımı zorlamayacak ve tekrar yalan söylemeyecek kadar akıllıydım.

SEBASTIAN 1991 MODEL CIPIM HAKKINDA YORUM YAPMAMA NEZAKETİNİ GÖSTERDİ, Bizi sahile götürebilmek için onu park ettiği yere götürdüğümde, biraz fazla koli bandıyla bir arada tutulmuştu. Kalın kaşlarının arasında hafif bir çatıklıkla gözlerini kırıştırdı, dili bir yanağına yapışmıştı sanki bir şey söylemekten kendini alıkoyuyordu. Sonunda sesli bir şekilde içini çekti ve kötü bir yapışma eğilimi olmasına rağmen yolcu kapısını tek denemede açtı.

Oturabilmesi için kumaş parçalarını aceleyle koltuğundan kaldırdım, tamir ettirmek istediğim eski bir dikiş makinesi ve kendi tasarımlarım için yeniden kullanmak üzere yerel Kurtuluş Ordusu'ndan kurtardığım bir torba kıyafetle birlikte arkaya ittim.

Dağınıklık hakkında da yorum yapmadı.

Bu beni ona biraz daha aşık etti.

Özellikle de dikkatini çeken tek şey portbagaja bağlanmış iki sörf tahtası olduğunda.

"Hâlâ sörf yapıyorsun." Sıkışık noktadan çıkıp batıya, okyanusa doğru ilerlemeye odaklandığımda onu göremesem de ses tonunda bir gülümseme vardı.

"Muhtemelen çok fazla," diye itiraf ettim. "Elimden geldiğince dışarı çıkmaya çalışıyorum. Bugünlerde bana huzur veren tek şey bu."

Kısa bir sessizlik oldu ve Sebastian'ın hayatımın stresli olduğu imasını anlayacak kadar dikkatli olduğunu bildiğim için irkildim. Onunla geçireceğim şüphesiz kısa zamanı Miranda hakkında konuşarak geçirmek istemedim, bu yüzden dudagımı ısırdım ve onun da bu konuya baktığını hayal ettim.

Bir an sonra baktı.

"Ben de fırsat buldukça dışarı çıkmaya çalışıyorum," dedi, vücuduna göre çok küçük olan koltuğunu ayarlarken.

"New York sörf için pek de uygun bir yer sayılmaz."

"Hayır, ama Long Island uzak değil. Yine de taşak gibi soğuk." Titredi, bu da beni güldürdü. "Buraya gelebildiğimde çok daha iyi oluyor ama ziyaretlerimi kısa ve yoğun tutmaya çalışıyorum."

"Böylece eve, şehre gidebiliyorsun," diye tahmin ettim. "Lombardi kadınları nasıl?"

Bakışlarımı ona kaydırdım çünkü yüzündeki gülümsemeyi görmek için harcayacağım çabaya değeceğini biliyordum.

"İnanılmaz," dedi gururla. "A n n e m i n restoranı bir ödül daha kazandı ve başkalarını açmak için teklifler alsa da mutlu olduğunu söylüyor

Küçük İtalya'da yemek pişiriyor. Elena her zaman olduğu gibi ortalığı kasıp kavuruyor ve isimler alıyor ama şimdi bunu çok para kazanarak ve oldukça eksantrik karakterleri temsil ederek yapıyor. Sanırım sana Dante Salvatore'a aşık olduğunu söylemişim?"

Başımı salladım, çünkü söylemişti ama aynı zamanda skandalı herkes gibi ben de gazetelerden okumuştum. Dante Salvatore mafya olduğundan şüphelenilen biriydi ve şimdiki karısıyla onu cinayet ve haraç davasında temsil ettiği sırada tanışmıştı. Ünlü bir şekilde, davayı kazanmışlar ve aynı zamanda Birleşik Devletler Bölge Savcısı Dennis O'Malley'i alaşağı etmişlerdi. Elena ve Dante'nin mahkeme salonundaki öpüşmesinin görüntüsünü *New York Times*'in ön sayfasından hala hatırlayabiliyordum. Hatta popüler bir GIF haline bile gelmişti.

"Şu anda üç çocukları var," diye devam etti. "Dürüst olmak gerekirse bu inanılmaz. Tüm başarısı ve hırslı kız kardeşimi en çok sevindiren şey ailesi. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Sesi o kadar sıcaklık taşıyordu ki aramızdaki havayı ısıttığını hissedebiliyordum. Bu bana kardeş özlemi çekti.

"Giselle aslında California Sanat Enstitüsü'nde misafir öğretim görevlisi olarak bir pozisyon kabul etti, bu yüzden o, Sinclair ve iki çocukları önümüzdeki yıl burada olacaklar." Şansına inanamıyormuş gibi konuşuyordu, ailesi bu kadar yakinken kendisi onlardan ülkenin diğer ucunda olmak zorundaydı. "Ödül sezonu kampanyası için bir süre şehirde olmam gerekiyor, bu yüzden ailemin yakın olması iyi bir şey."

"Özellikle de ikiz kız kardeşin İngiltere'de yaşıyorsa," diye bitirdim çünkü Cosima'yı nasıl özlediği birbirimize yazdığımız neredeyse her mektupta belli oluyordu.

"*Si*," diye mırıldandı, manzarayı görmeden pencereden dışarı bakıyordu. "Onu çok özleyorum. Ama hepimiz önümüzdeki Noel'i orada geçirmeye karar verdik çünkü Cosima geçen ay New York'ta bize katılamayacak kadar hamileydi ve ben de *Waking Nightmare*'in yayınlanmasıyla meşgul olduğum için ziyaret edemedim. Orada birkaç hafta geçirebilmek için menajerime takvimimi boşalttırdım."

Dilimin ucuna gelen soruyu sormayı düşünürken dudağımı ısırdım, ama hiçbir zaman tereddütlü biri olmamıştım, tam tersi, ve şimdi başlamak için uygun bir zaman gibi görünmüyordu. Hele ki Sebastian yıllar sonra ilk kez yanımdayken.

Onun kokusu, yiyebileceğiniz bir şey gibi zengin ve ağız sulandırıcı, arabayı uyuşturucu dumanı gibi doldurdu ve çekingenliğimi azalttı.

"Oraya geri dönmek zor mu? İngiltere'ye?"

Ondan gelen ses acı bir öksürüktü. "Öyle de denebilir."

I-10 East'e girmek için sinyali yaktığımda, "Geri dönmedim," diye teklif ettim. "Ama Wyndham'ı hâlâ bazen görüyorum. Yılda bir kez beni ziyarete geliyor."

Yanımdaki Sebastian hafifçe gevşedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Yine de Los Angeles'ta olmana şaşırdım. Maui'den bahsederken, eve döndüğünde hiç ayrılmayacağını düşünmüştüm."

Memleket hasreti, göğsümde kopardığı uyumsuz bir nota gibi çınladı. Direksiyonu çok sıkı kavradığım için ellerim gıcırdadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim omzumun üzerinden fırlattığım neşeli bir gülümsemeyle. "Ama Melekler Şehri'nin de bir cazibesi var. Sadece moda bile burada olmak için bir sebep."

"Ah," diye haykırdı ve omzumu sıcak bir şekilde sıkmak için uzandı. Bu dokunuş omurgamdan aşağıya elektrik kıvılcımları gönderdi. "*Certo*, işte bu yüzden buradasın. Tasarımın peşinden gitmek için!"

Yüzümü buruşturdum. "Tam olarak değil."

Miranda'ya bakmak, Affaire Restaurant'ta hizmet vermek ve geri kalanını tamamlamak için olabildiğince çok seçmeye katılmak arasında tasarım için fazla zamanım olmadı. Eskiz defterimi ve kalemlerimi sürekli yanımda taşıyor, sabahın üçünde işten eve dönerken Mulholland Overlook'ta durup gece ışıklarından ilham alıyor ya da şafak vakti sörf tahtamla köpüklü sörfte dalmadan önce gevşek bir tasarım yapıyordum. Ama özenle hazırlanmış elbiseler, kokteyl kıyafetleri ve iç çamaşırları üzerine yaptığım illüstrasyonlar, zamanla çürümeye terk edilmiş bir albümün sayfalarına yapıştırılmış dağınık yapraklar kadar işe yaramazdı.

Sebastian'ın güneş sarısı gözleri beni incelerken tenimi yakıyordu ama ona bakmayı reddettim. Endişeyle dolu o güzel yüze bir bakış beni tamamen çözebilirdi ve bunu göze alamazdım.

"Bir süre önce senin ve Savannah Richardson'ın bir fotoğrafını gördüm," dedim, acımdan bahsetmek zorunda kalmamak için durumu bir kez daha acımasızca ona çevirdim. "Şaşırdım."

"Sanırım ben de şaşırdım," diye itiraf etti, bir elini ahşap üzerindeki zımpara kâğıdı gibi törpülenen çenesinde gezdirerek. "Ne zaman onu görmeyi kabul etsem. Nostalji tehlikeli bir duygudur."

Mırıldandım, ona bakmadan uzanıp taş gibi sert kalçasını okşadım. "Ya da rahatlatıcı bir duygu."

"Evet," diye onayladı, sanki arkadaşlığımız her zaman el ele tutuşmaktan ibaretmiş gibi elimi avucunun içine aldı. "Seni tekrar görmek çok güzel, *trottolina*."

İtalyanca lakabını kullandığında elim onunkinde kasıldı.

Küçük topaç demekti bu.

Henüz on altı yaşındayken, BAFTA gecesi Londra'daki turistik buluşmamızda bana ilk kez böyle seslendiğini hâlâ hatırlayabiliyordum. Benden sadece üç yaş büyük olmasına rağmen, Sebastian Lombardi'de her zaman güçlü bir şeyler vardı; onu çok daha yaşlı gösteren bir amaç yoğunluğu ve tutkunun saflığı, aurası son derece bağımlılık yapıcıydı. Aradan geçen on yılda bu özellik daha da artmıştı ve ben kendimi bununla başa çıkabilecek kadar donanımlı bulmuyordum.

Daha yeni takılmaya başlamıştık ve ben şimdiden kaçınılmaz sonundan korkuyordum.

"Eminim öyledir," diye alay ettim onu güldüren muzip bir sırıtışla. "Beni unutmak zordur."

"İmkânsız," diye kolayca kabul etti.

Hâlâ elimi tutuyordu. Bir bakıma, hâlâ elimi tuttuğunu bildiğinden bile emin değildim, boş boş parmaklarımla oynuyordu.

Bu iyi hissettiriyordu, sadece inanılmaz derecede yakışıklı olduğu için değil, aynı zamanda bugünlerde pek fazla fiziksel şefkat görmediğim için. Miranda bazen tatlı ve uysal olabiliyordu ama çoğunlukla ya paranoyak ve öfkeli ya da kaba ve talepkâr olacak kadar akli başındaydı. Bir buçuk yıldır şehirde olmama rağmen, Affaire'de benimle birlikte çalışan Rozhin dışında pek arkadaş edinecek zamanım olmamıştı.

Dokunulmaya açtım ve o kadar yalnızdım ki içim içimi yiyordu.

"Neden bana hayatından bahsetmek istemediğini hissediyorum? Kartpostallarında da çok belirsiz davranıyorsun," dedi sessizce. "Ünlü olduğum için seni yargılayacağımı mı sanıyorsun? Sen benim arkadaşımsın Linnea. Senin hakkında anlamaya çalışmayacağım hiçbir şey yok."

"Söylenecek doğru şeyi her zaman nasıl biliyorsun?" İnanamayarak sordum. "Eğer oyunculuk sana göre değilse Ted Talks'a katılabilirsin."

Gülümsemesi hoşgörülüydü çünkü lafı uzattığımı, alaycılığımın arkasına saklandığımı biliyordu. "Bunu aklımda tutacağım."

Santa Monica İskelesi'nin yanındaki otoparka giriyor olmamız beni kurtarmıştı. Tower Bar'a en yakın plaj orasıydı ama benim favorim değildi. Ocak ayının hafta içi bir gününde bile hem yerli halk hem de turistlerle doluydu. Serin okyanus esintisinden korunmak için arabamın arka koltuğundaki giysi yığınının bol bir örgü kazak aldım. Dondurma almak için iskeleden aşağıya doğru yürürken sessizdik ama Sebastian yanımdan ayrılmadı, tahta basamaklardan birlikte inerken omzu benimkine değiyordu. Okyanus burada Maui'deki evimden çok farklıydı, daha az canlı ve tropikti, karamel kumdan sessiz mavi kadife gibi yayılıyordu, ama yine de dalgaların yakınında olmak bana tarifsiz bir rahatlık veriyordu.

Parlak mavi Kurabiye Canavarı dondurması sipariş ettiğimde kendi kendine sessizce gülümsedi.

"Ne?" diye sordu. Tatlı soğuk tatlıdan kaşığıma büyük bir kepçe alarak sordum. "Beni hiçbir şey için yargılamayacağını sanıyordum, hmm?"

Sebastian'ın gözleri neşeyle kırıştı ve omzunu Latin bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Bu, mavi bir çocuk kuklasının adını taşıyan bir tat aldığını görmeden önceydi. Gerçek bir tat bile değil!"

Bir büyük kaşık daha aldım ve dilimi ona doğru uzatmadan önce zevkle mırıldandım. "Çok lezzetli. Neler kaçırdığını bilmiyorsun."

"Dilin mavi," dedi kendi çikolatalı ve kahveli dondurma bardağını kabul ederken kuru bir sesle.

"Denemeden karar verme," dedim ve kınamak için kaşığımı ona doğru salladım.

Bu hareket eriyen krema damlacıklarını yanağıma sıçrattı.

Sebastian kıkırdadı, kalçalarımın sıkışmasına neden olan o göbek derinliğindeki gümbürtü ve başparmağındaki mavi sıvıyı toplamak için uzandı. Yanı başımızda bir nükleer bomba patlasa bile o altın bakışlardan ya da o dolgun, şehvetli dudaklardan başka bir yere bakamazdım.

Ağzı parmağının etrafında kapandı ve onu emerken boğazı çalıştı.

Onu görünce içimden küçük bir nefes kaçtı.

"Fena değil," dedi çarpık bir sırıtişla. "Ama ben *cioccolato* ve *caffè* ile devam edeceğim. Gerçi Amerikan dondurması asla İtalyan *gelatosu* kadar iyi değildir."

Gözlerimi kırıştırarak ona baktım, hayatımın belki de en erotik deneyimini yaşamış olmanın şaşkınlığı içindeydim.

Hatta bana dokundu.

"Bilemem," dedim boğazım düğümlenerek. "Hiç gitmedim."

Sebastian dilini şaklattı ve bizi iskeleye geri götürürken umutsuzca başını salladı. Birkaç genç kız onu fark etti ve yanından geçerken ellerinin arkasından kıkırdadı. Onlara muhtemelen yıllarca fantezilerini besleyecek megavatlık bir sırıtış fırlattı.

"Bir gün seni götüreceğim," dedi kesin bir ifadeyle, sanki bu kadar basit ve açıkmiş gibi. "Oraya bayılacaksınız. İnsanlara, manzaraya, *yemeklere*. Hepsi duyuşal bir zevk."

"Senin için her şey büyü, değil mi?" diye sordum, sanki bana hayatının sevinçlerini anlatmak için acele ediyormuş gibi sıkışık, sivri yazılarla dolu kartpostallarından birini her aldığımda bunu düşündüğümde yüksek sesle söylemekten mutluluk duydum. "Kötü şeyleri bile."

Sebastian kaşığındaki dondurmayı emerken mırıldandı ve yoldan geçen bir kadının ağzının açık kalmasına neden oldu. Merdivenlerden sahile inerken gülümsememi kendi kaşığımın arkasına sakladım.

Sebastian hemen pahalı deri ayakkabılarını çıkardı ve ayak parmaklarını kuma gömdü. Ben de onu takip ettim, yüksek topuklu ayakkabılardan sonra serin ve yoğun kum tenime cennet gibi geldi.

Sahilde yürümeye başladığımızda "Gerçeği mi istiyorsun?" diye sordu. Muhteşem bir gündü, bu yüzden herkes kuma çıkmış gibi görünüyordu.

"Elbette."

"Kötü şeyleri de en az iyiler kadar seviyorum," diye itiraf etti, böylece suya doğru indik ve o da dalgaların köpüren kenarından yürüyebildi. "Bana hiçbir şeyi hafife almamam gerektiğini hatırlatıyorlar, bir dakikalığına bile."

"Vay canına, korkunç derecede iyi ayarlanmışsın," diye mırıldandım.

Güldü ve başını arkaya atarak bunu göklere çıkardı. Sahilde oturan biri onun fotoğrafını çekmişti ama onları suçlayamazdım.

Muhteşemdi.

Ve onu arkadaşım olarak görecektim kadar şanslıydım.

"Yüklerim var," dedi bana hafifçe omuz silkerek. "Ama genel olarak kendimi nasıl şanslı hissetmem? Şu anda bile, parlak bir güneşin altında güzel bir kumsalda, tanıdığım en güzel ve ilginç kadınlardan biriyle yürüyorum."

"Yüzüm biraz büyüdü," diye takıldım, çünkü bir iltifatı nasıl zarifçe kabul edeceğimi hiç bilmiyordum.

Sebastian aniden durdu, ben de onu taklit ettim. Ancak o zaman uzandı ve başparmağını saçlarımdan daha koyu tonlardaki kül rengi kaşımın kalın kavisi boyunca ovuşturdu.

"Bence sen kendine geldin," diye düzeltti. "Tam olarak mutlu görünmüyorsun ama sende bir ışık var. *Luminosità*. Aydınlık. Seni daha yakından tanımak isterim Linnea. Yüz yüze, tekrar."

Eli boynuma inmiş, boğazımın kenarını büyük avucunun içinde sıcak bir şekilde kavriyordu. Nabzım muhtemelen onun tenine karşı bir dövme gibi atıyordu ama bundan utanmama izin vermedim.

Başımı geriye doğru eğerek güneş ışığıyla aydınlanmış altın gözlerine baktım ve aylardır olmadığı kadar içten gülümsedim.

"Bu hoşuma giderdi."

"*Bene*," dedi kendini beğenmişliğe varan memnun bir sırıtışla. Elini bıraktı ve tekrar yürümeye başladı. "Yarın bana nerede sörf yapmaktan hoşlandığını göstereceksin."

"Öyle mi?" Ona kaşlarımı kaldırdım. "Ayak uydurabileceğinden emin değilim." Tekrar güldü ve onu Los Angeles'ta ağırlamak bir hediyeye gibi geldi.

Angeles benimle, eğer başka türlü bir kız olsaydım ağlayabilirdim.

Bunun yerine dilimi ona doğru uzattım ve yanından hızla geçerken eriyen külahımın kenarını beyaz gömleğinin koluna sürdüm.

"Ayak uydurabileceğini kanıtla!" diye bağırdım.

"Seni velet," diye seslendi arkamdan.

Okyanusun kenarında ondan uzaklaşırken güldüm, yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum.

SEBASTIAN

o gece hiç uyumadım.

Neredeyse solgun sabah güneşi kadar parlak ve gökyüzünde dolu olan ay, otelimin penceresinin dışında görülebiliyordu ve sadece nostalji beni uyanık tutuyordu. Adam ve içinde bulunduğu durum, Tate ve Jace ile Savannah'ya rastlamak ve Linnea'yı Los Angeles şehrinde bulmak gibi düşünceler arasında beynim dinlenemeyecek kadar düşüncelere dalmıştı.

Bunun yerine, çok uzun zamandır ilk kez yazdım.

Hikaye bana bir rüyanın kalıntıları gibi geldi, sahnelerin anlık görüntüleri ve kapalı gözlerimin arkasına bulaşan bulanık renkler.

Ama o kadar canlı, o kadar somuttu ki parmaklarım tuşların üzerinde uçarken ağızımda Cornish Denizi'nin tadını alabiliyor, sıcak sahne ışıklarını yüzümde hissedebiliyordum.

Her şeyden önce başlık aklıma geldi.

Rüya, grappa yudumlarken tek parmağımla yazdım ve *Hayalperest*.

Saat beş olduğunda ve Linnea'yı sabah sörfü için evinden almak üzere arabama binme vakti geldiğinde parmaklarıma kramplar girmiş, gözlerim yorgunluktan kumlanmıştı.

Ama yeni bir senaryonun kaba taslağını ve yirmi sayfasını yazmıştım.

Kan Yemini gibi yarı otobiyografik bir senaryoydu ve 1900'lerin başında Londra ve Cornwall'da geçen bir hikâyenin katmanlarının altında benim hayatımın gerçekleri gizliydi. Hikaye, kariyerini başlatan başyapıtları yaratması için ona ilham veren bir kadın hakkında canlı rüyalar görmeye başlayan, mücadele eden bir sanatçı olan Emerson Bainbridge'in etrafında dönüyordu. İdealindeki kadına olan saplantısı zaten sağlıksızdı, ancak eşi ve ailesiyle tatildayken Cornish Denizi'nde yüzen, hayalindeki kıza tıpatıp benzeyen bir kadın gördüğünde, aşkı bir tür deliliğe dönüştü.

Freud'un bu paralellikler karşısında bayram edeceğinden emindim ama umurumda değildi.

Bir hikayeyi tekrar sayfaya dökmek zorunda hissettiğim için çok şaşırmış ve dehşete düşmüştüm. Bunu zihnimin gözünde, Emerson Bainbridge'in ilham perisini rüyalarında gördüğü kadar net bir şekilde görebiliyordum.

Otel odasında tökezleyerek mayomu giyerken Andrea Felice'ye seslendim.

"*Sebastian, ciao, amico mio,*" diye sıcak bir şekilde cevap verdi. "Amerika'da saat erken değil mi? Neden beni böyle çağırıyorsun? Senden haber almaktan her zaman mutlu olmadığımdan değil."

Andrea ile konuğurken her zaman yaptığım gibi gülümsedim. Hayatımda tüm geçmiğimi, en ince ayrıntısına kadar bilen tek insandı. Yine de Seamus'u ve mafyaya olan borçlarını ya da o yıl Londra'da Adam, Savannah ve benim aramda geçenleri bildiğim için bana asla farklı davranmadı.

Andrea da en az annem, Elena, Giselle ve Cosima kadar benim ailemdi.

"Bir şeyler yazdım," diye itiraf ettim kaldığım süre için kiraladığım Lamborghini Urus SUV'un anahtarlarını alırken.

Bir kere şoför olan her zaman araba severdir.

Ardından gelen sessizlik güçlüydü.

"Sebastian," dedi sonunda İtalyanca. "Bu harika bir şey. Hemen bana gönder. Şimdi bilgisayarına gideceğim."

Arka planda hayat belirtileri vardı, belki yemek yiyenler, ama evde bilgisayarının başında olmadığı belliydi.

Güldüm. "Henüz bitmedi. Bütün gece yazdım ama biraz daha zamana ihtiyacım var. Yine de tedaviyi bitirdim, sana göndereceğim. Andrea, çok uzun zamandır bir proje için bu kadar heyecan duymamıştım."

"Buna ne sebep oldu?" diye sordu, sesi benim kadar hevesli çıkıyordu. "Yıllardır kuyunun kuru olduğunu söylüyorsun. Yeni bir Sebastian Lombardi senaryosu görmekten neredeyse vazgeçmiştim."

Otelin kapısını kapatıp telefon bağlantısını kaybetmemek için merdivenlerden lobiye inerken tereddüt ettim.

"Dün Savannah'ya rastladım," diye itiraf ettim. "Tate ve Jace Galantine ile birlikteydi."

Andrea sinirli bir ayı gibi bir ses çıkardı. "Bu onları ilk görüşün değil. Yine de o kadınla neden uğraştığını anlamıyorum."

O kadın.

Andrea'nın bugünlerde Savannah'ya vermeyi uygun gördüğü isim.

"Ayrıca Isla Goodspeed'le bir röportaj yapıyordum ve bana Adam'ın cinselliği hakkında yine dedikodular çıktığını söyledi."

"Ah, evet. Ben de böyle bir şey duymuştum."

"Ve sen bana söylemedin mi?" Sürücü koltuğuna otururken arabamın kapısını arkamdan çarparak talep ettim. "Cazzo, Andrea, bunun bilmem gereken bir şey olduğunu düşünmediniz mi?"

"Hayır, düşünmedim. On yıl önce seni ağır yaralayan eski bir sevgilinin dedikodusunu neden sana anlatayım ki? O zamandan beri görüşmediğin biri hakkında, değil mi? Sana neden söylemem gerektiğini söyle bana. Onu koruyabilesin diye mi? Onu rahatlatmak için mi? Bu artık senin işin değil, uzun yıllardır da değildi."

Sözleri her bir kaburgamın arasından ince, keskin bıçaklar gibi kayıyordu. Bir an için acıdan nefes alamadım.

Dürüstlüğünün acısı. Çünkü elbette haklıydı.

Adam Meyers için artık hiçbir şey değildim, eğer hiç olmadıysam bile. Onun durumu hakkında ne yapacaktım?

"Evet, her neyse," dedim, boğazımı temizlemek ve GPS'e Linnea'nın evinin yönünü girmek için durakladım. "Mükemmel bir fırtınaydı. Savannah'yı, Adam'ı ve o günün ilerleyen saatlerinde Linnea'yı görmek."

"Maui'den gelen kız," diye hatırladı Andrea. "Hani şu saçma sapan kartpostalları yazdığın kız."

"Saçma değiller," dedim otomatik olarak çünkü benimle bu konuda ilk kez dalga geçmiyordu. "Elle yazmak kayıp bir sanat dalı.

Her neyse, uyuyamadım çünkü bu fikir zihnimde bir ot gibi yeşeriyordu ve hepsini dışarı çıkarmam gerekiyordu."

"Elindeki her şeyi okumak istiyorum," dedi, okuyacağını bildiğim için. "Hemen gönder."

"Linnea'yı almaya gidiyorum ama park ettiğimde göndereceğim," diye söz verdim. "Bu çok zor, Andrea. Sana söyledim, daha bitirmedim."

"Dürüst olmak gerekirse Sebastian, bir makbuzun arkasına yazılmış bir satır bile olsa umurumda değil. Seninle yeniden bir film yapmak için on yıldır bekliyorum."

"*Kan Yemini*'nden bu yana beni üç kez yönettin. Yeni tamamladığımız *Black On* da dahil," diye hatırlattım. "*LA Times* bana, Leonardo'nun Martin Scorsese için olduğu gibi ilham perin diyor."

Andrea boğazının arkasından alaycı bir ses çıkardı. Başka hiçbir yönetmenle kıyaslanmaktan hoşlanmazdı. "Bana sayfaları gönder. Ve *fratellione*, dikkatli ol, tamam mı? Geçmiş, nostaljinin pembe merceğinden bakıldığında her zaman daha güzel görünür."

Cevap veremeden telefonu kapattı, ki iyi de oldu çünkü buna verecek bir cevabım yoktu.

Muhtemelen haklıydı.

Yine de kendimi, onun tavsiyesini yine de göz ardı etme olasılığımın yüksek olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

Aklım onu ne kadar uyarırsa uyarsın ya da içgüdülerim endişelerini ne kadar haykırırsa haykırınsın, kalbim ikisini de dinleyecek gibi görünmüyordu.

Westwood'da küçük sarı bir bungalovun önünde durduğumda hâlâ *The Dream & The Dreamer*'ı ve aynı yirmi dört saat içinde geçmişimden üç hayalet görmüş olmanın ne kadar gerçeküstü olduğunu düşünüyordum. Ön pencerelerin altındaki düzenli yataklarda kış çiçekleri açmıştı ve sağlam bir limon ağacı sabahın erken saatlerinde parlak meyveleriyle parıldıyordu. Linnea'nın kendisi kadar çekici ve gösterişsizdi ve ona tam uyuyordu.

Park ettim ve hafif çatlak asfalt yoldan ön kapıya doğru yürüdüm çünkü annem bana bir hanımefendiye asla korna çalmamam gerektiğini öğretmişti.

Bir an sonra, kapıdaki kare pencerenin üzerindeki küçük perde kenara çekildi ve Linnea'yı ortaya çıkardı, iri gözlü ve belli ki ürkmüştü.

Kapıyı açana kadar uzun bir süre geçti.

"Sebastian," dedi hafifçe nefes nefese, dalgalı sarı saçları başının etrafında vahşi bir hale oluşturacak şekilde dağılmıştı. "Seninle plajda buluşacağımı söylediğimi sanıyordum."

"Ayrıca beklenmedik bir şekilde arabanızı dükkâna götürmek zorunda kaldığınızı söylemişsiniz. Seni bir araç bulmaya zorlamayacaktım. Ayrıca, bir Lambo kiraladım. Onu sürmek için her türlü bahaneyi severim," diye sırtarak izin verdim.

Yüz hatları yumuşadı ama sanki içeri bakmamı istemiyormuş gibi kapı ile çerçeve arasındaki dar aralıkta durmaya devam etti.

"Çok tatlısın," diye itiraf etti, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak. "Tamam, burada beklemenin bir sakıncası yoksa eşyalarımı alacağım."

"Yardım edebilirim-" demeye başlamıştım ki kapı sessizce yüzüme kapandı.

Tamam.

Demek ki evi konusunda özeldi. Bu konuda büyüleyici bir şeyler olduğuna inanmayı seçtim ve omzumu sıva duvara dayayarak yeniden ortaya çıkmasını bekledim.

Ama bir an sonra içeriden bir çığlık duyuldu ve ardından bir şeyin kırıldığı belli olan bir gürültü koptu.

Hiç düşünmeden ön kapıyı kırarak açtım ve içeri daldım.

Ortada dar bir koridora ve iki yanda iki odaya açılan küçük bir giriş vardı. Sol taraftan boğuşma sesleri geliyordu, ben de koşarak oturma odasına girdim ve beni bekleyen manzara karşısında durakladım.

Linnea yerde dizlerinin üzerine çökmüştü, yüzünden ve boynundan sular damlıyordu, saçlarına çiçek yaprakları takılmıştı. Ellerini yaşlı bir kadının bileklerine dolamış, yıpranmış mavi kadife koltuğunda kıvranan kadını zapt etmeye çalışıyordu.

"Seni kaltak," diye bağırdı kadın, tırnakları Linnea'nın ellerine öyle bir batıyordu ki, uçlarının altından kan fışkırıyordu. "Seni kaltak, sana o kısmın benim olduğunu söylemişim!"

"Biliyorum," dedi Linnea o kadar alçak sesle konuşmuştu ki, diğer kadının cırtlak sesinden sonra onu duymak neredeyse zordu. "Biliyorum, bu yüzden şimdi gidip yönetmenle konuşacağım ve bu rol için doğru kişinin sen olduğunu söyleyeceğim, tamam mı? Ama sakın olman gerek, yoksa işleri düzeltemem. Rolü istiyorsun, değil mi Miranda?"

Nefesim ciğerlerimde sıkışmış, şaşkınlık ağına takılmıştım.

Miranda mı?

Linnea'nın annesi Miranda Hildebrand gibi mi?

Bir zamanlar şöhretini pembe dizilerden ve bir dizi feci şekilde başarısız evliliklerden kazanmış olan büyüleyici aktris.

Artık kim olduğunu bildiğime göre, uzun beyaz saçlarının altındaki ince hatları ve bir zamanlar en ünlü özelliği olan gözlerinin canlı mavisini görebiliyordum. Bunun dışında neredeyse tanınmaz haldeydi, kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında olması gereken bir kadın değil, yaşlıların olmasını bekleyeceğim şekilde çelimsizdi. Soluk pembe renkte temiz bir sabahlık giymişti ama yüzünde makyaj yoktu ve saçlarına şekil verilmemişti. Eskiden Savannah Meyers'la birlikte olan kadın evde asla ipek bir sabahlık, göz alıcı bir şekilde yapılmış saç ve tırnaklardan başka bir şeyle dolaşmazdı.

Ona ne olmuştu?

Linnea o anda beni fark etti çünkü annesi fark etmişti.

"Buraya gelme zamanın gelmişti," dedi Miranda burnunu çekerek. "Bu kadar yakışıklı olduğun için şanslısın Clark, yoksa randevumuza yirmi dakika geç kalan bir adamla çıkmayı kabul etmezdim."

Bakışlarım, ağzını neredeyse yok olacak kadar sıkıca bastırarak bana bakan Linnea'ya kaydı.

"Özür dilerim Miranda," dedim ve bir adım öne çıkarak Linnea'nın gevşemiş olan ellerinden birini aldım ve öpmek için ağzıma götürdüm. "Güzel bir kadını bekletmemem gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Evet, biliyorsun," diye onayladı, yanakları zevkten pembeleşmiş olsa da bana etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "En azından bana çiçek getirebilirdin."

Linnea'nın arkasındaki duvarın dibinde duran paramparça kristal vazodan ya da halının üzerine saçılmış çiçeklerden bahsetmedim.

"Bir dahaki sefere," diye söz verdim.

"Frezya," diye talimat verdi, sandalyesine gömüldü ve kemikli ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. Sanki tiradı son enerji rezervlerini de tüketmiş gibi aniden uyuşmuş görünüyordu. "Linnea'yı dinleme. Orkideleri sevdiğimi söyleyecektir çünkü onlar *onun en* sevdikleri."

Konuşmamız bittiğinde Miranda başını ikimizden de çevirdi ve gözlerini kapattı.

Sessizlik çöktü.

"Çok, çok-" diye söze başladı, "Özür dilerim, içeri koşmamalıydım. Sadece, senin tehlikede olduğunu düşündüm."

Ben sözümü bitirdiğimde Linnea çoktan başını sallamaya başlamıştı. Ağır bir iç çekişle yanaklarını şişirdi ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıp ayağa kalkmadan önce bir elini yumuşak saçlarının arasında gezdirdi.

"Arabada açıklarım, olur mu?" diye önerdi ılık bir gülümsemeyle. "Evin yanından tahtamı alırsanız, Bayan Ramirez'e mesaj atıp gelmesini, ortalığı temizlemesini ve sizinle arabada buluşacağımızı söyleyeceğim."

Küçük, dağınık oturma odasının ortasında yıpranmış kot şortu ve minik beyaz bikini üstüyle dururken çok genç ve küçük görünüyordu. Bu yüzden ona doğru gitme dürtüsüne karşı koyamadım, saçından solmuş sarı bir çiçek kopardım, elimi ağır saçlarının altından geçirip boynunu avuçlamadan önce yere bıraktım. Badem şeklindeki menekşe rengi gözleriyle sanki gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bana baktı.

"Şimdi sana sarılacağım," dedim onu boynundan nazıkçe göğsüme doğru çekerken.

Burnunu göğüs kaslarımın arasındaki boşluğa bastırıp kollarını belime doladığında verdiği ağır nefes tişörtümün üzerinden tenimi ısıttı.

Hiç konuşmadan ona sarıldım, böylece saniyeler geçtikçe kaslarındaki gerginliğin nasıl sonsuza kadar azaldığına odaklanabiliyordum, ta ki tamamen yumuşayıp bana yaslanana kadar. Bana şaşırtıcı bir şekilde Napoli'yi hatırlatan bir şekilde deniz tuzu ve çiçek kokuyordu. Evimi.

Hazır olduğunda onu kollarımdan bıraktım ve evin arka tarafına doğru ilerleyişini izledim. Odayı iyice incelemek için bir saniye daha durdum; gündüz televizyon ödülleri bulduğu rafa, duvarlara çerçevelenmiş film afişlerine ve küçük alana sıkıştırılmış eski moda mobilyalara dikkat ettim. Anılara indirgenmiş büyük bir hayat ve Miranda'nın bir zamanlar sahip olduğu ihtişama izin vermeyen küçük bir kat planı.

Yıllar önce Savannah'nın Londra'daki en iyi arkadaşları olan Miranda ve Bobbi'den hiç hoşlanmamıştım. Sevgilimin daha kırılgan yönlerini ortaya çıkarmışlardı; materyalizmini ve kibrini, mesafeli duruşunu ve keskin yargılarını.

Ama en kötü özelliği, dünyanın her zaman kendi lehine işleyeceğine ve işlemesi gerektiğine dair Bambi benzeri bir saflık gibi görünen Miranda için bunu asla dilemezdim.

Linnea'nın sörf tahtasını evin sol tarafında buldum. SUV'un tepesine bağladığım gibi son teknolojiye sahip yeni bir sörf tahtası değildi, ama sevgiyle bakılmıştı ve Linnea ile ilişkilendirmeye başladığım güneşli sarı renkteydi.

Arabaya bindiğinde, büyük hasır çantasını ayaklarının dibine bıraktı, parmak arası terliklerini tekmeledi ve önce ön panelin üstüne koydu

Başını arkaya yasladı ve derin bir iç çekti. Sanki yıllardır benimle bu arabaya biniyormuş gibi tanıdık bir duruştu ve göğsümün ortasında garip bir şey yaptı. Bunu daha sonra düşünmeye karar verdim.

"Bu kadar yorgun görünmek için çok gençsin," dedim ona arabayı sokağa çekerken. Saat daha sabahın altısına çeyrek vardı ama sabah dalgalarından en iyi şekilde yararlanmak için acele etmememiz gerekiyordu.

"Bu kadar yorgun hissetmek için çok gencim," diye onayladı, başını çevirip yüzüne baktı

Ben.

"Annen hasta, değil mi?" Dönmeden önce ona bakarak usulca sordum Otoyola geri dönmek için sola.

Bir başka uzun, yorgun iç çekiş. "Frontotemporal demansı var."

"Bu Alzheimer gibi bir şey mi?"

"Aynı aileden geliyoruz ama FTD özellikle beynin kişilik ve dil merkezlerini etkiliyor. Bazı günler diğerlerinden daha iyi olsa da kişisel hijyenini ve yemek yemeyi unutuyor ve yoğun paranoya ya da öfke nöbetleri geçiriyor. Kas zayıflığı ve koordinasyon eksikliği var, bu yüzden birinin onu izlemesi gerekiyor çünkü düşebilir ya da bir şeyleri düşürüp kendini ciddi şekilde yaralayabilir." Durakladı, yüzünü çevirip pencereden dışarı baktı ve sonra usulca itiraf etti: "Bir keresinde, birkaç ay önce, bir seçmeye gitmek için onu yalnız bıraktım ve eve geldiğimde ayağı kırık bir cama takılıp o kadar çok kan kaybetmişti ki öldüğünü sandım."

Kalbim empatiyle sızladı. Annemin ya da kız kardeşlerimin böylesine üzücü ve korkutucu bir hastalığa yakalandığını görmeyi hayal bile edemezdin.

"Son kocasına ne oldu?" diye sordum. "Wyndam'dan sonra tekrar evlendiğini sanıyordum."

Başını salladı ve büyük, işlemeli beyaz gömleğinin uçlarını göbek deliğinin üzerinde düğümledi. "Öyleydi. Kadına resmi teşhis konulduğunda adam onu terk etti."

"Peki ya nafaka? Elbette bu tam zamanlı bakım masraflarını karşılamalı."

Miranda'nın tam zamanlı bakıma ihtiyacı olduğu apaçık ortadayken neden sorduğumu bilmiyordum.

"Evlilik sözleşmesi, iki yıl geçmeden boşanırlarsa hiçbir şey alamayacağını öngörüyordu. İkinci evlilik yıldönümlerinden iki ay önce ayrıldı."

Yüzümü buruşturdum. "*Cazzo, ne stronzo ama.*"

Gölüşü kırılıandı, kenarlarından çatlıyordu. "Ben bile daha iyi ifade edemezdım."

"Yani sana nadiren doğru dürüst annelik yapan annene bakmak için Los Angeles'a taşındın," diye özetledim ve Linnea'nın bir parmağına taktığı kalın altın yüzüklerden birini çevirdiğini görmek için ona baktım. "Bu senin için inanılmaz bir iyilik."

Homurdandı. "Beni bir tür aziz gibi gösterme lütfen. Gerçekten başka bir seçenek yoktu, biliyor musun? Kocasını onu terk etti, bu lağıım çukuru sektördeki arkadaşları sanki FTD bulaşıcıymış gibi kaçtı ve Miranda'nın birine ihtiyacı vardı. Tek seçenek bendim."

"Her zaman bir seçenek vardır," dedim çünkü bunu zor yoldan öğrenmişim. Fedakârlık bana o kadar kolay gelmişti ki Adam ve Savannah beni dışlayana kadar kendimden ne kadar çok parça verdiğimi fark etmemişim. Onlara çok şey vermişim, daha iyi bir hayatları olsun diye aileme çok şey vermişim, peki ne için?

Ayrılıktan sonraki korkunç bir an boyunca cevabı bulamadım. Ama sonra New York'a gittim ve Elena ile annemin Little İtalya. Elena hukuk fakültesine kaydolmuş, annem de ikisinin de hep hayalini kurduğu gibi lüks bir İtalyan lokantasında çalışıyordu.

Her zaman hak ettikleri gibi.

Ve tüm bunların ne için olduğunu biliyordum, tüm acıların, sürekli eziyetin ve acı veren yalnızlığın.

Onlar içindi.

Benim için her şey demek olan insanlar içindi.

"Sen iyi bir insansın Linnea Kai," diye mırıldandım, kıpırdayan ellerinden birini kendi ellerime almak için uzandım. Hiç tereddüt etmeden avucunu yukarı çevirdi ve parmaklarımızı birleştirdi. "Söylemese bile sana sahip olduğu için çok şanslı."

Yine güldü, hoş bir yerden gelmeyen o sert öksürükle. "Kesinlikle söylemiyor. Bence akli başındayken bile onu o halde gördüğüm için benden nefret ediyor. Onu böyle gören *herkesten* nefret ederdi ama bence onunla ilgilenenin kızı olması durumu daha da kötüleştiriyor. Hayatının büyük bir kısmını adadığı erkekleri ya da arkadaşları değil de hiç zaman ayırmadığı kızı."

"Bu sana nasıl hissettiriyor?" Ellerimizi kucağının içine doğru çekip elimin arkasındaki ve ön kolumdaki damarları izlemeye başladığında sordum. Beni iliklerime kadar ısıtan samimi bir dokunuştı bu,

Özellikle de bunu yaptığının farkında değilmiş gibi görüldüğü için. O kadar doğal ve etkilenmemişti ki, yakınlığımız tamamen yapmacıktı.

Bu durum boğazımı acıttı ve midemi ağrıttı.

"Onun için üzülüyorum," diye itiraf etti usulca. "Sanırım beni de yalnız hissettiriyor. Sadece ikimiz, o çok yalnız ve ben de, çünkü onunla ilgilenmeme rağmen, her zaman olmamızı istememe rağmen, biz bir takım değiliz. Ben sadece... Sonumun böyle olmasını istemiyorum. Moda tasarımı, oyunculuk ya da dünyayı gezme hayallerimden çok, yalnız kalmak istemiyorum."

Ciğerlerim kasıldı ve havayı göğsümde hapsederek patlamasından endişe ettiğim kadar doldu.

Evet, tamamen anlıyorum demek istedim.

Evet, diye bağırdı içimden bir ses, *kâbuslarımın hepsi beni soğuk karanlıkta tek başıma buluyor ve yatakta tek başıma uyandığımda kendimi iyi hissetmek için fazla yakın oluyor.*

Elim onunkinde sıkılaştı, muhtemelen acı verici bir şekilde. Bu onun bakışlarını tekrar bana çekti ve araba kullanırken ona bakamıyor olsam da, yüzümün yan tarafına vuran güneş ışınları gibi bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

"Olmayacak," diye söz verdim. "Son birkaç yıldır birbirimizi daha fazla göremediğimiz için üzgünüm, ama sana söz veriyorum, benim tarafımdan sevilmediğin bir gün asla olmayacak. *Anlaştık mı?*"

Otoyoldan çıkıp Pacific Palisades sokaklarında ilerlerken ve sonunda Topanga Plajı'ndaki otoparka girdiğimde sadece sessizlik vardı.

Motoru durdurup ona bakmak için döndüğümde, Linnea çoktan bana doğru dönmüş, yüz hatları yumuşak bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Seni özledim, biliyorsun," dedi kel bir sesle ve açık sözlülüğü dünden beri aklımda olan Adam ve Savannah'dan o kadar farklıydı ki neredeyse beni endişelendiriyordu. "Bana gönderdiğin her kartpostalı sakladım ama bunun gibisi yoktu. Seninle olmak mı? Denize girmek kadar doğal bir his; ferahlatıcı, rahatlatıcı bir kucaklaşma."

Samimiyetinin etkisi, çarpıcı güzelliğiyle birleştğinde neredeyse kavranamayacak kadar fazlaydı. Bu kadın nasıl bekârdı? Endişelerini silip süpürecek ve ona aşık olduğunda hayatın ne kadar harika olabileceğini gösterecek iyi bir adamı nasıl bulamamıştı?

Belki de hiçbiri onun ışığının tadını çıkarmaya layık olmadığı içindir.

Linnea ile vakit geçirmek güneş ışığı yutmak gibiydi; onun varlığının sıcaklığı yalnız kalbimin boş ve yankılı koridorlarını aydınlatıyordu.

"Ben de aynısını hissediyorum," dedim ona ciddiyetle ve eklemlerini öpmek için ortak ellerimizi ağzıma götürdüm. "Birbirimizi yeniden bulduğumuz için çok mutluyum."

Bir an için aramızda bir söz havada asılı kaldı, kulağıma gelen boğucu bir fısıltı beni öne eğilip o dolgun dudakları kendi dudaklarımla yakalamaya çağırdı.

Beni engelleyen tek bir şey vardı.

Linnea'nın hayatında bir iyilik kaynağı olmak istiyordum. Eğer onu o küçük beyaz bikiniden sıyırıp dirseklerinin ve uyluklarının iç kısmındaki güneşin öptüğü teni tatmak için duyduğum temel dürtüye teslim olursam, asla durmak istemeyecektim. Ona duyduğum arzu, güzelliğinin ötesine geçerek o sıra dışı mor gözlerinden bana parlayan ruhunun ışıltısına kadar uzanıyordu. Sanki onun ışığı ruhumdaki kalp kırıklığının karanlık lekesini yok edebilirmiş gibi, onu yiyip bitirmek ve güneşi yutan eski bir pagan tanrısı gibi yutmak istiyordum.

Ama bu adil değildi.

Meyers'lerin kaybını asla tam olarak atlatamayacağımı iliklerime kadar bilirken ona ne sunabilirdim ki?

Ben de ona alamet-i farikam olan sırtışıma gösterdim ve "Umarım kıcını tekmelememe hazırsındır, *trottolina*. Bana sörf yapmayı öğrettiğinden bu yana geçen yıllar içinde kendimi çok geliştirdim."

Gülüğü gürültülü ve göbek derinliğindeydi, başını arkaya eğdi, böylece altın rengi saçları omzunun üzerinden akarak kucağında birikti.

Ve düşündüm *ki, evet, bu beni doyurmaya yeter.*

SEBASTIAN

"W "Geçen gün restoranda o kadar kızgın mıydın?" Linnea iki saat boyunca kısa kaykayı üzerinde bana gösteriş yaptıktan sonra sormuştu, sanki dalgalara binmek için doğmuş gibi suda ilerliyordu.

Çoğunlukla mola yerinden sonra okyanusta sallanıyorduk, ayaklarımız soğukta sallanıyordu, dalgıç kıyafetlerimiz belimize kadar sıyrılmıştı, böylece tenimizde biraz kış güneşi yakalayabiliyorduk. Ona bakmamak mümkün değildi, tuz kristalleri ve damlacıkları bronz teninde mücevher gibi parlıyordu. Saçları keten rengine kadar koyulaşmış ve kocaman gözlerini ve kara kaşlarını, yanaklarını ve dudaklarını gezintiden dolayı pembeleştirecek şekilde alnından uzaklaştırılmıştı. Zayıf olmasına rağmen, bikinisinin küçük beyaz üçgenleri içine zar zor sığan iri göğüsleri vardı ve ergen bir çocuk gibi onlara hayran olmamak için irademin her zerresini kullanmam gerekiyordu.

Savannah'ya ya da o zamandan beri çıktığım kadınlara hiç benzemiyordu, dişilikleri bir orkestra müziği gibi güzelce işlenmişti, notalar ve enstrümanlar mükemmel bir uyum içinde bir araya getirilmişti.

Linnea sadece kendisiydi, o kadar yapmacıksızdı ki bana Meyers'lerin yanına ilk taşındığım zamanlardaki halimi hatırlattı. Ne kadar genç ve aptal olduğumu sürekli hatırlatması biraz canımı acıtmıştı ama aynı zamanda iyileştiriciydi de çünkü Linnea'nın hiçbir yanı aptalca değildi. Gösterişten uzak oluşu gençliğinin bir sonucu değil, kasıtlıydı ve bir tahtada çıplak otururken ya da Los Angeles'ın gözde bir barında süslenirken kendine son derece güveniyordu. Güzelliği de

Gökyüzünün cerulean çanağında üzerimizde parlayan güneş ve aşağıdaki mavi suyun ışıltısı kadar doğaldı.

Görünüşe göre kendini seviyordu ve pek çok insan aynı şeyi hissetmek için mücadele ederken, etrafında olmak sarhoş ediciydi.

Bir şekilde benim de kendimi biraz daha sevmemi sağladı.

"Eski bir tanıdığım hakkında oldukça müstehcen bir dedikodudan beni haberdar edene kadar... arkadaş olarak gördüğüm bir kadınla röportaj yapıyordum," diye itiraf ettim.

Linnea ellerini arkasında tahtaya dayadı ve yüzünü duшта olduğu gibi güneşe doğru eğerek güneşe doydı.

"Neydi o? Cevap vermek zorunda değilsin ama sormak zorunda olduğumu biliyorsun." Çenesini aşağı eğip bana arsızca sırtıtmak için durakladı. "Ben istilacı bir türüm. Her şeyi bilmek istiyorum."

"Herkes hakkında mı?" Alay ettim.

"Senin hakkında," diye hafifçe omuz silkerek karşılık verdi. "Değer verdiğim insanlar hakkında."

Kalın kalın yutkundum, geçmişimin bir metre derinliğinde gömülü kalmasının daha iyi olacağını bildiğim halde onunla paylaşma arzuma şaşırdım.

"Adam Meyers hakkında ortalıkta dolaşan bir söylenti var," dedim sessizce. "Bunu duymak çok zordu."

"Oh," Linnea'nın kaşları çatıldı, tahtanın üzerinde dizlerinin üzerinde oturmaya alışırken bacaklarını suyun içinde geriye doğru süpürdü, dengesi o kadar mükemmeldi ki neredeyse hiç sallanmadı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Ona yardım etmek için yapabileceğin bir şey var mı?"

Homurdandım. "Benim yardımımı istemez. On yıldır konuşmuyoruz... *Dio mio*, on yıl."

Başını eğdi, sert güneş ışığı altında gözlerini kısarak bana baktı. "Emin misin? Los Angeles'a ilk geldiğimde, beni hatırladığında bile bana zar zor tahammül eden bir anneye bakmak için beni bunaltan bir şehirde yalnız ve yeniyken hiçbir arkadaşımı geri çevirmeyeceğimi biliyorum."

"Yanında olamadığım için üzgünüm."

"Ama yanımdaydın," diye karşı çıktı. "Bana iki haftada bir kartpostal gönderiyordun ve onlar her zaman günümü güzelleştiriyordu. Birinin fiziksel olarak yanında olmaması, senin için önemli olan yüzlerce başka şekilde yanında olmadığı anlamına gelmez."

Ona yaklaşmak için ayaklarımı suyun içinde döndürdüm ve sörf tahtasının kenarını yakalamak için uzandım. Anında dönerek kıcının üzerine oturdu ve uzun bacaklarını sörf tahtamın üzerinden geçirerek bizi birbirimize kenetledi. Hiç düşünmeden ayağına uzandım, yüksek kavisi avucumun içine aldım ve sıktım. Omurgasında küçük bir ürperti belirdi, benimkine de yansıdığını hissettiğim bir elektrik kıvılcımı.

Onu çok istiyordum, yıllardır hissetmediğim bir yoğunlukla.

Aslında bu şaşırtıcı olmamalıydı. Çarpıcıydı ve doğası gereği şehvetliydi, tatlı, komik ve içtendi; öyle ki kendimi hem nostaljik hem de güvende hissediyordum.

Ama bunu fark ettiğimde bile bu arzuyu içimin en derin köşelerine ittim.

Linnea'yla oynayıp arkadaşlığımızı tehlikeye atmamın imkânı yoktu.

Ve gerçek şu ki, sevmeyi ve seilmeyi arzulayan o parçam, benim için erişilmez olan iki insanın anısı etrafında kireçlenmişti. On yıl boyunca hayatıma devam etmeye çalışmış ve bunun mümkün olmadığını anlayacak kadar başarısız olmuştum.

Ruh eşi fikri çok romantikti, ta ki sizin için bir ya da iki kişi olabileceğini ama sizin onlar için bir anlam ifade etmeyebileceğinizi fark edene kadar.

Linnea'nın hak ettiğı tapınma seviyesine hayaletler karışmadan onu sevebilecek biri vardı.

Bu yüzden ayağını sıktım, sonra da yanıma koydum.

"Adam beni görmek istemez," diye tekrarladım. "Bu konuda bana güven." "Karısıyla ilişkin olduğu için mi?"

Öyle bir irkildim ki neredeyse okyanusa düşüyordum. Kendime geldiğimde, başımı kaldırıp onun o mor gözlerle beni izlediğini gördüm, geniş ve bilmiş.

Omuz silktili. "Miranda, Bobbi ve Savannah ile telefonda konuşurdu. Savannah'nın bunu doğruladığını hiç sanmıyorum ama aralarında açık bir sır gibi görünüyordu. Kadın ve şoför. Miranda buna çok gülerdi."

Linnea bunun üzerine gözlerini devirdi, sonra da ayağıyla beni dürttü. "Bu kadar rezil olma Sebastian. "Bu kadar rezil görünme Sebastian. ilişki, ben değil."

İrkilerek kıkırdadım ve başımı ona doğru salladım. "O zamanlar bundan hiç bahsetmemiştin."

"Sen de bahsetmedin," diye kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. "Hep merak etmişimdir ama sen benden sadece üç buçuk yaş büyük olmana rağmen benden çok daha yaşlı ve bilge görünüyordun. Seni korkutmak istemedim."

"Asla," dedim ciddiyetle, ayak başparmağını çekiştirerek. "Ciddiyim, Linnea." "Bunu şimdi anlıyorum," dedi gözlerini devirerek. "Ama on altı yaşında

Gawky ve beceriksiz Linnea yapmadı."

"Artık kesinlikle çelimsiz değilsin," diye takıldım.

Sırtışı geniş ve hınzırcaydı, göğüslerinin altını avuçlamak için uzanırken gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı. "Geç olgunlaştığım için karma sanırım."

Açık sözlülüğü karşısında tekrar güldüm. "Şimdi sorabilirsin. Eğer istersen. Yine de her şeye cevap vereceğime söz veremem."

"O zaman bir ilişki miydi? Seni suçlayamam. Savannah'nın her zaman böyle bir havası vardı. Onu aynı anda hem cazip hem de ulaşılmaz kılan bir asalet. İkiniz birlikte çok anlamlı olurdunuz."

Meyers'ler hakkında o kadar uzun zamandır konuşmamıştım ki, bir an için katarsis için can atsam da kelimeleri bulabileceğimden emin değildim.

"Savannah ile yakın bir arkadaşlığım vardı," diye itiraf ettim. "Daha onu gerçekten tanımadan ona aşık oldum. Buna bir ilişki diyebileceğinden emin değilim çünkü Adam'ın bundan haberi vardı." *Ve özgürce katıldı*, diye düşündüm ama söylemedim. Linnea'ya güvenmediğimden değildi ama zaten hakkında dönen dedikoduları düşününce, mecbur olmadığım halde bu riski almak istemedim. "Gerçi biz de arkadaştık. Onu kendi tarzımda sevdim ve beni bırakmayı seçtiklerinde yıkıldım."

"Onları özölüyor," dedi biraz şaşırarak. "Bunu sesinden anlayabiliyorum."

Bir omzumu silktim ve bir elimi ıslak saçlarımın arasında gezdirdim. "Evet. Neredeyse her gün. Savannah, Savannah'tı ama Adam sahip olduğum en iyi eştı."

"Onu aramalısın," diye ilan etti. "Gerçekten Seb, kaybedecek ne var ki? En kötü ihtimalle cevap vermez ya da sana siktir git der ama sen zaten *oradasın*. En iyi ihtimalle, pek çok kişi magazin dedikoduları karşısında çekirge sürüsü gibi dağıılırken sana ulaştığın için minnettar olur. En iyi ihtimalle, o da seni özölüyor."

O da seni özölüyor.

Bu fikir midemi öyle bir sıkıştırdı ki kusacağımı sandım.

Çok saçma görünüyordu ama kalbimin nadasa bırakılmış tarlasında bir umut çekirdeğinin kök salmasına engel olamıyordum.

"Belki onun neler yaşadığını anlayabilirsin," diye devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, bu sabah sana kapıyı açtığımda çok kızgındım ama şimdi Miranda'yı bildiğin için biraz... rahatlamış hissediyorum."

"Sana yardım edebilirim, biliyorsun," diye mırıldandım. "Eğer bana izin verirsen. Bunu yapmayı çok isterim."

Kaşlarını çatması anlıktı. "Sadaka gibi bir şey mi demek istiyorsun? Beni aşığılama, Seb. Senin paranı almayacağım."

"Annene bakarken bir yandan da garsonluk yapıyor, seçmelere gidiyor ve tasarımların üzerinde çalışmaya çalışıyorsun," diye karşı çıktım tutkuyla. "Nefes alacak vaktin yok ve daha yirmi altı yaşındasın. Biraz huzuru hak ediyorsun."

"Bana boşuna *trottolina* demiyorsunuz. Ben barışa hasret değilim," diye karşı çıktı, gözleri parlıyordu, çenesi hırçınca eğilmişti. "Ben aşkı, başarıyı ve macerayı özlüyorum. Tüm bunları kazanmak için çok çalışmaya hazırım."

"Ve bunun için zamanın yok," diye belirttim. "Eğer birini işe alsaydım, yapabilirdin-"

"Sakin o cümleyi bitireyim deme," diye tersledi ve parmağını bana doğru itti.

Parmağını yakaladım, onu öne doğru çekmek ve sörf tahtasından indirmek için parmağını çekiştirerek kendi momentumunu kullandım. Öne doğru eğilirken boşta kalan elim onu kalçasından yakaladı ve kucağıma yumuşak bir şekilde oturttu, kalçaları benimkilerin üzerine döküldü, şoktan gevşemiş bir ağızla yüzüme bakarken saçları bizi perdeledi.

Onun bu şaşkınlığından yararlanarak fikrimi söyledim. "Beni kullanıyormuş gibi hissetmek istemediğini biliyorum, bu yüzden şimdilik bu işin peşini bırakacağım. Ama sana yardım etmek için bir fırsat görürsem Linnea, bunu yaparım. Kazanmana yardım edebileceğim bir seçme, parasını ödeyebileceğim bir hemşire, uzun bir günün sonunda sana ısmarlayabileceğim bir yemek varsa, yüksek elli olduğum için benden nefret etsen bile bunu yapacağım. Benim gibi bir adam bir kadını işte böyle sever, anlıyor musun? O kendine bakmayı reddetse bile ben ona bakarım."

Kalın kalın yutkunurken uzun boynunu izledim, bakışlarım gülünç derecede dolgun ağzına gitti. Dudaklarını yaladı ve bu bir meydan okuma gibi geldi.

Öp beni, dedi.

Madonna Santa, istedim.

"Elimi çekmeyeceğim," diye tekrarladı, bu sefer nefes nefese.

Takım elbisesinin ıslak kumaşından sert meme uçlarının göğsüme değdiğini hissedebiliyordum.

"Ama makul bir çözüm sunarsam yardımımı kabul edecek misin?"

Zorladım. "Karşılıklı bir çözüm önerirsen," diye karşılık verdi ve elleri ensemdeki saçlarla beni ürpertecek şekilde oynamak için uzandı. "Ama bana acıyormuşsun ya da ben senden faydalanıyormuşum gibi hissettiğin an her şey biter. Senin arkadaşlığın benim için

başka bir şey yok."

"*Anlaştık*," dedim. "Anlaştık."

"Hayatında senden bir şeyler alan başka biri olmayacağım," diye fısıldayarak beni şok etti.

Hâlâ bu yorumun etkisindeydim ve hafifçe eğilip ağzıma tüy kadar hafif bir öpücük kondurduğunda ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. Ben daha cevap veremeden, bir fok balığı gibi kucağımdan kayarak suya daldı ve sörf tahtasının üzerine çıktı. Benden yumuşak bir şekilde uzaklaşmasını izledim, kaçışını zamanlayarak bir dalganın çanağına düştü ve keskin kesiklerle kıyıya geri döndü.

Beni tuhaf bir şekilde tahrik olmuş ve duygusal olarak incinmiş bir halde okyanusta tek başıma sallanırken bıraktı.

BU FIKIR ANCAK ERTESİ HAFTA AKLIMA GELDI.

İş için şehirde bulunan kız kardeşim Elena, kocası Dante ve Dante'nin sözde babası, herkesin Tore dediği Amadeo Salvatore ile birlikte Malibu'daki Nobu'da yemek yiyorduk. Bu adamı tanımıyor ya da pek sevmiyordum ama Dante, Elena ve nedense ikiz kardeşim Cosima ile olan yakın ilişkisi nedeniyle yıllar içinde aile toplantılarının vazgeçilmezi haline gelmişti. Annem bile onun ağına düşmüş gibiydi. Onları sık sık aile yemeklerinde mutfakta hararetli bir şekilde fısıldaşırken yakalıyordum, ancak bu konuda onu sıkıştırdığımda her zaman kaçıyordu.

Yine de Elena'yı gördüğüme sevinmiştim. Büyürken pek yakın değildik ama son on yıl onu çok değiştirmiş ve bizi hiç olmadığımız kadar yakınlaştırmıştı. Çoğu insandan daha fazla şey yaşamıştı.

ve bu onu tanıdığım en güçlü ve en zeki kadın yapmıştı. Keskin diliyle bir erkeği paramparça edebilir ve sevdiklerini son nefesine kadar koruyabilirdi.

Dante Salvatore gibi bir adamın sevgisine ve bağlılığına sahip olduğunu bilmek beni ölçülemeyecek kadar mutlu ediyordu. Kolum kadar uzun bir sabıka kaydı olan bu kötü şöhretli mafya babası, Elena ve çocukları Aurora, Chiara ve Amadeo için tam bir aptaldı.

Çocuklar otellerinde Dante'nin "adamlarından" biriyle birlikteydi, böylece dördümüz huzur içinde geç bir akşam yemeği yiyebilecektik.

Ya da daha doğrusu, Elena beni hayatım hakkında sorguya çekebilir diye.

Dante ona sashimi tabağından servis yaparken, "Bu sabah gazetelerde sarışın bir kadınla çekilmiş bir fotoğrafını gördüm," dedi. "Topanga Plajı'nda bir sörf tahtasının üzerinde kucağında oturan 'kimliği belirsiz bir kadın'."

Ona soğuk bir bakış attım. "Ne zamandan beri magazin gazetelerini okuyorsun, Lena?" Dante, "Kardeşlerinin her biri için bir alarmı var," diye açıkladı.

karısının bakışları. "Müdahale etmesi gerekebilir diye sizinle neler olup bittiğinden haberdar olmak istiyor."

"Müdahale etmek mi?" Miso siyah morina balığından bir lokma ağzıma atmadan önce kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Yasal olarak," diye açıkladı Dante. "Ya da yasadışı olarak, eğer benden yardım isterse."

Elena omzuna vururken ona güldüm. Dante onun elini tuttu ve dudaklarından öpmek için kendine doğru çekti.

"Sen en sinir bozucu adamsın," dedi ona ama sesi yumuşak, neredeyse tatlıydı.

"Sen de en sinir bozucu kadınsın," diye karşılık verdi Dante geniş bir gülümsemeyle, elini saçlarının altından geçirip onu tekrar öpmeden önce.

"Mide bulandırıcı, değil mi?" Tore komplocu bir tavırla yaklaşarak bana sordu.

Tek istediğim onlar, diye düşündüm ama söylemedim.

"Peki kimdi o, *patatino*?" Elena çocukluk lakabımı kullanarak öğrenmek istedi. "Kesinlikle senin tipin gibi görünüyordu. Sarışın ve güzel."

"Savannah'ya hiç benzemiyor," dedim içimden gelen dürtüyü dizginleyemeden. Bu da elbette her şeyi daha da kötüleştirdi.

Kız kardeşim bir tazı gibiydi. Bir koku yakaladı mı, peşini bırakmazdı.

"Ah," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Yani o sadece başka bir Tanımlanamayan Kadın değil. Adı ne?"

"Linnea Kai," diye mırıldandım. "Ve birbirimizi görmüyoruz. O eski bir arkadaş."

"Kartpostalları gönderdiği kişi," diye belirtti Tore, beni şaşırtarak.

Ona bir bakış attığımda omuz silkti. "Cosima benimle bu konu hakkında konuştu. Hani şu mektup yazdığın kız."

"Sana özel işlerimi anlatmamalı," dedim, kendisi de tecrübeli bir suçlu olan Tore'nin hafifçe irkilmesine neden olsa da.

"Sebastian," diye azarladı Elena. "Kaba olma. Tore ailemizin bir parçası."

"Sizin ailenizin," diye düzelttim, bunu yapmak zalimce olsa da. İtalyan'la ilgili bir şey beni her zaman ters köşeye yatırmış ve içimdeki kötülüğü ortaya çıkarmıştı. Otorite figürüm olmaya çalışan erkeklere iyi tepki vermiyordum, Seamus'tan ve gençliğimin etrafımı saran mafyalarından sonra değil.

Çocukluğumdan sonra suçu romantik bulmadım. Yaptığı iş göz önüne alındığında, Dante'den hoşlanmam onun kazanan kişiliğinin bir göstergesiydi. Çoğunlukla onu sevdim çünkü Elena için dünyayı yerle bir edebilirdi ve Elena böyle bir sevgiyi hak ediyordu.

Bütün kız kardeşlerim hak ediyordu.

"Bizimki," diye tersledi Elena. "Bana her zaman ailenin önemini vurgulayan sendin. Hepimiz birbirimiz için bu kadar çok savaşmışken şimdi bizimkini küçümseme."

Sadece bir abla yetişkin bir erkeği bu kadar utandırabilirdi.

"Özür dilerim, Tore," dedim, görünüşünden hoşlanmasam da ona bakarak.

Benimkinden bir ton daha koyu olan soluk kahverengi gözlerindeki bir şey beni tedirgin ediyordu.

"*Nessun problema*," dedi sessizce İtalyanca.

Sorun yok.

Bana karşı her zaman çok nazık, her zaman çok ilgiliydi. Elena ve Dante'nin onu davet etmemiş olmalarını diledim.

"Ona çıkma teklif etmelisin," dedi Elena, görevinden caymamak için.

"Savannah Richardson'dan beri gerçek anlamda kimseyle çıkmadın."

"Çok kişiyle çıktım."

"Sevdim o zaman," diye bastırdı. "Ondan beri sevmedin. Onlardan beri."

"Elena..." Uyarmıştım.

Ama onu görmezden gelemezdim.

"Adam Meyers'in yeni Daventry filmindeki rolünü kaybedebileceğini okudum çünkü bir erkek sevgilisiyle seks kaseti olduğuna dair söylentiler var" dedi.

İçgüdüsel olarak etrafıma bakındım, bu dedikoduyu duyan birileri olduğu düşüncesiyle kalbim hızla çarpıyordu. Bir seks kaseti olduğunu bilmiyordum ama tabii ki vardı. Göğsüm yandı ve bir an için tabağımdaki sarı yüzgeçli ton balığının beni hasta edebileceğini düşündüm.

"Onunla konuştun mu?" Elena su bardağımlı tutmaktan bembeyaz olmuş parmak eklemlerimi yumuşatmak için uzanarak usulca sordu.

"Yıllardır konuşmadım."

"Neden onun değil de senin lütfunu hak ettiğini hiç anlamadım." Şaşkınlıkla ona baktım, çünkü hiç böyle düşünmemiştim. "Bana hikâyenin tamamını anlatmadın ama ben her zaman bir şey seni ne kadar incitirse ondan o kadar kaçmaya çalıştığına inanmışımdır. Savannah'yı görmek istemen ama Adam'la on yıldır konuşmamış olman bir şey ifade etmiyor mu?"

Bakışlarım, bize biraz mahremiyet sağlamak için Tore ile kibarca sessiz bir sohbe dala Dante'ye kaydı. Bu hileye rağmen iki adamın da beni dinlediğini biliyordum ama umurlarında değilmiş gibi görünmelerinin bir anlamı vardı.

"Dante'ye söylemişsin," dedim, bir soru değildi bu çünkü çok açıktı.

"O benim kocam." Zarifçe omuz silkti ve bu bana Savannah'yı hatırlattı. Aralarında pek çok benzerlik vardı -ikisi de mesafeli, kurnaz, zarif ve soğuk olabilirdi- ama günün sonunda cesur olan kız kardeşimdi, her zaman istediğinin peşinden gider ve rahatsız edici olsa bile kendini geliştirmeye çalışırdı. Belki de bu yüzden bir gün Savannah'nın da biraz cesaret bulacağına dair zayıf bir umut alevini beslemeye devam ediyordum. "Onun için endişeleniyor musun?"

Bir an için gözlerimi kapattım çünkü zihnimin gözünde Adam'ın panik atak geçirdiği sırada gazetecilerin sahilde samimi bir fotoğrafımızı çektiğini fark ettiğİ anı canlandı. O kadar harap görünüyordu ki. Kırılga derisinin zar zor bir arada tuttuğu parçalara ayrılmıştı.

"Evet," diye fısıldadım. "Onu düşünmeden duramıyorum."

Parmaklarımı camdan ayırdı ve kendi parmaklarının arasından geçirdi. Batan güneş ışığında saçları koyu bir alev gibi parlıyordu, gözleri berraktı,

yanık gri. O kadar güzeldi ve tenine o kadar mutlu yerleşmişti ki göğsümde bir şeylerin gevşemesine neden oldu.

"Ara onu o zaman. Ona yardım et. Bunu hak ettiğini söylemiyorum ama bence bunu yapmalısın. Cosima dışında tanıdığım en özverili insansın ve bence ihtiyacı olduğu anda ona gitmemek seni öldürebilir."

"Tam olarak nasıl yardım edebilirim ki?" Hayal kırıklığı içinde kelimeleri ısırarak söyledim. "İlk seferinde sorunun kaynağı benken benimle ilişki kurmak pek yardımcı olmayacak."

"Hayır," diye kabul etti, sandalyesinde arkasına yaslanıp dudaklarını büzerek sorunu düşündü. "Onun gerçekten ihtiyacı olan şey iyi bir sakal. Hikayeyi değiştirebilecek ve bir anlığına ilgi odağı olmayı umursamayacak güzel bir kız. Eminim reklamcısı bu rolü üstlenecek çok sayıda yıldız adayı bulabilir. İnandırıcı olup olamayacakları ya da Adam'ı umursayıp umursamayacakları ayrı bir hikâye tabii... Yüzünde neden öyle bir ifade var?"

"Ne bakışı?" Dalgınca sordum, hâlâ onun sözlerinin ardından ortaya çıkan düşünceye takılıp kalmıştım.

"Şu bakış," dedi yüzümü işaret ederek. "Leone Valeria'ya domuz demeden önce Cosima'yı çamura ittiğinde attığın bakış. Parmağının kırılmasına neden olan bakış."

"Buna değer," diye karşılık verdim. "Ama haklısın. Sanırım Adam'dan daha fazlasına yardımcı olabilecek bir fikrim var."

"Peki o zaman," dedi uzun bacak bacak üstüne atıp şarap kadehine uzanarak. "Benim gibi bilge bir kız kardeşe sahip olduğun için şanslı değil misin?"

Homurdandım ama elini öpmek için ortak ellerimizi ağzıma götürdüm. "*Sono baciati dalla fortuna.*"

Ben talih tarafından öpüldüm, dedim ona.

Ve hayatımda yaşadığım kalp kırıklıklarına rağmen, ailemdeki kadınların sevgisine sahip olduğum ve son on yılımı dengemi yeniden kazanmaya çalışarak geçirmiş olsam bile, ağırlık merkezimi değiştiren türden bir aşk yaşadığım için dünyanın en şanslı orospu çocuğu olduğumu biliyordum.

ADAM

kapı çaldığında hayatımı kurtarmak için koşuyordum. Ayaklarımın koşu bandına vuruşu gök gürültüsünü andırıyordu, mekanik vızıltı düşüncelerimi bastıracak kadar yüksekti. Son iki felaket haftasında bulabildiğim tek kaçış yolu buydu. Koş, koş, koş. Şeytanlar geri çekildi ve ben bir anlığına özgürdüm. Chaucer beni spor yapmaktan alıkoymaya çalışmasa da benim için endişeleniyordu. Spor salonunda uzun saatler geçirmekten daha kötü çıkış yolları olduğunu ikimiz de biliyorduk. Hayatım en son paramparça olduğunda, bir şişe viskiye balıklama dalmış ve yıllarca çıkamamıştım. Yani koşmak kötünün iyisiydi. En azından antrenörüm memnundu. Eğer Anton Daventry'nin ünlü rolünü alırsam, dedikodu paçavraları cinselliğimle ilgili yeni varsayımlarla patladıktan sonra bile, hayatımın en iyi formunda olmam gerekecekti. Her zaman geniş omuzlu ve fit olsam da, son birkaç haftadır vücudumdaki yağlardan geriye kalanlar eriyerek normalde profesyonel sporculara özgü kasları ortaya çıkarmıştı. Gömleklerimden bazıları artık bana çok küçük geliyordu; Chaucer bu sorunu Rodeo Drive'da kredi kartımda bir delik açıp bana yeni kıyafetler alarak çözmekten mutluluk duyuyordu.

Kapı zili bir, iki, üç kez çaldığında ve birkaç dakika sonra cevap vermeye tenezzül etmediğimde tekrar çaldığında sinirlendim. Chaucer'ın evde bir yerlerde olduğunu düşündüm, çünkü o sabah geldikten sonra hala hayatta ve ayık olup olmadığımı kontrol etmek için ayrıldığını hatırlamıyordum. Yatılı aşçım ve temizlikçim Bruce'un da buralarda bir yerde olduğu kesindi.

Öyleyse neden kimse kapıya cevap vermiyordu?

Zil dördüncü kez çaldığında koşu bandının durdurma düğmesine bastım, bir koldan havluyu kapıp alnımdaki terin en kötüsünü silmek için kullanırken nefesimin altında tembel çalışanlar hakkında mırıldandım. Sırılsıklam olmuş, çabuk kuruyan gömleğime yardım edemezdim, bu yüzden onu başımın üzerinden sıyrıp şortumun arkasına soktum.

Kapıma gelen her kimse, kapıdaki nöbetçi tarafından onaylanmış ziyaretçiler listemden ya da başka biri içeri girmek istediğinde zili çalan Chaucer tarafından çoktan incelenmişti. Davetsiz misafirle ilgili alçakgönüllülük konusunda endişelenmeme gerek yoktu ve evin içinden fuayeye doğru ilerleyip büyük boy ahşap kapıyı kırarak açtığımda, bu kesintiden ve hayatımın genel durumundan o kadar rahatsız olmuşum ki umursamadım bile.

Hiçbir şey beni diğer tarafta bekleyen manzaraya hazırlayamazdı.

Görünmez bir güç alanına çarpmak gibiydi. Vücudumun her bir zerresi hareketsiz bir duvara çarptı, sonra acıyla geri sekti, sanki durağanlık beni kapımın eşiğinde duran misafirin ifşasından kurtaracakmış gibi geri tepti ve dondu.

Sistemim o kadar güçlü duygularla aşırı yüklenmişti ki kısa devre yaptı.

On yıldır kendimi bu kadar güçlü *hissetmemiştim*.

Neredeyse altın gözlü adamı en son gördüğüm günden beri, sanki onun önünde içsel bir erime yaşamıyormuşum gibi sakince bana bakıyordu.

"Adam," dedi Sebastian Lombardi ve *kahretsin*, adımın onun ağzındaki sesi... rüyalarımın musallat olan ve boğazımda düğümlenen bir soluk, acı veren bir sertleşme ve göğsümde zonklayan bıçak yarası gibi bir kalp ağrısıyla uyanmama neden olan bir şarkı.

Adam, dedi sanki konuşmamızın üzerinden on yıl geçmemiş gibi.

Adam, dedi, sanki kaldığımız yerden devam edebilirmişiz gibi. En iyi arkadaşlar, sevgililer, ay ve onun gelgitleri.

Son iki haftada başıma gelen her şeyden, şantaj tehditlerinden, cinselliğimin basına sızdırılmasından, tekliflerden

ve yöneticilerin telefonlarıma cevap vermemesi, bir şekilde bu en kötüsüydü.

Gerçekten istediğin ve sahip olmaya layık olamayacak kadar berbat ettiğin tek şeyle yüzleşmek.

"Sebastian," dedim, sanki bir yankı gibi, sanki onun ağzındaki ismimin sesine benimkiyle karşılık vermekten başka seçeneğim yokmuş gibi.

Yüzünde küçük, çarpık bir gülümseme belirdi.

Tanrım, muhteşemdi. On sekiz yaşında olduğundan bile çok daha güzeldi. On yıllık yaşam, zarifçe oyulmuş kemik yapısını sertleştirmiş, o uzun, geniş omuzlu iskeletine daha fazla kas eklemişti, böylece kalçaları daha da dar ve bacakları özel dikim siyah kotlarının içinde sonsuz görünüyordu. O çocuksu cazibesi silinip gitmiş, ortaya gerçekten büyüleyici olan hınzır bir manyetizma çıkmıştı.

Biliyordum çünkü ona bakarken kalbim duracak gibi oluyordu.

Uzun sessizliğim ya da şaşkınlığım için benimle alay etmedi. Aksine, kendi bakışları -o yakıcı kaplan sarısı gözleri- terli, çıplak göğsümün her santimini ve kalçalarımın altına giydiğim atletik şortun altındaki çıplak bacaklarımı tarayarak bundan yararlanıyor gibiydi. Bakışları tekrar benimkileri bulduğunda dudakları daha da yukarı kalktı.

"Sende gümüş var," diye mırıldandı, aksanı aynı kalınlıktaydı ve Tanrım, minnettardım çünkü bu sesle ilgili hiçbir şey asla değişmemeliydi. Sanki bana dokunacakmış gibi bir an öne doğru uzandı ve bu düşünce içimde öyle bir elektrik akımı yarattı ki ondan kaçır gibi irkildim. Sanki ona vurmuşum gibi elini göğsüne yasladı ve yavaşça kaldırıp kulağının üstüne dokundurdu. "Tam buraya. Çok yakışıklı."

Boğazımda yükselen hıçkırığı yuttum ve bu işe yaramayınca tekrar yutkundum, o kadar sert yutkundum ki neredeyse boğuluyordum.

On yıldır konuşmamıştık ve o bana yakışıklı olduğumu söylüyor, diye düşündüm bulanık bir *şekilde*.

Tanrım, hâlâ bu kadar güzel, dürüst ve filtresiz olduğunu bilmek canımı acıttı.

"Beni içeri davet edecek misin?" diye sordu aynı çarpık gülümsemeyle, elleri cebinde topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak.

Neredeyse utangaç görünüyordu, bu da yıllar boyunca kafamda yarattığım senaryoyla bağdaştırması zor bir durumdu. Birbirimizi tekrar gerçek bir şekilde, baş başa görürsek, Sebastian'ın

Bana bağıırıp çağırıyor ve o zamanlar korkak olduğum için haklı olarak beni kınıyordu.

İkimizin de hayatını nasıl mahvedebildin? derdi.

Bilmiyorum, diye cevap verirdim, *ama o zamandan beri her gün pişmanlık duyuyorum, başka ne seçenek olabilirdi bilmiyorum.*

Her neyse, bu kendime hizmet eden bir fanteziydi. Onun da en azından benim kendime kızdığımın yarısı kadar bana kızmayı hak ettiğini düşünüyordum ve böyle bir şey söylemek onun hala bunu atlatamadığı anlamına gelebilirdi.

Benim için.

Bunca acıdan ve yıllar geçtikten sonra bile bizim için hâlâ bir umut vardı.

Tek kelime etmeden, çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum, onu evime almak için kenara çekildim.

İçeri adımını atar atmaz etrafına bakındı ve doğrudan pencerelerin arka duvarına uzanan, yeşil uçurumu ve Pasifik Okyanusu'nun üzerindeki güneşi bir anlığına gören manzarayı onaylayan alçak bir ısıklık çaldı. Güneş batıyordu, evin içine ve Sebastian'ın üzerine yoğun, şurup gibi bir ışık saçıyordu, bu yüzden Sebastian yaldızlı görünüyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda saf, değerli bir metal gibiydi.

"Evini beğendim," dedi.

Yedi bin metrelik evin yaklaşık bir santimini görmüştü ama bunun bir önemi yoktu.

Yedi yıl önce, sadece onun neredeyse tam olarak aynı noktada durduğunu, güneş ışığıyla yıkandığını ve bana gülümsediğini düşünerek satın aldığım da değil.

Hayatımda ilk kez ne diyeceğimi bilemedim, söylenmesi gereken tüm kelimeler boğazımın arkasında bir yığın halinde düğümlendi. Bu yüzden bir elimi terli saçlarımın arasından geçirdim ve kansız bir gülümseme sundum.

Sebastian sanki bu kabul edilebilir bir yanıtmış gibi başını salladı. "Seni görmek güzel, Adam. Kamera senin hakkını vermiyor. Hiçbir zaman da olmadı."

İçime bir şok yayılırken gözlerimi kırptım. "Hâlâ filmlerimi izliyor musun?"

Seb sırtışının kenarını ısırdı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Seni rol yaparken izlemekten kendimi alamıyorum. Çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Oynadığın her karakterin arkasında kalbimi kıran adam yokmuş gibi davranabiliyorum."

Nedense bu söz beni karnıma bir yumruk yemiş gibi çarptı.

"Sebastian," dedim ama bunu takip edecek elle tutulur bir şeyim yoktu ve aniden yine yorulmuştum. Çok yorulmuştum. Bir elimi ovuşturdum

yüzümde. "Burada ne işin var senin? Bu lanet kapıdan nasıl geçebildin?"

"Chaucer ve ben iletişim halinde kaldık," dedi kolayca.

Elbette vardı. Ona hiç sormamıştım, sadece bir kişi eksilmiş olabileceğimiz düşüncesine katlanamıyordum. Eğer yeterince umutsuz olursam, Chaucer'a bana numarasını vermesi ya da işleri nasıl yoluna koyacağını söylemesi için yalvarabilirdim.

"Bu neden burada olduğunu açıklamıyor," dedim kesin bir dille.

Seb dudaklarını büzdü ve sonra düzleştirdi; kirli sakalının mürekkebine karşı pembe ve dolgun ağzının ne kadar güzel olduğunu acımasızca hatırladım.

"Neden bana bir içki ikram etmiyorsun? Sen de biraz suya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye önerdi, sanki sık sık buraya gelen bir misafirmiş gibi evin içinde dolaşmaya başlamıştı bile.

Şaşkındım, uzun zaman sonra evimde bulunmasından dolayı hâlâ hafif bir şaşkınlık içindeydim, onu takip ettim. Gözlerim, o özel dikim kot pantolonun içinde esneyen dolgun kışını bulduğunda, onları uzaklaştıracak iradeyi kendimde bulamadım.

"Sola," diye düzelttim diğer tarafa doğru hareket ettiğinde.

"Ah," dedi, rahat bir oturma odasının uzun genişliğinin arkasında mutfak görüldüğünde ellerini birbirine vurarak. "Annem bu mutfak yüzünden kendini utandırır." "

"Aşçım bundan hoşlanıyor gibi görünüyor."

Sebastian güldü ve bu gülüş nefesimin ciğerlerimde incelmesine neden oldu.

"Sen hiç aşçı olmadın, değil mi?" diye sordu, buzdolabının kapısını açarken gözleri parlıyordu, omzunun üzerinden bana bakıyordu.

İçecek çekmecesini karıştırmak için geri dönmüş olmasına rağmen omuz silktim. Alkolsüz içecekleri incelerken ve ikimiz için birer tane seçerken sessizdi. La Croix'ı mermer adanın üzerinden bana doğru kaydırırken bekledim ve kendi içkisini açıp güçlü boğazıyla bir yudum almasını izledim.

Tanrım, burada ne işi vardı?

Bu, yıllardır başıma gelen hem en kötü hem de en iyi şeydi.

Onu görmek her zaman Londra'da birlikte geçirdiğimiz bir yıl boyunca hissettiğim büyüün, hayatıma getirdiği huzur, neşe ve tutkunun kalıntılarını çağırırdı.

Ama onu şimdi, bir medya fırtınasının ortasındaiken görmek kesinlikle ihtiyacım olan şey *değildi*.

Onun cazibesi çok güçlüydü ve her zaman da öyle olmuştu. Ona bir kez karşı koymuştum ama bunu bir kez daha yapmak çok büyük bir çaba gerektirecekti.

Bir şeyleri yeniden alevlendirmek için burada olduğundan değil. Kesinlikle.

Kalbim göğüs kemiğime o kadar sert çarpıyordu ki, ikiye ayrılabilceğini, kanlı organın onun oynaması için aramızdaki masaya düşebileceğini düşündüm.

"Sebastian," dedim, biraz fazla sert bir sesle. "Burada ne halt ediyorsun?"

Hafifçe başını salladı, sanki cevaplar ondaymış gibi soda kutusunu inceliyordu. "Skandalı duydum."

Nefesim kesildi.

Tabii ki duymuştu.

Pek de düşük profilli sayılmazdı, yine de henüz potansiyel olarak patlamamıştı. Oscar, talep listesini yerine getirmek için "yeterli zaman" dediği şeyi elde edene kadar beni ifşa etme tehdidini gerçekleştirmeyecekti.

"Senin için bundan nefret ediyorum," diye devam etti Sebastian, sesi alçak ve samimiydi, bir zamanlar seviştikten sonra geç saatlerde Savannah aramızda uyurken benimle konuştuğu gibi. "O zaman da nefret etmişim, şimdi de tekrar olmasından nefret ediyorum."

"Evet, şey." Boğazımı temizledim. "Belli ki ben de ediyorum." "Eminim bu konuda koca bir ekibiniz vardır."

Vardı. Chaucer, sektördeki en iyi kriz halkla ilişkiler yöneticisi olan Mi Cha Lee'ye ulaşmıştı ve menajerim Rachel Hoffman, şantajın kariyerimi mahvetmesine izin vermeden önce savaşa girecek tam bir gladyatördü.

"Ama düşündüm ki," diye devam etti, "belki yaşadıklarını biraz olsun anlayabilecek bir arkadaşına ihtiyacın olabilir."

Bu sözler beni etimin en hassas noktalarından delip geçti. "Pardon?" Nefes aldım, nezaketi karşısında içim içimi yedi.

Geniş omuzlarından birini silkti. "Bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Parmaklarım mermer tezgâha sürtündü.

Tanrım, en son ne zaman birinin bana böyle samimi bir teklifte bulunduğunu hatırlayamıyordum.

Bir aziz için karşı konulmaz olurdu. Ve ben bir aziz değildim.

"Biliyor musun," dedim huysuzca. "En son ne zaman birinin kendisine arkadaşım dediğini hatırlamıyorum."

Sebastian'ın gergin ağırbaşlılığı, ağzı kulaklarına varırken çatırdadı. "Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermezken arkadaş edinmek zor, Adam."

"Son konuşmamızdan bu yana on yıl geçti," dedim hafifçe. "Belki de değişmişimdir."

Bir kaşını kaldırdı. "Peki o zaman, ihtiyaç duyduğun anda arkadaşların nerede?"

Bakışları pencereden içeri süzülen bal rengi ışıktaki yoğun bir altın rengine bürünmüştü. Güneşe bakmak nasıl acı veriyorsa ona bakmak da aynı şekilde acı veriyordu.

Pencereden dışarı bakmak için bakışlarımı kaçırdım.

"Chaucer burada bir yerlerde," dedim sessizce, bir itiraf gibi.

O benim değişmezim, Savannah'yla ayrılığımızdaki umut ışığımdı. Eski karım Londra'daki sosyal çevremizin çoğunu, Pasifik Palisades'teki evimizi ve Yorkshire'da nefret ettiğim kır evini satın almıştı ama Chaucer bende kalmıştı. Keskin zekâsı ve sarsılmaz sadakati sayesinde aşırılık ve keder dolu yıllarımı atlattım. O olmasaydı, muhtemelen uzun zaman önce kendimi öldürmüştüm olurum.

Ama Sebastian haklıydı. Onun dışında sadece İngiltere prensleri Arthur ve Alasdair ile Avrupa'nın sevilen futbol yıldızı Iker Ferrera vardı ve hepsi de basına ifşa olmak üzereyim diye bir hevesle Kaliforniya'ya uçamazdı.

Sebastian bir yudum su içmeden önce "Kaçmakta her zaman iyiydın," diye mırıldandı, ağzı kutunun etrafında şekilleniyordu. "Ama arkadaşlığıma ihtiyacın olup olmadığını ya da eskisi gibi olup olmadığını bilmeliyim."

Bu kelime zihnimde yankılandı.

Daha önce. Daha önce. Daha önce.

Sonunda birlikte olabileceğimiz o imkânsız evren hayalini katlettiğim zamandan önce.

Onu belirsiz bir şekilde evimden kovmadan önce.

"Benim bok fırtınama kapılmana gerek yok, Sebastian. Kendin için iyi olanı yaptın."

Şaşkınlığını bir sırıtışla gizlemeden önce gözleri irileşti. "Bunu nereden biliyorsun? Kariyerimi takip ettin mi Meyers?"

Bilgisayarımda, Sebastian'ın yıllar boyunca verdiği röportajların ve makalelerin ekran görüntülerini ve indirmelerini sakladığım, oldukça melodramatik bir şekilde "Evren" olarak etiketlenmiş bir klasör vardı. Telefonumda sakladığım en sevdiğim fotoğraf, *Kan Yemini* için Oscar'ını geniş, çocuksu bir sırıtışla kabul ettiği fotoğraftı.

Küçük bir parçam onunla gurur duyuyordu, sadece olağanüstü yetenekli olduğu için değil, aynı zamanda onun şöhrete ulaşmasında benim de bir rolüm olduğu için. Ben olmasaydım başaramayacağını düşünecek kadar kibirli değildim ama yine de ona hayatında küçük bir avantaj sağlamış olmak iyi hissettiriyordu.

Bar taburelerinden birine oturup kendi maden suyum kırıırken, "Senden kaçmak imkânsız," diye hafifçe söylendim.

Karmakarışık anılar ve içimde çalkalanan zehirli suçluluk ve pişmanlık duygularına rağmen Sebastian her zaman en iyi yaptığı şeyi yapıyordu.

Kendime rağmen beni rahatlatıyordu.

Sırıttı. "Güzel. Nereye gidersen git benimle yüzleşmen fikri hoşuma gitti. Bunca yıl benden kaçmak daha mı kolaydı yoksa daha mı zordu?"

"Senden kaçan ben miydin yoksa tam tersi mi?" Espri yaptım. "Bana ulaşmaya çalıştığını ya da ödül törenlerinde kalabalığı yararak beni aradığını hatırlamıyorum."

Onu bir zamanlar bu kadar yakından tanımıyor olsaydım, gözlerinin etrafındaki gerginliği, iyi niyetli iğnelememin eve biraz fazla yaklaştığını gösteren bir anlık irkilmeyi fark etmezdim.

"Şey," dedi düz bir sesle. "Pek iyi şartlarda ayrıldık."

"Hayır," diye sessizce onayladım. "On yıldır beni rahatsız eden bir gerçek."

Bakışlarımız buluştu, aramızdaki havada bir uğultu yankılandı. Kaçmak istediğim kadar ona gitmek de istiyordum. Bunun yerine, her iki dürtüden de kaçınmak için kıpırdamadan oturdum.

"Sana yardım etmek istiyorum," diye tekrarladı Sebastian yumuşak bir sesle, ürkmüş bir atla konuşur gibi. "Eğer izin verirsen."

Sevgin ve bağışlaman için derimi canlı canlı yüzmene izin verirdim, diye düşündüm umutsuzca.

Kelimeleri acı içinde yuttum ve "Deneyeceğim" dedim.

Başını salladı, belki de ona kesin bir onay verirsem yalan söylemiş olacağımı bildiği için tatmin olmuştu. Her zaman şeffaf olmakta ve zanaatım dışında herhangi bir şeye kendimi tamamen adamakta zorlanmışımdır.

"*Bene*," dedi küçük bir gülümsemeyle. "*Bene*. O halde, dediğim gibi, muhtemelen en iyi insanların bu işte olduğunu biliyorum, ama aklımda sizin için işleri değiştirebilecek bir fikir var. Anlatımı tamamen daha iyiye doğru değiştirebilir."

"Öyle mi?" Fazla bir şey beklemeden sordum, ki söz konusu mucizeler yaratabilen ve ilham veren Sebastian Lombardi olunca bu her zaman bir hataydı

imgelemler.

"Evet," dedi. "Bence evlenmelisin."

LINNEA

"İ asla çok güzel olamayacağından endişelendim."

Ön kapının yanındaki bahçe yataklarından birkaç yabani otu sökerken bir an için gözlerimi kapattım. Bir saniyeliğine de olsa Miranda böyle davrandığında benim kalkanlarım. Sorun şu ki, ön lobları körelmeye başlamadan önce pek de nazik bir anne değildi ve şimdi hastalığı ilerlediği için çoğu zaman düpedüz acımasızdı.

"Hayat senin gibi çirkin insanlar için zor," diye devam etti umursamazca bahçede onun için kurduğum Adirondack sandalyeden.

Sıcak bir sabahtı ve o sabahki seçmelerim ile akşam restorandaki vardiyam arasında birkaç saatim vardı, bu yüzden bahçede birlikte geçirmenin güzel olacağını düşündüm. Angarya işleri pek sevmezdim ama güneşin altında kendimi her zaman daha iyi hissederdim ve Miranda çiçekleri severdi, bu yüzden bahçeyi onun için canlı tutmaya çalıştım.

"Hayat çirkin insanlar için zor değil Miranda," dedim sakince. "Ve çirkinlik öznelidir. Herkesin dünyaya sunabileceği güzel bir şeyler vardır."

Güldü. "Sen her zaman çok komik bir şey oldun. Savvy sana hep çirkin ördek yavrusu derdi. Nerede o? Onun çağrılarını benden saklıyor muydun?"

İçimi çektim. Savannah uzun zamandır aramamıştı. En son ziyarete geldiğinde Miranda onu bebeğini, film rollerini, sevgililerini ve Robert Redford'un kendisine verdiğini iddia ettiği eski bir Prada çantayı çalmakla suçlamıştı. Miranda Bayan Ramirez'i her hafta aynı şeylerle suçlasa da Savannah asık suratla oradan ayrılmış ve bir daha geri dönmemişti.

"Çok meşguldü ama Bobbi aradı ve gelecek hafta seni ziyaret edeceğini söyledi. Ne güzel olur, değil mi?"

Miranda burnunu çekti ve bendeniz tarafından güneşli bir sarıya boyanmış tırnaklarını inceledi. "Bobbi bir inek."

"Miranda," dedim sabırla. "O senin en iyi arkadaşlarından biri."

"O her iki şey de olabilir," diye belirtti. "Tıpkı senin bir şekilde hem kızım olup hem de çok çirkin olabilmen gibi. Belli ki genlerimi almamışsın." Bana baktı. "Yine de en azından göğüslerimi almışsın. Eskiden tıpkı bir erkek çocuğu gibi düz göğüslüydün."

Diliyle bir dizi klik sesi çıkarmaya başladı, YGB'den kaynaklanan bir tikti bu. Gelecek hafta bir doktor randevumuz vardı ve bu konuda hem endişeli hem de gergindim. Son zamanlarda durumu daha hızlı kötüleşiyor gibiydi ve her seferinde tuvalete gitmesine yardım etmek gibi tam zamanlı bir bakıma ihtiyaç duyduğunda ne olacağı konusunda endişeliydim. Şimdilik, yan komşumuz Bayan Ramirez, ben saati on dolara çalışırken Miranda'ya bakmakta bir sakınca görmeyen, dikiş işini evinden yürüttüğü ve tasarım stüdyoma dönüştürdüğüm misafir odasından kolayca yapabildiği için Tanrı'nın bir lütfuydu. Ancak o kalifiye bir hemşire değildi ve FTD hakkında saatlerce araştırma yapmama rağmen ben de değildim.

Daha iyi bir bakım için yeterli paramız yoktu.

Miranda'nın genç bir aktris olarak kazandığı para neredeyse kazanabildiği kadar hızlı harcanmıştı ve kocaları da evlilik sözleşmelerinde kendilerini koruma altına alacak kadar akıllıydı. Wyndam durumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Aksi takdirde bize yardım etmeyi teklif edebilirdi. Ancak Miranda onu aldatarak kalbini kırmışken ondan para istemek bana kendimi kötü hissettirdi.

Babam ve amcalarım da teklif etmişlerdi ama tekne kiralama şirketlerinin işleri her zamankinden daha iyi gitmesine rağmen ayıracak fazla paraları yoktu. Babamın bana yardım etmek için taşınmayı bile düşündüğünü biliyordum. O ve Miranda ben doğduğumdan beri birbirleriyle birkaç saatten fazla vakit geçirmemişlerdi, bu yüzden onun tüm hayatını kökünden söküp atmasına izin veremezdim.

Mantıklı olan tek şey benim taşınmam ve onun için elimden geleni yapmamdı.

Miranda'nın doktoru Dr. Jamshidi, FTD ile tipik yaşam beklentisinin yedi ila on iki yıl arasında değişebileceğini söyledi.

Bir buçuk yıl önce taşınmış olmama rağmen teşhisin dördüncü yılındaydık.

Bazen, geceleri yatakta yalnızken, bakıcılık ve çalışmayla geçen bir günün ardından yorgun düşmüş ama uyuyamaz haldeyken, hayatımın dört ila sekiz yılını daha onun için gerçekten feda edip edemeyeceğimi merak ediyordum.

"Linnea?"

İrkildim ve döndüğümde Miranda'nın elleri kucağında, ağzı korkudan iki büklüm olmuş bir halde bana baktığını gördüm.

"Bana neler oluyor?" diye fısıldadı.

Malamı ve bahçe eldivenlerimi bırakıp yanına gittim, sandalyesinin önüne çömelip soğuk ellerini avuçlarıma içine aldım.

"Sorun yok anne," dedim usulca, başparmağımı parmak eklemlerine sürterek. "Sen iyisin."

"Kendim gibi hissetmiyorum," diye zayıfça itiraf etti. "Burayı sevmiyorum." "Tamam," dedim, kelimeleri dar boğazımdan zorlayarak.

"İstiyor musun içeri girmek için?"

Kelimeleri bulmakta zorlanırken yine dilini şaklattı. Sonunda başını salladı ama ayağa kalkmaya çalıştığımda elleri ellerime sıkıca yapıştı.

"Beni b ı r a k m a y a c a k s ı n , değil mi?" diye fısıldadı şiddetle, dişlerini göstermek için öne doğru eğildi. Artık onları fırçalamaktan nefret ediyordu ve içeri girmeyi reddettiği için kırık kronlarından birini muayene etmesi için eve bir dişçi çağırmak zorunda kalmıştım. "Sen de diğerleri gibi beni terk etmeyeceksin." "Hayır anne, bırakmayacağım," diye söz verdim her zaman yaptığım gibi, öne doğru eğilerek alnımı onunkine bastırmak için.

Uzun bir süre bu şekilde kaldık, bana yaslanana kadar çılgınca nefes alıp vermesi yavaşladı.

"Tamam, seni içeri götürelim," diye mırıldandım, yanına gittim ve ayağa kalkmasına yardım etmek için bir kolumu sırtına doladım.

"Bırak yardım edeyim."

Kafamı kaldırdığımda Sebastian'ı patikada gördüm. Siyah güneş gözlükleri, beyaz keten şortu ve göğsünün üst kısmından açılmış siyah düğmeli gömleğiyle bronzlaşmış tenini ve aradaki boşluktan görünen göğüs kıllarını ortaya çıkarıyordu. Ünlü olmasaydı bile güneş ışığında olağanüstü görünürdü, bana yardım etmekten başka bir şey istemiyormuş gibi nazıkçe gülümsüyordu.

Boğazım kurudu.

Sessizliğimi onay olarak algılayıp Miranda'nın yanına doğru ilerledi ve onu ayağa kaldırmamıza yardım etti.

"Clark," dedi Miranda sertçe. "Çiçeklerim nerede?"

Sebastian kıkırdadı. "Sana evde yardım edebilmek için onları arabada bıraktım Miranda, ama senin için getireyim."

"İyi adam," diye övdü çünkü yakışıklı bir erkek için her zaman hazır bir gülümsemesi ve iltifatı vardı.

Miranda, Sebastian ve benim destek için iki yanında durmamızla birlikte ayaklarını sürüyerek eve girdi ve oturma odasındaki kadife koltuğuna oturmasına yardım ettiğimizde yorgun bir şekilde iç çekti.

"Hava çok sıcak," diye yakındı. "Linnea, bana soğuk bir bardak beyaz şarap getir."

Artık içki içmesine izin verilmemesine rağmen onunla tartışmadım. Bunun yerine Seb'e sıkıca gülümseyerek mutfığa geçtim ve buzdolabından soğuk limonata aldım. Salona döndüğümde Seb gitmişti ama Miranda bunu umursamıyor gibiydi, *Vogue*'un son sayısını karıştırmaya başlamıştı bile.

"99'da neredeyse kapakta olmamı istiyorlardı," dedi bana milyonuncu kez. "Willa Percy son anda gelememi, o yüzden *beni* istediler. Ama sonra Francis boşanmak istedi ve işler çirkinleşti." Suratını astı. "Neden erkekler bana hiç iyi davranmıyor?"

Ona limonatayı uzatırken, "Bazı erkeklerin herhangi birine karşı çok nazik olup olmadığını bilmiyorum," dedim.

İnce motor fonksiyonları pek iyi olmadığı için birazını gömleğine döktü ama ben peçeteyle silmeye hazırdım.

"Bazı erkekler öyle," diye bağırdı ve elini bardağa vururken daha da fazla limonata döktü.

Yüzündeki mutluluk beni o kadar etkilemişti ki, bunun nedenini bulmam bir saniye sürdü.

Sebastian elinde bir kucak dolusu çiçekle -beyaz ve pembe frezya ve zambaklarla dolu büyük bir buket- ve aralarında birkaç çeşit orkidenin de bulunduğu sarı çiçeklerle dolu, güzel yapılmış mavi cam bir vazoyla kapıda duruyordu.

"Bir erkek her zaman güzel bir kadına çiçek getirmelidir," dedi Sebastian, frezya buketini sevinçle kıkırdayan Miranda'ya uzatırken.

Ama bana bakıyordu.

Çiçekleri Miranda'ya uzattıktan sonra birkaç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve sarı çiçekleri aramıza getirdi.

"Sarı bana seni hatırlatıyor," dedi usulca, sadece benim için. Sapından bir papatya koparmasını, parmaklarıyla kulağımdaki tüyleri temizlemesini ve çiçeği oraya asmasını izledim. "Güneş kadar sıcak ve hayat dolu."

"Sebastian," diye mırıldandım, çünkü o anda nasıl söyleyeceğimi bildiğim tek kelime buydu, onun tatlılığı karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm.

"Linnea," diye seslendi Miranda çok yüksek sesle. "Bunları benim için suya koy. Bobbi onları görmeden önce solmalarını istemiyorum. En son ne zaman biri o yaşlı cadıya çiçek getirmişti, hmm?"

Sebastian gülümsemesini gizlemek için dudağının kenarını ısırdı, ama ben kendi gülümsememe boyun eğdim ve çiçeklerimi ondan alırken başımı hafifçe salladım.

"Teşekkür ederim," dedim, dudaklarımı çenesinin kenarına değdirmek için parmak uçlarıma doğru yuvarlandım çünkü oldukça uzun olmama rağmen ancak bu kadar yükseğe ulaşabiliyordum. Mürekkep gibi kirli sakalının dokusu beni ürpertti.

Sıcak eli kalçamı buldu ve beni iliklerime kadar dağladı. Başını öpücüğe doğru eğdi ve kendi ağzını alnımın üzerinde yumuşattı.

"Ne zaman
istersen."

"Linnea!"

İki buketi de mutfağa götürüp çiçeklerini almak için çekildiğimde biraz soluksuz güldüm. Sebastian bir süre Miranda'nın yanında kaldı ama ben sapları kesip Miranda'nın satmayı reddettiği Waterford kristal vazoya koymayı bitirdiğimde nihayet arka tarafa geçti.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedim ona. "Ama gerçekten onu ay yaptın. Güzel şeylere bayılır, özellikle de güzel erkeklerden geldiğinde."

Kıkırdadı ve tam arkama gelene kadar aramızdaki boşluğu ortadan kaldırdı. Parmakları kulağımın ve oraya yerleştirdiği çiçeğin izini sürerken ürperdim, sonra saçlarımdan aşağıya, dalgaların sona erdiği belime doğru ilerledi.

"Keşke bunu Miranda için yaptığımı söyleyebilseydim," diye itiraf etti. "Ama sanırım gülümsemeni tekrar gördüğüm için bağımlısı olmaya başladım."

"Tehlikelisin," diyerek yanından kaçtım çünkü o bu kadar yakınken doğru dürüst nefes alamıyordum ve ona olan aşkım beni açıkçası dehşete düşürüyordu.

Hayatımda ilk kez, buna neden "aşk" dediklerini anladım, çünkü bu aşk, ağırlığının altında sizi yok etmekle tehdit ediyordu.

kalp.

"Sanırım büyüleyici demek istedin," diye karşılık verdi çarpık bir gülümsemeyle.

"Annemle flört etmeye mi geldin yoksa bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Onu tekrar güldüren bir bakış fırlatarak sordum.

Tanrım, o boğuk sese ve mizahın o güneş sarısı gözleri aydınlatmasına bayılıyordum.

"Aslında seninle bir konuda sohbet etmeyi umuyordum. Ondan uzakta birkaç dakikanı ayırabilir misin?"

Kaşlarımı çattım ama başımı salladım. "Elbette, çiçekleri ona götürmeme ve televizyonu açmama izin ver. Arka verandada konuşabiliriz. Bir bardak limonata ister misin?"

Dudaklarında bir şey kıpırdadı. "Neden Miranda'ya gitmiyorsun, ben de bize limonata doldurayım? Seninle dışarıda buluşuruz."

Kalın bir şekilde yutkundum çünkü evimde kendisine yardım etmesinin tanıdık gelmesini seviyordum. Miranda'nın olsa bile, yıllar boyunca elimden geldiğince kendiminmiş gibi hissettirmiş, dışını yeniden boyamış, dağınık ve telaşlı iç mekâna çekicilik katmışım. Bu küçük ev için fazla büyük ve sevimli görünse de Sebastian'ın bu alanda olması hoşuma gidiyordu.

Miranda'nın çiçeklerini yan sehpa koydum ve onun için *General Hospital*'ı açtım, aynı odada olmadığım zamanlarda onu kontrol edebilmek için aldığım bebek telsizini açtım ve Seb'in peşinden arka kapıdan çıktım.

Hasır koltuğa oturmuş, çiçekli çalıların olduğu küçük bahçeye bakıyordu.

"Onun için bahçıvanlık mı yapıyorsun?" diye sordu.

Bir omzumu silktim ve yanına oturdum, bana uzattığı bardağı almadan önce bir ayağımı dizime sarılmak için minderine üzerine kaldırdım.

"Güzel bir bahçesi olmasını sever. Londra'dayken, Wyndam ona tüm bu egzotik çeşitlerle sürpriz yapardı."

Sebastian uzun bir süre bana baktı, bakışları o kadar nüfuz ediciydi ki derimin ve kemiklerimin içinden ruhuma görünmez mürekkeple yazdığım sırları ve hayalleri görebildiğini düşündüm.

"Sen başka bir şeysin, *trottolina*," diye mırıldandı. "İşte bu yüzden seninle konuşmak istedim. Hayatını daha iyi hale getirmek için makul bir teklifim olursa kabul edeceğine söz vermiştin."

Gözlerimi kırptım. "Sanırım ikimiz için de iyi olacak *karşılıklı bir* teklifin olursa seni dinleyeceğimi söyledim."

"Bir tane var ama tam olarak benim için değil," diye itiraf etti Sebastian. "Adam hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor musun? Sana onun son zamanlarda bazı spekülasyonlara neden olduğunu söylemiştim."

"Evet," dedim yavaşça, bunun nereye varabileceğini anlamaya çalışarak.

"Şey, onunla buluşmayı kabul etmeden önce ayrıntılara girmeden, medyada imajını güçlendirmek işine yarayabilir. Onun kız arkadaşı olmayı kabul edecek biriyle sözleşmeli bir ilişki, her şey sakinleşene kadar onunla etkinliklere, yemeklere vs. giderken görülmek."

Burnumu kırıştırdım. "Fahişe gibi mi?"

"Cazzo, Linnea, bir fahişe gibi değil." Şaşırmış ve dehşete düşmüş ifadesi o kadar saftı ki, kendime rağmen gülümsememe neden oldu. "Sahte bir kız arkadaş gibi. Etrafındaki dedikodulara yardımcı olur, özellikle de her zaman hayalini kurduğu bir rolü kapmanın eşiğindeyken."

"Daventry rolü mü?" Sordum çünkü ünlülerin dedikodularını takip etmesem de film haberlerini takip ediyordum ve Adam Meyers'in ikonik İngiliz casusu rolü için aday olduğu tüm haberlerde yer almıştı.

Seb çenesini eğdi. "Evet. Hayatı boyunca çok çalıştı ve o *bir meraviglioso*, gerçek bir kuşak yeteneği. Sadece hayatının rolünü değil, cinselliği hakkındaki bu dedikodulardan da kurtulmayı hak ediyor."

"Ah." Adam Meyers'in erkeklerden hoşlandığı fikri beni şok etmişti, çünkü Savannah'yla evliliği ve o zamandan beri bir dizi kız arkadaşı olduğu çok iyi belgelenmişti. "O zaman sakala ihtiyacı var."

Sebastian kesin bir ifadeyle, "Kadınlardan hoşlanıyor," dedi ama kelimeler dikkatle varsayımlara yer bırakıyordu.

Kadınlardan hoşlanıyordu ama erkeklere de ilgi duyuyor olabilirdi. İlginç.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu, sesi hiç duymadığım kadar soğuktu.

Gözlerine baktım, çenesinin nasıl sıkıldığını ve gözlerinin nasıl bayatladığını fark ettim. "Pek sayılmaz. On bir yaşımdayken en iyi kız arkadaşım ile takıldım ve

Hayatım boyunca her türden insana ilgi duydum. Başkalarını yargılamam ikiyüzlülük olur, değil mi?" Kendi keskin gülümsememle sordum.

Kendimi savunmaya alışmışım. Miranda lisedeki ilk kız arkadaşımı öğrendiğinde, onunla yaşamak için İngiltere'ye taşınmam konusunda ısrar etmişti.

ve Wyndam. Eğitimimi daha iyi hale getirmek için olduğunu söyledi ama babam da ben de Kaleigh ve beni ayırmak için olduğunu düşündük.

Sebastian bana gözlerini kırıpıştırdı, belli ki umursamaz itirafım karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

Gülümsemem yumuşadı ve sinsi bir hal aldı. "Şimdi de beni bir kadınla mı hayal ediyorsun Sebastian?"

Kalın bir şekilde yutkundu ama her zamanki çekici sırıtışına geri döndü. "Hayal etsem beni suçlar mıydın?"

"Biseksüelliğimin erkekleri tahrik etmek için göstermelik bir şey olmadığını bildiğin sürece," diye izin verdim. "Kinsey Skalası'nda iki numara olabilirim ama daha önce de kadınları sevdim ve yine sevebilirim."

"Daha önce kendisiyle bu kadar rahat olan biriyle tanıştığımı sanmıyorum," dedi Sebastian, sesinde bir huşu vardı. "Bana öğretmelisin."

Güldüm. "Kendine yeterince güveniyor gibisin."

Bir omzunu silkti ve hafifçe dönerek dizini koltuğun üzerinde uyluğuma bastırdı. "Birçok yönden, hepsi değil. Yine de kendime karşı nazik olmaya çalışıyorum."

"Ben de öyle. Hayat, olduğum kişi için kendimden nefret ederek geçiremeyeceğim kadar kısa ve sık sık korkunç."

"Biliyor musun, sana kesinlikle katılıyorum. İşte bu yüzden senin Adam'la çıkmak için doğru kadın olduğunu düşünüyorum."

Göz kırpma sırası bendeydi, teklifi karşısında o kadar şaşırmıştım ki, beynim devre dışı kaldığında düşüncelerim parazite dönüştü.

Adam Meyers'la çıkmak mı?

Dört kez Akademi Ödülü kazanan Adam Meyers.

Bir zamanlar Savannah Meyers ile evli olan ve Hollywood'un en seksi aktrisleri ve modelleriyle çıkma geçmişi olan biri.

O kadar yakışıklı bir adamdı ki iki kez Yaşayan En Seksi Erkek seçilmişti ve Sunset Bulvarı'nda *Mahsur* filminin reklam panosu, Pasifik Okyanusu'nda üstsüz ve ıslak görüntüsü çok fazla çamurluk kazasına neden olduğu için indirilmek zorunda kalmıştı.

Otuz sekiz yaşında, benden on iki yaş büyük ve çok daha tecrübeli olduğundan bahsetmiyorum bile.

Güney İngiltere'de Sebastian'a ve ona sörf yapmayı öğrettiğim rüya gibi bir öğleden sonrayı onunla geçirmiş olabilirim ama bu münferit bir olaydı. I

Savannah ve Miranda arkadaş oldukları için sık sık aynı ortamda bulunmamıza rağmen ne öncesinde ne de sonrasında onunla hiç konuşmamıştık.

Bu çok değer verdiğim bir anıydı, mükemmel bir günün var olabileceğinin kanıtıydı. "Ne?" diye sordum. Sonunda sordum.

Sebastian tepkim karşısında sırtışının kenarını ısırıldı. "Alışılmışın dışında görüldüğünü biliyorum ama ona yardım etmem için beni teşvik eden sendin."

"Adama bir kahve ısmarlamayı ya da ona kulak vermeni kastetmiştim," dedim inanmayarak. "Beni hayırsever bir pezevenk gibi ona ödünç vermek değil."

"Linnea." Sesi hırlama ve kıkırdama arası bir şeydi, sanki benden hem dehşete düşmüş hem de eğlenmiş gibiydi. Çırpınan ellerimi avuçlarının içine aldı ve başparmaklarını parmak eklemelerimin üzerinde yumuşattı. "Bu ne bir şaka ne de skandal bir teklif. Bu, yardıma ihtiyacı olan, değer verdiğim iki insanı görmem ve onlara bir çözüm sunmam. Adam'la bir sözleşme imzalayacaksın, onun kız arkadaşımı *gibi davranacaksın*, toplum içinde onunla birlikte görüneceksin ve aranızda kesinlikle cinsel hiçbir şey yaşanmayacak. Karşılığında o da size ödeme yapacak ve kasıtlı ve tesadüfi olarak kariyerinizde size yardımcı olacaktı. İster inanın ister inanmayın, bu tür anlaşmalar Hollywood'da var."

İtiraz etmek için tekrar ağzımı açtığımda devam etti: "Bu sadece senin - *Miranda'nın*- yardıma *ihtiyacı olmasıyla* ilgili değil. Bu aynı zamanda senin hayallerinle de ilgili. Kendinden vazgeçmek için çok gençsin."

"Vazgeçmedim," diye ısırıldım, aniden ona öfkelen dim. Ellerimi çekerek verandada yürümeye başladım, çılgınca düşüncelerimden kurtulmak için harekete ihtiyacım vardı. "Hayat kolay değil Sebastian ve bazen seçimler yapmak zorunda kalıyorsun. Ben Los Angeles'a gelip Miranda'ya yardım etme seçimini yaptım. İstedğim kadar sık olmasa da hâlâ seçmelere gidiyorum ve hâlâ tasarımlarım üzerinde çalışıyorum. Uzun zamandır arkadaş olabiliriz ama sadece o mektuplar aracılığıyla. Beni ya da en çok neyi özlediğimi biliyormuş gibi davranma, tamam mı?"

Önünde durmayı bitirdim, hava çok sıcaktı ve ciğerlerimden hızla geçiyordu, titreşen parmağım yüzünü gösteriyordu.

Sebastian bana sadece sakın sakın baktı ve ayak bileğini karşı dizinin üzerine koydu.

"*Bene*, Linnea. Söyle bana, en çok neyi arzuluyorsun?"

Onu bu soruyu sorması için kıskırtmış olmama rağmen cevaplaması ne kadar imkânsız bir soruydu.

Ona bağırmak istedim. Boynundan tutup sarsmak istedim.

Aşk! Başarı! Güvenlik!

Ama sessiz bir ses, neredeyse bir fısıltı ama görmezden gelinmesi imkânsız, farklı bir şey söylüyordu.

Bir tanık, diye konuştu.

Hayatın tüm iniş çıkışlarında benimle birlikte olacak biri. Daha iyi olmak için ne kadar çabaladığımı ve mücadele ettiğimi görecektim, sarılmaya ihtiyacım olduğunda bana sarılacak, kendim hakkında kimsenin bilmesini istemediğim şeyleri bile gözlemleyecek ve bir şekilde onlar hakkında daha iyi hissetmemi sağlayacak biri.

Arkadaşlık çok hafif bir kelimeydi. Bir sevgili çok sık görünüyordu.

Bu acımasız ve görkemli evrende yanımda duracak ve elimi tutmaktan asla vazgeçmeyecek birini istiyordum.

Onu istiyordum.

Ve Sebastian artık neredeyse hiç tanımadığı bir adamla sahte bir ilişki için beni teklif edecek kadar bana karşı romantik bir ilgi duymadığını acı verici bir şekilde belli etmişti.

Acı ve kafa karışıklığı boğazımda düğümlendi ve nefes almamı zorlaştırdı.

Kelimeleri bulmakta gözle görülür bir şekilde zorlandığımda, Sebastian ayağını yere indirdi ve ellerimi nazikçe tutmak için bankta öne doğru eğildi. O kadar uzundu ki, o oturuyor, ben ayakta olsam da, o topaz gözlerini görmek için fazla aşağı bakmama gerek kalmadı.

"Bana yalnız kalmak istemediğini söylemiştin," dedi usulca, bakışları yüzümde söyleyecek kelime bulamadığım şeyi arıyordu. "Bu duyguyu çok iyi anlıyorum ve Linnea, kimse bu duyguyu Adam kadar iyi bilemez. Çok uzun zamandır yalnızdın ve şimdi tek hayalini elinden alabilecek bir skandalın ağırlığı ve incelemesi altında mücadele ediyor. Bunu size acıyarak yapasınız diye söylemiyorum. Bunu size, ikinizin düşündüğünüzden daha fazla ortak noktası olduğunu bilmeniz için anlatıyorum. İki arkadaşın zor durumdan kurtulmasına yardımcı olmanın ötesinde, bu anlaşmayı öneriyorum çünkü ikinizin de iyileşmesine yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Ben kırılmadım," dedim, otomatik bir argüman çünkü kırılmamıştım.

Yirmi altı yaşında, sağlıklı, güzel, zeki, başını sokacak bir evi ve Maui'de onu seven bir ailesi olan bir kadındım.

Sebastian kaşlarını kaldırdı ve sonra ellerimi yavaşça kaldırarak tırnak diplerimin nasıl parçalandığını, bazılarının nasıl kanla lekелendiğini gösterdi,

Diğerleri kabuk bağladı. Küçük bir kızken geliştirdiğim bir stres tikiydi, tırnaklarımı açık yara haline gelene kadar karıştırırdım.

Sebastian'a bundan bahsettiğimi hiç hatırlamıyordum ama bu onun gücünün bir parçası değil miydi? Bir insana bakıp, maskesi ne kadar katmanlı olursa olsun, onun iç yüzünü görebilmesi?

Los Angeles'a taşındığımda ona söylemememin nedeni gizliden gizliye bu değil miydi?

Bir parçam onun günü kurtarmak için araya gireceğini biliyordu çünkü sevdikleri için kendini tehlikeye atmaktan alıkoymıyordu.

"Sana zarar verdi," dedim, hem gerçek olamayacak kadar iyi hem de korkunç derecede kötü bir fikir gibi görünen bu anlaşımdan kurtulmak için son bir girişim olarak. "Seni onun yaptığı gibi incitebilecek biriyle arkadaş olabilir miyim, hatta sahte arkadaş bile olabilir miyim bilmiyorum."

Seb'in vücudundaki her kas bir an için gerildi ve derin bir nefes alıp kontrollü bir şekilde dışarı verdi. "Yıllar boyunca bunun hakkında çok düşündüm. Gerçek şu ki, alışılmadık anlaşmamızı kabul ettiğimde neye bulaştığımı biliyordum. Savannah hayır cevabını kabul edecek türden bir kadın değil, ama bunun sonu acıdan başka ne olabilirdi ki? Ben on sekiz yaşında bir şofördüm ve onlar evliydi."

Hiçbiri önemli değilmiş gibi omuz silkti ama gözleri eski yaralarla doluydu. "Dürüst olmak gerekirse, ikinize de bu şekilde yardım etmek bir kapanış gibi hissettiriyor. Kötünün içinden iyi bir şeyin çıkması gibi. Belki Adam ve ben yeniden arkadaş olmanın yolunu bulabiliriz."

"Pekâlâ," dedim bir süre sonra, güçlü elleri boğazımı saran umut ve korkunun zararlı karışımını maskeleyerek için ses tonuma mizah katmaya zorlayarak. "Bunu kabul edersem olmak zorunda kalacaksın. Artık aynı şehirde yaşadığımıza göre arkadaşlığınızı kaybetmeye niyetim yok ve eğer benim..." Burnumu kırıştırdım. "Bu adamla çıkarsan birbirinizin etrafında olursunuz."

Sebastian güldü, yüzündeki tedirginliği silen dolgun bir hareketti bu. Sözlerini bitirdiğinde gözleri parlıyordu ve ellerimi kavrayarak beni kucağına doğru çekti, bunun onun alametifarikası olduğunu düşünmeye başlamıştım. Yine de kucağına kolayca yerleştim, kollarımı boynuna doladım ve o mutlu yüze baktım.

"Biliyor musun, çoğu kadın Adam Meyers'la sahte bir randevu şansı için bile kendini parçalardı," diye beni bilgilendirdi.

Onunla çıkmak için ben de kendimden geçerdim ama yine de masada böyle bir seçenek yok gibiydi.

Omuz silktim. "Ünlülerin etrafında büyüdüm, uğruna kendimden geçeceğim tek kişi Taylor Swift'tir. Onunla tanışmak için neler vermezdim."

Sebastian yine güldü, beni güçlü bedeninde mizahın nasıl hareket ettiğini hissedebileceğim kadar yakın tuttu. Parmak uçlarımı ensesindeki kısa tüylerin arasından geçirerek onu izledim ve kucağında oturduğum adama sıırılsıklam aşıkken başka bir adama aşık olmayı nasıl başarabileceğimi merak ettim.

LINNEA

Affaire, Los Angeles'ın en gözde restoranlarından biriydi ama bu gece normal zamanlara kıyasla tam bir kaostu. Gelecek vaat eden bir rapçi arka taraftaki özel odalardan birinde doğum gününü kutluyor ve üst düzey bir Hollywood yönetmeninin kızı şarap mahzeninde on altıncı yaş gününe ev sahipliği yapıyordu. Kırmızı kadife koltuklar ve avizelerden oluşan zengin, Fransız temalı bir manzara olan ana kat, A-list ile doluydu. ünlüler ve sessiz para.

Otelin dünya çapındaki Faire Developments Group'un bir parçası olduğu ve baş aşçının New York'tan üç yıldızlı Michelin şefi Etienne Devereaux olduğu göz önüne alındığında, işi aldığım anda şaşkına dönmüştüm. Sadece ilk gün aldığım bahşişler bile beni ağlatmıştı ve her vardiyada tam bir çılgınlık olsa da birlikte çalıştığım herkesi çok seviyordum. Ünlülere hizmet etmek hiçbir zaman göz alıcı olmayacaktı ama çoğu bana kibar bir kayıtsızlıkla ya da soğukkanlı bir küçümsemeyle davrandı ve ben sadece tek tük öfke nöbetleriyle uğraşmak zorunda kaldım.

Ayrıca Rozhin'le de orada tanışmıştım.

"Bob Henry göğüslerime bakmayı kesmezse, elim yüzüne bir çift laf edecek," dedi bana, ıslıl ıslıl parlayan koyu renk gözleriyle garson masasına dalarken. "Üniforma pek açık değil."

Bu doğrudu. Siyah elbise gömlekleri ve topuklu siyah pantolonlar giymemiz gerekiyordu ama Rozhin'in vücudu bir kadın gibi kutsanmıştı.

Kum saati, bu yüzden her kıyafeti uygunsuz gösterebilirdi.

"Bob seksen dört yaşından bir gün bile küçük değil," dedim bir fatura bastırıp deri bir dosyaya yerleştirirken. "Adamı rahat bırakın. Ölmeden önce biraz yaşamaya çalışıyor."

Rozhin istediğim gibi güldü ve kalçasını benimkine çarptı. "Seni neden seviyorum ki?"

"Muhteşem olduğum için mi?" Kazanan bir gülümsemeyle alay ettim, merkezden çıkmaya başlarken saçlarımı omzumun üzerinden geçirdim.

"Çünkü bana güzel elbiseler yapıyorsun," diye düzeltti. "Seninle zeki parmakların için birlikteyim Nea. Bunu sakın unutma!"

Kıkırdayarak cüzdanıma bakıyordum ki duvarın diğer tarafında duran birine çarptım.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," diye bağırdım hemen, ellerimi kaldırıp kesinlikle erkek olan bir göğse bastırdım, böylece kendimi tamamen içine düşmekten kurtarabilecektim. "Özür dilerim efendim."

Tam zamanında başımı kaldırdığımda canlı yeşil gözlerin karardığını, altın rengi kirli sakalla tozlanmış kare şeklinde sıkılmış çenede keskin bir kasın tik tak ettiğini gördüm.

Nefesim uzun bir vızıltıyla beni terk etti.

Adam Meyers karşımda durmuş -gerçekten karşımda- haksız yere yakışıklı olan yüzünde neredeyse öldürücü bir ifadeyle bana bakıyordu.

Tanrım, erkeklerin yaşlandıkça çok daha yakışıklı olması ne kadar adaletsiz bir şeydi?

Adam'ı yüz yüze en son on yıl önce, Savannah'yla evliliğinin son gecelerinden birinde görmüştüm; Savannah onu yatıştırmak için annemi çağırmış, Miranda da gelmeden önce beni evde bırakacak vakit bulamamıştı.

Adam'ı mutfakta, arka duvardaki pencereden havuzun suyunu gümüşe çeviren ve konukevini gölgeler içinde bırakan ay ışığına bakarken görmüştüm. O kadar üzgün görünüyordu ki neredeyse yanına gidecektim.

Ama ben kimdim ki onu teselli edecektim?

Onunla sadece bir güzel öğleden sonra geçirmiş on altı yaşında bir hiçtim.

Yıllar, o canlı gözlerin köşelerine yakışıklı kaz ayakları eklemişti, altın rengi saçlarının şakaklarının üzerinde bir miktar gümüş vardı. Bu kadar yakından, güzelliğinde hiçbir kusur bulamıyordum. Mükemmel bir simetriye sahipti, ağzı geniş ve sıkıydı, çenesi güçlü ve hafif çukurluydu.

Onu ısırma arzusu ani ve şiddetli bir şekilde şok ediciydi.

"Linnea," dedi adımı bir şiir gibi söyleyen o havalı İngiliz aksanıyla.
"Seninle karşılaşmayı umuyordum."

Ellerimi aramızda gevşekçe kaldırdım ve çarpık bir gülümseme sundum.
"Tada!"

Yüzündeki kasvetli ifade kıpırdamadı bile.

Kalın bir şekilde yutkundum.

"Sizinle konuşmak istiyorum."

"Şey, şu anda çalışıyorum ve çok yoğunuz, bu yüzden

-

"Bu sorun olmaz," diye beni temin etti Adam. "Ben senin koltuğunda oturuyorum. bölümü."

Ona göz kırptım.

"Belki de beni yerime kadar geçirirsiniz," diye önerdi, bunu daha çok bir emir gibi hissettiren bir şekilde.

Bunun beni nasıl etkilediğine şaşırdım çünkü çocukluğumun çoğunda beni başıboş bırakan bir baba ve üç amca tarafından yetiştirilmiş, son derece bağımsız bir kadındım. Erkek otorite figürleri hayatımda çok fazla yer almadı ve normalde bana emir veren birini terslerdim.

Ama Adam'ın soğuk tonlu kibrinde bir şey vardı, nabzımın öfke dışında bir şeyle atmasına neden olan soylu bir kibir.

Tabii ki bunu ona belli edemezdim.

"Genelde bunu ev sahibi yapar," dedim hafifçe ve hesap cüzdanını tutan elimi salladım. "Mutfığa gidip birkaç masaya daha yemek götürmeden önce bu hesabı bir masaya bırakmam gerekiyor. Birazdan yanınızda olacağım."

"Biliyor musun, sevgilim olmaya bu kadar hevesli biri için daha iyi bir tavrın olmasını beklerdim," deme cüretini gösterdi ve pahalı deri ayakkabısını giyip benden uzaklaştı.

İznim olmadan boğazımdan bir hayal kırıklığı sesi yükseldi.

"Sevgilim" gibi kelimeleri kim söylemişti ki zaten?

"*Adam Meyers* miydi o?" Rozhin arkamdan tıslayarak sordu. "Lanet olsun, günahı daha ateşli, değil mi?"

"Fark etmedim," dedim dişlerimin arasından. "İstersen onun masasını alabilirsin?"

Yüzümü ona döndüğümde Ro'nun ağzı açık kalmıştı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Yani, tabii ki alırım."

Başımı salladım. "Harika, iyi eğlenceler."

"Eminim eğlenirim," diye mırıldandı, ben işime dönmek için yanından uzaklaşırken.

Hesabı bıraktıktan sonra, dört ünlü ev hanımından oluşan bir grubun başlangıç yemeklerini almak için mutfağa gittim ve ardından her Perşembe bizimle yemek yemeye gelen yaşlı bir eşcinsel çiftin siparişini aldım. Ancak siparişlerini girdikten sonra geri döndüğümde, bölümümün çoğunun mucizevi bir şekilde ortadan kaybolduğunu fark ettim.

Ev kadınları gitmiş, arkalarında sadece ağır tasarımcı parfümlerinin kalıcı kokusunu bırakmışlardı. Yeni kurulan altı kişilik masa ortadan kaybolmuş, üç çift de toparlanmıştı ve geriye sadece burada geçirdikleri zamanı gösteren kirli tabaklar kalmıştı.

Bu da ne böyle?

Sadece benim yaşlı çiftim kalmıştı, onlar için patlattığım şampanyayı yudumluyorlardı.

Ve Adam Meyers.

Restorandaki en gizli masada oturuyordu, duvarları mumlarla dolu bölmelerle süslenmiş küçük bir oyukta girişten kısmen gizlenmişti. Bulduğum noktadan onu çok iyi görebiliyordum ve bana bakıyordu.

Benden son derece hoşnutsuz görünüyordu.

Dudaklarımı büzdüm ve Ro'yu beklemek için servis merkezine geri döndüm, Ro bir süre sonra alana girdi ve nefesinin altında mızımız lokantacılar hakkında mırıldandı.

"Ne oluyor Ro? Adam Meyers'ı görmeye gitmedin mi daha?" diye sordum.

Suratını astı. "Gittim ama benimle hiç ilgilenmedi. Bu gece gelmesinin tek nedeninin *seni* görmek olduğunu söyledi. Bana söylemek istediğin bir şey var mı Linnea?"

Lanet olsun.

"Hayır," dedim uzun saçlarımdan bir tutamı yüzümden uzaklaştıran uzun bir nefes vererek. "En azından şu anda değil. Görünüşe göre ilgilenmem gereken otoriter bir ünlü var."

Rozhin kaşlarını çattı ama son birkaç gündür hayatımda olan saçma sapan olayları ona anlatacak vaktim yoktu. Hele ki içimde Adam'ın

Onu daha fazla bekletirsem Meyers bir şekilde beni cezalandırmanın bir yolunu bulacaktı.

Büyük bir avcının avının bubi tuzağına düşmesini beklediği gibi, sanki her zaman onun olmamanın an meselesi olduğunu biliyormuş gibi, beni yerden ona doğru geçerken izledi.

Bu bakış dişlerimi kenetledi ve içimin derinliklerinde bir şeylerin tutuşmasına neden oldu.

Arzunun parçalanmasını görmezden geldim ve yüzümü granit çevirdim.

"Benim bölümümü bilerek mi boşalttın yoksa başının üzerindeki kara bulutlar yüzünden mi herkes dağıldı?" Ona bakarken yumruğumu bir kalçama dayayarak sordum.

"Belki de sandığın kadar iyi bir sunucu değilsindir," diye hafifçe önerdi. "On dakikadır buradayım ve seninle hiç muhatap olmadım."

Sinirli bir insan değildim, gerçekten. Anneniz odadaki tüm oksijeni aldığı anda, öfkenizi ateşleyecek yakıt kalmıyor. Ama kendimi Adam Meyer'in sinir bozucu derecede yakışıklı yüzüne bakarken buldum, zengin ve ünlü olduğu için üstünlüğün onda olduğunu biliyordum.

"İnsanlara böyle davranıyorsan sahte bir kız arkadaşına ihtiyacın olmasına şaşmamalı," diye tersledim.

"O lanet sesini alçalt," diye hırladı Adam. "Olay çıkarmadan önce otur yerine."

"Sanırım benim bölümümü gönderdiğinde bunu başardın," diye tısladım, isteksizce onun karşısındaki koltuğa otururken bile. "Restorandaki diğer herkes bize bakıyor."

Adam homurdandı. "Sen oturmadan önce de bana bakıyorlardı, en azından şimdi konuşacak ilginç bir şeyleri var. Herkesin yemeğinin parasını ödedim ve genel müdürden henüz teslim edilmemiş ne varsa toplamasını istedim. Kimse bu düzenlemeden memnun kalmadı."

Kendime rağmen boğazıma bir kahkaha düğümlendi, o anın gerçeküstü doğası nedeniyle baş döndürücü bir kıkırdama.

Dünyanın en ünlü film yıldızlarından biriyle tartışıyordum çünkü o, itibarını kurtarmak için benimle çıkmak isteyen görgüsüz bir huysuzdu.

Ve her nasılsa, bunu gerçekten düşünüyordum.

"Sebastian bana bu fikre katıldığını söyledi ama benimle bu konuşmayı yapmaktan pek de mutlu görünmüyorsun."

Benimle konuşmak için vardiyamı kabaca böldün," diye belirttim.

Adam bileğindeki gümüş ve altın rengi saati düzeltirken ağzı inceldi. İnce siyah kaşmir bir kazak ve koyu renk bir kot pantolon giymiş olmasına rağmen, zenginlik ve prestij havasından kaçmak mümkün değildi. Yine de, paçavralar içinde bile nefes kesici olabilirdi.

"Bu iyi bir fikir," dedi isteksizce. "Beni endişelendiren 'sen' kısmı."

Kaşlarımı kaldırdım, çenemi elime dayadım. "Elbette öyle. Hadi o zaman, büyük Adam Meyers'la çıkmak için uygun olmadığım yönleri sırala."

Kendimi hazırladım, gelecek eleştirinin düşüncesiyle tüm atomlarımın kapandığını hissettim. Miranda'nın sürekli şikâyetlerine alışık olmam, kalbimi taşa çevirmenin bir yolunu bulduğum anlamına gelmiyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, iyi niyetli yargılarla başa çıkamayacak kadar duygusal, empatik ve hamdım.

Adam'ın kaşları sözlerim karşısında şaşırılmış gibi bir an için çatıldı.

"Çok gençsin," dedi ve sonra durakladı, azarlamamı bekledi. "Ya da çok yaşlısın," dedim tatlı tatlı. "Sanırım bardağın yarısı dolu ya da yarısı boş tartışma."

Oldukça komik olduğumu düşünmeme rağmen, İngiliz bana yine kaşlarını çattı. "Miranda'nın kızı olabilirsiniz, bu dünyaya biraz maruz kalmış olabilirsiniz ama

Bana bağlı olmak seni tamamen yeni bir denetim seviyesine açıyor, çoğu da kaba. Kız arkadaşım olarak iki hafta dayanabileceğinden şüpheliyim."

"Sebastian senin bu kadar huysuz olduğundan bahsetmemişti," dedim yumuşakça, gerginliği yatıştırmaya çalışarak çünkü Adam ikimizi de bunun iyi bir fikir olmadığına ikna etmeye kararlı görünüyordu.

Soğuk tavrının altında gizlenen panik ve çaresiz hayal kırıklığını hissedebiliyordum, bu da sempatik kalbimin ona uzanmasına neden oldu.

Kalın bir kaşını kaldırdı. "Huysuz mu?"

"Kötü huylu bir insan. Huysuz biri. Genellikle yaşlı biri," diye tanımladım sakarin bir gülümsemeyle.

Öfkesi derinleşti. "Anlamını anladım. Ben pek yaşlı sayılmam."

"Ama huysuz olduğunu kabul ediyorsun, öyle mi?"

Uzun bir süre bana baktı. Filmlerinde ve fotoğraf çekimlerinde gözlerini böyle göstermek için özel filtreler kullanıp kullanmadıklarını hep merak etmişimdir.

Parlak yeşil renkteydi ama restoranın alçak ve samimi ışığında bile parlıyordu.

Sonunda ağzı seğirdi. Sadece bir tik, ama yüz hatlarını ve omuzlarındaki gerginliği yumuşattı.

"Bazen," diye kabul etti, sandalyesinde daha rahat bir şekilde arkasına yaslanarak. "Olmak için iyi bir nedenim olduğunda."

Parmaklarımı masanın üzerine vurdum. "Tartışmamıza devam etmekten nefret ediyorum ama seni uzaktan da olsa uzun zamandır tanıdığımı unutma. Kuluçka makinesi olduğunu biliyorum Adam."

Bir başka ağzı seğirdi, pelüş alt dudağının kenarını ısırarak dizginledi.

"Haksız değilsin," diye itiraf etti. "Fazla düşünmek benim doğamda var." "Benim doğamda yok," dedim hafif bir kahkaha atarak.

"Oldukça düşüncesizimdir."

"Yani seni bu anlaşılmaya ikna etmek zor olmayacak mı?" diye sordu, sanki beni inceliyormuş gibi başını eğerek.

Omuz silktim. "Sanki bu fırsat için sana yalvaracakmışım gibi konuştun, şimdi de beni ikna etmek zorunda olduğunu mu söylüyorsun?"

Adam hafifçe irkilmek nezaketini gösterdi. "Pisliğin tekiydim. Bu bir savunma mekanizması. Hayatımdaki mevcut bok fırtınası göz önüne alındığında, biraz huysuz olabileceğimi belki anlayabilirsin."

Hiç düşünmeden öne doğru eğildim ve elimi masada onun elinin üzerine koydum. "Sorunlarını duyduğuma üzuldüm."

Sanki tehditkâr bir şeymiş gibi dokunuşum karşısında tamamen hareketsiz kaldı. Bir süre sonra elini elimin altından çekti ve kucağına bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedi, dişlerini sıkarken çenemdeki bir kas patladı. "Sebastian sana tam olarak ne söyledi?"

Sebastian'ı telaffuz ediş şekli hoşuma gitmişti, belirgin bir şekilde İngiliz ve çok havalı.

"Sadece birisinin seni basına vermekle tehdit ettiğini söyledi," dedim sessizce, her ne kadar resmen işletmedeki köşemde kalan tek kişi biz olsak da.

Adam başıyla onayladı, bakışları mesafeliydi. "Evet. Kimsenin cinselliğiyle bir sorunum olmasa da, bunun kariyerim üzerinde olumsuz etkileri olacağını anlayabileceğinden eminim."

"Davenport rolünü kaybetmek gibi," dedim. "Sanırım ikonik casusu oynamak her İngiliz aktörün hayalidir."

"Gerçekten de öyle," dedi. "Hemen başlasak bile, filmle olan bağlantımı kurtarmak için çok geç olabilir, ama bazı şeylerin ortaya çıkması durumunda savunmamı güçlendirir."

"Bu çağda böyle şeyler hakkında endişelenmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Birinin kimi sevebileceğinin kariyerini etkilemesi kesinlikle çok saçma. Kim neden umursasın ki?"

"Bu çok eski bir soru değil mi?" Adam elini çenesine götürerek yorgun bir ifadeyle sordu. "İnsan zihni bilmediğimiz şeyler hakkında meraklı olmak için yaratılmışken, insanların başka şeylerden bu kadar korkması beni her zaman şaşırtmıştır. Eğer daha fazla insan sorular sorsaydı ve dünya ve kendileri hakkında öğrenmeye açık olsalardı, eminim hala ırkçılık, homofobi ve cinsiyetçilik gibi sorunlarımız olmazdı. Söyle bana Linnea, meraklı bir zihnin var mı?"

Bu cevaplayacağım en önemli sorulardan biri gibi geliyordu, bu yüzden cevabım açık olsa da, sorunun yerleşmesine izin vermek, Adam'ın temkinli bakışlarına bakmak ve gerçeği yüzümün her santimetresine yazmak için bir dakika bekledim.

"Evet," dedim ona. "Her zaman meraklı bir yapıya sahip oldum. Bu daha önce de başımı belaya soktu."

"Peki yine izin verecek misin?" diye alaycı bir sırıtişla sordu, ellerini açarak kendini referans gösterdi. "Bu pazarlığın değerinden daha fazla sorun yaratmayacağına söz veremem. Size para ve şöhret teklif edebilirim ama bu iki ucu keskin bir kılıç. Halk tarafından mercek altına alınacak, paparazziler tarafından takip edilecek ve medyada alay konusu olacaksın. İnsanlar benimle birlikte olmak için çok çirkin olduğunu, servet avcısı ya da fahişe olduğunu, seni gerçekten sevmediğimi ve bir yandan da şu ya da bu aktrisle ilişki yaşadığımı söyleyecekler."

"Beni gerçekten sevmiyorsun," diye belirttim.

Adam öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı ve uzanıp ellerimi avuçlarının içine aldı. Elleri sıcaktı, benimkilerin üzerinde kıvrılan güçlü parmaklarının altında şok edici bir nasır çıkıntısı vardı. Kendimi tamamen onun ellerine kaptırmıştım; ruhumun dokusunu görebilmek için derimin, kaslarımın ve kemiklerimin her katmanını soyuyor gibi görünen o uzun kirpikli gözlerin büyüüne kapılmıştım.

"Eğer bunu kabul edersen, Linnea," dedi alçak, boğuk bir mırıltıyla, kanımı titreten bir sesle. Bir aşığın diğeriyle en karanlık saatlerde konuştuğu gibi

"Bize bakan hiç kimse, birbirimize güzel, harika, göz kamaştırıcı bir şekilde aşık olduğumuzdan daha azını hayal edemez. Sen benim etrafında döndüğüm güneşim olacaksın. Basının ve halkın benim ağzımdan duyacağı tek şey, hayatının aşkını bulmuş şanslı bir piç olduğum olacak."

Nefes alamıyordum.

Belki de Adam o kadar iyi bir oyuncuydu ki, replikleri kalp durduran bir dokunaklılıkla söyleyebiliyordu ya da ben her zaman tam da onun anlattığı gibi bir aşkı arzulamıştım.

Ya da belki daha temel bir şeydi; kenetlenmiş ellerimiz ve kilitlenmiş gözlerimiz arasında geçen temel bir sihir, ikimizin de gerçeklerinden bir şeyler açığa vuran bilinçaltı bir mesaj.

Birbirine bağlanmak isteyen iki yalnız ruh.

"Ve eğer bunu kabul edersem, Adam," diye yumuşakça taklit ettim, avuçlarımı yukarı çevirerek ellerini tam arkasından tuttum. "Aşk hikâyemizin bir maskaralık olabileceğini ama arkadaşlığımızın öyle olmayacağını anlamamı istiyorum. Eğer birinin rol yapmasını ve aksi takdirde seni yalnız bırakmasını istiyorsan, ben senin için doğru kız değilim. Tanımadığım birini seviyormuş gibi davranmam ve bana savaşmamız gereken iblislerden bahsetmeyen birini seni savunmayı planladığım kadar acımasızca savunmam."

Adam'ın göz kapaklarının nasıl kapandığını, ağzının bronzlaşmış yüzünde beyaz bir dikiş gibi kaldığını görünce duraksadım.

"Bunu yapabilir misin?" Yumuşakça sordum. "Arkadaşım olabilir misin? Yoksa yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretmek çok mu zor?"

Gözleri istediğim gibi parladı ve otomatik olarak "Otuz sekiz yaşlı *değil*" dedi.

Cevap olarak ona sıırttım ve o da bana başını salladı, ağzı yumuşadı.

"Neden seninle arkadaş olmayı kabul etmenin sahte ilişkimizi kabul etmekten çok daha tehlikeli olduğunu hissediyorum?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Gülümsemem genişledi. "Çok fazla olabilirim."

O zaman beni şaşırtarak birleşmiş ellerimizi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerime değdirdi.

"Ben de tam olarak bunun için endişeleniyorum," diye mırıldandı, kaba bir şekilde değil. Göğsümde bir şey sıkıştı ve gevşemeyi reddetti.

"Bana bir konuda söz ver," dedi ve ellerimizi masaya bırakıp parmaklarımızı çözdü. Kollarını kavuşturmak için arkasına yaslandı ve

ellerim masa örtüsünün üzerinde ölü böcekler gibi
kıvrılmıştı. "Ne?"

"Bana söz ver, ne olursa olsun bana aşık olmayacaksın."

Hafifçe güldüm ama Adam bana sadece soğuk ve kasvetli bir bakışla
bakınca yutkundum.

"Ciddiyim," diye bastırdı. "Oyunculuk benim tutkum ve mesleğim. Çoğu
zaman sanki seni seviyormuşum ve karşılığında senin sevgine layık bir
adammışım gibi görünecek. Bu ima bir yalan Linnea. Bir daha asla aşık
olmayacağım, anlıyor musun?"

Samimiyeti karşısında içim burkuldu. Ne kadar genç olduğunu vurgulayan
bir adam, hayatının geri kalanında kendini aşka kapatmanın ne kadar yanlış
olduğunu nasıl anlayamazdı?

Bir an kendimi toparladıktan sonra, "Sana aşık olmak gibi bir niyetim yok,
Adam," dedim.

Bu da bir gerçektir. Şu anda kalbimi altın gözlü ve saf altın kalpli
bambaşka bir adama kaptırma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Adam'ın bariz
duygusallığı ve otoritesi beni etkilemiş ve onun kırık, düşünceli doğası ilgimi
çekmiş olabilirdi ama sahte bir ilişkiye ciddi bir şekilde dahil olmamın imkânı
yoktu.

Ben aptal değildim.

"Ünlü ve oldukça yakışıklı olduğun için muhtemelen bunu duymaya alışık
olmadığını biliyorum," diye devam ettim, sanki bu özellikler anlamsızmış gibi
elimi sallayarak. "Ama aslında karşı konulmaz değilsiniz." Onun şaşkın
bakışları karşısında sııttım. "Ayrıca, yaşlı erkeklerden hoşlanmıyorum."

"Otuz sekiz yaşlı değil," diye tersledi.

Fotoğrafımız ertesi sabah en popüler dedikodu sitesi The Backlot'ta
yayınlandığında, o anı ve benim kahkahalarla başımı geriye attığım anı
yakalamıştı.

ADAM

Ertesi sabah tüm medya organlarında yer aldı.

Adam Meyers'ın yeni bir gizemli kadını var.

Kimsenin onun kimliğini çözecek vakti yoktu, buna minnettardım çünkü Linnea henüz belgeleri imzalamamıştı. Bir saat içinde avukatıyla birlikte geldiğinde ayrıntıları ve oyun planımızı tartışacaktık.

Ve Sebastian.

Dün gece Linnea'yı Affaire'de gördüğüm andan beri içim içimi yiyordu. On yıl öncesinden hatırladığım uzun boylu, gür kaşlı, çelimsiz kıza hiç benzemiyordu.

Görevli benim için müdürü getirirken girişte durmuş ve Linnea Kai'nin bilinçsiz bir zarafet ve kalçalarını sallayarak kendi bölümünde ilerleyişini izlemiştim. Kolayca ve sık sık gülümsüyordu, yüzündeki ifade o geniş alanda durduğum yerden bile gözlerimi kırıştırmama neden olacak kadar parlaktı. Yaşlı bir çiftle kahkahalar atarken onu izledim, bal rengi kalın dalgaları sırtından aşağıya, küçük beline doğru dökülüyordu, konuşurken elleri akıcı bir şekilde hareket ediyordu. Beni yakalayan sadece güzelliği değil, canlılığı, o büyük, etkileyici gözleri ve hareketli ağzı, içinde çalkalanan her duyguya kendini adanmış gibi görünmesiydi.

Sebastian'da da benzer bir özellik vardı; en isteksiz ruhu bile etkileyen bir tutku.

Gecenin sonunda, Linnea'nın şımarıklığı ve atılganlığından kurtulduktan sonra, İtalyan arkadaşımızın sahip olduğu sihrin aynısı olmadığını biliyordum.

Linnea'da bu, coşku olarak ifade ediliyordu.

Dünya ve içindeki her şey hakkında parlak, coşkulu bir merak.

Bana asla aşık olmamayı şakacı bir şekilde kabul ettikten sonra, müdür gecenin geri kalanında izin almasının sorun olmayacağını söylemesine rağmen Linnea işe dönmekte ısrar etmişti. Bu yüzden akşam yemeğini tek başıma yemek ve onun bölümünü bir kez daha dolduran müşterilerle etkileşimini izlemek için masada kalmıştım.

Şef Devereaux ülkenin en iyilerinden biri olmasına rağmen ne yediğime dair hiçbir şey hatırlamıyordum ama Linnea'nın misafirleriyle rahatça sohbet ederken attığı kahkaha bende kalıcı bir izlenim bırakmıştı.

Tıpası açılmış şampanya gibi köpüklü bir kıkırdama şişeden döküldü.

Onunla organik bir şekilde karşılaşmış olsaydım neler olabileceğini merak ettim. Belki bir sabah ben sahilde koşarken o da sörf yapıyordu ya da Chaucer ve Rachel'la akşam yemeğine gittiğim Affaire gecesinde.

Ama bu düşünce treni aniden çıkmaza girdi. Acı gerçek şu ki, romantizme olan ilgimi uzun zaman önce kaybetmiştim ve o canlı menekşe mavisini gözlere tek bir bakış, bu kadının çağlar boyu sürececek bir aşkı hak ettiğini söylemem için yeterli olurdu.

Hayatımda bir kez böyle birini hayal kırıklığına uğratmıştım ve bunu tekrar yaparsam hayatta kalamazdım.

Tüm bunlara rağmen, mutfakta volta atıp eski sevgilimin ve müstakbel sahte sevgilimin gelmesini beklerken Linnea'yı düşünmeden edemiyordum. İçimde bu anlaşmanın gerçekten felaket bir fikir olduğuna dair korkunç bir önsezi vardı.

"Bu aptalca bir plan," diye o gün belki de üçüncü kez ilan ettim. "Basın onu canlı canlı yiyecek ve ben de şu anda olduğumdan daha kötü bir durumda kalacağım."

Chaucer iç çekti. "Gerçekten öyle değil. Ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum Adam, ama Oscar'ın kaseti yayınlamasından daha kötü olabileceğinden emin değilim."

Menajerim Rachel başını sallayarak, "Seks kaseti çekecek kadar aptal olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Tanrı aşkına, yapmadım," diye tersledim. "Eğer ortada bir kaset varsa, bunu benim rızam olmadan çekmiştir."

"Konuya geri dönelim. Linnea Kai şöhrete susamış bir sosyetik ya da açgözlü bir aktris değil," demişti Rachel, saçma sapan miktarda biftek ve brokoliyi doğrudan kartondan ağzına atarken. "Mi Cha'nın önerdiği üç aktrisi tam da bu nedenlerle geri çevirdin zaten."

"Sebastian aktris olmak istediğini söyledi," diye karşı çıktım. "Görünüşe göre televizyon dizilerinde birkaç konuk oyunculuk yapmış ve bir soda markasının reklamında oynamış."

Rachel kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözlerini devirdi. "Elbette, ama o ünlülerden. Ne olduğunu biliyor."

Ben tekrar tartışmak için ağzımı açtığımda Chaucer yemek çubuklarını bana doğrulttu. "Rach'in haklı olduğunu biliyorsun. Linnea Londra'da Miranda Hildebrand'la bir yıldan fazla zaman geçirdi ve partilerinize sık sık konuk oluyordu. Onu bir kez bile ünlü ve muhteşem ziyaretçilerden herhangi birine bayılırken görmedim. Şöhrete kapılmış biri değil ve sektörün nasıl işlediğini biliyor."

"Miranda hiçbir zaman tam olarak bir A-lister olmadı," diye karşı çıktım ve ellerimi tezgahın üzerine koyarak iki kadına da soğuk bir bakış attım. "Bazı şeylerden anlıyor olabilir ama görece bilinmezlikten kız arkadaşım olmaya geçmek çok büyük bir sıçrama."

"Katılıyorum," dedi Bruce, sanki dinsiz değilmiş gibi tabağından yemek yiyen tek kişi.

Bruce Chan'i sekiz yıl önce Malibu'daki evi ilk satın aldığımda, sosyal medyada hesabına rastladıktan sonra işe almıştım. Kısa videolarda paylaştığı tarifler ve yaşam ve yemek konusundaki saçma sapan tavrıyla dikkat çekmişti. Ekibimden herhangi birine iletmeden doğrudan ona mesaj attım ve ona yatılı şefim olarak iş teklif ettim.

Hemen kabul etmişti, o zamanlar sadece yirmi altı yaşındaydı ama şimdiden saman alevi gibi parlayan şöhretinden rahatsızdı. Hâlâ videolar çekiyordu, hatta bazen ben de konuk oyuncu oluyordum ama hayranlarıyla hiç etkileşime girmiyordu ve popüler olmak umurunda bile değildi. O sadece yemeği seven ve tutkusunu paylaşmak isteyen bir adamdı.

Onu işe almak verdiğim en iyi kararlardan biriydi. Benden daha genç olabilirdi ama aslında insanlardan nefret eden ve huysuz biriydi, bu da bana gayet uygundu. Sessiz enerjisi ve sarsılmaz sadakati nedeniyle onun yanımda olmasını seviyordum.

Rachel gözlerini devirerek, "Öyleyse ona öğretiriz," diye sözlerini tamamladı. Ellili yaşlarının başında olabilirdi ama hırçın bir genç gibi davranıyordu.

yarısı kadar büyüleyici olabilirdi. "Başka neden Mi Cha Lee'yi işe aldık ki? Ona ipleri gösterdik, ilişkinizin zaman çizelgesini titizlikle planladık ve Bob senin amcan oldu."

"İnsanların bunu neredeyse beşiği soyuyormuşum gibi göreceğini düşünmüyor musun?" Ben sordum. "Benden on iki yaş küçük, Tanrı aşkına."

"Hollywood'a hoş geldin," dedi Rachel geniş bir sırtışla, diş tellerine brokoli yapışmıştı.

Özel hayatında tam bir karmaşaydı ama Rachel Hoffman sektördeki en iyi menajerlerden biriydi ve müşterileri arasında sadece seçkinlerin seçkinleri vardı. Onu hiçbir şeye değişmezdim.

"Hayatımın bir ilişki numarası yapmaya indirgenmiş olması çok can sıkıcı," diye homurdandım ve volta atmaya devam etmek için tezgâhı ittim. O sabah zaten üç saat çalışmışım ve bir koşu daha yapmaya kalkarsam Chaucer'ın kendini koşu bandının üzerine atacağını biliyordum.

"Adam," dedi Chaucer usulca, elimi iki elinin arasına almak için uzandı. Kıpırmızı bukleleri başının tepesindeki kocaman deniz mavisini tokayla zar zor dizginleniyordu ve geniş gözleri bana duyduğu sempatiyle yumuşacıktı. Daha genç ve sinir bozucu derecede otoriter olsa da, bir kız kardeşe sahip olmanın nasıl hissettirebileceğini hayal ettiğim gibiydi. "Bunun sonsuza kadar sürmesi gerekmiyor. Kızla evlenmene bile gerek yok. Uzun süreli bir ilişki de işe yarar."

Rachel hemen, "Olmaz," diye karşı çıktı. "Hollywood'da düğünler hapisten bedava çıkış kartı gibidir. Hadi ama millet, madem bu oyunu sahneleme zahmetine giriyoruz, o zaman ödüllü bir oyun yapalım, ne dersiniz?"

"Gerçekten bir yabancıyla evlenmemi mi istiyorsun?" diye kestirip attım, bu düşünce midemi bulandırdı.

Savannah neredeyse on yıl önce gittiğinden beri bir partnerim olmadan yaşamışım ve şimdi biriyle yaşama fikri iğrençti. Kendi kalemin yalnız kralı olmak kendimi dünyadan soyutlamamı kolaylaştırmıştı. Film çekimleri ve basın turları dışında Hollywood'daki akranlarımla sosyalleşmiyordum.

Ya da herhangi biriyle, gerçekten, bu konuda.

"Linnea'yı bilirsin Adam, dramatik olma," diye alay etti Chaucer.

"Eski karımın en yakın arkadaşının genç kızıydı," diye düzelttim. "Onu pek tanı mıyordum."

"Yine de o gün oradaydı, değil mi?" diye zorladı, her zaman yaptığı gibi. "Cornwall sahilinde sen ve Sebastian'la birlikte."

Masaya sessizlik çökmüştü.

Rachel ve Bruce, Savannah ya da Sebastian'la olan geçmişimin ayrıntılarını bilmiyorlardı ama bu konular açıldığında tüm konuşmaları kapattığını ve sadece Chaucer'ın buna cesaret edebildiğini biliyorlardı.

"Öyleydi," diye gönülsüzce kabul ettim, çünkü dün gece Linnea'yı gördüğümünden beri o öğleden sonrayı düşünmeden edemiyordum. O beceriksiz kız büyümüş, muhteşem bir kadına dönüşmüştü ama o zahmetsiz mizahı ve yaşama sevinci baki kalmıştı. Sebastian ve ben, o günkü kolay sevimliliği, o yanımızda olmasaydı kucaklayabilir miydik diye merak edip duruyordum.

Rachel, Chaucer, Bruce ve benim ekrandaki görüntüyü görebilmemiz için tabletini tezgâhın diğer tarafına doğru itti. Linnea ve benim restoranda çekilmiş bir fotoğrafımızdı, kenetlenmiş ellerimizi öpmek için ağzıma doğru kaldırmıştık. Linnea'nın yüz ifadesi şefkatli bir şokla yumuşamıştı ve yüzümün alt yarısı gizlenmiş olsa da gözlerim uzun zamandır olmadığı kadar nazik görünüyordu.

"Bunun işe yarayacağına dair bir kanıtı ihtiyacın varsa yorumlara bak," diye önerdi Rachel, tırnaklarını yemiş parmağını ekranda gezdirirken.

@ADAMMEYERZFANDOM: SONUNDA, O TARİHLER BİRİ NEREDEYSE OLARAK

onun kadar güzel.

@lowrider98: Bazı sunuculardan daha iyisini yapabilir *smh*

Adam mutluluğu hak ediyor! Fotoğraflarında hep çok üzgün görünüyor.

@bb48e: Düşünceli bir Adam ateşli bir Adam'dır, ama itiraf etmeliyim ki elimi böyle öpmesi için her şeyimi verirdim. Şanslı B

@AdamMeyerzFandom: Kim olduğunu bilen var mı? Bu aşk hikayesinin detaylarına ihtiyacım var!

@butterfliesbetty: Gözlerinde gerçek kalpler var! Squeee

"ADAM MEYERS'IN GİZEM KIZ O TREND ÜZERİNDE SOSYAL ETKİNLİKLER," RACHEL

ekledi. "İnsanlar bu aşk hikâyesinin daha fazlasını dinlemeye susamış durumda."

"Aşk hikâyesi falan yok," diye mırıldandım, ellerimi yüzümde gezdirirken.

"Olacak," dedi Chaucer güneşli bir sesle ve ona baktığımda sadece sırıttı. "Bu kadar suratsız olma, Adam. Eğer bu fotoğraflara inanılacaksa, Linnea'nın büyüdüğü çok açık."

"Şahsen daha da güzel," diye itiraf ettim karanlık bir sesle.

Chaucer ve Rachel bakıştılar ve sonra kahkahayı patlattılar.

Bruce'a baktım, o da sadece omuz silkti. "Muhteşem bir kızla biraz zaman geçirmek gerçekten dünyanın sonu mu olurdu?"

Bu düşünceyle göğsümde bir şey ters döndü. Çünkü *evet*, olabilirdi.

Güzelliğe ve hayatta beni etkilemek istemediğim zamanlarda bile etkileyen şeylere karşı her zaman bir zaafım olmuştu.

Linnea tehditkâr bir şekilde her ikisini de yapabilecek gibi görünüyordu. Özellikle de Sebastian'ı hayatıma geri getirirse. Tam o sırada kapı zili evin içinde çaldı.

Rachel canlandı ve gri-kahverengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"Ben b a k a r ı m !"

"Olmaz," diye itiraz etti Chaucer, Rachel'ı koltuğuna geri iterek. "Ben bakarım."

"Oturun," diye emrettim sertçe. "Siz ikiniz ne düşünürseniz düşünün, burası benim evim. Misafirlerimizi... ben karşılayacağım. Rachel, lütfen benimle ofiste buluş. Chaucer, Boone Decker'a mesaj atıp toplantıya gelmesini söyler misin?" Boone benim avukatımdı, aynı zamanda Boston'da bir film çekerken tanıştığım iyi bir dostumdu. Zamanının çoğunu Doğu Yakası'nda geçirirdi ama İşler sarpa sardığında beni temsil edeceğine güvendiğim tek adamdı.

Chaucer başını salladı ama Rach eliyle kıyafetimi işaret etti. "Gerçekten bunu mu giyeceksin?"

Takım elbise giyiyordum, evimdeki ofisimde bir toplantı için biraz işgüzarca olabilirdi ama rahatlık alanımın dışında hissettiğim bir durumda bana kontrol yanılması veriyordu. Avukatlarımız ve temsilcilerimiz hazır bulunacaktı ve Mi Cha Lee her an gelebilirdi. Herkesin bu durumun gerçekte ne olduğunu tam olarak anlaması için doğru akoru yakalamak istedim.

Bir iş anlaşması.

Rachel'ı görmezden gelmeyi tercih ettim ve mutfaktan çıkıp oturma odasından geçerek kısa merdivenlerden girişe çıkarken onu ve Chaucer'ı arkamdan kıs kıs güler halde bıraktım.

Kapıyı açmadan önce terapistimin bana öğrettiği şekilde birkaç kez derin nefes almak için bir an dursam da etrafta buna şahit olacak kimse yoktu.

Geçmişim ve geleceğim kapının diğer tarafında bir arada duruyordu ve gerçekten, daha önce hiç bu kadar korkunç bir manzara görmemiştim.

"Adam," diye selamladı Sebastian çenesini eğerek, güneş gözlüklerini parlak siyah saçlarına doğru itip her zamanki altın gözlerini ortaya çıkarırken

nefesimi kesti.

Linnea sanki yıllardır arkadaşmışız gibi, "Hey Huysuz," diye takıldı. Hiç tereddüt etmeden bir adım öne çıkıp benim alanıma girdi, bir elini göğüs kafesine koyarak parmak uçlarına doğru sallandı ve sakallı yanağıma bir öpücük kondurdu. Yaz çiçekleri ve okyanus havası kokuyordu. "Güzel yermiş."

Etrafımda dolanıp içeri girerken gözlerimi kırıştırdım ve başımı çevirerek, dolgun poposunu neredeyse müstehcen bir şekilde saran kısa, düğün çiçeği sarısı tişört elbisesinin içinde sallanan kalçalarını takip ettim.

Sebastian boğazını temizlediğinde bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim, bir okul çocuğu gibi bakarken yakalandığım için yanaklarım alev alev yanıyordu.

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi ama sanki beni utandırmak istemiyormuş gibi eliyle gülümsemeyi sildi.

"Girebilir miyim?" diye sordu eliyle işaret ederek.

Başımı salladım ama o kapı çerçevesinden eve doğru yürürken geri adım atmadım. Geniş bir açıklıktı ama Sebastian ve ben iri adamlar olduğumuz için o geçerken omuzlarımız birbirine değdi ve bu temasla içimde elektrik kıvılcımları patladı.

Onları içeriye kadar takip ettim, kapıyı kapattım ve böylece tüm duvarlarımın mühürlendiğinden ve ambar kapaklarımın kapatıldığından emin olmak için biraz zaman ayırabildim.

Linnea Kai'nin taze yumuşaklığı beni büyülemeyecekti.

Sebastian Lombardi'nin nostaljisi ve cazibesi beni cezbetmezdi.

LINNEA

A Dam, altın saçlı yakışıklılığını mükemmel bir şekilde tamamlayan ısmarlama lacivert bir takım elbise giyerek saray gibi bir masanın arkasında oturuyordu. Yüz ifadesi taş gibiydi, elleri masanın üzerindeki deri dosyanın üzerinde kenetlenmişti.

Sanki asi çalışanları disipline etmek üzere olan bir yönetici gibi.

Gülünç derecede çekiciydi ve onun karşısındaki koltuğumda sessizce otururken kendimi kalçalarımı birbirine sürterken buldum.

Oda Adam'ın menajeri, ajansı, avukatı ve kriz yönetimi temsilcisinin yanı sıra Sebastian'ın ajansı ve avukatıyla doluydu, her ikisi de beni temsil etmeyi nezaketle kabul etmişti.

Anlaşma benimle ilgili olmasına rağmen, toplantı boyunca tek bir kelime bile etmedim.

Gezilerin, basına sızıntıların ve planlanmış röportajların yasallığı ve yapısı benim boyumu çok aşıyordu.

Adam bana bir kez bile bakmadı.

Sebastian ise ekipler birbirlerine girmeye başladıkları anda sandalyemin koluna uzanmış ve ona daha yakın olabilmek için halının üzerinde sürüklenmişti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bana sessizce, fısıldayarak yaklaşmak için eğilerek.

"Sanki bu sabah sörf yaptıktan sonra kahvaltı etmeyi unuttuğum için açmışım gibi," diye fısıldadım. "Ve bu adamların biraz rahatlamaya ihtiyacı varmış gibi.

Her şeyi programlamamıza gerek yok. Çok belli olur."

Sebastian kolunu sandalyemin arkasına doğru kaydırırken başını salladı, parmakları saçlarımın ucuna hafifçe dolandı.

"Adam," dedi ve bu kelime bomba etkisi yaratarak herkesi bir anda susturdu.

İkimizi de görmezden gelerek harika bir iş çıkaran Adam sonunda soğukkanlı bir şekilde kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Linnea bunun aşırıya kaçmak olduğunu düşünüyor ve ben de aynı fikirdeyim," diye devam etti Seb, odadaki tüm kadınların telefonlarında takvimlerini açmalarını işaret ederek. "İlişkinizde biraz doğallık ve rahatlık olmalı, yoksa basın yalanın kokusunu alır."

Mi Cha Lee, "Sakallı olduğuna dair dedikodular çıkacaktır," diye onayladı. "Ama bunlar aşk hikayesinin anlatımı tarafından bastırılacak."

Sebastian, "Onu bir randevuya götürdüğünde böyle davranmayı planlıyorsan, bu inandırıcı bir aşk hikâyesi olmayacak," diye tersledi.

Birden odadaki gerginlik göğsümde hissedilir bir baskıya dönüştü.

Odadaki iki erkeğin arasına iri gözlerle bakan tek kişi ben değildim.

Adam'ın çenesi sıkıştı. "Neden bu işi bana bırakmıyorsun, dostum?"

Dostum, dedi.

Hakaret eder

gibi.

Çünkü oradaki herkes onların artık eş olmadıklarını biliyordu.

Odanın bir köşesinde duran bavul yığını dışında neredeyse yabancıydılar.

"Haklı," diye konuştum, sandalyemde daha dik oturarak. "Her iki konuda da. Yıllardır verdiğin her fotoğrafta ya da röportajda bir tür Byron kahramanı gibi görünüyorsun. Düşünceli ve somurtkan halin seksi elbette ama yeni aşık olmuş bir adam için pek uygun değil."

Adam'ın kaşları daha da çatıldı. "Eğer ikiniz de bilmiyorsanız, ben oldukça başarılı bir aktörüm. Sanırım idare edebilirim."

"Ve," diye devam ettim sanki o hiç konuşmamış gibi. "Tüm randevularımızı planlamamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Geçen gün Affaire'de bana ne söz verdiğini hatırlıyor musun? Çıkıyor olabiliriz ama bir süre devam edecek bir ilişkimiz olacak..." Teyit için ekibine baktım çünkü henüz sözleşmenin süresini konuşmamıştık.

"Üç yıl," dedi Mi Cha ve menajeri Chaucer aynı anda.

Bu taahhüt karşısında sarsılarak yutkundum.

"Üç yıl," diye yineledim. "Bu sürenin çoğunda birlikte yaşayacağız. Kahvaltıda takım elbise giyen biriyle ev arkadaşı olmayacağım."

Chaucer ve Rachel Hoffman sırtışlarını ellerinin arkasına sakladılar ama Sebastian kıkırdama cüretini gösterdi.

Ona gülümsedim ve sonra bakışlarımı sinir bozucu bir yoğunlukla bana bakan Adam'a çevirdim. "Seninle galalara katılmayı anlıyorum ve bunu seve seve yaparım. Ünlülerin uğrak yerlerinde bazı akşam yemeği randevuları, elbette. Ama bunun dışında, haftada belirli bir sayıda buluşma konusunda anlaşabiliriz ve ne yapmak istediğimiz konusunda o anda nasıl hissettiğimize bakarız."

"Herkes açık olmalı," diye itiraz etti Rachel. "Bütün bu maskaralığın amacı da bu zaten."

Yeni menajerim Mali Issah, "Üç ay içinde taşınırsa, birlikte görünmeleri gerekmeyecek," diye karşı çıktı. "Prömiyerler ve etkinlikler, tek tük akşam yemekleri yeterli olacaktır. İnsanlar şehirdeki yeni kız hakkında konuşacak ve bu Adam'ın itibarına olduğu kadar Linnea'nın gelişmekte olan aktrislik kariyerine de katkı sağlayacak."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim kendini beğenmiş bir ifadeyle, Adam'ın bana ters ters bakmasını izlemek için. Onu kızdırmak şaşırtıcı derecede eğlenceliydi. "Ve ilk randevumuz için hak iddia ediyorum."

"Dibs?" Adam yineledi, soğukkanlı bir şekilde.

Sertçe başımı salladım. "Dibs. Herkes açık olacak ama ben planlayacağım." Bir süre sessiz kaldığında, "*Merak* etmiyor musun, Adam?" diye ekledim.

Eğer yeterince yakından bakmamış olsaydım, gülümsemeye karşı koyarken ağzının seğirdiğini fark etmeyebilirdim.

"Peki," diye kabul etti. "Ama ben evlenmemizi istiyorum."

Ağzımdan çıkan hava o kadar sertti ki boğulmaya başladım.

Sebastian elini sırtıma attı ve ben kendime gelirken omurgamı ovuşturdu.

Sebastian, "Bu şekilde bırakmana gerek yoktu," diye homurdandı.

Adam sadece hafifçe gülümsedi, Affaire'deki konuşmamıza geri dönmemi sağladığı için gururluydu.

"Zorunda mıyız?" Ben sordum. "Üç yıllık bir flörtün yeterince iyi olduğunu düşünüyorum."

"Flört, nişan ve evlilik için yeterli bir süreyi hesaba kattığınızda, kaba bir şekilde kesilmiş gibi görünmeden ve

Bu da Adam'ın kariyerine zarar verebilecek daha fazla söylentiye yol açıyor," diye açıkladı Mi Cha.

"Hollywood düğünleri Amerika'nın kraliyet düğünlerine eşdeğerdir. Adam'ın geçmişindeki her şey, bir Hollywood mirası olan güzel ve gelecek vaat eden bir aktrisle yapılan büyük beyaz bir düğünden sonra halkın hafızasında etkili bir şekilde silinecektir," diye ekledi Chaucer.

Homurdandım. "Ben bir miras sayılmam."

"Bu konuda hemfikiriz," dedi Adam ve kelimeler derimin altına işlerken hafifçe irkilmeme engel olamadım.

"Linnea." Ona dönüp baktığımda ağzının yumuşadığını gördüm. "Demek istediğim, annenin geliştirmeyi umursadığından çok daha fazla yeteneğin ve azmin var."

Ona göz kırptım. Annem hakkında söylenebilecek en güzel söz değildi bu, ama apaçık bir gerçektir. Ve Adam Meyers gibi kalibreli bir aktörden böyle bir yorum -bir iltifat- almak muazzam bir duyguydu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ama beni hiçbir şeyde görmediniz bile."

Adam dudaklarını büzdü ama gözleri parlıyordu. "Konuk oyuncu olarak rol aldığın *Swamplands*'in dört bölümünü izlemiş olabilirim."

Yanımdaki Sebastian da benimkini yansıtan bir şaşkınlık sesi çıkardı.

"Aman Tanrım." Güldüm ve bir an için yüzümü ellerimin arasına sakladım.

"Ciddi misin sen?"

Adam omuz silkti. "Zaten Bruce'a bütün bıçakları saklattım."

Bir kakhaha patlattım. Dizideki karakterim ana kahramanlardan birini öldürmeye kararlı manik bir eski kız arkadaşı. Adam onu etkisiz hale getirmeden önce mutfak bıçağıyla üç kez bıçaklamayı başarmış ve hapse girmişti.

Gülüşümü onunla paylaşmak için Sebastian'a baktım ama Adam'a o kadar bariz bir şefkat ifadesiyle bakıyordu ki buna şahit olmak rahatsız edici geldi.

"İstediğin zaman çekici olabileceğini bilmek güzel," diye takıldım Adam'a. Adam hafifçe gülümseyip avuçlarını yukarı kaldırarak omuz silkti.

"Benimle evlenmeyi kabul edecek kadar çekici mi?" diye takıldı.

"Pek sayılmaz. Sözleşmenin o kısmını tekrar gözden geçirmemiz mümkün mü? Önce seninle vakit geçirmenin nasıl olacağını görmek isterim."

"Ben-" diye söze başladı Mi Cha ama Adam onun sözünü kesti.

"Bu çok adil. Yine de önümüzdeki üç ay içinde taşınmanı istiyorum. Bu mümkün mü?"

"Annem rahatsız. Onu kabul edebilecek bir yer bulana kadar taşınmam mümkün değil."

"Hasta mı?" Mi Cha sordu. "Ailenizin durumu hakkında ayrıntılara ihtiyacımız olacak, böylece herhangi bir kötü basına karşı hazırlıklı olabiliriz."

"Mi Cha," diye kesti Adam. "Bayanlar ve Boone, sanırım müzakereleri siz olmadan da bitirebiliriz. Sözleşmedeki değişiklikleri size e-posta ile göndereceğim, Linnea da aynısını yapabilir."

"Ama Adam-" diye söze başladı avukatı Boone.

Mali Issah, "Kulağa harika geliyor," dedi ve avukatım Etta Windsor'ı alıp odadan çıkarken bana göz kırptı.

Chaucer da onu takip etti ve Rachel'ı kaşları çatık Mi Cha ve Boone'un peşinden sürükleyerek odadan çıkardı.

Adam ancak kapı kapandığında gözle görülür bir şekilde rahatladı, omuzları gevşedi, ellerini çözerek birini sakallı çenesine sürtebildi.

"Bana Miranda'dan bahset," dedi usulca.

Birden boğazımda konuşamadığım bir çukur oluştu.

Sebastian elimi sıkmak için uzandı. "Frontotemporal demansı var. Linnea ona bakmak için on sekiz ay önce buraya taşındı, ama bu onun hayatını ele geçirdi ve Miranda'nın uygun bir gözetime ihtiyacı var."

"Ölümcül mü?"

"Evet," dedim yüzüklerimden birini parmağımın etrafında döndürerek. "Eninde sonunda. Dürüst olmak gerekirse, bu anlaşmayı düşünmemin tek nedeni o. Ona verebileceğimden daha iyisini hak ediyor."

Sebastian boğazının arkasından bir anlaşmazlık sesi çıkardı.

"Peki ya sen?" Adam yumuşak bir sesle sordu. "Sen daha iyisini hak etmiyor musun?"

Çenemi hırsıyla kaldırdım. "Uğruna çalıştığım şeyi hak ediyorum, daha fazlasını değil. Babam bana kendi kendime yetmeyi öğretti."

"Yani benimle param için evlenmeyeceksin," dedi Adam o kadar kuru bir sesle, benimle dalga geçtiğini anlamam bir anımı aldı.

Ağzım kendime rağmen kıvrıldı. "Miranda için, benim için değil. Ben hayatımdan memnunum."

Gerçek buydu. Yorgunluktan bitap düşecek kadar meşguldüm elbette ama okyanusa erişimim, başımı sokacak bir evim, babamın, amcalarımın ve Rozhin'in sevgisi vardı. Bunun da ötesinde, Miranda ve hayatındaki tercihleri beni zenginliğe karşı temkinli olmaya itmişti. Şöhret ve servet peşinde koşarken pek çok şeyden kaçınmıştı ve şimdi, hayatının sonunda, sadece küçük bir evi vardı.

Eski anıları, pahalı ıvır zıvırları ve ona bakmakla yükümlü yabancılaşmış bir kızı vardı.

Adam, ayak parmaklarımı kıvrandıran aksanıyla, "Teklif edebileceğim tek şey para ve seks," dedi. "Görünüşe göre ikisinden de etkilenmiyorsun."

Hayal gücüm beni ele geçirdiğinde ağzım kurudu. Vücudumdaki o büyük eller, kulağımda kendimi onun iradesine göre şekillendirmemi isteyen o soğuk, otoriter ses, arzuyla kararmış o uzun kirpikli gözler.

"Adam." Sebastian'ın gırtlaktan gelen sesi fantezilerimi böldü ve tonlarını değiştirdi.

Dört el tenimin üzerinde kayıyordu. Bir ağız boynumda, diğeri göğsümde. Tapınılacak iki uzun, kalın yarak.

Şiddetli bir ürperti bedenimi sarstı ve hayal kurduğumu ne kadar belli ettiğimi fark ettiğimde yanaklarımdaki ateş alevlendi.

"Ne?" Adam masumca sordu ama sırtışı hiç de öyle değildi. Kurt gibi bir ifadeyle ikimizi birden yutabilecekmiş gibi görünüyordu. "Müstakbel eşime karşı dürüst davranıyorum Sebastian. Kıskanmıyorsun, değil mi?"

Sebastian'ın çenesi sıkıştı, sandalyesinin kollarını kavrayan ellerinin eklemleri gerginlikten bembeyaz kesildi. Bir an için tam olarak kimi kışkırdığını merak ettim, Adam'ı mı yoksa *beni* mi?

"Linnea çok güzel bir kadın," dedi zoraki bir sakinlikle. "Ama ne tür bir anlaşmayı kabul ettiğinizi unutmayın. İnsanlar böyle incinir."

Karanlık ve acı verici bir şeyin alt akımı odaya yayıldı, düzgün bir şekilde dinlenmemiş bir hayalet.

"Anlaşmanın bir koşulu olarak, sözleşme süresince başka biriyle çıkmaya ya da yatmaya izin verilmeyeceğini biliyorsun, değil mi?" Adam hafifçe sordu ama Sebastian'a sanki tartışmaya cesaret ediyormuş gibi bakıyordu.

Sebastian tam da bunu yapmak için ağzını açtı ama benim adıma konuşmasına ihtiyacım yoktu.

"İhtiyatlı davranabilirim," diye teklif ettim güzel bir gülümsemeyle. Hem Adam hem de Seb kaşlarını çattı.

Ben güldüm. "Oh, bana mağara adamı gibi davranma. Yalan söylemeyeceğim ve önümüzdeki üç yıl boyunca seksten vazgeçme fikrinin çekici olduğunu söylemeyeceğim, ama bir süredir bekâırım. Kendi kaşıntımı nasıl kaşıyacağımı biliyorum."

Hem Adam'ın hem de Sebastian'ın bakışları uzaklaştığında neredeyse tekrar gülecektim, belki de bu ihtiyacı nasıl karşıladığımı hayal ediyorlardı. Bu biraz

Her iki erkeğin de beni çekici bulabileceğini, her ikisinin de tıpkı benim dakikalar önce hayal ettiğim gibi ellerini üzerimde gezdirmeyi hayal edebileceğini bilmek beni heyecanlandırıyordu.

Hollywood'un en muhteşem iki erkeğiyle kapalı bir odadaydım; biriyle çıkıyormuş gibi yapacaktım, diğeriyle ise beni istemediği açık olmasına rağmen çıkmak için yanıp tutuşuyordum.

Hayat tam bir kaltak olabiliyordu.

Adam boğazını temizledi. "Eğer uygunsan, kariyerin konusunda sana yardım etmek isterim."

"Onu Mali'yle çoktan tanıştırdım," diye araya girdi Sebastian. "İleride onu o temsil edecek."

Adam kollarını kavuşturup burnunun ucuyla İtalyan'a bakmayı başarak, "Harika, gerçi Rachel bu işte tartışmasız en iyisi," dedi.

Seb alaycı bir sesle, "Mali sektördeki en iyi genç oyuncularını temsil ediyor," dedi.

"Tecrübe için söylenecek bir şey var," diye karşı çıktı Adam.

İkisinin de bunu komik bulmadığını bildiğim halde, yaptıkları hazırcevaplığa kahkahalar boğazımda düğümlendi. Aralarındaki uyum o kadar açıktı ki, yılların ihmalinin altında kötü bir şekilde gömülmüş yarı gizli bir eser gibiydi.

"Tazminat için aklınızda parasal bir rakam var mıydı?" Adam'ın sesi hayallerimi yıktı.

Gözlerimi kırptım çünkü gerçek bir dolar miktarı hakkında gerçekten düşünmemiştim. Biri ünlü biriyle çıkıyormuş gibi yapmak için ne kadar para alırdı?

"Neden uygun olduğunu düşündüğüm bir rakamla sözleşme taslağı hazırlamıyorum ve kabul edilebilir olup olmadığını bana bildirmiyorsun?" Ben uzun süre sessiz kalınca Adam önerdi. "Gerekirse bunu avukatınla, menajerinle ve Sebastian'la konuş. Ama söz veriyorum, cömert davranacaksın."

"Tamam," dedim. "Dürüst olmak gerekirse, sadece Miranda'ya bakabilecek kadarına ihtiyacım var."

Adam başını salladı ama hesapçı bakışlarla öne doğru bir adım atarak ellerimden birini, bir parmağında endişeyle çevirdiğim yüzüğün olduğu elimi tuttu. Başparmağını parmaklarımın çoğunu süsleyen ucuz mücevher koleksiyonumun üzerinde gezdirmesini izledim.

"Sanırım bundan biraz daha iyisini bulabiliriz," diye mırıldandı. "Belki de bu güzel eller için saf kalbinin altınıyla eşleşecek saf altın bir şey."

"Linnea'nın parlamak için altına ihtiyacı yok," dedi Sebastian, gergin ve sinirli bir şekilde aniden sandalyesinden kalkarak. "Ona cazibeni gösterme Adam. Yakında gerçek seni tanıyacak."

Adam başını eğerek eski dostuna baktı. "Gerçek beni yeterince çekici bulunduğunu hatırlıyor gibiyim."

Sebastian'ın irkilmesi neredeyse fark edilemeyecek kadar küçüktü ama ağzı acıyla gevşedi ve gözleri dövülmüş altın gibi dümdüz oldu.

"Bu uzun zaman önceydi," dedi, İtalyan aksanı özellikle belirgindi.

İki adam arasındaki acı o kadar hissediliyordu ki, bir yaz fırtınası öncesi havadaki elektrik akımı gibi ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kendimi buna uzun süre maruz bırakırsam, içinden çıkamayacağım bir fırtınaya kapılacağımı biliyordum.

Ama kendime engel olamıyordum.

Hayatım boyunca tamirci ve bakıcı olmuştum. Annemin kim olduğu ve beni yirmi iki yaşındayken doğuran, üç kardeşinin en büyüğü ve kendisi de henüz bir çocuk olan babam tarafından yetiştirilmem göz önüne alındığında, bu hem doğanın hem de yetiştirilme tarzının bir sonucuydu.

Şimdi, birbirleri için çok şey ifade ettikleri aşıkâr olan iki adam arasındaki kopuk bağla karşı karşıya kaldığımda, bu durumu kendi haline bırakamazdım. Bu durumdan onlar için itibarlarını kurtarmanın ötesinde iyi bir şey çıkabilirdi.

Birbirlerini sevmek için ikinci bir şansları vardı ve bu kopan ipliği parça parça yeniden örmek anlamına gelse bile, bunu yapmalarını sağlayacaktım.

Ne de olsa bir terzi ve tasarımcı olarak, bir daha asla kopmaması için bir yırtığın nasıl onarılacağını biliyordum.

"Uzun zaman önceydi," diye kabul ettim, hepimiz koltuklarımızdan kalkıp sıkı bir üçgen oluşturacak şekilde ayağa kalkarak. "Ama burada tarihten bahsetmiyoruz, geleceğimizden bahsediyoruz. Birlikte."

"Sen ve ben," diye kabul etti Adam, ama ses tonunda bir uyarı vardı. Ben bunu görmezden geldim.

"Üçümüz," diye sertçe karşı çıktım. "Sebastian en iyi arkadaşlarımdan biri ve öngörülebilir gelecekte ödül sezonu için kampanya yapmak ve bir sonraki projesini bulmak için şehirde. O yanımda olmadan olamam ve sen de beni kendine yakın istediğine göre, sanki bir paket anlaşmasıymışız gibi görünüyor."

"Linnea," dedi Sebastian alçak sesle. "Buna hiç gerek yok. Adam işin içinde olmadan da seni görebilirim."

Bana bakıyordu, bu yüzden Adam'ın ağzının bir an için nasıl düzleştiğini fark etmedi.

Bu sadece benim kararlılığımı pekiştirdi.

"Hayır, sen benim en iyi arkadaşısın ve tüm niyet ve amaçlar için erkek arkadaşısın. Eğer bu işin yürümesini istiyorsak, ikinizin iyi geçinmesi gerekecek." İkisi de itiraz etmeye hazır görüldüğünde elimi kaldırdım. "Bu benim anlaşmamın bir şartı. Kabul edin ya da etmeyin. Sebastian ve ben bir paket anlaşmayız. İkimizi de idare edebilir misin?"

Adam'ın yüzünde bir dizi duygu bir film makarası gibi titreşti. Genelde o kadar soğukkanlıydı ki, her bir ifadesinin binlerce şiirsel kelime söyleyebilecek kadar usta bir aktör olduğunu unutmak kolaydı.

Kalp kırıklığı ve hüznü gördüm, baştan çıkarma ve umut o kadar parlaktı ki güneşe çok uzun süre bakmak gibi retinalarımı yaktı. Sonunda, elimi tutmak için elini uzatırken gergin bir teslimiyete benzer bir şeyde karar kıldı.

Elim sıcaktı ve şaşırtıcı derecede nasırlıydı, belki de spor salonunda geçirdiği saatlerden dolayı bu ince formu korumuş olmalıydı. Sıkı tutuşu erotik olmamalıydı ama yine de öyleydi. Sıcaklığın kolumda ateş karıncaları gibi gezindiğini, sinirlerimi neredeyse rahatsız edici bir şekilde aydınlattığını hissettim.

"Sebastian da," diye ekledim, biraz nefes nefese.

İtalyan adam bir adım daha yaklaşp büyük avucunu birleşmiş ellerimizin üstünden geçirmeden önce duraksadı.

Hayal gücüm -her zaman vahşi, evcilleşmemiş bir şey olan- derinleştikçe bu sıcaklık -Benden uzaklaştılar. Adam ve Sebastian'ın ellerine -bizim ellerimize- bakmalarını izledim; ağızlarında ikiz kargaşa ifadeleri vardı ve kendimden daha fazlası için doğru kararı verdiğimi biliyordum.

ADAM

"A Kesinlikle hayır."

"Adam," dedi Linnea parlak bir kahkaha atarak. "Züppelik yapma."

"Bu bir züppelik meselesi değil, Linnea. Bu bir güvenlik meselesi. Sen bu şeyden en az on yaş daha genç olmalı."

Omuz silkti ama inkâr etmedi. Bunun yerine, arabanın yolcu kapısını açmak için öne çıktı ve içeri girmem için kibarca işaret etti. "Aracınız bekliyor, nazik beyefendi."

Linnea'nın "bebeği" olduğunu iddia ettiği, gerçekten rahatsız edici bir sarı tonundaki eski Jeep Wrangler'a binmemin imkânı yoktu.

"Sanırım üç yıllık anlaşmamız karşılığında sana vermeyi teklif ettiğim rakamın, kendine çalışan bir araç almaya yetecek kadar cömert olduğunu göreceksin."

Gözlerini devirdi. "Evet, üç milyon dolar biraz fazla değil mi sence de? Sana söyledim, sadece Miranda'yı güvende ve rahat ettirecek kadarına ihtiyacım var."

"Huysuz kıcıma katlanmak için yılda bir milyon uygun görünüyor," diye kuru bir espri yaptım, sırf gülümsediğini görmek için. "Bu yüzden kabul etmende ve paranın bir kısmını yola elverişli bir şey almak için kullanmanda ısrar ediyorum."

"Bunu düşüneceğim," dedi bir süre sonra. "Ama şimdilik acele etmeliyiz ki geç kalmayalım. Atlayın."

"Neden benim arabalarımın birini almıyoruz?" Bir elim cebimde garaj kapısı açıcımın düğmesine basmak için geriye doğru yürürken önerdim.

Arkamda mekanizma vızıldadı ve paneller kalkarak dört arabalık garajın içini gösterdi. İçeride, Aston Martin DB6 Volante'm bir bölmede parılıyordu. İçerideki diğer arabalar daha pratik ya da gösterişliydi ama onlar kadar sevilen arabalar değildi.

Linnea, şüphesiz benimle tartışmak için ağzını açmıştı ama Aston'u görünce tek kelime etmeden durdu.

"Bu Croyde Körfezi'nde kullandığın araba."

Başımı salladım ve Aston'a doğru ilerleyişini izledim çünkü yirmi dakika önce kalçalarını ve poposunu sımsıkı saran siyah taytı ve göğüslerini neredeyse müstehcen bir şekilde kavrayan minik pembe spor sütyeniyle geldiğinden beri gözlerimi ondan alamamıştım. Ayakkabıları da aynı sakız pembesiydi ve yüksek atletik çoraplarının dikişleriyle uyumluydu. Antrenman kıyafetleri içindeyken bile, Sebastian'ın kıyafet dikmeye olan sevgisi hakkında anlattıkları göz önüne alındığında mantıklı gelen bir tasarım gözüyle çok etkileyiciydi.

Parmak uçlarını parlak kapüşonun üzerinde bir sevgiliye dokunur gibi gezdirdi.

"Senin muz vagonundan çok daha iyi bir seçenek," dedim ve kendime engel olamadığım için ona doğru ilerledim.

Hem kariyerim hem de kişiliğimin gücü nedeniyle her durumda ağırlık merkezi olmaya alışkındım. Linnea zorlayıcı ya da ikna edici değildi ama ona karşı, bir çiçeğin ışığa doğru büyümesi gibi, temel bir çekim hissettim. İlgi talep etmiyordu ama onda manyetik bir şey vardı.

"Benim muz vagonumun adı Little Miss Sunshine," diye karşı çıktı, gösterge paneline bakmak için sürücü tarafındaki kapıya eğildi. "Ama bu çok güzel bir araba."

"Sarı ölüm tuzağını geride bırakmamız anlamına geliyorsa sen kullanabilirsin," diye teklif ettim, bu sözleri söylerken bile kendime şaşırmıştım.

Başkalarının beni sürmesine izin vermezdim. Sebastian'dan beri.

Mesele sadece kontrol değildi, gerçi bunun büyük bir kısmı buydu. Sürücü koltuğuna doğru bakıp direksiyonda Seb'den başka birini görme fikrine katlanamıyordum.

Teklifimi geri almak istedim ama Linnea uzun, dalgalı saçlarını omzunun üzerinden atıp bana ıslıl ıslıl gülümsüyordu.

Lanet olsun, sıçmıştım.

"Harika," dedi mutlulukla, doğruldu ve ellerini birbirine vurarak bana doğru bir tutma hareketi yaptı. "Anahtarları bana ver."

Yorgun bir iç çekişle kapının yanındaki kancaya gittim ve anahtarlığı çıkarıp ona fırlattım. Kolayca yakaladı, başının üzerinde gerinirken sütyeni yukarı kalktı ve bir göğsünün yumuşak alt kısmını ortaya çıkardı, aksi halde bronzlaşmış teninin derinliğine karşı keskin bir şekilde soluktu.

Ağzım kurudu ve yıllardır ilk kez, kanımda üretilmemiş bir şehvet kıvılcımı çıktı.

Önümüzdeki üç yılı gerçekten bu muhteşem yaratıkla geçirebilir ve ona dokunmamak için kötü doğama yeterince direnebilir miydim?

Ellerimi yumruk yaptım ve yolcu koltuğuna doğru yürüdüm.

Linnea çoktan emniyet kemerini takmış, dikiz aynasını ayarlıyor ve sonra ellerini direksiyonun üzerinde yumuşatıyordu. Dudaklarında kremayı kapmış bir kedi gibi kendinden memnun bir gülümseme vardı.

İnledim. "Benimle oynadın, değil mi?"

Güldü ve bunu yaptığında hoşuma gittiğini fark ettim. Neredeyse bende de gülümseme isteği uyandırıyordu.

Bunun yerine kaşlarımı çattım, ikimize de sinirlenmişim.

"Bu güzelliği kullanmama izin vermen için seni kandırdım diye huysuzlanma," diye şarkı söyleyerek motoru çalıştırdı.

"Beni nereye götürüyorsun?" Birlikte toplam dört saat geçirmiş olmamızı ve şimdiden rutinlerimi bozmasına izin vermemi görmezden gelerek sordum.

Yıllardır kimse beni şaşırtmamıştı ve bu his hiç de rahat değildi.

Linnea tişörtünün yakasından güneş gözlüklerini çıkarıp gözlerine geçirirken hınzırca sırıtıyordu. Kocaman ve beyazdı, neredeyse retro gibiydi. Kimseye yakışmamaları gerekirdi ama altın sarısı saçları arkasından akarken ve gözlerini saklayan o göz alıcı gözlüklerle benim eski model arabamda oturmak ona çok yakışıyordu.

Radyonun kadranını tanıdık bir pop şarkısı istasyonuna çevirirken, "Umarım yüksekte korkmuyorsundur," diye takıldı.

"Toplum içinde birlikte görünmemiz gerektiğini biliyorsun," diye hatırlattım ona.

"Merak etme, insanlar randevumuzun kanıtlarını görecekler. Ayrıca, bence biraz gevşemeye ihtiyacın var ve eğer süslü bir restorana gidersek

şehir merkezinde, gerçek seni tanımama imkan yok."

Gerçek beni.

Ne kavram ama.

Sanki on yıl önce erkek sevgilimi ve eşimi kaybetmenin travmasından sonra kalbim donmuş gibi, yıllardır yeni arkadaşlar ya da gerçek bağlantılar kurmamıştım.

Belki de öyle olmuştu.

Sebastian tekrar hayatıma girdiğine ve Linnea'yı da hayatıma soktuğuna göre göğsümde hissettiğim neredeyse acı verici his, o temel organın hissiyatının geri dönüşüydü.

"Ekranada oynadığım karakterlerden çok daha az ilgi çekiciyim," diye uyardım onu, alışılmadık bir şekilde savunmaya geçerek.

"Bundan hiç şüphem yok. Hadi bir oyun oynayalım." "Bir oyun mu?" diye yineledim.

"Evet, buna sorular deniyor. Sana her şeyi sorabilirim ve sen dürüstçe cevap vermek zorundasın, ama ben de aynısını yapmak zorundayım."

"Bu bir oyun değil Linnea. Bu bir sorgulama."

"Po-tate-oh," dedi Linnea, "poh-tah-toh. Korkuyorsan sen önden gidebilirsin."

Bunun çocukça bir oyun olduğunu iddia etmek istiyordum ama onu da merak ediyordum.

Nasıl bir kız kendisini hak etmeyen bir anneye bakmak için tüm hayatını değiştirir?

Ne tür bir kadın genç, güzel ve gerçek aşkı bulabilecek kadar eğlenceliyken hayatının üç yılı boyunca huysuz bir ünlüyle sahte bir evliliği kabul eder?

"Eğer annen ve para engel olmasaydı, şu anda ne yapıyor olurdun?"

Güneye doğru giden otoyola çıkarken parmaklarını müziğin ritmine uydurarak mırıldandı.

"Bunu gerçekten düşündüğümü hiç sanmıyorum," diye düşündü, neredeyse biraz şaşırılmıştı. "Miranda hastalanmadan önce bile babam ve amcalarımla ilgileniyordum."

"Genelde tam tersi olur, değil mi?"

Omuz silkti. "Muhtemelen, ama ben doğduğumda babam sadece yirmi iki yaşındaydı ve erkek kardeşlerinin hepsi hala ergenlik çağındaydı. Onlarla birlikte büyümüşüm gibi hissediyorum. Ben çocukken bir tekne kiralama şirketi kurdular ve ben de daha eğitim sutyenine ihtiyacım yokken onlara yardım ediyordum."

Şaşkın bir kıkırdama boğazımdan serbestçe çıkıverdi.

O kadar kurnazdı ki kendimi buna karşı korumam imkânsızdı. Yıllarımı Hollywood'da ve babamın aristokrat çevrelerinde bolca bulunan bu tür kültürlü kişilik baskılarına karşı duvarlar örerek geçirmiştım, ama Linnea'nın parlak kişiliğı içimi bir güneş gibi ısıttı.

"Oyunculuk yapardım," diye devam etti, bir Los Angeles yerlisi gibi trafiğın içinden geçerek.

"Televizyon mu, film mi?"

"Film," dedi hemen, sonra yüzünü buruşturdu. "Birinin diğlerinden daha iyi olduğunu düşünen bir entellektüel olduğumdan değil. Sadece çok yönlülük fikrini, çekim yapmak için farklı yerlere seyahat etmeyi ve her yıl yeni karakterler giymeyi seviyorum. Hayatımda her zaman büyük ölçüde aynılık vardı ve değışiklik için bir özlem geliştirdim. Heyecan için."

Bu sözler erotik olmamalıydı ama her nasılsa kanımı ısıttı. Değışiklik mi? Heyecan mı? Bunlar ona fazlasıyla verebileceğim şeylerdi.

Keşke anlaşmamız daha basit bir anlayışa izin verseydi.

Sebastian'ın bu konuda onunla flört ettiğim zamanki alışılmadık hırçınlığını düşündüm ve içim daraldı.

Ondan etkilenmişti. Bu çok açıktı.

Nabızı atan her erkek etkilenirdi. Yapısının ötesinde -ağır göğüsleri, belindeki kıvrım, güneşte uzun saatler geçirdiğı için karamelize olmuş o uçsuz bucaksız bacaklar, güneş ışığı sarısına boyanmış ayak parmaklarıyla biten tuhaf bir şekilde çekici ayaklar- karanlıkta bir fısıltı gibi konuşan doğuştan gelen bir duygusallığı vardı. Gecenin en derin saatlerinde, ortak ahlaksızlıklarınıza sadece ay tanıklık ederken sizin ona, onun da size neler yapabileceğini merak etmeniz için yalvarıyordu.

Sebastian ve onun birlikte olması fikri, beynimin aklıma getirmesine izin vermediğim bir fikirdi, aksi takdirde tek düşündüğüm şeyin bu olacağını biliyordum.

Ama Sebastian ondan etkilenmişti ve nedense onunla çıkmak yerine, onu gümüş bir tepside *bana*, on yıl önce ona çok büyük haksızlık etmiş olan adama sunmaya karar vermişti.

Neden?

Bu soru kafamı kurcalıyordu, son zamanlarda beni geceleri uykusuz bırakan ve sabahları sinirli olmama neden olan pek çok sorudan biriydi.

Sebeup ne olursa olsun, Linnea'yla cinsel bir anlaşmaya girmeyi göze alamazdım, ilgilense bile Seb'e zarar verme ihtimalim vardı.

Ve uzun zaman önce kendime söz vermiştim, eğer onu bir kez daha hayatıma alma fırsatım olursa, onu bir daha asla incitmemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"şimdiye kadar çektiğiniz en sevdiğiniz film hangisi?" Linnea düşüncelerini böldü. "Seni Lord Byron olarak sevdiğimi söylersem benimle dalga geçer misin? 'Ve böylece kalp kırılacak, ama kırık bir şekilde yaşamaya devam edecek' repliğini söyleyişini asla unutmayacağım."

Kendi hayatımla ilgisini düşününce ağzımı ince bir gülümseme kapladı. "Kesinlikle en sevdiğim karakterlerden biriydi, belki de ortak hedonizm sevgimizden dolayı."

Linnea'nın kahkahası, yan gözle beni süzerken ani bir inançsızlık öksürüğüne dönüştü. "Sen mi? Bir hedonist mi? Alınma ama Adam, on yıldır orgazm olmamış gibi görünüyorsun ve böyle bir vücutla günahkâr bir şekilde lezzetli bir şeylere düşkün olduğundan şüpheliyim."

Bir bakıma haklıydı.

Zengin yiyeceklere çok sık düşkün değildim. Sebastian ve Savannah gittikten sonra içine düştüğüm umutsuzluk çukuru yüzünden çoğunlukla içkiyi bırakmıştım ve son birkaç yıldır, Los Angeles'ta özel bir BDSM kulübüne katılmış olmama rağmen, cinsel hedonizmin bile ezbere geliyordu.

Ama bu zevk peşinde koşmaktan vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu. Ona karşı duyduğum çekim de bunun bir örneğiydi.

Trafikte beklerken Linnea beni incelerken güneş gözlüğümlün gözlerimi kapatmasına şükrederek, "Belki de dediğin gibi, son zamanlarda hayatımda yeterince zevk almadığım için bu kadar huysuzum," diye itiraf ettim.

"Pekâlâ," dedi bir süre sonra. "İtibarınızla birlikte bunu da düzeltmemiz gerekecek, değil mi Bay Meyers?"

Kahretsin, bu ses -Bay Meyers- elektrik gibiydi.

Kalın bir şekilde yutkundum. "Ne yazık ki ikisi bir arada rahatça var olamaz."

"Oh, bundan o kadar emin değilim." Sırıtışı sağ tarafımdaki okyanustan yansıyan güneş kadar parlaktı. "Sanırım bugün iyi bir başlangıç olacak."

"Bizi ne halt yemeye kaydettirdin?"

İleri doğru hızlanıp yavaş giden bir minibüsün yanından hızla geçerken kahkahası rüzgâra karıştı. "Bana çekmeyi en sevdiğin filmi söyle."

"*The Devil Cares*," dedim.

Sebastian ve Savannah'yla yaşarken hazırladığım ve çektiğim film. Uzun bir iş gününün ardından oturma odasında dinlenirken Sebastian'la, Savvy'nin küçük ayakları kucağımda repliklerimi çalışarak geçirdiğim o anlar benim için her zaman özel olacaktı. Seb'in daha kapıdan girer girmez bana bir kadeh şarap doldururken, elini saçlarımda gezdirirken ya da duygusal olarak yorucu bir rolü saatlerce oynadıktan sonra beni rahatlatmak istercesine omuzlarımı sıkarken prodüksiyonun her yönü hakkında beni nasıl sorguya çektiğini. Birkaç ışıltılı, mükemmel ay boyunca hem karım hem de sevgilim bana nasıl da göz kamaştırıcı bir şekilde aşık olmuşlardı.

Çekimlerin kendisi iyiydi, harika bir görüntü yönetmeni ve yönetmenle, üst düzey yardımcı oyuncularla ve elbette performansıyla aldığım Oscar kariyerimin en önemli noktasıydı.

Ancak hayatımın sayfaları arasında kuru çiçekler gibi mükemmel bir şekilde korunmuş olarak yaşayan, sevdiklerimle geçirdiğim o küçük, samimi anlar koleksiyonuydu.

Otoyoldan çıkıp uzun, alçak bir endüstriyel binanın önündeki park alanına girdiğimizde dikkatimi çekti. Yapının solunda ve arkasında bir avuç dolusu nispeten küçük uçak görebiliyordum.

"Linnea," dedim, yavaş ve alçak sesle, tehlikeli bir gürültüyle. "Bizi ne için kaydettirdin?"

Dönüp baktığımda emniyet kemerini çoktan çıkarmıştı ve öne doğru eğilmiş bir elini kalçama koyarken diğer eliyle kemerimin mekanizmasını açıyordu. İri gözleri ezilmiş açai meyveleri gibi koyu mor-maviydi. Kirpikleri uzun ve kıvrıkcıktı. Bir an için endişelerimi tamamen unuttum ve onu öpmenin dünyanın en kötü hatası olup olmayacağını düşündüm.

"Linnea'nın zevk arayışına dair güvenilir rehberinin birinci günü," diye duyurdu yanak diliyle. "Bugünün teması? Heyecan arayışı."

"Selam, Lins," diye seslendi Avustralyalı bir adam, işyerinin kapısı arkasından çarparak kapanırken, elini bize doğru kaldırdı. "Gökyüzü dalışı yapmak için harika bir gün gibi görünüyor."

"*Yok* artık," diye tersledim.

Ama Linnea çoktan arabadan atlayıp çekici, kıvrıkcık saçlı sarışın adama doğru koşmaya başlamış, kollarını ona öyle bir dolamıştı ki

Kıskançlık dilimin arkasını ısırdı, ağızımda kan gibi metalik bir tat bıraktı.

Arabadan inip onu takip ederken kendi kendime, "O *aslında* senin kız arkadaşın değil," diye mırıldandım.

Ama tam onlara ulaştığımda geri adım attığımda, içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin verdim ve bir parmağımı tayıının üst kısmına soktum, tökezleyerek yanıma gelene kadar çekiştirdim. Bana yönelttiği bakışı görmezden gelerek kolumu beline doladım ve kalçasının kıvrımını avuçladım. Karnının teni çok yumuşaktı, kokusu çiçek açan ebegümece ve okyanus havası gibiydi.

"Merhaba," dedim elimi uzatarak. "Adam Meyers."

Adamın kaşları neredeyse komik bir şekilde kalktı, bakışları Linnea'nın kalçasındaki sahiplenici elim, onun yüzü ve benimkiler arasında gidip geldi.

"Ah, *doğru*," diye mırıldandı, sonra kendini hatırlar gibi oldu ve elimi sıktı. "Kusura bakma dostum, Lins'in bugün düzgün bir ünlü getireceğini söylememesine biraz şaşırdım."

"Aslında iki tane getirdim," diye düzeltti, arkamızda bir kapı çarptı ve ayak sesleri yaklaştı.

Yutkundum, yanımda duranın kim olduğunu dönmeme gerek kalmadan biliyordum ve adamı selamlamak için kendi elini uzatmak üzere öne eğilirken omzuma hafifçe bastırdı.

"Sebastian Lombardi," diye tanıttı o zengin İtalyan aksanıyla, ne kadar zaman geçerse geçsin her yerde tanıyabilirdim. "Tanıştığımıza memnun oldum Gary."

"O zevk bana ait," diye onayladı Gary, yüzü aydınlanmıştı. "Dalış için daha iyi bir gün seçemezdim, sana söylüyorum. İkiniz de daha önce yukarı çıktınız mı?"

Yok artık.

"Pek çok kez," diye yanıtladı Sebastian. "Aslında C ehliyetimi birkaç yıl önce aldım."

"Ciddi misin?" İnanamayarak sordum.

Sebastian ve Linnea'nın yüksekten yere çakılmayı *eğlenceli* bulabilecekleri fikri son derece endişe vericiydi.

Seb bana o film yıldızı sırtışını gösterdi, tüm dişler ve ayrık pembe dudaklar. "*Kapalı Kapılar Ardındaki Düşmanlar*'daki gösterilerim için paraşütle atlamam gerekti ve buna aşık oldum. Daha önce hiç paraşütle atlamadın, değil mi? Merak etme, ben seninle tandem yapabilirim, Gary de Linnea'yı alabilir."

Ona yönelttiğim bakışın şiddetiyle gözlerim yandı.

"Ya da Linnea'yı kendim götürebilirim?" diye önerdi, havacı gözlüklerini siyah dalgalarının içine itip o değerli metal gözlerini ortaya çıkarırken.

ruhumun merkezine doğru delip geçiyor gibiydi.

"Kesinlikle olmaz," dedim.

"Öyleyse birlikte gidiyoruz," dedi Sebastian mutlu bir gülümsemeyle ve gülümsemesini kendisine iki başparmağıyla onay veren Gary ile paylaşmak için döndü.

Kahretsin hayır, diye düşündüm yine.

Yükseklik korkum yoktu ama yükseklikle dalga da geçmezdim. "Linnea bana bunun o günkü gündemimizde olduğunu söylemedi," dedim. dedi ama sözümü kesti, içime doğru kıvrıldı, bir elini göğsüme bastırdı ve yavaşça, kasıtlı olarak karnımdan aşağı kaydırarak bel kemerimin üzerinden kıvrıldı, parmakları kasıklarımın üstünü hafifçe kaşımak için aşağıya daldı.

Boğazımda yutkunması acı veren bir hırıltı düğümlendi.

"Sana sürpriz yapmak istedim," dedi, ağzı doluydu, gözleri sahte bir samimiyetle açılmıştı. "Beni hep şaşırtıyorsun, ben de bu iyiliğine karşılık vermek istedim."

Ah, kanlı yanağı.

Sanki ona kısa bir öpücük veriyormuşum gibi ağzımı kulağına götürecek kadar alçaldım. Onun yerine fısıldadım, "Dikkatli ol, velet. Dizimin üzerinde dönmek için çok yaşlı değilsin."

İçinden bir ürperti geçti, yüzüme bakmak için geri çekildiğinde göz bebekleri büyüdü. "Bir etki yaratmak için çok yaşlı olmadığına emin misin?"

Hiç düşünmeden öne doğru eğildim ve küçük bir azarlamayla burnunun ucunu ısırdım.

O da karşılık olarak burnunu kıvrırdı ve dilini bana doğru uzattı. "Hadi ama tatlım, korktuğunu söyleme bana?"

Evet, bunun hesabını daha sonra kesinlikle soracaktım.

"Büyük Adam Meyers mı?" Sebastian kıkırdarak sordu. "Uçaktan atlamaktan mı korkuyorsun? İşte bu bir düşünce."

Ünlülerle haşır neşir olmaya hevesli Gary, "Jonathon Cross dizisinde nefesini altı dakika kadar tuttuğunu düşünürsek, bu çok komik olurdu," diye söze girdi.

Tabii ki bunu hatırlıyordu.

Ama Cornwall'daki çocukluğum boyunca yanında büyüdüğüm okyanusta nefesimi tutmakla, çok sabit ve kesinlikle *sert* bir zemine doğru ince havaya dalmak hiç de aynı şey değildi.

Sebastian yüzüme doğru hafifçe dönerken kolunu omuzlarıma doladı. "Öte yandan, eğer korkuyorsan endişelenme. Sevgili kız arkadaşını bir tur atmaya çıkarabilir ve daha sonra sağ salim sana geri verebilirim."

Şu çıkarıcı pislikler.

Gary'ye dişlerimi göstererek gülümsedim ve görünüşe göre oldukça endişe verici bir şekilde gülümsedim çünkü hafifçe geri çekildi.

"Hayatım boyunca serbest düşüş yaptım," dedim ve bu doğru değil miydi? "Uçaktan düşmek çocuk oyuncağı olmalı."

Kırk dakika sonra, onay formlarını ve eğitim seminerini tamamladıktan sonra, kendimi küçük uçağın içinde, Linnea karşımda Gary'nin önüne bağlanmış halde buldum. Sebastian arkamdaydı, bir asistan beni ona ve kendi acil durum paraşütüme bağlayan çok sayıda kayışla uğraşırken nefesi başımın yan tarafına doğru sıcaktı.

Dehşet içimde bir kurşun ağırlığı gibiydi, dilimin arkası asitle kaplanmıştı.

"Adam," dedi Sebastian alçak sesle ve samimiyetle, kimsenin bizi duymaması için yaklaşırken burnu kulağıma değdi. "Seni daha önce sadece bir kez bu kadar korkmuş gördüm ve bu dehşetine değmez, onun gibi değil."

"Birisi başka bir panik atağın eşiğindeyken onun önceki panik atağını gündeme getirmek genellikle tavsiye edilmez," diye tersledim.

"Her zaman çok dramatiksindir." Kıkırdadı ve titrememek için omuzlarımı geriye atmak zorunda kaldım. "Bunun eğlenceli olması gerekiyor, Adam."

"Bundan daha az eğlenceli bir şey düşünemiyorum."

"Hayır mı? Beni bir daha görmeyecek misin?" Seb usulca sordu.

Ağzımdan protestoyu andıran bir ses çıktı ve ben onu engelleyemedim. "Bunu neden söyledin ki Sebastian?"

"Belki de yörüngeme geri döndüğün için hiç de heyecanlı görünmediğin içindir."

Yörünge.

Doğru kelime bu değil miydi?

Çünkü Sebastian'ın imkânsız evreni bir kara deliğin çekim gücüne sahipti ve benim hayatım için de potansiyel olarak yıkıcıydı.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim, uçağın motorunun gürültüsü seslerimizi bastırırken ve Sebastian'ın bedeni arkamdayken gerçeği itiraf edecek kadar garip bir şekilde güvende hissediyordum. "Beni affetmeni bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ve oradan nereye gideceğimizi de bilmiyorum. Seni özlemenin ve senin için acı çekmenin ağırlığı üzerimden kalktıktan sonra uçup gider miydim? Şu anda bile arkadaş olabilir miydik? Asla daha fazlası olamayacağımızı kabullenip kabullenemeyeceğimi."

Bunu uzun bir sessizlik anı izledi ve neredeyse kahkahalarla gülecektim çünkü geveze İtalyan'ı sessizliğe boğmak için çok şey gerekiyordu.

Cevap verecek kadar kendini toparlayamadan Gary, Linnea'yla birlikte yanımızdaydı.

"İnmeye hazır mısın?" diye bağırdı motorun ve açık iniş alanındaki rüzgârın uğultusu arasında.

"Hayır," diye bağırdım dürüstçe.

Gary sanki şaka yapıyormuşum gibi güldü.

Linnea sadece elimi sıkmak için uzandı, sarı saç telleri sıkı örgüsünden koparak rüzgârda yüzünün etrafında savruldu.

"Meraklı olun Bay Meyers," dedi gözlerindeki parıltıyla, ayağıma fırlatılmış bir eldiven gibi. "Cesur olun. Belki sevdiğinizi iddia ettiğiniz o zevkin bir kısmını tadarsınız."

Ona ters ters baktım, bu da telefonunu asistana vermek için döndüğünde sadece gülmesine neden oldu.

"Bizim için bir fotoğraf çekebilir misin?" diye sordu.

Ama asistan çoktan başını sallamış ve fotoğrafı çekmeye başlamıştı. Fotoğrafçıyla yüzleşmek için beceriksizce birbirimize sokulduk ve Linnea eğilip elini tulumumun göğsüne sardığında ve beni kendine doğru çektiğinde şaşırdım. Ağzını ağzıma bastırırken gülümsüyordu ve bu mutluluğun baskısı omurgamdan aşağı bir elektrik akımı gönderdi, beni yaşamın kürekleri altındaki bir ceset gibi yeniden canlandırdı.

Arkamda Sebastian elini kalçama dolayacak şekilde kaydırdı ve ben arkadaşıyla bir tür öpücük paylaşıırken beni sıkıca tuttu.

Ayrıldığımızda Linnea hâlâ gülümsüyordu ve Sebastian'ın tutuşu hâlâ güçlüydü.

"Hadi gidelim!" Gary bağırdı ve ben hâlâ o anın şaşkınlığıyla Sebastian'ın talimatlarına uyarak açıklığa doğru ilerledim.

Ne olduğunu ancak Linnea elini Havai dilinde gevşemeyi simgeleyen bir işaretle kaldırıp bir çığlık atarak uçaktan kaybolduğunda anladım.

"Olamaz," diye bağırdım ama Sebastian çoktan hareket etmişti, bizi döndürüp uçaktan geriye doğru düşerken kahkahası kulağımda yankılanıyordu.

Eğer hayatta kalırsam ve daha sonra biri bana sorarsa, onlara metanetli bir sessizlik içinde düştüğümü söyleyecektim.

Gerçek şu ki, serbest düşüş yaparken bağırdım.

Sebastian bizi yatay tuttu. Vücudu üzerimde dengede duracak şekilde esnedi. Kendi vücudumu pozisyona getirmeyi hatırladım ve sonra kendime bize doğru hızla akan zemine bakma izni verdim.

Okyanus solumuzda uzanıyordu, öğleden sonra güneşinin altında altın gibi parlayan parlak serulean mavisini bir genişlikte ve tam altımızda Los Angeles'ı oluşturan gri, kahverengi ve yeşilden oluşan yamalı boğça vardı.

Nefesimi kesmişti ve bunun tek nedeni yükseklik korkum değildi.

Altımdaki toprağın güzelliği, gökyüzünden bir taş gibi düşmenin verdiği heyecanla birleşince beynimde bir şeyler simyalanmıştı: korku ve heyecan, huzur gibi bir şeye dönüşmüştü.

Sevdiğim bir kariyeri tehdit eden söylentiler yoktu, kayışlar ve tokalarla bana bağlı olan adamlar aramda bir travma ya da husumet yoktu, ufukta beliren kara bulutlar gibi bilinmeyen ve uğursuz bir gelecek yoktu.

Sadece bu vardı.

Fırtınanın gözündeki sakinlik.

Rüzgârın kulaklarımın dibinden geçerek duymamı engellediğini; güneşin yüzüme ve ellerime vurarak serin hava akımında beni ısıttığını; Sebastian'ın güçlü bedeninin benimkinin üzerinde kıvrıldığını, çocukluğumdan ve annemi kaybettiğimden beri kimsenin bana rehberlik etmesine izin vermediğim şekilde bana yol gösterdiğini hissettim.

Gözlerimi kapattım ve eğer damlanın gücüyle gülümseyebilseydim, gülümserdim.

Sebastian paraşütü çekmeden önce saniyeler gibi geldiği kadar saatler gibi de gelmişti ve paraşüt gevşemeden önce bizi yukarı doğru iten keskin bir çekiş oldu ve bir toz zerresi gibi asılı kalarak yavaşça yere doğru süzüldük.

"Çok güzel," diye fısıldadım, sanki kelimeler bunca zamandır boğazıma düğümlenmiş de ancak şimdi çıkabiliyormuş gibi.

Rüzgârın uğultusundan sonra sesim bana tuhaf geliyordu. Her zamankinden daha küçük.

Sebastian o muhteşem İtalyan aksanıyla, "Öyle," diye onayladı. "*Bellissima*. Bazen dünyayı böyle görmek iyi geliyor. Çok büyük bir yerde çok küçük olduğumuzu bilmek."

"Perspektif," diye onayladım çünkü Linnea'nın neden bu macerayı yaşamamı istediğini şimdi anlıyordum.

Beni şok ederek hayata döndürmeye çalışıyordu.

Son on yıldır hayatın içinde zombileşmiş bir şekilde yürüyen, hatırladığı kısa acı paroksizmleri dışında hissiz ve duygusuz olan bir cesedi yeniden canlandırmaya

ve setteki tutku.

"Evet," diye kabul etti Sebastian. "Yardıma oluyor mu?"

Bize mi? Sormak istedim.

Ama bunu yapacak kadar cesur değildim.

"Belki," dedim onun yerine. "Sanırım öyle."

"Şimdi anlıyor musun, neden onunla evlenmeni istediğimi?" diye sordu, sesi sert olduğu kadar melankolikti de.

Bu soru beni şaşırttı.

"İtibarıma yardım etmek için," dedim, güvenli yolu seçerek.

Ardından gelen sessizlik hayal kırıklığıyla doluydu. İniş alanımız olacak, uzun, sallanan çimenlerden oluşan büyük bir alan şimdi yaklaşıyordu.

"Kalbine yardım etmek için," diye düzeltti

Sebastian. Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Bir dakika sonra yere indiğimizde, ben bacaklarımı kaldırıp bizi öldürmemesi için sadece ona güvenirken Sebastian ustalıklı halletti. Hâlâ kendi düşüncelerime dalmış, hayatımın gidişatını anlamaya çalışıyordum. Paraşütle ilgilenmeden önce bedenlerimiz arasındaki klipsleri çözdü, sanki iki ayağım da yerde olduğu için boşluğa ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ayrılır ayrılmaz bir adım uzaklaştım.

Bu yüzden Linnea ve Gary'nin çoktan önümüze indiğini ve Linnea'nın eğitmeniden kurtulduğunu fark etmedim, ta ki başımı kaldırıp aramızdaki boşluktan koşarak geçtiğini görene kadar. Örgüsünden kurtulmuş sarı-altın saçları, birbirine karışmış güneş ışınları gibi arkasından akıyordu, beyaz dişli, geniş gülümsemesi kollarını pompalarken yanıp sönüyordu.

Bir şeye doğru koşuyor gibi görünüyordu. Bir zafere.

Bir ödüle.

Ama adım adım uzaklaşırken bana doğru koştuğunu fark ettim.

Kendini kollarıma bırakmadan, bacaklarını belime dolamadan, volkanik kayadan çıkan erimiş lav gibi temasımızla kahkahalar patlamadan önce kendimi desteklemek için sadece bir anım vardı.

Bu gülen, canlı kadını kollarımın arasında tutuyordum, başını kaldırıp bana bakıyordu ve sanki bir rüyada yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Başını aşağı eğdiğinde menekşe rengi gözleri hâlâ gülüyordu ve yanakları adrenalin ve rüzgârın etkisiyle pembeleşmişti.

"Hissettin mi?" diye sordu nefes nefese, uzun parmakları kaskımın mandalını koparıp kafamdan itti, sonra da

Böylece aramızda hiçbir şey kalmadı.

"Neyi hissedeceksin?" Ellerimle onu poposundan destekleyerek sordum. Birkaç gün önce bu kadın aslında bir yabancıydı.

Eski karımın en eski arkadaşının kızı.

Şimdi, bir tarlanın ortasında durmuş, tecrübeli aşıklar gibi kucaklaşıyorduk ve bunun sahte olduğunu, Gary'nin Linnea'nın kamerasını o anı yakalamak için çıkardığını *bilsem* de, sahte hissetmiyordum.

Ne Linnea'nın göz kamaştırıcı gülümsemesi ne de coşkusunun coşkusu. Ne de bunu benimle paylaşmak istemesi.

Ya da o anda benim için kollarımda tuttuğum bu güneş ışığı kızdan başka hiçbir şeyin var olmadığı gerçeği.

"Yaşıyor," diye seslendi Linnea, başını arkaya yatırıp kollarını gökyüzüne kaldırdı, sonra aniden indirip ellerini başımın arkasında birleştirdi, parmakları terden ıslanmış saç tellerimdeydi. Yakınıma eğildi, alını alnıma değdi, burun buruna geldik, tatlı nefesi dilimin üzerindeydi, sanki kelimeleri ağzımın içinde gizlemek ister gibiydi. "Sanki çok uzun bir uykudan uyanmışsın ve yeniden yaşama zamanı gelmiş gibi. Bunu hissediyor musun, Adam?"

Arkamda bir beden kıpırdadı ve bizden uzaklaşmadan önce Sebastian'ın elinin belimde olduğunu anladım.

Her ikisinin dokunuşları da beni elektrikleştirirken, küçük bir nefesle "Evet," dedim. Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oldu. "Evet."

Linnea sırttı, ağzının şekli yanağıma değiyordu, sadece benimkinin karşısındaki gözleri bu ifadeden dolayı gözle görülür bir şekilde kırmıştı.

"Ben de," dedi bana.

SEBASTIAN

her sabah Adam hakkında medyada neler söylendiğini görmek için magazin ve dedikodu sitelerini kontrol etmeye başlamıştı.

Planımın işe yarayıp yaramadığını görmek için.

Paraşütle atlamaya gittiğimiz günün ertesi sabahı, sosyal medyada trend olan bir fotoğraf ortaya çıktı ve Hollywood haber kaynaklarında yer aldı.

Linnea, Adam'ın kollarında bir çim alanın ortasında siyah tulumlar içinde havadaydı, altın rengi kafaları etraflarındaki esintide dalgalanan kurumuş saplarla aynı renkteydi. İkisi de gülümsüyordu, alınları birbirine sıkıca bastırılmıştı ama ifadeleri halkın tüketimi için değildi. *Spago* gibi ünlülerin uğrak yerlerinden birindeki yapmacık bir akşam yemeğinden sonra zoraki sırtışlar ya da kırmızı halı için özenle kurgulanmış pozlar değildi.

Bu, iki insan arasındaki saf, sessiz neşenin gerçek bir anıydı.

Halk bunu kaşıkla yiyordu.

Adam ve Linnea önümüzdeki on gün boyunca beş kez dışarı çıkarak onları beslemeye devam etti. Hem haberlerden hem de bana her gün mesaj atan Linnea'dan Runyon Canyon'da yürüyüşe, République'de brunch'a, Zuma Plajı'nda yürüyüşe ve iki kez Rodeo Drive'da alışverişe gittiklerini biliyordum. Adam, güneş yanığı olmaya başladığında ona Dior'dan hasır bir şapka aldı ve paparazziler şapkayı çantadan çıkarıp kafasına yerleştirdiği anı yakaladı.

Yorumların çoğu olumluydu, özellikle de Adam'la ilgili olanlar. İnsanlar onu filmlerinde seviyordu ve kendileriyle olmasa bile gerçek hayatta mutlu olduğunu görmek istiyorlardı. Birkaçı bunun sahte olduğunu söylerken, birkaçı da yıkık dökük aktris-sosyetik Miranda Hildebrand'ın kızı Linnea Kai'nin aşüftenin teki olduğunu söyledi. Hollywood'un elit kızı Savannah Richardson'dan bir alt sınıf.

Ama çoğunlukla iyi haberlerdi.

Peki neden midemi bulandırıyor?

Adam'ı kurtarmak ve Linnea'ya yardım etmek için planım hazırda, ikna etmek biraz zaman alsa da ikisi de aynı fikirdeydi. Eğer dün bir örnek teşkil ettiyse, iyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı ve medya 'gizemli kızın' kim olduğunu bildiğine göre artık onlar için bir çift isim bulmuştu.

Linam.

Ben bunun için yaşıyordum, sevdiklerimin mutluluğu bulmasına yardımcı olmak için ve bu anlaşma her ikisi için de pek çok sorunu çözecekti.

O halde neden Topanga Plajı'ndaki sabah sörfümüz için Linnea'yı almaya giderken direksiyonu sıkıca kavradım?

Neşeli sarı evin önüne midemde korkuya benzer bir şeyle yanaştım çünkü bu bir randevu olsaydı nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyordum.

Ya Linnea'yı kendime saklayacak kadar bencil olsaydım?

Ya daha on sekiz yaşındayken kalbimi ağına düşüren bir aşkın yapışkan dallarından kurtulabileceğimden emin değilken onu kendime aşık edecek kadar zalim olsaydım?

Çünkü Linnea'nın bana aşık olabileceğine gerçekten inanıyordum.

Yıllardır arkadaşlık çünkü aynı tutkuları paylaşıyorduk -film, moda, iyi yemek, macera- ve aramızda bir kimya olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Ona her baktığımda yıldırım çarpmış gibi hissettiğim, çatırdayan bir enerji.

Her şey o anda oldu, ön kapı açıldığında üzerinde sarı puantiyeli minik bir bikini ve tığ işi beyaz mini bir elbise vardı. Elbiseyi kendisinin yaptığını sormadan biliyordum çünkü geçen gün bana evi gezdirirken iplik demetlerini görmüştüm, bir köşede Miranda için yarım kalmış bir battaniye birikmişti. Bugün farklı bir yüzük seti takmıştı, her zaman kıyafetine uyacak şekilde değiştirirdi. Bugün, turkuaz ve sarı yeşim taşlarıyla süslenmiş kalın gümüş yüzükler takmıştı.

Kalın telli saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için parmaklarını kaldırırken ve aynı anda dudaklarındaki bir tutamı üflerken yüzükler şingirdadı.

"Sebastian," dedi nefes nefese, sanki kapıya doğru koşuyormuş gibi. Küçük sarı üçgenlerin altında göğsü tehlikeli bir şekilde kabarıyordu ve ben cesurca izlememeye çalıştım. "Affedersiniz, biraz içeri gelebilir misiniz? Bu elbiseyi neredeyse bitirdim ve bu akşam Adam'la randevum için ona ihtiyacım var."

Başımı salladım ama o çoktan koridordan geçip stüdyosuna doğru ilerliyordu.

Elimde tuttuğum şeyin ona çok benzediğini fark etmemişti. Linnea tıpkı genç kızlığında olduğu gibi sürekli hareket ediyor, dönüyor, koşuşturuyordu.

Trottolina, benim küçük topaçım.

Kapıyı arkamdan kapattım ve oturma odasına girdiğimde Miranda'nın her zamanki sandalyesinde oturduğunu ve orta yaşlı bir kadının koltukta *General Hospital*'ı izlediğini gördüm.

"Clark," dedi Miranda beni görür görmez, taşıdığım çiçekleri almak için ellerini açtı. "Güzel, diğerlerinin atılması gerekiyor."

Kağıt gibi yanaklarına birer öpücük kondurmak için eğildim. Ellili yaşlarının başındaki bir kadının bu kadar kırılgan görünebilmesi beni hâlâ şaşırtıyordu, özellikle de eskiden Miranda kadar cesur ve güzel olan birinin.

"Seni görmek güzel, güzelim," dedim ona.

Sırıttı, sonra diğer kadına kibirli bir bakış fırlattı. "Bu benim Clark'ım, Luiza."

"Merhaba Luiza," diye göz kırparak onu selamladım.

Kadın etkilenmemiş bir halde bana baktı. "Merhaba."

Miranda kıs kıs güldü. "Alınmayın, Luiza Ramirez normal insanların yaptığı gibi ünlülere gah- gah yapmaz. Hoşlandığı tek kişi Adam Meyers."

Bu haber karşısında gülümsememi dişlerimin arasında döndürmek zorunda kaldım. "Anlaşılabilir," dedim ciddiyetle.

Luiza burnunu çekti ve televizyonun sesini açmak için kumandayı kaldırdı. Kahkahamı bastırmak için öksürdüm.

Her gün biri benden kurtulmaya çalışmıyordu.

"Sebastian?" Linnea'nın sesi duyuldu.

"Hanımlar," diyerek vedalaştım ve düşünmeden edemediğim kadını bulmaya gittim.

Stüdyosundaydı, ince askılı ve neredeyse korseli, leopar desenli bir elbise giymiş bir mankenin dibinde diz çökmüştü. Çok güzeldi, özellikle de Linnea'nın kendisinin modellik yaptığını düşündüğümde. Etek ucunu tamamlıyordu, ağzının kenarında bir iğne, çevik parmaklarının arasında hızla ilerleyen başka bir iğne vardı.

Bir an için onu kendi haline bıraktım ve duvarlardaki eskizlere, hayalinde canlandığı parlak renkli kıyafetlere bakma fırsatını yakaladım. Balo ve parti elbiseleri, birkaç tane daha gündelik elbise ve bir sürü iç çamaşırı vardı. Narin tasarımlar o kadar karmaşıktı ki, köşedeki dağınık bir masada birkaç örneğe rastlayana kadar bunları kendisinin yaptığına inanamadım. Sarı kumaşı göğüslerin etrafında taç yaprakları gibi toplanmış beyaz bir korseyi kaldırdım ve kuru bir şekilde yutkunurken boğazımın düğümlendiğini hissettim.

"Sürekli olarak kadınsı olana ilgi duyuyorum," dedi açıklama olarak.

Döndüğümde elbiseyi mankenin üzerinden çıkarabilmek için ayağa kalktığını gördüm.

"Bu yüzden çoğunlukla iç çamaşırı ve elbise yapıyorum," diye devam etti. "Kadın olmanın doğasında çok seksi ve güçlü bir şey olduğunu düşünüyorum ve bunu vurgulamayı seviyorum."

"Var," diye kabul ettim, her zamankinden biraz daha kısık sesle.

"Belki de erkeklerle dolu bir evde büyüdüğüm içindir," dedi küçük bir kahkaha atarak, anılara gülümsemek için durakladı. "O kadar kirli ve sadeydiler ki, evde kendime küçük kadın yerleri açmaya başladım. Büyürken odam fuşya pembesiydi ve altı yaşındayken yaptığım ilk elbise gökkuşağı desenliydi. Umarım şimdi tasarımlarım biraz daha yükselmiştir."

"Tasarımların çok güzel, *trottolina*," dedim ona ağırbaşlı bir şekilde, böylece gerçeği anlayacaktı.

Küçük bir örgünün ucunu çekiştirerek bana gülümsedi. "Öyle mi?"

"*Si, certo*," diye vurgulamak için İtalyanca tekrarladım.

"Teşekkür ederim," dedi daha önce hiç görmediğim utangaç bir gülümsemeyle. "Her şeyden çok bir hobi, ama geceleri uyuyamadığımda ve her şey çok imkânsız görüldüğünde aklımı başımda tutuyor."

"Eğer tasarımlarını Adam'la birlikte yıpratırsan, eğer istemiyorsan bu artık bir hobi olmaktan çıkar," dedim ona.

Sanki bunu fark etmemiş gibi gözlerini kırptırdı.

"Oh, şey... huh. Oyunculuk yapmak ve bir moda serisi başlatmak için zamanım olduğunu sanmıyorum." Güldü, sanki ikisinde de başarılı olma fikri saçmaymış gibi başını salladı. "Ama ünlülerin insanlar üzerinde kurduğu çekim çok çılginca. için

sırf Adam Meyers denen kadın giyiyor diye bir şey almak istemiyorum."

Siktiğimin Adam Meyers'ı.

İçimde öfke ve tahrikten oluşan ikiz alevler yandı. İkisiyle de ne yapacağımı bilmiyordum. Linnea eşyalarını toplayıp Miranda ve Luiza'yla vedalaştıktan sonra arabayla sahile doğru yola çıktığımızda bu duygu peşimi bırakmadı. Bu his, onunla birlikte kürek çekerken suyun soğuk tokadını ellerimde ve yüzümde hissettiğimde ve ne kadar iyi sürersem süreyim kıyıya doğru aldığım her dalgayı mahvettiğimde bile devam etti.

Otel odama dönüp bir kalem çıkarana ya da dizüstü bilgisayarımı açana kadar kıskançlık ve kafa karışıklığı zehrinden arınamayacağımı biliyordum. Bu, ancak kelimeleri bir sayfaya yazarak çözülebilecek türden bir duygusal tıkanıklıktı.

Linnea ruh halimi sezdi ve kendi dalgalarımızda ayrılmadan önce kısa bir süre cepte otururken bana sadece gülümseyerek yer verdi.

Beni kendi halime bırakacak kadar iyi tanımasının samimiyeti, aramızdaki o anlaşılır sessizliğin kalitesi, melankolimin daha da derinlerine batmama neden oldu.

Ortak kararımızla, güneş ufukta altın rengine bürünene ve plaj sabah koşucularından daha fazla insanla dolmaya başlayana kadar sadece bir saat dışarıda kaldık.

Sörf tahtalarımızla köpüklü sörfün içinden geçerken ya da dalış kıyafetlerimizi çıkarıp açık hava duşlarında durulanırken konuşmadık.

Ama benimkiler suyun altında kapalı olmasına rağmen onun gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Kalçalarımın kasıklarına doğru uzanan uzun kaslarıma bakışlarının dokunuşu, dar lacivert yüzme şortumun hayal gücüne çok az şey bıraktığı yerde. Bir an için vücudumu çevirdim, kollarımı yukarı uzatıp saçlarımın arasından geçirdim, böylece kaslarım esnedi ve büküldü, karın kaslarım karnımın iki yanındaki merdiven basamakları gibi öne çıktı, pazılarım şişti.

Sıçrama sesinden neredeyse duyulamayacak kadar küçük bir nefesle ödüllendirildim. Kaba ve muzaffer sırtışıma saklamak için ona sırtımı dönmek zorunda kaldım. Sırtıyordum çünkü sabahtan beri kendimi kötü hissediyordum.

Kafamın içinde açgözlü, huysuz bir ses *benim, benim, benim* diye hırlayıp duruyordu. Linnea'yı yanımda istiyordum.

Runyon Kanyonu'nda bir yürüyüşte, Carbon Plajı'nda koşarken, *Spago* gibi bir yerde şık bir akşam yemeğinde yanımda.

Ve Adam'ı da orada istiyordum.

Bu saçma olduğu kadar oburca bir arzuydu.
Adam'ın biseksüel olduğu basına yansımasın diye Linnea'yı onun yoluna atmıştım.

Onların içinde bana yer yoktu.

Linam'da.

Dışarıda her zaman olduğum gibi yalnızdım.

Yumruklarım havlumu öyle sıktı ki, kenarını gürültüyle yırttım. Linnea beni izliyordu ama ben ona bakmayı reddettim.

Hamdım, derim denizin tuzlu suyuyla, onun bana bakıp içimdekileri görmesinin sıcaklığıyla yıkanıp gitmişti.

Tahtalarımızı tavana bağladıktan sonra arabanın kapısı arkamdan çarparak kapandı ve direksiyonu çok sıkı kavradığım için parmaklarım gıcırdadı.

Los Angeles'tan Malibu'ya doğru ilerlerken Bluetooth'tan çaldığı şarkı listesine usulca -zayıf bir şekilde- eşlik ederek beni rahat bıraktı. Onu Adam'ın evine bırakmayı kabul etmişim ve şimdi bundan şiddetle pişmanlık duyuyordum.

Parmağım kapıdaki dahili telefona sıkıştı ve hoparlör açıldığında adımı homurdanarak söyledim, açılan kapıya çok hızlı girdim.

Linnea tek kelime etmedi ama parmaklarını kalçasına vurduğunu görebiliyordum.

Adam'ın büyük, güzel evi görüldü ve bundan da nefret ettim çünkü tam da kendim için seçeceğim türden bir evdi. Çoğunluğu soluk altın sarısı taştandı, neredeyse bir İtalyan villası gibi tasarlanmıştı ama modern dokunuşlar evin büyük bölümlerini kusursuz cam bölmelere ve siyah doğramalara dönüştürmüştü. Hem modern hem klasik, hem muhteşem hem de sofistikeydi.

Yıllardır Los Angeles'a film çekmek ya da basın turuna çıkmak için neredeyse her gelişimde ev alışverişi yapıyordum ama hiçbir zaman beni bu ev gibi çağıran bir ev bulamamıştım.

Tabii ki onu bulan Adam'dı.

Benim olması gereken bir şey daha önce onun olmuştu. Arabayı acımasızca park ettim ve vitesleri boşa aldım.

Dio mio, diye azarladım kendimi nemli, tuzlu saçlarımı geriye doğru tararken, kendine *gel*.

Hiç düşünmeden Linnea'ya doğru döndüm çünkü onun mükemmel bir dayanak noktası olduğunu biliyordum.

Bir ayağı koltukta, bir kolu ince, esmer bacağının etrafına gevşekçe sarılmış, saçları ıslak, dalgalanan bir kütle halinde oturuyordu.

Omuzları. Pencereden evin önüne bakarken profilinin sadece bir kısmını görebiliyordum; burnunun yuvarlak ucunu, dolgun, taç yaprağı pembesi ağzının çıkıntısını ve sivri kirpiklerinin kalın saçaklarını.

Yine de çok güzeldi.

Hatta benden uzaklaşıp kapının karşı tarafında onu bekleyen diğer adama doğru döndü.

Kal, öyle ani bir şekilde söylemek istedim ki, neredeyse dürtüye teslim olacaktım, Burada benimle kal.

Bir günlüğüne mi? Öyle de diyebilirdi.

Sonsuza kadar, ona söyleyebilirdim.

Bunun başkalarıyla paylaşmak istemediğim bir oyuncak olduğuna, hayatımın bencilce kendim için korumak istediğim bir parçası olduğuna çok geç karar vermiştim.

Hayatım boyunca ailem için fedakârlık yapmış, anneme ve kız kardeşlerime, Savannah ve Adam'a her şeyimi vermiştim.

Cazzo, bundan bıkmıştım.

Linnea ona baktığımı fark edince başını koltuğa doğru çevirdi ama buna şaşırması gibi görünmüyordu.

"Düşüncelere daldın mı?" diye hafifçe

takıldı. Şaşırması bir şekilde

kıkırdadım.

"Sana hiç yakışmıyor," diye yumuşak bir şekilde devam etti. "Bunu Adam'a bırakmalısın."

Bir kahkaha daha, bu seferki karnımdan geldi.

Beni yakabilirdi. Her köşeyi. Yıllardır ışık görmemiş olanları bile.

Midem pişmanlıkla burkuldu, bu bana yabancı bir duyguydu.

Savannah ve Adam'la her şey o kadar feci bir şekilde sona erdikten sonra bile pişmanlık duymamıştım. Elbette her zaman farklı olmasını dileyecektim ama kısa bir süre için bile olsa onları sevmek beni temelden değiştirmişti. Londra'da geçirdiğim o yıl sayesinde bugün olduğum adam olmuştum.

Eğer geri dönebilseydim, Rolls-Royce'un arka koltuğunda *düşesimle* flört etmeye devam ederdim. Yine de Adam'ı arka sokaktaki arabaya kadar takip ederdim, şaşkın ve sinirli bir tahrikle dolup taşarak. Hala ikisine de avuçlarımın içinde kalbimi verirdim.

Bu yüzden Linnea'nın Adam'la çıkmasını ayarlamayı düşünürken dilimin ucuna gelen ekşi-acı pişmanlık hissine alışkın değildim.

Neden bir kez olsun birinin beni sevmesini sağlayamıyordum? Beni istemesini?

Neden böyle bir ihtimali bile ortadan kaldıracak şekilde ayarlamak zorundaydım?

Bir parçam - beni hiç sevmemiş ya da önemsememiş bir babanın, yoksulluk ve belirsizlik dolu bir çocukluğun, çok sık ağlayarak uyuyan bir annenin sonucu olan cılız ve küçük bir parçam - mutluluğa layık olmadığımı mı inanıyordu?

İçimdeki sanatçı, yaratmak için acı çekmem gerektiğini düşünerek zihnimi mi kandırdı? Sanat mı?

Linnea'nın başparmağının başparmağımın arasındaki kıvrıma yumuşak bir şekilde bastırmasıyla başladım.

Kaşlarını. Koltukta dizlerinin üzerine çökmüş, bana ulaşmak için konsolun üzerinden beline kadar eğilmişti. Saçları kollarının üzerinden öne doğru kaymış, tellerine sinmiş deniz tuzunun kokusunu alabilecek kadar yaklaşmıştı. Ama benim dikkatimi çeken gözleri oldu; badem şeklinde ve çivit mavisinin o eşsiz tonuyla uhrevi görünüyordu.

"Hey," diye fısıldadı, sanki etrafımızdaki balonu hissetmiş, gerçekliğin aniden çok uzakta olduğunu biliyormuş gibi. "Yine aynı şeyi yapıyorsun. Kaşlarını neden böyle çatıyorsun?"

Kelimeler boğazımda düğümlendi ve hepsi onun kucağına dökülmesin diye dilimi ağzımın çatısına yapıştırmak zorunda kaldım.

Bunun yerine kalın bir şekilde yutkundum ve başımı hafifçe salladım.

Parmakları bir kaşımın üzerinden geçip yüzümün yanağından aşağı inerek yanağımı kavradı. Başparmağıyla kirli sakalımı törpülediğinde neredeyse mırıldanarak baskıya boyun eğdim.

Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi ama gözleri yüz hatlarımda geziniyor, cevaplar arıyordu.

"Bazen kalp kırıklığını göz ucuyla görebiliyordum ama ne zaman yüzüne bakmaya çalışsam bir hayalet gibi kayboluyordu. Ta ki bugüne kadar. Ne oldu?"

"Sen," dedim, tek hece boğazımı ve dilimi kanlı bir sunu gibi oyuyordu. Elim bileğini buldu ve bana dokunmayı bırakmaması için onu zincirledi.

Hissettiğim her şey yıldırımken o bir topraklama çubuğuydu.

"Ben mi?" diye sordu biraz gerileyerek. "Yanlış bir şey mi yaptım?" Ne kadar üzücü ya da utanç verici olursa olsun, ona her şeyi, hikâyemin her bölümünü anlatma ihtiyacı boğazımı ağrıtıyordu. Onun gibi kucağına kıvrılmak istedim.

ve beni okşamasını istedim.

Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki, ölüm kalım meselesiymiş gibi hissediyordum.

"Hiçbir şey," diye fısıldadım, çünkü göğsüm çöküyordu. "Sadece benim olmadığın halde seni istememi sağlıyorsun."

Gözleri neredeyse komik bir şekilde büyüdü, güneş ışığı gözbebeklerini yakalayıp ametist rengine dönüştürdü.

"Ne?" diye nefes aldı, eli yanağımda kasılıyordu.

Bir elimle onu yüzüme doğru daha sıkı tutarken diğer elimle ağır, nemli saçlarının altından tünel kazarak boynunun genişliğini avuçlayabildim. Nabızı başparmağımın altında zonkluyordu.

"Yıllardır bu kadar çok istememiştim," diye itiraf ettim, aksanım olması gerekenden daha kalındı, bu yüzden içimden yükselen İtalyanca'ya teslim oldum. "*Quando ti guardo, ti voglio.* Seni düşündüğümde, seni istiyorum."

Linnea'nın titrek nefesi ağzımı ısıttı. "Neden bir şey söylemedin?"

"Kalbimden verecek bir şeyim kalmadı," diye itiraf ettim, başparmağımı pelüş alt dudacağının üzerinde gezdirmek için bileğini bırakırken bile. "Olsaydı, senden almanı isterdim."

"Sebastian," diye nefes aldı, yüzünü yaklaştırdı, ışığı arayan bir çiçek gibi.

Çiçeklere, büyümek için sıcaklığa ve sevgiye ihtiyaç duyan güzel şeylere karşı hep bir zaafım olmuştu çünkü ben de öyleydim.

Bu yüzden ağzımı indirdim ve onunla yarı yolda buluştum.

Dudaklarımızın ilk fırçası süete karşı süet gibiydi, öyle yumuşak bir kaymaydı ki neredeyse onu hissedemiyordum.

Bu olmazdı.

Boğazımdan yumuşak bir hırıltı yükseldi ve boynundaki elimi kullanarak onu daha derine bastırdım, dilimi dudaklarının kenarı boyunca kaydırıp ağzının mağarasının tadına bakabilecek şekilde açtım.

Sıcak, ıslak ve deniz gibi aromalı.

Ben inledim ya da o inledi, dillerimiz birbirimize karşı sıcak bir şekilde kayıyor, kıvrılıyor, sürtünüyor ve bize sunulan her santimin tadına bakıyordu.

Bir anda o kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu, sikim gri eşofman altımın bacağına demir bir direk gibi duruyordu, Linnea'nın yaklaşmak için kalçama koyduğu eliyle arasında sadece ince bir pamuk bariyer vardı.

Mantıklı düşünceler, kendimi insandan çok hayvan gibi hissedene kadar yırtıcı bir hayvan tarafından kovalanan bir ceylan gibi kaçtı. Linnea'nın boynunun dibindeki elimi kafatasının dibindeki nemli, ipeksi tellere doğru hareket ettirdim ve parmaklarımı yumruk yaparak onu daha derinden yağmalayabilmek için başını geriye doğru çektim.

İniltisi dilinden benimkine titreyerek geçti ve ben de onu yuttum.

Hâlâ giydiği ıslak bikinisinin iplerini çözmek ve göğüs uçları büzülüp kızarana kadar ağır göğüslerinden deniz tuzunu yalamak istedim. Uzun, altın boynundaki izleri emmek ve dokunduğum her yerin bir haritası gibi göğsünün vadisindeki kirli sakal yanıklarını ovmak istedim. Dişlerimi omzunun kıvrımına sabitlemek ve çürütecek kadar sert ısırmak istiyordum.

Ve Adam'ın tüm bunları görmesini istiyordum.

Onu istediğimi, ona sahip olduğumu, bir parçasının *benim* olduğunu bilmesini. Ama aynı zamanda bir parçasının da onun olabileceğini.

Benim de bir parçam onun olmuştu ve her zaman da öyle olacaktı.

İkimiz gecenin kadife kıvrımında, dış dünya kaybolduğunda ve günahlar karanlıktaki yaratıklar gibi gelişebildiğinde bu altın kıza neler yapabilirdik.

"Sarhoş edicisin," dedim ona, alt dudağını dişlerimin arasında emmeden önce.

"Sen de öylesin," dedi hemen, daha da derinlerime bastırarak, neredeyse konsola yaslanmıştı, bir dizi kalçamdaydı, sert meme uçları göğsüme sürtünüyordu. "Bununla sarhoş olabilirim. Seninle."

Başını keskin bir hareketle geriye çektim ve ağzı bir solukta açıldı, öpücükle şişmiş dudakları ve kızarmış yanakları ortaya çıktı. Gözleri fıldır fıldır açılarak, sözlerinden bile daha anlamlı konuşan şişmiş göz bebeklerini ortaya çıkardı.

Beni istiyordu.

Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapıyordu?

Ben karar veremeden arabanın dışından bir patlama sesi geldi.

Sokağa çıkma yasağından sonra sarmaş dolaş yakalanan suçlu gençler gibi, Linnea ve ben birbirimizden ayrıldık. Uzun bacakları havada, oturduğu koltuğa narin bir şekilde düştü, öyle ki yolcu kapısı aniden açıldığında önce arkaya doğru düştü.

Adam Meyers'in güçlü kollarına yakalandı.

Onu ustalıkla ayağa kaldıran Adam Meyers, gözleri bana sabitlenmiş olsa da, bunu yaparken onu yakınında tutuyordu.

Ve onu hiç görmediğim kadar hiddetli bakıyordu.

Kristal berraklığında bir an için, şiddetin sınırında olduğu açıktı ve yanlış nefes alırsam, kan aramak için kendini bana fırlatacaktı.

Sahte kız arkadaşını öptüğüm için mi kızgındı, yoksa belki de hüsnü kuruntuyla, kız arkadaşının beni öpmesine mi kızmıştı, bilemiyordum.

Ben.

ADAM

"W Bunu kabul etmek senin için bu kadar zor mu?" diye sordu terapistim Dr. Eng. "Ondan hoşlanmak sorun değil, Adam."

"Görüyorsunuz, bu cephenin amacı hiç de bu değil," dedim, Hayal kırıklığımı açıklamaya çalışırken ellerimi sonuçsuzca açıp kapatıyordum. "Mesele Linnea Kai'yi *sevmek* değil. Oscar Hampton'ın itibarımı lekelemeye çalıştığı lekeyi silmek için onu kullanmak."

"Bunu yeniden çerçeveleyelim, olur mu?" Dr. Eng kararlı bir şekilde konuştu. "Eşcinsel ya da biseksüel olmak bir 'leke' değildir. Aslında çok doğal ve çok güzeldir."

"Doğru," diye mırıldandım, uygun bir şekilde azarlanmıştım. Eşcinselliğimi babamın ve yetiştirilme tarzımın bağnaz bağlamı ve üniversite arkadaşım Gregory'nin eşcinsel olduğu ortaya çıktıktan sonra intihar etmesiyle ekilen korku dışında nasıl gördüğüm üzerinde çalışıyorduk. "Ben sadece Oscar'ın kariyerimi bir seks skandalıyla bitirmeye ve beni travmatik bir şekilde açılmaya zorlamaya çalıştığını kastetmiştim."

"Daha iyi," diye nazikçe onayladı.

Dr. Eng işinde en iyilerden biriydi ve bana bizzat Prens Arthur Whitley-Fairfax tarafından yönlendirilmişti. Haftada bir Zoom üzerinden buluşuyorduk ve seansların uzakta olmasına aldırımıyordum çünkü Dr. Eng'in İngilizliği çocukluğumdaki bazı takıntılarıma anlamama yardımcı olmak için çok önemliydi.

"Mesele bu ilişkiyi itibarınızı korumak için kullanmak olsa bile, bunu yapmak için kullandığınız kadından hoşlanmanız o kadar kötü bir şey mi?"

diye bastırđı.

Ve bu, bir çürüğün üzerine yapılan baskı gibi hissettirdi. Yüzümü buruşturmamak istedim ama ifademi yumuşak tuttum.

Evet, Linnea'dan hoşlanıp hoşlanmamam çok önemliydi.

Çünkü o basitçe *hoşlanılacak* türden bir kız değildi.

Güzelliğı size gülümsemesini hatırlattığı için iek aldığınız türden bir kızdı. İlk öpücüğünüzden sonra son öpücüğünüz olacağına inanarak eve gittiğiniz kızdı.

O güneş ışığı, kahkaha ve serin, temiz göl suyuna ilk yumuşak dalıştı.

Ve benim gibi bir adam için harcanıyordu.

Hayatının üç yılı bu sahte aşka zincirlenmişti.

Sadece, Miranda hayatı boyunca boktan bir ebeveyn olmuş olsa bile, bunu bir hapis cezası ya da annesine daha iyi bir yaşam sonu deneyimi yaşatmak için şehit olmak gibi görmedi. Benimle geçirdiğı her güne bir macera gibi yaklaşıyor, gülümseyerek yanıma geliyor ve eğilerek fısıldıyordu: "Hadi Adam, *merak etmiyor* musun? Hadi gidelim."

Ve bu *kelimeyi* her söylediğinde -merhamet- kendimi içimdeki tahrik patlamasına karşı dişlerimi sıkarken buluyordum.

Savannah'dan ve onunla ilişkilendirdiğim acılardan o kadar farklıydı ki, *herhangi biriyle* ciddi bir ilişki kurmaya tövbe ettiğimi hatırlamak zordu.

Menekşe gözlü ve göz kamaştırıcı derecede parlak mizaçlı güzel kızlarla bile. "Adam," diye seslendi Dr. Eng, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Onu bulmakta sorun yok.

Bu boktan fırtınada biraz mutluluk. Herhangi bir durumda herhangi bir zamanda mutluluk hissetmek sorun değil. Aslına bakarsanız, mutluluğı farkındalık pratiğı haline getirmenizden bahsettiğimizi sanıyordum."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım ve başarılı oldum çünkü öz bakımın hatalı olmadığını anlayacak kadar uzun yıllardır terapi görüyordum, her ne kadar bunun kendini beğenmiş bir tembellik olduğunu düşünerek yetiştirilmiş olsam da.

"Üzerinde çalışıyorum," diye kabul ettim.

"Zamanımız doldu ama şu anda kendine bir söz vermeni istiyorum. Linnea'nın seni gülümsetmesine izin ver. Klişe olabilir ama en iyi ilaç genellikle iyi bir arkadaştır."

İşimiz bittikten sonra ofis koltuğuma oturdum ve masamdaki kilitli çekmecedен nadiren çıkardığım fotoğrafa baktım. Sebastian, Linnea ve benim yirmi dokuzuncu yaş günümde Croyde Plajı'nda çekilmiş bir fotoğrafımızdı.

Seb'in, Savannah'yla yaşadığımız korkunç tartışmanın ardından düzenlediği sürpriz gezinti. Selfie'yi telefonumda çekmiştik ve ancak daha sonra - çok, çok daha sonra, Sebastian ben istediğim için gittikten ve Savannah da ben istemediğim halde gittikten sonra - tesadüfen bulmuştum. Hemen silmeyi düşünmüştüm. Telefonlar hacklenebilirdi ve çoğu zaman da hacklenirdi. Tam da o gün Sebastian'la çektiğimiz bir fotoğraftan yola çıkarak cinselliğim hakkında yapılan varsayımlardan sonra kendimi böyle bir fotoğrafla riske atmanın bir anlamı yoktu.

Ancak parmağımı küçük çöp kutusu simgesine her dokundurduğumda kendimi felç olmuş halde buluyordum. Sanki vücudum zihnime karşı bir isyan sahneliyordu ve hiçbir koşulda, yaşadığım en büyük aşk hikayesinin kanıtlarını silme direktifine boyun eğmeyecekti.

Bunun yerine, tek bir kopyasını çıkardım ve kalbim çok şiddetli bir şekilde ağrımadığı sürece ona bakmayı reddettim, başka hiçbir şey acıyı dindiremezdi.

Bu yüzden şimdi baktım. Sebastian'ın ağzındaki geniş, dolgun dudaklı gülümseme, yanaklarının kırışması ve o canlı sarı-altın gözlerin yanındaki deri. Bir zamanlar yakalamadaki en az ilgi çekici şey olan Linnea, şimdi sırtışının gücüyle odağımı çaldı, gözleri Cornish Denizi'nin fonunda neredeyse Crayola moru. Bir kolumu ikisine doladığımda ve kameraya bir çocuk gibi sırtıttığımda omuzlarımın rahat duruşu. Beni en çok tutuklayan bu ifadeydi, kayıp aşkımın bakışı değil, aşık olan *benim* bakışım.

Göz kamaştırıcıydı.

Ve Chaucer bana Linnea, Sebastian ve benim paraşütle atlama deneyiminden fotoğrafımı verene kadar on yıldır yüzümde böyle bir ifade görmemiştim. Gazetelerin çoğuna koydukları, Linnea'nın kollarımda olduğu, vücutlarımızın bir kalbin iki tarafı gibi birbirine doğru kıvrıldığı fotoğraf değildi bu. Bu, Gary'nin hemen sonrasında, Sebastian paraşütle ilgilenmeyi bitirip ikimize yeniden katıldığında çektiği fotoğraftı. Linnea kollarımdan kayarak Seb'i elinden tutup kendine çekmiş, bir yandan ona sarılırken bir yandan da bana tutunmaya devam etmişti; böylece tam olarak kucaklaşma sayılmayacak ama bir şekilde öyle olan bir tür kavrama içinde bir araya gelmiştik. Adrenalin ve heyecandan hâlâ nefesim kesilmişti, muhtemelen bu yüzden kendim de uzandım, bir kolumu Seb'in omuzlarına dolayarak onu yanıma çektim, diğer kolumu da Linnea'nın dar beline dolayarak kalçasını kavradım ve onu sıkıca kendime çektim. İkisi de bana doğru kıvrıldılar, yüzleri başka tarafa dönük aydınlık ve karanlık kitap ayracı gibi. Sadece benim yüzüm açıktı.

Fotoğrafçıya baktım ve kendi yüz ifademini farkına varmam çeneme inen bir yumruk gibi yüzüme çarptı.

Göz kamaştırıcıydım.

Dudaklarım dişlerimin üzerinden ayrılmış, çenemdeki gamze sırtışımın gücüyle belirginleşmiş, gözlerim güneş ufukta batmadan önceki flaş gibi yeşil.

Mutluluk diyorlardı.

Ama mutluluk da tıpkı umut gibi bir zehir olabilirdi.

Her iki his de sonraki hafta boyunca beni canlandırdı, Linnea'yla buluşmalarım boyunca, beni hayata döndürecek kadar canlıydı, yalnız gecelerim boyunca, onun hayatımda olduğunu düşündüğümde ve o.

Her zaman o.

Artık iş dışında dört gözle beklediğim bir şey vardı ve bu garip, güzel ve bir o kadar da korkutucuydu.

Bu yüzden kapıdan birini geçirdikten sonra kapımı açtığımda beni bekleyen manzaraya hazırlıklı değildim.

Sebastian'ın kiraladığı Lamborghini SUV evin önünde rölantide çalışıyordu, yolcu tarafındaki cam açıktı ve eski sevgilimin Linnea'yı tatlı bir öpücük için mükemmel bir açıyla sabitlemek amacıyla buruşuk altın sarısı saçlarının arkasından bir yumrukla tuttuğunu gözler önüne seriyordu.

Bu görüntü omuriliğimi kızgın bir bıçak gibi dağladı ve beni ikiye böldü. Acıya anlam veremiyordum, yaşadığım şok tüm detayları bulanıklaştırıyordu. Sebastian'ın onu bu şekilde öpebilmesi ya da benim için tamamen yasak olan bir adamı öpebilmesi kıskançlık olabilirdi. Acı ya da ihanet olabilirdi. Bir kısmı da kendime duyduğum nefret, istediğimi alacak kadar cesur olmadığım için kendime yaptığım suçlamaların kırbacı olmalıydı, sonuçları ne olursa olsun.

Sonuçların üniversiteden arkadaşım James'e ne yaptığını görmüştüm ve Sebastian'la Croyde Plajı'nda çektiğimiz o fazla samimi fotoğrafları basına verdiklerinde de aynı şeyi yaşamıştım. Sonuçlar sadece Sebastian'ı değil Savannah'yı da kaybetmem anlamına geliyordu.

Çenem o kadar sert sıkılmıştı ki tek duyabildiğim azı dişlerimin gıcirtısıydı.

Soğukkanlı ve mantıklı düşünmekle övünen bir adam olarak, olanları mümkün olan her şekilde durdurmak için duyduğum vahşi dürtüye tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Hareket ettiğimi bile fark etmeden evden fırladım, kapı arkamdan çarparak kapandı.

Gürültü, öpüşenlerin -sevgililerin- sanki suçlu olduklarını biliyorlarmış gibi birbirlerinden ayrılmalara neden oldu.

İçimi yakıp kavurmasına rağmen, öyle olmadığını biliyordum. Birlikte olmakta tamamen özgürdüler.

Belki sözleşme gereği değil, Linnea'nın biz bu aşk maskaralığını sürdürürken herhangi bir patavatsızlık yapmamayı kabul ettiği düşünülürse.

Ama duygusal olarak? Hiçbir şey onları aşık olmaktan alıkoyamazdı.

Birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı, arkadaşlıklar ve onları sarmaş dolaş görmek bile beni heyecanlandırıyordu, bu yüzden ikisinde de uyandırdığı tutkunun hızına sadece şaşırabilirdim. Kuşkusuz birçok açıdan birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

O halde neden kendi elimin yolcu kapısını tam zamanında açıp Linnea'yı arabadan dışarı fırlarken yakalamasını izliyordum? Neden onu kollarımın arasında gelin gibi taşıyordum, uzun, pürüzsüz bacakları bir kolumun üzerine dökülmüş, yan tarafı güvenle benimkine sokulmuştu?

Ve neden o kollarımdayken bile beynimi ele geçiren o açgözlü canavar tatmin olmuyordu?

Neden Sebastian'ı da bana çekmek için can atıyordu?

"Adam," dedi Sebastian adımı boğuk bir sesle ve öpüşükleri için ağzının kızdığını fark ettim.

O şiş dudakları öpmek, dilinde ikisinin de tadını kovalamak istedim.

Arka dişlerimi sıkarken çenem tıkırdadı.

"İçeri gel," diye emrettim, sesimdeki çakıl taşları karşısında şok olmuşum. Seb yutkundu ama başını salladı.

Topuklarımın üzerinde döndüm, Linnea'yı boyuna rağmen kolayca taşıyordum. Bir parçam onun sessizliğine şaşırdı ve yanağını göğsüme bastırıp kendini evin içine atmasına ve el yapımı İtalyan deri koltuklarımdan birine bırakmasına daha da şaşırdı. Okyanus yüzünden hâlâ nemliydi, bu da deri için kötü bir şeydi ama umurumda değildi. Onu minderlerin üzerine yayılmış, uzun bacakları güneşten kahverengileşmiş, yuvarlak göğüsleri mayosundan değerli bir şekilde dökülürken görmek için geri adım attığımda, onu yattığı yere götürmekten saniyeler uzaktaydım, diğer her şey lanetlendi.

Kıskançlık ve tahrikten oluşan bu Molotof kokteyli tehlikeli bir karışımdı. Kime ait olmaları gerektiğini göstermek için ikisini de dizlerinin üzerine çöktürüp ağızlarını sikmek istedim. Onları kollarımdan tutup kendimden uzaklaştırmak istedim.

Böylece dizlerimin üzerine çöküp onları saatlerce, ikisi de sırlıslık olana, Linnea'nın amı şişene, Sebastian'ın sikinden prekum sızana kadar yiyebilirdim. Ancak o zaman onları becerecektim, önce Linnea'yı, sonra Sebastian'ı ve tekrar Sebastian'ı. Saatlerce ve saatlerce, her ikisi de benimle dolana ve sızıntı yapana kadar içlerine boşalıyordum. Sonra da onları öpüşürken izlerken parmaklarımla o döllerini tekrar içlerine akıtacaktım.

"Adam?" Linnea'nın nefes nefese gelen sesi korkunç fantezilerimi böldü.

Koyu renk gözlerine bakarken yanaklarımla kızardığını hissedebiliyordum. "Sana biraz su getireyim," diye homurdandım ve topuklarımla üzerinde dönerek mutfığa doğru ilerledim.

Ön kapının Sebastian'ın arkasından kapandığını duydum ama onu görmezden gelerek nabzımın kudurmuş gibi atmasını engellemek için burnumdan nefes almaya odaklandım.

İşe yaramadı.

Raftan aldığım bardağı elimle kavradım ve su sebine öyle sert bir yumruk attım ki bardağın kenarı paramparça oldu. Parçalar parmaklarıma battı, kan avucumdan aşağı kaymadan önce iri damlalar halinde akmaya başladı.

Küfrederek, çöp kutusuna atmak ve kağıt havlu almak için kilere doğru ilerledim.

Kapı sessiz bir gümbürtüyle arkamdan kapandı.

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi döndüm, yaralı elim göğsümdeydi, dudaklarım bir tür hırıltıyla ayrılmıştı.

Sebastian önümde duruyordu, aramızda sadece bir avuç metre vardı, maraton koşmuş gibi zor nefes alıyordu. Sörf sonrası çıplaktı, göğsü ince altın mermerden yontulmuş, bilemek için çok çalıştığı her sıkı çizgiyi ve kas çıkıntısını göstermek için cilalanmış pürüzsüzdü. O kadar çok bronzlaşmış teni vardı ki ağzım sulandı ve gözlerimi göğsünden ayırıp yüzüne bakmayı neredeyse imkânsız buldum.

Bulduğum şey onun güzel vücudundan daha kötüydü. Arzu.

Gözlerinden ikiz güneşler gibi parlıyor, beni yakıp kül etmekle tehdit ediyordu. "Adam," dedi tekrar, o ana kadar söylediği tek kelimeydi bu.

Hayatımın geri kalanı boyunca bunu tekrar tekrar söylemesini istiyordum.

Düşünmeden, gözümü kırpamadan ya da deliliğe doğru bu inişi durdurmak için kendimi zorlayamadan, boynunun yan tarafını sıkıca kavradım, başparmağımı sallanan Adem elmasının üzerine koydum ve onu sertçe içime çektim. O

hafifçe tökezledi ama başka türlü isteyerek göğsüme çarptı, sonra ikimiz de arkamdaki duvara çarptık. Cam kavanozlar birbirine çarptı ve bazıları yan taraflarına yuvarlanmış, sonra da duvardan koparak yanımızda yere düşmüş olmalıydı.

Bunların hiçbirine aldırış etmedim.

Çünkü on yıldır ilk kez Sebastian Lombardi kollarımdaydı.

Lanet olası kollarımdaydı.

Sıcak, tutkulu ve canlı. Yalnız uyandığım kâbuslarla son bulan rüyalarımda sık sık karşılaştığım soluk taklit değil.

Ve Tanrı.

Tanrım.

Tadı hatırladığımdan bile daha güzeldi.

Çok fazla baharat gibi sıcak, ama zengin ve erkeksi.

Ağzı benimkine o kadar yakındı ki, çeneme sürtünen kirli sakalının sert ısırlığıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

İri elleri saçlarımı çekiştirerek beni yaklaştırmaya zorladı.

Güçlü, kıllı bir baldır bacağıma dolandı, böylece sert sikini kalçamın kıvrımına bastırabildi.

Oh, *lanet olsun.*

O anda, bu adamın kollarında sonsuza kadar bu lanet kilerde yaşamak anlamına gelse ruhumu şeytana satmaya razı olurum.

Bir erkeği öpmeyeli yıllar olmuştu, hatta bir erkeği öpmeyeli daha da uzun zaman olmuştu.

Bu adam.

Adamım benim.

Bir elimi ince gri eşofmanının arkasına atıp çıplak kıcını avuçlamaktan başka çarem yoktu, sert kasları içime girdikçe esniyordu. İniltisi dilimin üzerinde titreşti ve onu ambrosia gibi yuttum.

Kanım, kemiklerim, ruhum alev alev yanıyordu.

Nefes alamıyor ya da düşünemiyordum.

Gerçekten ölüyor olabileceğimi düşündüm.

Sonra kapı çalındı ve kulaklarımda bomba gibi patladı.

Dakikalarca boğulduktan sonra okyanusun kabuğunu patlatan bir adamın soluğuyla kendimi Sebastian'dan ayırdım.

Uzaklaşmama izin verdi, elleri kasılmış yumruklara dönüşmüştü, yüz ifadesi özlem, tutku ve hoşnutsuzlukla öylesine harap olmuştu ki hasta olabileceğimi hissettim.

Bir an sonra Linnea kapıyı iterek açtı ve kapı aralığında belirdi. Arkasındaki mutfağın geniş pencerelerinden gelen ışık onu altın sarısı bir ışıkla aydınlatıyor ve yüz hatlarını mutlak bir gölgeye bürüyordu.

Ne düşünüyor olabilirdi? Arzu paniğe dönüşürken çılgınca merak ettim.

Seb ve benim aramdaki havayı ısı dalgaları gibi saran cinsel gerilimi gizlemenin, yanaklarımızdaki sakal yanığını ya da ağzımızdaki şişliği silmenin hiçbir yolu yoktu.

Az önce hayatlarımız buna bağılıymış gibi öpüştüğümüz konusunda hiçbir hata olamazdı.

Ve bir an için, sanki tehlikede olan şey tam olarak buymuş gibi hissettim.

Sebastian'ın bir öpücüğü için tüm hayatım.

Bunun kabul *etmemek* için deli *olmam* gereken bir pazarlık olup olmadığını çılgınca merak ettim.

Linnea sonunda yumuşak bir sesle, "Kanaman var," dedi ve sanki bir bomba bölgesine girmiş gibi öne doğru bir adım attı.

Tamamen unutmuş olduğum kanayan elime aptal aptal baktım.

Linnea aniden önümdeydi, sandaletleri kırılmış bir kavanozun cam parçasına çarpıyordu. Elimi avuçlarının arasına alıp dilini şaklatırken dokunuşu hafifti.

Gözlerime bakmaya çalışarak, "Hadi seni temizleyelim," diye mırıldandı. Başımı salladım, o bilgili menekşe rengi bakışlara bakamadım.

Elimi bırakıp Sebastian'a doğru ilerlemeden önce yavaşça başını salladı. Sebastian'ın boynundaki bir kan lekesine dokunmak için parmak uçlarına kalkışını göz ucuyla izledim.

Bu benim kanımdı ve boğazında korkunç bir el izi bırakmıştı. Bunu görünce yumuşamakta olan sikim pantolonumun içinde sertleşti.

"Sen de," diye hafifçe Seb'e önerdi.

Kalın bir şekilde yutkundu ve başını salladı, dörtnele kaçmak üzere olan ürkmüş bir at gibi görünüyordu.

"Hey," diye fısıldadı, bir elini Seb'in göğüs kafesinin, yani kalbinin üzerinde gezdirerek. "Sorun yok. Sen mutfığa git, ben sana yardım ederim, tamam mı?"

Ona baktı, sanki karşısındakinin Linnea olduğunu ilk kez fark ediyormuş gibi ifadesi yumuşadı. Büyük bir elini kaldırarak kat kat saçlarından bir tutamı

yüzüne baktı.

"Evde temizlenirim," dedi bir şekilde ezilmiş, çiğnenmiş gibi görünen bir sesle. Sanki konuşmak acı veriyormuş gibi. "Gitmem gerekiyor."

Sarı bakışları Linnea'nın başının üzerinden benimkileri buldu ama ben lanet olası bir piç gibi göz göze gelemeden gözlerimi kaçırdım.

"Tamam," dedi Linnea. "Beni sonra ara, tamam mı?"

Başka bir şey söylemeden başını öptü ve yakın alanda birbirimize değmememiz için dikkatlice yanımdan geçti.

Kalbim boğazıma düğümlenerek gidişini izledim.

"Adam," dedi Linnea, dikkatimi boş kapı aralığından uzaklaştırarak.

Gülümsüyordu, sadece geniş ağzının kenarında yumuşak bir esneme vardı.

Elini bana doğru uzatıp halkalı parmaklarını oynatmasını izledim.

"Hadi," dedi. "Seni iyileştirmeme izin ver, tamam mı?"

Dilimin arkasındaki jiletleri yuttum ve kan tadı aldım.

Bu yüzden konuşmak yerine başımı salladım ve Linnea'nın parmaklarını yaralanmamış elimden geçirip beni ışığa doğru çekmesine izin verdim.

LINNEA

O Tabii ki bu bir sürpriz değildi.
Pek sayılmaz.

Sebastian ve Adam'ın etrafında olmak, tek bir gezegen olarak birleşmesi gereken iki gezegenin çekim gücü arasında parçalanmak demektir. Onların trajik aşk hikâyesi vücutlarının her çizgisinde ve her kesik bakışlarında yazılıydı.

Ama o küçük kilerde, hayvani bir tutkunun pençesindeki bu iki büyük, yakışıklı adamla birlikte durmak gerçekten de heyecan vericiydi. Neredeyse dehşet vericiydi.

Aralarına girmeye çalışan bir kıza ne yapabilirlerdi?

Bu azgın arzuyu durdurmak için değil, gerçi ikisinin de birinin onlara durmalarını ve vazgeçmelerini söylemesine minnettar olacaklarını hissediyordum.

Ama o ateşi körüklemek için.

Adam'ın kare şeklindeki avuçlarının Sebastian'ın V şeklindeki gövdesinden aşağıya, kasıklarına doğru uzanan gergin kaslara doğru kaymasını izlemek. Paylaşmış olmaları gereken öpüşmeye tanık olmak, beni saniyeler içinde ıslatacak bir ağız yeme, dil emme ekstravaganza.

Utanc verici olmaktan uzak, cinsel kimyaları sarhoş ediciydi.

On yıl sonra bile bunun azaltılabilecek ya da değiştirilebilecek bir şey olmadığını anlayabiliyordum.

Tıpkı yeşil çimenler ve yukarıdaki güneş gibi bu dünyanın bir parçasıydı.

Öyleyse Adam neden sanki onu katliama mahkûm etmem an meselesiymiş gibi davranıyordu?

Elini temizledim, kesiklerin sığ olduğunu ve kolayca tedavi edilebildiğini gördüğüm için mutluydum ve sonra onu duşa doğru ittim, ben de Nobu'daki öğle yemeği randevumuza hazırlanmak için koridorun sonundaki duşa girdim.

Durulanırken ve makyajımı yaparken yüzündeki ifadeyi düşündüm, her zamankinden daha ağır sürmüştüm çünkü restorana yanaştığımız anda basına çıkacağımızı biliyordum.

Sebastian'ın çıkışını izlerken çok korkmuş görünüyordu.

Sanki hem Seb'in asla geri dönmeyeceğinden hem de döneceğinden korkuyordu.

Burada içselleştirilmiş bir homofobi olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu ve bu onun için kalbimin kırılmasına neden oldu.

Bu anlamaya başladığımızdan beri ilk kez Adam'ın ruhunu gördüğümü hissettim.

Ve bu bakış beni sadece daha fazlası için heveslendirdi.

Kırk dakika sonra fuayede buluştuğumuzda tamamen kendine gelmişti. Kaslı gövdesini saran ince, orman yeşili bir polo ve siyah kot pantolon giymiş, yemyeşil gözlerini örten siyah havacı gözlükleriyle, Hollywood zırhının ardında kendini toparladığını biliyordum ve ben kazmadıkça başka bir an göremeyecektim.

Onu ürkütmek istemediğim için uzattığı elini tuttum ve bizi Malibu'ya götürmesi için koleksiyonundan seçtiği şık siyah Ferrari hakkında yorum yapmadan onu garaja kadar takip ettim. Araba yolculuğu da aynı derecede sessizdi, ben müziğe uyluğumu vurup pencerenin dışında hızla akıp giden şehri incelerken onun bakışları sık sık yüzüme değiyordu.

Sakin görünüyor olabilirdim ama bir şeyler planlıyordum.

Okyanus kıyısındaki verandanın köşesindeki gizli bir masaya oturduğumuzda Adam neredeyse rahatlamıştı.

Yerleşmeden önce sert içkiler yerine limonlu köpüklü su sipariş etmesine izin verdim.

"Görünüşe göre ikimiz de Sebastian tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz," diye düşündüm mülayimce.

Adam soda içerken boğuldu ve yumruğunun içine öksürdü. Ona sakın sakın gülümsedim.

"Ne oluyor be Linnea," diye homurdandı. "İnsanların içindeyiz."

Gözlerimi devirdim. "Tenha bir masada."

"Her yerde dinleyen kulaklar var," diye fısıldadı ters ters bakarak. "Seni yargılamıyorum. Açıkçası, İtalyanlara karşı bir zaafım var.

Altın gözleri de."

"Nea," diye tersledi.

Her ne kadar sert konuşsa da bu lakap hoşuma gitmişti.

Bu yüzden ona gülümsedim. "Seni rahatsız ediyor."

"Sen beni rahatsız ediyorsun," diye homurdandı, menüsüne

bakarak. "İyi," dedim. "Senin huzursuz edilmeye ihtiyacın var."

İçini çekti, menüsünü kapatıp masanın üzerine eğildi, yeşil gözleri bronz teni ve yanık altın rengi saçlarına karşı çok parlaktı. "Oscar Hampton hayatımı mahvetmekle tehdit etmeden önce hayatım gayet iyiydi."

"Seni ifşa ederek," dedim usulca.

Adam arkamdaki restoranı taradı ve sertçe başını salladı.

Sargılı elini tutmak için masanın diğer tarafına uzandım ve parmaklarımı parmak eklemlerinin arkasına sürttüm. Neredeyse isteksizce, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordum.

Uzun bir süre cevap vermeyeceğini düşündüm, bakışları uzak bir anıya takılmıştı.

"Eski karımın ve benim eski bir tanıdığımızdı," dedi dikkatle, bunun bir örtmece olduğunu söyleyen ağır bir bakışla beni hizalayarak. "O... bizimle olan ilişkisinin sona ermesinden memnun değildi."

Uygunsuz gülümsememi gizlemek için dudaklarımı dişlerimin arasında döndürmek zorunda kaldım. Yalnız, Adam'ın korunurken o keskin üst sınıf aksanıyla daha da resmi konuştuğunu yeni fark etmiştim ve bu son derece sevimliydi.

"Görünüşe göre eski eşinle ilginç bir ilişkiniz varmış," diye düşündüm.

Bakışları daraldı ama garson öğle yemeği siparişlerimizi almak üzere geri dönmek için o anı seçti. Sörf yaptıktan sonra açlıktan ölüyordum, bu yüzden bir burger ve yanında Parmesan trüflü patates kızartması sipariş ettim.

Adam siparişim karşısında başını hafifçe salladı ve sanki ağzını kaplamakla tehdit eden gülümsemeyi silebilecekmiş gibi bir elini ağzına götürdü.

"Ne?" diye sordu. "Ne?" diye sordum. "Menüde at olmadığı için şanslısın çünkü bir tane yiyebilirim. Açlıktan ölüyorum."

Gülüştü bir armağan gibiydi, kullanılmamaktan sertleşmiş ve karnının derinliklerinden geliyordu.

Olamaz, diye düşündüm, yakışıklı huysuzun mizahla yumuşamasını izlerken, *başım belada*.

Biriyle gerçek bir kahkaha anını paylaşmak neden bu kadar samimiydi? Neden onun gülümsemesini her kazandığımda, bizi gelişigüzel bir şekilde bir araya getiren iplikler sağlam bir şeye dönüşüyormuş gibi hissediyordum?

Bir geri dikiş.

Sözleşme yükümlülüğümüzün önümüzdeki üç yılının ötesine geçebilecek bir şey.

"Elbette, ne isterseniz yiyin," diye cömertçe izin verdi. "Şunu anlamalısın, yemeğe götürdüğüm çoğu kadın salata sipariş eder ve çoğuna dokunmadan bırakır."

Elimi salladım. "Ne yazık ki, bu sektörde kadın olmak öz imaj üzerinde çok acımasız. Sosyal medya çağında genel olarak kadın olmaktan bahsetmiyorum bile. Kendi bedeninde kendinden nefret ettiği anlar yaşamayan bir kadın bulmanız için size meydan okuyorum. Bu gerçekten korkunç bir şey."

Adam kaşlarını kaldırdı ve bir dirseğine yaslandı, süslü gümüş saati güneş ışığında parlıyordu, yüzünde asil ve mağrur bir ifade vardı. Bu havalı bakışlarda ona hizmet etmek için dizlerimin üzerine çökme isteği uyandıran bir şey vardı.

O kırılmış İngiliz tonlarında "iyi kız" kulağa nasıl geliyordu merak ettim.

"Yine de böyle bir güvensizlikten muzdarip değil misin?" diye sordu, ama bu aslında bir soru değildi çünkü cevabı bildiğini düşünüyordu.

Yüzüklerimden biriyle oynarken bir omzumu silktim, mercan gibi görünmesi için dövülmüş ve Hawaiili bir kuyumcu arkadaşımın benim için yaptığı deniz incileriyle süslenmiş gümüş bir bant.

"Hem evet hem hayır. Şüpheye düştüğüm anlar oluyor ama kendimi bunlara kaptırmamaya çalışıyorum. Sağlıklı ve gencim, sörf yapabiliyorum ve bunu iyi yapabiliyorum. Hollywood'daki pek çok kadın gibi geleneksel bir güzelliğe sahip olmayabilirim ama sektörü de yeterince iyi tanıyorum ve aldığım birkaç işi de muhtemelen oyunculuk yeteneğim için değil yeterince güzel olduğum için aldığımı söyleyebilirim."

"Kendini hafife alma. *Swamplands*'de haksız yere çekiciydin,

"Kötü kadın olman gerektiği gerçeği göz önüne alındığında."

Hayatım boyunca yetersiz beslenmiş ve yetersiz aydınlatılmış olan güven tomurcuğu yumuşadı ve çiçek açmaya başladı.

"Bu övgü Büyük Adam Meyers'ten geliyor," dedim hafifçe, ama bu övgünün içimde ne kadar derin bir yankı uyandırdığını tahmin etmek zor değildi

Ben.

Adam çenesini asilce eğdi ve kadehini bana doğru kaldırdı. "Raise your kadeh kaldıralım ve şerefe içelim, olur mu?"

"Karşılıklı mesleki başarılarımıza mı?" Alışkanlık haline getirdiği kibirli bir kaş kaldırma hareketini taklit ederek tahmin ettim.

Altın sarısı kirli sakalının kılları arasında taçyaprağı yumuşaklığında görünen soluk pembe dolgun ağzı büzüldü. "Bizim için, sanırım. Önümüzdeki üç yıl boyunca tüm yinelemelerimizde."

"Bize," diye yineledim, kadehlerimizi birbirine tokuşturarak.

Diğer eli masanın üzerinde duruyordu ve bir an için alt dudağımı kemirdikten sonra dürtüye boyun eğdim ve parmaklarımı onunkilerin arkasından geçirerek birbirine bağladım.

İngiliz'e baktığımda bakışları sıcaktı. "Sen olduğunu sanmıştım."

Tanıdık ses karşısında gözlerimi kırıştırdım ve bir an için halüsinasyon görüp görmediğimi merak ettim.

Tabii ki öyle *olmalıydı*, çünkü ancak gerçekten kötü şansı olan biri sahte erkek arkadaşının eski karısıyla bir öğle yemeği randevusunda karşılaşabilirdi.

Ama gerçekten, böyle bir şeyin olacağını bilmeliydim.

Hiç şanslı olmamıştım ve Adam'ın yüzündeki ekşimiş ama şaşırmamış ifadeye bakılırsa, belki o da şanslı değildi.

"Savannah," diye selamladı Adam, söz konusu kadın yanımdan geçip masamızın yanında durduğunda.

Onu her zaman zarif bulmuştum, o da beni ve diğer herkesi öyle buluyordu. Zarafeti ve sofistikeliği, minyon vücudunun her kıvrımında ve hepsi kırık beyazın farklı tonlarında olan tasarım kıyafetlerinin her parçasında kendini belli ediyordu. Burnunun ucundan Adam'a bakarkenki ifadesi bile, geniş mavi gözlerini dengeleyen ahududu tonuna mükemmel bir şekilde boyanmış küçük ağzı, maksimum etki için hesaplanmıştı.

Savannah Richardson her yerde, her yaşta sarayda oturan bir kraliçeydi ve hiç kimse, kesinlikle hiç kimse onun yanında tahtta bir yeri hak etmiyordu.

Birinci ya da ikinci kocası bile.

Birdenbire el yapımı leopar desenli elbisemin içinde kendimi ne yazık ki yetersiz hissettim. Adam'la lüks bir öğle yemeği için yeterince rahattı, sessiz renkler ve tüllü, dökümlü bir A çizgisi eteğe yol açan yapılandırılmış korse sayesinde, evimde bulduğum soluk tasarımcı altın sandaletlerle eşleştirdim.

Annemin odasındaaydım ama birden kendimi Miranda, Savannah ve Bobbi televizyonda yayınlanacak bir etkinliğe hazırlanırken Miranda'nın otel dolabında kıyafet oyunu oynayan küçük bir kız gibi hissettim.

Adam elimi sıktı ve beni şaşırtarak kendime getirip bana doğru hafifçe gülümsediğini gördüm.

Neşelen, der gibiydi ifadesi.

Savannah'ya gülümsemek için başımı arkaya eğmeden önce kendimi çelikleştirdim.

İçten içe bağlı olduğum iki adamın kalbini kırmış olan kadına.

Anlık güvensizliğim, kalbimin etrafında biriken öfkenin ardından küle dönüştü.

"Savannah," diye selamladım, tıpkı Adam gibi hoş ama donuk bir ses tonuyla. Bana bir bakış bile atmadı.

"Seni aradım," dedi Adam'a, mükemmel bir şekilde toplanmış buklelerini kulağının arkasına doğru düzelterek. "Beni geri aramadın."

Adam ona bakmadı, küçük gülümsemesi sırtmaya benzer bir şeye dönüştü. Yapışık ellerimizi sergilemek için masadan kaldırdı. "Son birkaç haftadır oldukça meşguldüm. Aşık bir adamı affetmelisin."

Savannah'nın gözlerinin yemek tabağı kadar genişlediğini, cesur renklerinin hoşnutsuz bir şaşkınlıkla solduğunu görmekten büyük zevk aldım.

"Çıktığınıza dair söylentiler duymuştum," diye mırıldandı, bana bakmak için pozisyon değiştirmeden önce ellerimize baktı, bakışları beni içine çekerken daraldı. Uzun bir duraksamadan sonra iki kaşını kaldırdı ve "Peki kimmiş bu şanslı hanım?" diye sordu.

"Sizi temin ederim ki şanslı olan benim," dedi Adam yumuşak bir sesle, ellerimizi tekrar kaldırıp öne doğru eğildi ve parmak eklemlerimden birini *ısırdı*.

Belki bir öpücük bekliyordum ama dişlerinin tenimde yarattığı şok vücudumda gerçek bir ürperti yarattı.

Adam'ın gülümsemesi kurda dönüştü.

Yanaklarımın kızardığını hissediyordum ama cesurca, ağırbaşlı bir gülümsemeyle Savannah'ya baktım.

Savannah zorlukla gizlediği bir şaşkınlıkla Adam'a bakıyordu.

"Beni hatırlamamana şaşırdım," dedim ona tatlı tatlı. "Gerçi sanırım uzun zamandır Miranda'yı ziyarete gelmedin ve bir kez geldiğinde de pek görüşmemiştik."

Savannah bana göz kırptı, sonra da ağzı küçük bir ifadeye büründü.

"Linnea Kai mi?" diye nefes aldı, göğüslerime ve kumsal dalgalarının uçlarına bakarak beni bir kez daha taradı. "Miranda'nın kızı."

"Ve Adam'ın kız arkadaşı, eğer beni sadece ilişkilerimle tanımlamak istiyorsan," diye kabul ettim.

Adam gülümsemesinin kenarını ısırды, onu uzak tutmaya çalıştı ve sonra gözümü yakalayarak bir kahkaha nefesiyle vazgeçti. Gözleri neşeyle parlıyordu, onda daha önce hiç görmediğim çocuksu bir memnuniyet.

Bu sarhoş ediciydi.

"Şaşırmış görünüyorsun, Savvy," dedi Adam, ses tonundaki buzlar çözülmüştü çünkü bana kızgın olduğundan daha çok eğleniyordu ve bu harika bir hediye gibi hissettiriyordu. "Bana geri dönmeni bekleyeceğimi mi sandın?"

Göz kırpma sırası bendeydi.

Savannah'yı onu terk etmeye iten ne olabilirdi ki? Elbette, huysuz, biraz kibirli ve biraz da küstahtı.

Ama aynı zamanda zeki, karizmatik, karmaşık ve muhteşemdi ve tüm bunların altında gizli bir sevgi dolu şefkat yattığından şüpheleniyordum.

Savannah da onun açık sözlülüğüne şaşırmış görünüyordu, daha önce hiç tanık olmadığım kadar dengesi bozulmuştu.

Yine de o sert parıltının gözlerinin üzerine inmesi sadece bir an aldı.

"Tabii ki hayır. Sadece, senin orta yaş krizine girip kızı yaşında biriyle çıkan bir adam olacağından hiç şüphelenmemiştim," diye cevap verdi soğukkanlılıkla, parmağını sol elindeki kocaman pırlanta yüzüğün üzerinde bilinçsizce gezdirerek.

"On iki yaş çocuk babası olmak için biraz genç değil mi sence de?" diye sertçe sordu, tüm neşesi gitmişti. Yerinde İngiliz Lordu vardı ve Savannah bile tüm asalet iddiasına rağmen buna dayanacak kadar asil değildi.

Savannah'nın parmak eklemleri Chanel çantasını tutarken bembeyaz kesilmişti.

"Buraya seninle kavga etmek için gelmedim," demeyi başardı, her kelimesi kırılmıştı. "Geldim çünkü belli ki telefonda duymak istemediğin şeyi söylemek istedim. Bir şeye ihtiyacın olursa Tate ve ben buradayız. Kasabadaki... tatsız dedikoduları duydum ve yardım etmek istedim."

Ne tür bir kadın, diye düşündüm, eski kocasına "hizmetlerimi ödünç vermek" gibi bir şey söyler?

İkisine de bakarken, evliliğin nasıl sona erdiğini hayal edebiliyordum.

Savunma mekanizmaları birbirine çok benziyor, yükleri aralarındaki boşluğu dolduramayacak kadar soğuk bir şekilde ifade ediliyordu.

"Hizmetinize ihtiyacım yok," diye söz verdi Adam, Savannah'yı sanki havada asılı duran bir hizmetçiymiş gibi başından savarak, sandalyesinde hafifçe ama açıkça dönerek tamamen bana odaklandı. "Gördüğünüz gibi ihtiyacım olan her şeye sahibim."

"Seni tekrar görmek çok güzeldi Savannah," dedim nazikçe, her ne kadar Adam'a doğru eğilmiş ve bizi kendi yarattığımız küçük bir balonun içine hapsedmiş olsam da.

"O da öyle," dedi sessizce, neredeyse özlemle. Topuklu ayakkabılarını giyip uzaklaşmadan önce uzun bir süre bakışlarının neşter gibi yüzümde gezindiğini hissedebiliyordum.

Kadın gittiğinde Adam uzun bir nefes verdi ama omuzları hâlâ kulaklarına yakındı.

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp bir an için "Doğru. Korkarım artık suşi benim için mahvoldu. Kızarmış yiyecekler hakkında ne düşünüyorsun?"

Adam bana baktı, gözleri sanki zor bir şey arıyormuş gibi yüzümde geziniyordu. Sonunda ağzının köşesi kıvrıldı.

"Olumlu. Sadece menajerime söyleme."

Burnumu kırıştırdım. "Onu son gördüğümde ceketinin önünden aşağıya chow mein gibi bir şey dökülen menajer mi?"

Tekrar güldü, sanki pratiği tekrar anlamaya başlamış gibi öncekinden biraz daha yumuşak bir şekilde.

Ve Savannah'nın onu bıraktığı için ne kadar aptal olduğunu bir kez daha düşündüm.

ADAM

Linnea bizi Malibu Seafood'a götürdü, su kenarında bulunan küçük, gösterişsiz bir restoran ve market, taze yakalanmış deniz ürünlerinin kokusu otoparktan duyulabiliyordu. İkimiz için de sipariş vermesine izin verdim,

Kasanın arkasındaki kişiyle sanki yıllardır en iyi arkadaşmışlar gibi sohbet ediyordum. Eski karımı gördükten sonra genellikle kendimi dengesiz hisseder, hem sinirlenir hem de nostaljik bir özlemle dolardım. Onu gerçekten özleyip özlemediğimi ya da evliliğimiz sona ermeden ve ben şeytanlarımla tek başıma yüzleşmek zorunda kalmadan önce hayatın ne kadar basit göründüğünü asla tam olarak anlayamazdım.

Ama şimdi Linnea'yı bu mütevazı deniz ürünleri lokantasında muhteşem bir elbise giymiş, diğer kızla sohbet ederken elleri havada hareketli bir şekilde uçuşurken izlerken garip bir şekilde huzurlu hissediyordum.

Belki de on yıldır ilk kez Chaucer dışında biri benim için Savannah'nın karşısına dikilmişti.

İmparator Savannah Richardson'a karşı koyan birini görmek nadir bir şeydi ve genellikle çok rahat ve filtresiz bir güneş ışığı kadar parlak olan Linnea'dan bunu beklemiyordum.

Ama keskin dilinin o buz gibi kenarını, bana dokunurken -beni sahiplenirken- hissettiği özgüveni görmenin, tüm bunlar bir oyun olsa bile, çılginca çekici olduğunu kabul edebilirdim.

O anlarda kendimi çok gerçek hissetmiştim, sanki bir takımmışız gibi.

Sanki demek istediğimi vurgulamak istercesine Linnea yanıma sokuldu ve hemen omzunu kolumun altına soktu, böylece ben de omzunu onun omuzlarına sarmak zorunda kaldım. Bu yakınlık boğazımda bir şeylerin şişmesine neden oldu ve nefes almakta zorlandım. Restorandaki birkaç erkeğin yeşil gözlü bakışlarını fark etmem, içimdeki sahiplenme ve özlem dalgasını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Burayı seveceksin," dedi Linnea ikinci kez, bir elini düz karnına bastırarak. "Nobu lezzetli olmadığından değil, ama kızarmış yiyecekleri yenebilecek bir şey var mı?"

"Fritözden başka seçenekleri de var gibi görünüyor," dedim kuru bir ifadeyle.

Burnunu kırıstırdı. "Güven bana, balık ve patates kızartması ve kızarmış karidesler tapılmaya değer."

"Seni taşıdım. Bu kadar çok yediğin belliyken nasıl bu kadar hafif olabiliyorsun?" Elimi kolundan aşağı kaydırıp yan tarafına doladım, böylece karnının yan tarafını çimdikleyebildim.

Kıvrınmaya başladı. "Kes şunu! Her hafta saatlerce sörf yapıyorum, bu da beni her zaman aç bırakıyor ve dürüst olmak gerekirse, öğün atlamaya eğilimliyim. Miranda, yoğun bir restoranda çalışmak ve seçmeler derken, bazen bir protein barı yiyebildiğim için şanslıyım."

"Miranda için ne yapmak istediğini konuşmalıyız," dedim, şimdi konu Miranda'dan açılmıştı. Kendisiyle ilgilenecek zamanı olmadığını duymak hoşuma gitmiyordu. "Chaucer'a bölgede çok tavsiye edilen birkaç yeri araştırmasını söyledim. Hiçbir masraftan kaçınmayacağız."

Pembe bir dudağının kenarını dişledi. "Bunun tartışılması gerektiğini biliyorum. Sadece... onu kimseyi tanımayacağı bir eve koyduğum için kendimi çok suçlu hissediyorum. Nörodejeneratif hastalığı olan insanların bildikleri şeylerin ve insanların etrafında olmalarının ne kadar faydalı olduğuna dair çok şey okudum. Hayatındaki diğer herkes gibi onu terk etmeyeceğime dair ona söz verdim."

Birini teselli edebilecek konuma gelmeyeli uzun zaman olmuştu ama Linnea'nın fiziksel sınırlarının olmaması bunu kolaylaştırıyordu. Onu yanıma doğru daha sıkı kıvırdım ve şakağını öptüm. Çöl gülleri ve okyanus tuzu kokuyordu, pembe karabiber ve bergamot gibi bir baharat akımı, her karmaşık notayı çözene kadar çok yakınımda durmak istememe neden oldu.

"O halde daha fazla bakıma ihtiyacı olana kadar onu evinde bırakacağız, ancak Linnea, uygun hemşirelerin işe alınması konusunda ısrar etmeliyim. Sorumluluk

çok uzun zamandır senin üzerindeydi. Önünde uzun bir hayat olan yirmi altı yaşında bir kadınsın. Gerçekleştirmeyi hayal ettiğin şeylere odaklanmanın zamanı geldi."

Rüya gibi bir ses çıkardı, bu olasılıkları hayal ederken bakışları parlıyordu.

Siparişimiz söylendi ve Linnea kızarmış deniz ürünlerinin yağ lekeli karikatürünü almak için yanımdan ayrılmak zorunda kaldı. Yakınımda kalmak isteyerek onu takip ettim, yemeğin büyük kısmını kendim topladıktan sonra bizi dışarıya, köhne piknik masalarının bulunduğu suya doğru götürdüm. Bir tarafa geçtim ve Linnea benimle aynı banka oturduğunda şaşırdım, belki de şaşırmamalıydım.

Benim tarafıma geçerek, tartar sos ve ketçap kaplarını sıraya dizerek, kızarmış balıkların üzerine limon sıkarak ve malt sirkesi paketlerini yanıma yığarak yiyecekleri kendi zevkine göre düzenledi. Bu varsayım karşısında kaşlarımı kaldırdığımda sırttı.

"O gün Croyde'da balık ve patates kızartması yemiştik," diye hatırlattı bana omuz silkererek. "Kızartmaları o kadar çok sirkeye batırdığını hatırlıyorum ki vıcık vıcık olmuşlardı."

"Pek sayılmaz," diye alay ettim, paketleri yırtıp açarken ve onları bir yığın cipsin üzerine koymaya başlarken bile.

Güldü, amacı da buydu zaten.

Nasıl bir büyüye sahipti ki, yıllarca özlemini çektiğim adamı öptüğüm, eski karımla yolumun kesiştiği dram dolu bir günün ardından Linnea, kıymıklı bir bankta oturup ucuz kızarmış yiyecekler yediğim için kendimi neşeli ve minnettar hissetmemi sağlayabiliyordu?

"Onu özlüyor musun?"

Linnea'nın pes etmemesine şaşırmadım çünkü onu anlamaya başlamıştım. Baskı yapmak yerine gerilla savaşı taktikleri uyguluyordu.

-İnsanların ona açılmasını sağlamak için -şok ve huşu.

Zaman kazanmak için kusursuz bir şekilde kızartılmış morinadan bir ısırık aldım ve kendimi ipeksi etin ve gevrek dış kısmın tadını çıkarmaya bıraktım. Anton Daventry rolü için uyguladığım dikkatli yemek planından bir sapmaydı bu ama sessiz geçen her günle birlikte, Linnea yanımda olsa bile yapımın başrol oyuncusu için başka seçenekler düşündüğünü daha iyi anladım.

Bu korkunç düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım ve Dr. Eng'in önerdiği şekilde iyi yemek ve iyi arkadaşlığın tadını çıkardım.

"Pek sayılmaz," dedim sonunda, boş yüzük parmağıma bakarak. Boşanmamızdan sonraki birkaç yıl boyunca kendimi çıplak ve yanlış hissetmişim ama artık buna alışmışım.

Savannah o kadar uzun zamandır hayatımın önemli bir parçasıydı ki onun kariyerim için özel hayatımdan daha önemli olduğunu anlamam uzun zaman aldı. Beş yıllık evlilikten sonra bile birbirimize gardımızı tamamen indirecek kadar güvenmemiştik.

Bu durum, kalbimi bir başkasının ellerine tamamen teslim edip edemeyeceğimi merak etmeme neden oldu. Belki de sonsuza dek yalnız kalmak için doğmuş ve yetiştirilmişim, beni tanımlamasına engel olamadığım mücadeleler tarafından mahkûm edilmişim.

Linnea bir yengeç bacağına mideye indirirken kaşlarını kaldırdı.

"Onsuz yalnızdım," diye itiraf ettim ve o öğleden sonra kilerde karşılaştığı şeyden sonra bunu ona borçlu olduğum için ekledim. "Onlar olmadan."

"Üçünüz bir çift gibi birlikte mi yaşadınız?" Ses tonunda herhangi bir yargılama yoktu, sadece havai bir merak vardı.

"Evet," dedim ve bu konuda konuşmak bir yarayı deşmek gibi geldi.

Acı, rahatlamanın donuk zonklamasına dönüşen parlak bir patlamaydı.

"Bir süreliğine."

"Yine de onu özledin," dedi ve bu bir soru değildi. Başımı sallamak canımı yaktı ama yine de salladım.

Omzunu omzuma vurdu. "Gitmek istemedi. Bunu hatırlıyorum." Nefesimi tuttuğum hamile bir duraklama. "Onu sen mi zorladın? Seb gibi birinin pes etmesinin tek yolu bu."

Ah, İtalyancamızı iyi biliyordu.

"Onu ben yaptım," diye kabul ettim. Cam çiğniyormuşum gibi hissettim. "Son on yıldır her gün pişmanlık duyuyorum, her ne kadar zamanda geri gidebilsem bile muhtemelen hiçbir şeyi değiştirmezdim."

"Neden?" diye sordu.

Sanki basit bir soruymuş gibi.

Sanki ona verebileceğim tek bir cevap varmış gibi.

"Nedenini bilseydim, bunca yıldır bir şişenin içine girmezdim," dedim ve bana sormadan aldığı köpüklü sudan bir yudum alarak bira ve şarap seçeneklerini bir kenara bıraktım. "Hâlâ terapi görüyor olmazdım."

"Evet," dedi Linnea iç çekerek. "Gençken, sorunu çözebilirseniz kendiliğinden düzeleceğini düşünürdüm. Ama sonra

Meseleyi yerelleştirmenin sadece ilk adım olduğunu ve bazen her şeyi asla özemeyeceğinizi anlayacak kadar büyüdüm."

"Sanırım Mayıs/Aralık aşkında bilge olması gereken kişi Aralık figürüdür," diye ona nasihat ettim.

Bana burnunu kırıştırdı ve dilini çıkardı.

"Çok daha iyi," diye kabul ettim ve o buruşuk burnun ucunu dürtüsel olarak ısırdım.

Geri çektiğimde yüzünde öyle güzel bir şefkat ifadesi vardı ki o gün ikinci kez nefes almayı unuttum.

"Ah, Adam," dedi usulca, acımadan ama empati kurarak, sanki benim acılarım onun acılarıymış gibi. "Seninle ne yapacağız?"

"Beni kızarmış yiyeceklerle besleyip eski karımla pasif agresif oyunlar mı oynayacağız?" Kuru bir şekilde önerdim.

Başını salladı, altın sarısı saçları omzunun üzerinden kayarak baş döndürücü parfümünü etrafa yaydı.

"Ona sahip olabilirsin," dedi dürüstçe. "Eğer onu istiyorsan. Sebastian aşktan vazgeçecek türden bir adam değil bence."

Gözlerimi kırıştırdım, bunu söylediği için aniden öfkelen dim.

Hem doğru *olabileceği* için hem de bundan daha uzak olamayacağı için. "Sen de öyle," diye nefes aldım, kelimeler içimden çıkmıştı.

Ağzı büküldü. "Eğer arkadaşlıktan daha fazlasını isteseydi, boynuma bir fiyonk takıp beni sana hediye etmek yerine bana çıkma teklif edebilirdi."

"Sebastian bir şehitten başka bir şey değil," dedim alaycı bir şekilde. "Her zaman başkasının mutluluğu için kendi mutluluğundan vazgeçerdi. Senin ona olduğundan daha çok buna ihtiyacın olduğunu düşünüyordu."

Düşünüyormuş gibi başını eğdi, elindeki patates kızartmasını ağzına götürürken çenesini eliyle destekledi.

"Biliyor musun, çok uzun bir süre boyunca tek istediğim oydu," diye düşündü. "Ama şimdi onu daha iyi tanımaya başladığım için, bir efsane hakkında hayal kurduğumu hissediyorum ve adamı tanımak istiyorum." Bakışlarını nazlı nazlı benimkilere kaydırđı, uzun kirpikleri batan güneş ışığında pembeye boyanan yanaklarına derin gölgeler düşürüyordu. "Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum."

"Gizemli bir adam olduğumu," dedim kibirli bir sırıtışla, birbirimize karşı oluşturduğumuz samimiyeti saptırmak için.

"Adamı, efsaneyi sevdiğimden çok daha fazla sevebileceğimi," diye açıkladı ciddiyetle. "Maskenin arkasını görebildiğim için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum,

Ne kadar zarif bir şekilde hazırlamış olursan ol."

Omurgamdan aşağı buz gibi bir şey kaydı, gerçek bir korku, Sebastian Lombardi on yıl önce arabalı evime taşındığından ve hayatımın tektonik plakaları ayaklarımın altından kaymaya başladığından beri hissetmediğim türden bir korku.

"Gerçek ben hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedim ona, açıkça, hatta biraz da acımasızca. "Bilseydin, gözlerinde bu kadar romantik bir bakış olmazdı. Bir centilmen olarak yetiştirilmiş olabilirim Linnea, ama doğuştan günahkârım. Bunun boyutları senin masum kulaklarını yakabilir."

"Beni şok edemezsin," diye itiraz etti. "Senden daha genç olabilirim ama hayatım boyunca meraklı bir kız oldum. Belki bazı maceralarım *seni* dehşete düşürebilir."

Bu, değiştirmeyi çok istediğim önceki konuşmamızın olmadığı bir şekilde tehlikeli bir bölgeydi.

Linnea'yı meraklı fantezileri ve zengin deneyimleri olan sıcak kanlı bir yaratık olarak düşünmeme gerek yoktu. En iyisi onun benim cehennemi oyun alanımda deneyler yapmak için çok genç ve masum, lekelenmemiş bir azize gibi kalmasına izin vermektir.

Zaten görmezden gelinemeyecek kadar muhteşemdi, gür kıvrımları ve uzun uzuvları, o şımarık ağzının yumuşak, dolgun setini yağmalayabilmek için sıkı bir tutuş için yalvaran sürekli karışık saçları.

Tanrım, karşılığında onun bana ne kadar çok şey yapmak isteyebileceğini bilmeden ona neler yapardım.

Kulüpte ezberci bir itaatkâr yerine yaratıcı bir yatak arkadaşım olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Kalçama bir dokunuş beni fantezilerimden bir sarsıntıyla geri çekti. Linnea'nın eli bacağımda tehlikeli bir şekilde yukarı doğru kayıyordu, o kadar yakınımaya eğilmişti ki mücevher tonlarındaki gözlerindeki çizgileri sayabiliyordum.

"Dizlerimin üzerinde saatler geçirdim," diye fısıldadı, sesi beni içimden yakalayan boğucu bir törpüye dönüştü. "Ağzım açık ve büyük bir siki emerken kullanımdan dolayı ağrıyor. Yine de böyle hissetmek hoşuma gidiyor. Kullanılmış, ıslak ve açık. Bağlanmak, bastırılmak, sonuna kadar sikilmek. O kadar çok şey denedim ki, tatmin olmayı bekleyip duruyorum ama geceleri yatakta tek başıma sapıkça bir aşk romanında bir şeyler okuduğum ya da asansörde elini boğazıma dolayan yakışıklı yabancıyı düşündüğüm için gerçekten doyumsuz olabileceğimden şüpheleniyorum. Deneyimlemek istediğim çok daha fazla şey olduğunu biliyorum." Başını eğip ipeksi dudaklarının kulağımın dış kabuğunu okşamasına izin verdiğinde, nefesi tenimde sıcakken şiddetli bir ürperti bastırdım. "Sadece bana öğretecek doğru kişiye ihtiyacım var."

Geri çekilip kızarmış bir karides aldığıında soğuk hava yüzüme tokat gibi çarptı ve bana dişlek bir gülümseme sunmadan önce kafasını kopardı.

Her ne kadar baştan aşağı Dominant olsam da, boyun eğmeye yönelik çok az eğilimim olsa da, o anda kendimi tamamen onun kölesi gibi hissettim. Kim olduğumu ve neden böyle yaşadığımı hatırlayana kadar beni avlayan yapışkan ağı parçalayarak kendimi bundan kurtarmaya çalıştım.

"Bu akıllıca olmaz," dedim, kendi sesimin gırtlaktan geldiğini zar zor fark ederek.

"Hayır," diye kolayca kabul etti kayıtsız bir omuz silkmeye. "Ama yapmaya değer çoğu şey öyle değildir."

"Bana aşık olmayacağına söz vermiştin," diye hatırlattım ona, kelimelerimi kırparak ve keserek telaffuz ettim. "Seks bu suları bulandırabilir."

"Benim için mi, senin için mi?" diye karşılık verdi.

Alay ettim. "Az önce sana bir günahkâr olduğumu söylemedim mi?"

"Az önce sana seksi seven bir kadın olduğumu söylemedim mi?" diye karşı çıktı, aniden tekrar yakınlaştı, eli kalçamdaydı, sarı boyalı tırnakları gergin kaslarıma batıyordu. "Üç yıl bir günahkârın cinsel ilişkiden uzak durması için uzun bir süre, Bay Meyers. Biraz stres atmak size iyi gelebilir. Benimle olmazsa, Sebastian'dan af dilemeyi ve bunun nereye varabileceğini görmeyi düşünün."

"Saçmalamayın." "Korkak

olma," diye meydan okudu.

Gözlerimiz buluştu ve birbirini tuttu, onunkiler iri, badem şeklinde ve kırışmıyordu.

Açmaz ancak Linnea'nın telefonunun çalmasıyla bozuldu, küçük hoparlörlerden "Mamma Mia" çalıyordu. Telefonu hemen çantasından çıkardı, bağımlı birinden sorumlu birinin aceleciliğiyle.

"Alo," dedi, boğukluğu gitmiş, tamamen profesyonelleşmişti.

Oynadığımız tehlikeli oyunları bana hatırlatan tek şey içimde kalan kalpti.

Çünkü şimdi o yapmıştı.

Görüntüleri beynimin verimli topraklarına yerleştirmişti.

Linnea benim için diz çökmüş, arı sokmuş dudakları sikimin dilinin üzerindeki hareketinden şişmiş, elleri arkadan onu beceren adamın bana verdiği bir hediye gibi arkasından bir kurdeleyle bağlı, uzun boylu, esmer ve terden parlıyordu. Erotik bir dansın içinde birbirine dolanmış üç bedenin yinelemeleri zihnimde günlük gazeteler gibi uçuşuyordu

Bir günlük çekimden sonra. Ben onu sikerken Seb de onu sikiyordu. Onun ağzı göğüslerinde, benimki kalçalarının arasında. Linnea ve ben onu yatağıma bağlayan iplere karşı zorlanırken ona sataşıyorduk, çünkü ikisinin de bundan hoşlanabileceğini düşünmüştüm.

Benim kesinlikle
hoşuma giderdi.
Sik beni.

Pandora'nın kutusunu açmıştı ve şimdi o şehvetli hayalleri asla içine geri koyamayacağımdan korkuyordum.

"Adam." Panikle çınlayan sesi sersemliğimi yarıp geçti.

Hemen uyandım, onu kollarımın arasına aldım ve otoparkta bizi takip etmiş olabilecek paparazzileri aramaya başladım.

"Arayan Chaucer'dı," dedi, tırnakları n koluma batıyordu, yüzü bronzluğun altında kansızdı. "Sana ulaşamayınca beni aradı. Görünüşe göre Oscar Hampton, *London Entertainment Herald*'da Tamara Bridge ile bir röportaj yapmış. İkinizin Rolls Royce'un içinde kameraya glmsediğiniz bir fotoğraf var. Savannah'yla evliyken gizli bir ilişki yaşadığınızı iddia ediyor."

Bu haber beni bir kova kutup suyu gibi boğdu ve bana neden yaşlarının ötesinde bir bilgeliğe sahip güzel, güneşli sarışınlar ya da kocaman kalpleri olan İtalyan aktörler gibi güzel şeylere sahip olamadığımı hatırlattı.

Çünkü ağzımda gümüş bir kaşıkla doğmuş olabilirim ama o zaman şansım tükenmişti.

SEBASTIAN

üç gün boyunca uyumadım.
Ergenlik çağındayken bu pek de olağandışı bir durum sayılmazdı.
Son kelimesine kadar.
Ama *Kan Yemini*'nden beri kendimi yazmaya bu kadar kaptırmamıştım ve açıkçası bir daha da böyle hissetmeyi hiç beklemiyordum.
Aşık olma yeteneğimle birlikte hikâye anlatma yeteneğimin de köreldiğini düşünüyordum.
Görünüşe göre her iki konuda da yanılmışım.
Çünkü *The Dream & The Dreamer* içimden neredeyse vahşice aktı, can suyum tuşlara sıçradı, bir tür kara büyü gibi karakterlerin içine sızdı.
Ve bu uyuyan parçamı neyin uyandırdığını biliyordum.
Gerçek aşkın öpücüğü.
On yıllık bir ayrılıktan sonra Adam Meyers hayatıma geri dönmüştü.
Yıllar süren uzun mesafeli arkadaşlıktan sonra, Linnea Kai muhteşemdi, Büyümüştü ve bir anda günlük hayatımın ayrılmaz bir parçası olmuştu; New York'taki evime dönmek zorunda kaldığımda ne yapacağımdan emin değildim.
İstedğim kadını eskiden sevdiğim adama vermiştim çünkü bu ikisini de acı çekmekten kurtaracaktı.

Nihai bir şehit gibi, bunun bana ne kadar acı vereceğini fark etmemiştim.

Bilgisayarımın başında geçirdiğim yetmiş iki saat boyunca telefonumu görmezden geldim ve üçüncü gün çıktığımda, yazıcı on yıldır yazdığım ilk, hayatımdaki ikinci senaryoyu tükürürken yanımda vınlıyordu, bir elimle gözlerimi ovuşturdum ve diğer elimle cep telefonumu aldım.

Kırk üç bildirim.

Annemden ve kız kardeşlerimden gelen mesajlar ve aramalar, kocalarıyla yaptığım ve çoğunlukla hayatımızdaki kadınlara doğum günlerinde ve yıldönümlerinde sürpriz yapmak için komplo kurduğumuz Lombardi Men grup sohbetinde birkaç yeni mesaj, menajerim Mali'den bir çift ve Chaucer'dan bir mesaj.

Linnea'dan üç mesaj vardı.

Adam'dan bile bir tane.

Ama en üstteki bildirim kalbimi önce mideme indirdi, sonra da boğazıma doğru yükselterek ağır ritmiyle beni boğdu.

Son üç Pazar yemeğini kaçırdın Sebastian. Bu hafta sonu uzaktayız ama bir sonrakinde burada olmanı bekliyorum. Cumartesi günü Eleştirmenlerin Seçimi Ödülleri var. Bilgi alabiliriz.

New York'a dönmeden önce seni olabildiğince çok görmek istiyorum.

Gözlerimi kırptım.

Onu son gördüğümünden beri gerçekten üç hafta geçmiş miydi?

Savannah'yla birlikte olma fırsatını en son ne zaman kaçırdığımı hatırlayamıyordum.

O ve Tate de benim gibi New York ve Los Angeles olmak üzere iki kıyıda yaşıyorlardı, bu da yollarımızın sık sık kesiştiği anlamına geliyordu. Onları birlikte izlemek, Tate'in onu ne kadar çok sevdiğini ve Savvy'nin onunla ne kadar huzurlu görüldüğünü görmek hâlâ acı veriyordu.

Ne zaman ihtiyaç duysam, Savvy'nin onunla en basit benliğini bile paylaşmadığını bilerek teselli buluyordum. Biliyordum çünkü bir keresinde çok fazla şarap içtikten sonra Hakimiyet ve boyun eğmenin güzelliği hakkında müstehcen bir şaka yapmışım. Tate bu "aptalca seks oyunları" fikrine kahkahalarla gülmüştü. Ya Savannah?

O buz gibi mavi gözleriyle beni kıstırmıştı ve ilk kez sektördeki insanların ondan neden bu kadar korktuğunu hissetmişim.

Daha sonra beni tıslayan bir kedi gibi köşeye sıkıştırmış, tırnaklarını açıp ön koluma geçirmiş ve bir daha asla cinsel eğilimlerinden bahsetmememi fısıldamıştı.

Geçmişte kaldı, demişti. Bir daha asla böyle bir şaka yapmadım.

Gerçek dışı yaşadığını hayal etmek, çok *ihtiyaç duyduğu* bir şeyin hırsına uymadığı için geçmişe sürüldüğünü bilmek acı veriyordu. Ama aynı zamanda anlamlıydı, çünkü o benim için anlamlıydı.

Savannah ve Adam gibi kendinden emin görünen iki insanın içten içe bu kadar güvensiz olduğunu hiç görmemişim.

Ve küçük bir parçam Tate'in onun bu versiyonunu almadığı için sevindi.

Kadına sahipti ama sağlam bir el ve pis bir emirle güçlü ve açgözlü bir şekilde ortaya çıkan ahlaksıza sahip değildi.

Bunu sadece Adam ve ben paylaşmıştık. Onun o derin, savunmasız yanını.

Bu yüzden Tate'in Leydi Savannah'yla evli olmasını daha kolay kabullenebileceğimi düşündüm.

Onunla bir randevuyu atlayacak kadar varlığını unutalı yıllar olmuştu.

Ve burada üst üste üç kez olmuştu.

Nedenini biliyordum.

Adam ve Linnea.

Bu hikâyeyi yazma ihtiyacına yenik düştüğüm noktaya kadar zihnimi tüketmişlerdi.

Bir kadınla tanışmadan önce onun fikrine aşık olan ve sonra onu gerçekte gördüğünde, onu tekrar bulmak için hayatını raydan çıkaran çılgın bir arayışa başlayan bir adam hakkındaki bu aşk hikayesi.

Kalın bir şekilde yutkundum, boğazım toz gibi kurudu, ekrandaki metnine bakarken.

Emerson'ın Hallie Whitehall'ı saplantılı bir şekilde aramasının benim Savannah için tuttuğum saplantılı nöbetin bir metaforu olduğunu fark etmek zor olmadı.

Elimdeki telefonun çalmasıyla iç karartıcı düşüncelerimden sıyrıldım, Andrea'nın adı ekranın yüzeyinde yanıp sönüyordu.

"Hoşça kal," diye cevap verdim kullanılmamaktan gıcırdayan bir sesle.

Etrafımdaki otel odasına baktım ve yerlere atılmış su şişelerine, büyük ölçüde yenmemiş ve günlerdir uyumadığım buruşuk yatak çarşaflarının üzerinde bayatlamış duran üç tepsi oda servisine bakarak irkildim.

"Sebastian," diye bağırdı Andrea sevinçle. "Aşağıya gel."

Andrea'nın Toskana'daki evinde olması gerektiği için onu yanlıĞ duyduğumu düĞünerek tekrar gözlerimi ovuĞturdum.

"Ne?" diye sordum. Sersemlemiş bir halde sordum.

"AĞağıya gel," diye tekrar sordu. "*Vieni*. Barda bekliyorum."

Onu tekrar sorgulayamadan telefonu kapattı.

Kirli beyaz tiĞörtüme ve uzun zamandır giydiğim gri eĞofman altıma baktım ve Andrea gerçekten aĞağıdaysa, ben duĞ alırken onun beĞ dakika bekleyebileceğine karar verdim.

Daha sonra, bazı yerleri beyazlayacak kadar yumuĞamıĞ eski bir kot pantolon ve yeni, temiz bir tiĞört giyerek, ıslak saçlarım yakamı ıslatırken, otelin barına doğru yola çıktım.

Andrea küçük bir masanın bir köĞesinde oturmuĞ, saat daha sabahın on biri olmasına rağmen *grappa* olduğundan emin olduğum bir kadeh içiyordu.

Yaklaştığımda ayağa kalktı ve sanki kendisinden on beş santim uzun bir adam değil de sadece bir çocukmuşum gibi beni kollarına alıp iki yanağımdan sıkıca öptü.

"Andrea," dedim soluk soluĞa bir eğlence ve sevinçle. "Burada ne yapıyorsun?"

"Gönderdiğin sayfaları okudum," dedi, çok yüksek sesle ama İtalyanca konuşuyordu, bu yüzden aldırmadım. Heyecanı esmer yüzüne sıvanmıştı, konuşurken elleri havada şekiller çiziyordu. "Gelmek zorundaydım."

"Onları beğendin mi?" Tahmin etmiştim çünkü beğenmemiş olsaydı, beni arayıp aklımı kaçırdığımı söylerdi.

Andrea kendini tutabilen bir adam değildi.

"Beğendin mi?" diye homurdandı. "Onları ne kadar sevdiğimi anlatmak için bildiğim onca dilde kelime bulamıyorum. Dahice, Sebastian, saf dahice."

Ona bön bön baktım. "Şaka yapıyorsun."

"Ben böyle şeylerle dalga geçer miyim?" diye sordu, sanki sanat hakkında şaka yapmak küfürmüş gibi. "Asla. *The Dream & The Dreamer* ödüllere layık. Bundan hiç şüphem yok. Doğru oyuncu kadrosuyla bu film ikonik olabilir. Tarih kitaplarına geçecek bir film."

"Sana gönderdiğim şeyi daha bitirmemiştim bile," diye karşılık vermeye çalıştım. Sözlerimi havada salladı. "Bunun bir önemi yok. Kemikler mi? Onlar orada ve altın. Geri kalanını bitirdin mi?"

Hafifçe titreyen bir elimi saçlarımda gezdirdim ve kan şekerimin düştüğüne karar verdim. "Evet, az önce. Üç gündür uyumadım."

Andrea karnından öyle derin bir kahkaha attı ki tüm vücudu hareketle birlikte sallandı. "*Mükemmel*. Kahveni içtikten sonra bana verirsin, değil mi?"

Bir garsonu çağırdı ve her zamanki siparişim olan duble espressoyu hazırladıktan sonra mutfaktan bana dolu bir kahvaltı getirmesini istedi. Kahvaltı servisinin bittiğinden emindim ama sunucu muhtemelen kendisi de hevesli bir aktördü ve zamanımızın en büyük yönetmenlerinden birine hayır diyecek kadar aptal değildi.

Andrea, servis elemanı aceleyle gittikten sonra, "Bunu hemen satın alacağız," diye devam etti. "Artfield Productions uygun olabilir, belki de Hightower Stüdyoları. İş doğru yapmak ve çekimleri yerinde yapmak için bütçeye ihtiyacımız var. Bir teklif savaşı başlatabiliriz ama hangisinin en uygun olduğuna ikimizin karar vermesini tercih ederim."

"Tate Richardson'a bir daha yazarsam ona teklif edeceğime söz verdim," diye itiraf ettim, masanın üzerine koyduğum telefona bakarak.

Savannah'nın mesajı hâlâ ekrandaydı.

Beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum ama bir şekilde önemli olduğunu hissediyordum. Hem benimle vakit geçirmek istediğini itiraf eden mesaj, hem de benim ona verdiğim tepki. Ama her şey içimde karmakarışık, yıllardır hissetmediğim kadar çok duygu vardı ve hepsi de yorgunluğumun verdiği fûğ halindeydi.

Andrea hemen, "Kesinlikle hayır," dedi ve öne doğru eğilerek kara gözleriyle bana baktı. "Bunu kendine neden yapasın ki? Onlarla özel zaman geçirmen yeterince kötü zaten. Onlarla çalışmak mı? Ve *bunun* üzerinde?"

Bunu sanki senaryo ile onlar arasında bir bağlantı varmış gibi söyledi.

Sanki Savannah'ya, Emerson'ın Hallie'ye olduğu kadar takıntılı olduğumu biliyormuş gibi.

Gerçek şu ki, elbette haklıydı.

Tate ve Savannah ile herhangi bir filmde çalışmak tam bir delilik olurdu, hele ki bu filmde, ki bu filmin kökleri benim kalp kırıklığı yaşadığım geçmişime dayanıyordu.

Ama bir parçam da filmin yapımının da en az hikayenin kendisi kadar duygusal açıdan acı verici olması gerektiğini düşünüyordu.

Bu içimdeki sanatçıydı.

İyi bir hikaye için her zaman acı çekmeye hazırdım.

Bir başka yanıma ise ilk senaryoyu Savannah ve Adam'la paylaşmanın ne kadar onaylayıcı olduğunu hatırlıyordu. Senaryonun potansiyelini nasıl gördüklerini ve hem beni hem de senaryoyu uzun ve verimli bir kariyeri başlatacak türden bir başarıya nasıl hazırladıklarını.

"Bunu onlar olmadan asla yapamazdım," diye itiraf ettim kısık bir sesle. "Onlardan ayrı olarak böyle bir şey yaratmak yanlış geliyor."

"Son on yıldır Savannah Richardson ve Adam Meyers olmadan bir kariyer ve hayat yaratıyorsun," dedi sertçe, ama tamamen duygusuz değildi, bir İtalyan ya da film yapımcısı olarak olamazdı. Bir an bana sertçe baktıktan sonra iç çekti ve bir elini tuzlu biberli sakalının üzerinde gezdirdi. "Savannah ile çalışmayacağım. Ondan hiç hoşlanmadım."

Andrea'yı her kelimenin arasındaki boşluğu okuyacak kadar uzun süredir tanıyordum. Kalbim göğsümde tekmeleniyordu.

"Sen Adam'dan hep hoşlanmıştırsın," dedim zoraki bir ılımlılıkla.

Servis elemanı elinde espressomla döndü, Andrea'nın ters ters baktığını görünce ağzını açıp gülümsedi. Sıvışarak uzaklaştı.

"Öyle mi yaptım?" Andrea grappasını yudumlarırken sordu.

"Bizi tanıttıran oydu," diye hatırlattım ona gereksiz yere. "Bir keresinde onun seni her Geye ikna edebilecek türden bir aktör olduğunu söylemiştin."

"Bu hiç bana göre değil."

Gülümsedim çünkü elbette öyleydi. Andrea neredeyse Adam kadar dramatikti.

Eski dostum iç çekti. "Emerson Bainbridge rolünü onun için yazdın, değil mi?"

Sol bileğime baktım, Adam ve Savannah'nın bir zamanlar bana hediye ettiği saatin ağırlığı olmadan onu çıplak bulduğumda bazen hâlâ şaşıırıyordum.

"Onun için yazmadım," dedim dürüstçe. "Ama sanırım kısmen onun için yazdım."

"*Certo*," dedi Andrea, acılı ve yorgun görünüyordu. "Tabii ki yazdın. Tıpkı *onun* için yazdığın gibi. *Niente di nuovo sotto il sole*."

Güneşin altında yeni bir şey yok, anlamına geliyordu bu ifade. Elbette hayatım hâlâ on yıl önceki aynı çiftin etrafında dönüyordu.

Çaresizce omuz silktim, çünkü öyleydi ama aynı zamanda bunu başka biri için yazdığımı açıklayacak kelimelerim de yoktu.

Linnea.

Emerson'ın hayal gücünde Hallie Whitehall tam bir baştan çıkarıcı, kadınsı, büyük bir güzelliğin ve terbiyenin getirdiği kibirle mağrur, zarif ve varlıklı bir kadın olarak canlanmıştı. O sahip olunacak bir şeydi, adamın pahalı ıvır zıvır koleksiyonuna eklenecek bir başka hazineydi.

Ama yaşayan, nefes alan Hallie'nin gerçekliği hiç de bu kadar kültürlü değildi.

Alt sınıf Londra'da büyüdüğü için kenarları kaba saba ama kendini varoşlardan çekip çıkaracak ve sansasyon yaratmaya hazırlandığı sahneye çıkacak kadar güzel ve yetenekli, hayat dolu bir dervişti.

Emerson'ın en yakın arkadaşı ve onu bulması için tuttuğu özel dedektif Thatcher Radcliff, Hallie'nin bu versiyonuna aşık oldu.

Hayalperestin hayaline aşık olması, birbirine aşık olan iki gerçek insandan çok farklı bir varsayımdı.

Senaryoyu Savannah ve Adam'la olan geçmişim ve bunun beni şekillendirmesi nedeniyle yazmış olabilirim ama Linnea ve Adam'ın hikayeyi hayata geçirmeleri için yazdım.

"Neden yazdığının bir önemi var mı?" Biraz huysuzca sordum. "Yıllar sonra ilk kez yeniden yazdım. Çok heyecanlanacağını düşünmüştüm."

"Tabii ki heyecanlandım," diye alay etti Andrea. "Seninle tekrar böyle bir iğbirliği yapabildiğim için kimse benden daha fazla heyecanlanamaz. Sadece kalbin için endişeleniyorum. Senin gibi cömert bir ruha sahip biri sık sık istismar ediliyor."

İsteksiz bir kahkaha attım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Biz neyseki oyuz, kusurlarımız ve her şeyimizle."

Andrea bana orantısız bir sırıtış attı. "Aynen öyle. *Rüya ve Hayalperest*'in teması kesinlikle bu. Bu bir başyapıt olabilir, Sebastian. Öyle olmasını sağlayacağız. Sadece bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, biz de yapalım."

"Adam," dedim hemen çünkü Emerson ve Thatcher'ın her ikisi de ruhumun farklı bölümlerine içsel olarak bağlıyken, eski sevgilimi gösterinin gösterişli İngiliz yıldızı olarak hayal ettiğimi inkar etmenin bir anlamı yoktu.

Andrea gözlerini devirdi ve elini havada gezdirdi. "*Si, si*, biliyorum."

"Thatcher'ı oynamak istiyorum," diye itiraf ettim çünkü en çok bağ kurduğum kişi oydu. Bir kadına aşık olan çalışkan beyaz yakalı adam

onun olamayacağını biliyordu. "Ve Linnea Kai'nin Hallie rolü için seçmelere katılmasını istiyorum."

Andrea'nın tel tel gri ve siyah kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Miranda Hildebrand'ın kızı ve Adam Meyers'ın şimdiki sevgilisi olarak tanınan genç, denenmemiş aktris mi?"

"Aynen öyle," diye biraz sertçe kabul ettim. "Gerçi o bu parçaların toplamından çok daha fazlası."

"Eğer bunun nedeni onun pantolonuna girmek istiyorsan, Sebastian, eminim daha kolay yolları vardır," dedi Andrea hafifçe.

Bu rolün ona ait olduğunu, rolü onun için *yazdığımı* ve sofistike ile saf kızın sarhoş edici karışımını sadece Linnea'nın başarabileceğini kesin bir dille ifade etmek istesem de, bu işin peşini bırakmaya karar verdim.

Linnea beni kendisi haklı çıkaracaktı.

"Ona bir seçme yapın," diye önerdim. "Eğer ondan memnun kalmazsan, Andrea, başka birini seçeriz."

"Yıldız gücü olan biri," diye önerdi. "Stüdyolar böyle bir projeye büyük bir isim eklemek isterler."

"*Kan Yemini*'nin başrolünde isimsiz bir İtalyan vardı," diye hatırlattım ona. "İkimize de Oscar kazandırdı."

"*Concesso*," diye kabul etti. "Seçmelere katılacak. Başka bir şey var mı?"

"Başka bir yere götürmeden önce en azından Savannah ve Tate'le konuşmalıyım," diye ekledim, ama bunu yapma fikri işkenceyle eşdeğerti.

Savannah filmin yapımında başka birinin yer alması fikrine sıcak bakmayacaktı. Hem haklı olarak, ilk senaryomda benim için yaptıklarını göz önüne alarak bunu ona borçlu olduğumu düşüneceği için hem de haksız yere beni hâlâ kendisininmişim gibi görmekten hoşlandığı için.

Andrea elindeki son grappayı da kısa bir yudumda bitirdi, başını salladı ve aynı anda ağzını sildi, sonra da bardağı masaya çarptı.

"Bu senin cenazen. Sadece bu şeyi üretim öncesi aşamaya geçirmemize yetecek kadar uzun süre hayatta kalmaya çalış, tamam mı?"

"Deneyeceğim," dedim. "Ama söz vermiyorum. Küçük ama vahşi."

RICHARDSON'LARIN MALİKÂNESİ BRENTWOOD'DAYDI, ÖZELLİKLE LÜKS VE Los Angeles'ın, evlerin genellikle İngiltere'den nakledilmiş gibi görüldüğü eski paralı mahallesi. Savannah'nın İngiltere'den ayrılıp düzgün görünümlü bir İngiliz malikânesine yerleşmiş olmasını ironik bulmuştum, tek uyumsuzluk dolambaçlı yolu gölgeleyen palmye ağaçlarıydı.

Önceden mesaj atmış ve Tate'in işte olduğunu öğrenmiştim ama Savannah bir hayır işi brunch'ından sonra evdeydi ve onu arka bahçede bir demlik çay içerken bulabilirdim.

Amerikalı, Londra'da geçirdiği on yılın ona İngiliz bir eski kocadan daha fazlasını verdiğini bir kez daha gösterdi.

Kahya Edgumbe beni Tudor tarzı evin içinden geçirerek *düşesimin* mükemmel bir şekilde bakımlı şimşir çitleri ve çiçek tarhlarıyla çevrili beyaz mermer bir masada oturduğu arka terasa götürdü. Savannah Richardson, ortasına beyaz bir kurdele bağlanmış geniş kenarlı hasır şapkası ve kahverengi tasarım bir kemerle bağlanmış geniş paçalı beyaz pantolonunun içine şık bir şekilde sokulmuş beyaz, şeffaf düğmeli bluzuyla *House & Garden* dergisinin orta sayfasındaki yerini almaya hazır görünüyordu.

Onun bu yönünü çok sevdim. Kendini her estetiğe mükemmel bir şekilde uyduruyor, çevresindekilerin kendi stilini ve zarafetini vurgulamasına izin vererek onları öne çıkarıyordu. Üzerinde çalışılmış bir güzellik abidesiydi, her şeyinde zeka vardı.

O bizi fark etmeden önce bir süre ona hayranlıkla baktım ve Londra'da bambaşka bir bahçede benimle oturduğu zamanı düşündüm.

"Sebastian Lombardi, hanımefendi," diye anons etti Edgumbe ve sonra ustalıkla eve geri döndü.

"Sebastian," diye yankılandı Savannah, yanına gelmemi beklemek için ayağa kalktı ve ben eğilip yumuşak yanaklarından birine bir öpücük kondururken kollarını açıp ön kollarıma dayadı. Her zamanki gibi frezya ve gardenya kokuyordu, solgun teninin altında çarpan sıcak kanla ısınan bir İngiliz bahçesi.

"Savvy," dedim, ona gülümsemek için uzaklaşırken. "Görünüyorsun *bellissima*, her zamanki gibi."

Yanaklarına hafif bir renk geldi ama kibarca başını salladı ve tekrar oturmadan önce karşısındaki koltuğa geçmemi bekledi.

"Kendi iyiliğin için fazla çekicisin," diye azarladı beni, Spode porselen çaydanlığa uzandı ve nasıl karşıladığımı sormadan ikimize de birer fincan çay doldurdu. "Kahveyi tercih ettiğini biliyorum ama korkarım bu bahçede Earl Grey gerekiyor."

Kalın parmaklarımın tek bir kasılmasıyla ezeceğimden endişe ederek küçük tabağı kabul ettim. Dikkatlice önüme koydum.

"Seni son gördüğümde pek nazik değildin," diye söze başladı hemen, çayını yudumlarken kirpiklerinin arasından bana bakıyordu.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve bunun Adam'ın yapacağı bir şey olduğunu fark ettim. "Öyle değil miydin? Sen belli ki Tate ve Jace ile bir şeylerin ortasındaydın, ben de bir röportajın ortasındaydım. Sıradan bir sohbet için uygun bir zaman değildi."

"Benimle çalışmak konusunda bir kez daha küstahça davrandın," diye sertçe belirtti. "Önünde secde etmemi mi bekliyorsun? Çünkü bu olmayacak."

İçimde bir öfke pıhtılaştı. "O zaman daha önce benim için secde ettiğini görmüş olmam iyi bir şey."

"Kaba olma," diye tersledi. "Soğuk davranma," diye karşılık verdim soğukkanlılıkla. Aramızda gerginlik uğulduyordu.

Kuşlar bile ağaçlarından ötmüyor gibiydi.

İçeride bir yerden, hoparlörlerden Bach'ın belli belirsiz tınlarını duyabiliyordum.

Ve aniden yorulдум. Hatta ikimiz de yorulmuştuk.

Temkinli bir şekilde bir elimi saçlarımda gezdirdim ve omuzlarımı geriye atarak sertliklerinden kurtulmaya çalıştım. "Baştan başlayalım, olur mu? Nasılsınız *düşes*? Sizi özledim."

Nazik sözlerin onu nasıl yumuşattığını, özenle boyanmış çizgilerinin kenarlarını nasıl bulanıklaştırdığını izlemek mucizeviydi.

O zaman gülümsemesi küçük ama gerçektir.

"Ben de seni özledim," diye itiraf etti. "Bu beni sinirli yapıyor." Savannah tarzı bir özür.

Başımı eğerek kabul ettim.

"Seni benden alıkoyan neydi?" diye rahatça sordu, oysa onda hiç de rahatlık yoktu.

Bir bileğimi dizimin üzerinden geçirdim ve arkama yaslandım. "Önümüzdeki hafta sonu Eleştirmenlerin Seçimi Ödülleri var, hemen ardından da Akademi

Ödüller. Röportajlar, podcast'ler, medya etkinlikleri ve ödül kazanmak amacıyla beni kamera karşısına geçirecek diğer tüm fırsatlar. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Biliyorum," diye kabul etti ve masanın üzerindeki küçük bir buketin saplarını düzeltmek için bir an durakladı. "Biriyle mi çıkıyorsun?"

Bir an için zihnimde Linnea'nın kolumdaki görüntüsü belirdi. Kendi kadınsı elbiselerinden birini giymiş, göz kamaştırıcı güzelliğiyle kaç kişiyi hayrete düşüreceğini merak ediyordum.

Gözlerimi kırpıttım ve rüya tekrar imkânsızlığa dönüştü.

"Hayır," dedim.

Eşlik etmek istediğim insanların hiçbirisi benim için uygun değildi. Yine de yalnızlığımı gidermek için Giselle'den Altın Küre'de bana eşlik etmesini istemiştim.

"Geçenlerde sörf tahtası üzerinde bir kadınla fotoğrafınızı gördüm," dedi Savannah havalı bir şekilde.

"Gördün mü?" Arsız bir sırıtışla sordum.

Dudaklarını büzdü. "Sebastian, çocukça davranma. Kim o?"

Onun kıskandığını görmek ruhuma iyi geliyordu ama zalim değildim, bu yüzden sadece omuz silktim ve ona gerçeği söyledim. "Linnea Kai."

Verdiği tepkiyle irkildim.

Ağzı açık kaldı, çay fincanını ahududu boyalı ağzına götürürken eli dondu kaldı, gözleri masanın üzerindeki tabaklar kadar geniş ve maviydi.

"Linnea Kai mi?" diye

tekrarladı. "Tam da o."

Çay fincanını bir yudum bile almadan yerine koydu, gözleri kısıldı. "Tesadüfe bakın ki, geçen gün Nobu'da eski kocamın kolunda Linnea Kai'ye rastladım."

Ah.

Gülümsememle cesurca savaştım ve kaybettim, ağzımın kenarları derin bir şekilde kıvrıldı.

Adam'la kaldığımız yerden devam ettiğimizi sanıyordu. Ama tabii ki onunla değil.

Ama başka bir kadınla.

Daha genç biriyle.

Bunun onu ne kadar üzeceğini biliyordum ve hem çocuksu bir heyecan ve intikam hem de derin bir keder hissettim.

Beni istediğin kadar elinde tutabilirdin, ona bunu hatırlatmak istedim. Hepimizi bir arada tutmak için daha çok mücadele edebilirdin.

Ama tartışmak istemedim.

The Dream & The Dreamer'ı bitirdikten ve uyanık hayaletlerimden ikisini öptükten sonra, oyun oynayacak halim yoktu.

"Linnea ve Adam çıkıyorlar," diye kabul ettim. "Onları ben tanıştırdım."

"Tanıştırdın mı?" dedi. Dışarıdan bir belirti yoktu ama öfkeden kudurduğunu biliyordum.

"Sen ve Adam on yılı aşkın bir süredir boşanmış durumdasınız ve bu sürenin çoğunda Tate ile evliydin," diye hatırlattım ona. "İkimizin de sensiz sonsuza dek mutsuz olmamızı ister miydin?"

Tamam, belki de içimde oyun oynamak vardı.

Savannah sözlerim karşısında çenesini kapatırken küçük dişleri şakırdadı.

"Bu senin için alışılmadık bir kabalıktı."

Omuz silktim. "Yorgunum. Son üç günün çoğunu çalışarak geçirdim. Açık sözlü olabilirim ama bu doğru mu? *Cazzo*, çıktığım hiçbir kadın konusunda beni cesaretlendirmedin. Uzun yıllardır sana umutsuzca aşık olduğumu biliyor olmalısın. Bu sana adil geliyor mu?"

Açık sözlülüğüm karşısında hazırlıksız yakalanarak gözlerini kırpıştırdı. Duygularımız ya da geçmişimiz hakkında konuşmazdık.

Birlikte vakit geçirdiğimizde, sadece birbirimizin arkadaşlığından keyif alırdık ve nadiren flört ederdik.

Ama Linnea'yla ve Adam'la yeniden birlikte olmak beni ham ve kendimden saklanmaya isteksiz bırakmıştı.

Ondan da.

"Sebastian," diye fısıldadı, öne doğru eğilip elini önümdeki masanın üzerine koydu, neredeyse ama tam olarak bir teklif değildi. "Eğer durum buysa, birlikte geçirdiğimiz her zaman bir hediye değil mi?"

Bir yanım, onun da kendi tarzında benden etkilendiğinin fark edilebilir kanıtını duyunca yumuşadı. Diğer yanım ise nazlanmasından rahatsız olmuştu.

Linnea onu öptüğümde, *bunun beni sarhoş edebileceğini* söylemişti, hissettiği her şey o pırıl pırıl gözlerinden parlıyordu. *Senden*.

Savannah ise bana dokunmaya bile cesaret edemiyor, parmak uçları kalçamın içi yerine masanın kenarında kıvrılıyordu.

"Gerçek aşkın parlak ışığını deneyimledikten sonra, gölgede yaşamaktan memnun olmamı nasıl beklersin?" Sessizce sordum.

Savannah dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı, belli ki kararsızdı. Sessizliğin aramızda rahatsız edici bir şekilde yayılmasına izin verdim.

Dikkatimi dağıtmak için çayı yudumladığımda, ondan ne kadar hoşlanmadığımı hatırladım.

"Komik, değil mi?" diye sordu sonunda. "Aşkın her şey olmaması?"

Kelimeler kalbime bir sopanın piñata'ya vurdu ğ u gibi vurdu, kan dolaşımım boyunca parçaları parçaladı, böylece dikişlerimden ayrılıyormuş gibi hissettim.

"Benim için her şey demek," dedim açıkça. "*L'amour che move il sol e l'altre stele*. Güneşi ve yıldızları hareket ettiren aşk."

Bir anda, onun ve Adam'ın bana Patek Phillipe saati verdikleri geceye geri döndüm.

Savannah güneşi ve yıldızları hareket ettiren *adam* olmak istediğimi düşünmüştü.

Evrende güçlü bir kuvvet.

Çünkü gücü seviyordu ve herkesin de sevdiğini varsayıyordu.

Ama Adam da ben de gerçeği anlamıştık.

Güneşi ve yıldızları hareket ettirecek, yerçekimi duygumu yeniden tanımlayacak kadar güçlü bir aşktan başka bir şey istemiyordum.

Uzun zamandır sadece Savannah ve Adam'ın bana bunu verebilecek kapasitede olduğunu düşünüyordum.

Ama ön ü m d e duran güzelce işlenmiş sanat eseri bu duyguya karşılık verebilmiş miydi? Yoksa bir resim gibi onun da tek amacı başkalarında bu duyguyu uyandırmak mıydı? Böylece cam ve çerçeve ile karşılık vermekten güvenli bir şekilde ayrılırken bu hayranlığın tadını çıkarabilirdi.

Savannah'nın yaptığı her hatanın aşk yüzünden olduğuna inanmam gerekiyordu. O kadar büyük bir aşktı ki onu eziyor, korkmasına neden oluyordu çünkü bu aşkın büyüklüğü daha önce bildiği her şeyi gölgede bırakmakla tehdit ediyordu.

Buna inanmak zorundaydım. Tırnaklarım soyulup kanayana, dişlerim tutunmanın baskısından çatlayana kadar ona tutunmak zorundaydım. Çünkü eğer inanmazsam, tüm bunlar ne içindi?

Neden bize tüm bunları yaşatmak zorundaydı? Özlem, acı ve tamamen insani ıstırap.

Aşk için değilse neden yaptı?

Bunun cevabı hiç hoş değildi. Kaba ve acımasızdı ve beni parçalamaya söz vermişti.

New York'ta Tate'le nişanlandığını ilk gördüğümde ona iade ettiğim saat hâlâ onda mıydı? Hiç sormamıştım ama bu soru boğazımı yakıyordu.

Kalbimin etrafındaki ağrı kafamın içine doğru ilerledi ve ikili yaralar gibi zonkladı. Geçmişin çalılıkları ve şimdiki zamanımın karmakarışık karmaşası arasında yolumu bulmaya çalışırken kendi ruhum tarafından saldırıya uğradığımı hissediyordum; birbirinden çok farklı, çok ulaşılmaz üç insanı sevmenin eşiğinde olmam oldukça olasıydı.

Annem bana başını sallar ve tüm çocukları arasında benim her zaman kendim için en zor yolu seçmekte ısrar eden kişi olduğumu söylerdi.

O anda ona hak vermek zorunda kaldım.

"Sana karşı asla ölmeyecek duygular besliyorum," diye itiraf etti Savannah yüzünü buruşturarak ve kendini sakinleştirmek istercesine elini geri çekip diğer eliyle sıkıca kavradı. "Ama aşkın her şey olduğuna inanmak saflık olur. Başka faktörler de var."

"Belki o zamanlar," diye izin verdim. "Param ya da şöhretim yokken. Ama şimdi? Seni Tate'i terk etmekten ve başından beri olabileceğimiz gibi benimle birlikte olmaktan alıkoyan nedir?"

"Sebastian," dedi keskin bir azarlamayla.

"Savannah," diye karşılık verdim. "Ben ciddiylim. Eğer beni benim seni sevdiğim gibi seviyorsan, seni durduran nedir?"

"Ben evli bir kadınıym," diye tısladı, kocaman elmas yüzüğünü önüne doğru iterek.

"Bu seni daha önce durdurmadı."

Gözümü kırpmama fırsat vermeden oturduğu yerden kalkıp bana bir tokat attı, darbe anında sızlıyordu.

Şok içinde ona baktım, bana gerçekten vurmuş olabileceğine inanamıyordum. Yaptığı şey tutkulu bir şeydi, ona hiç benzemiyordu.

Belki de bana umut vermemeliydi ama verdi. İnsanların bağırıp çağırdığı, itip kaktığı ve o anın sıcaklığıyla haddini aştığı bir ülkeden geliyordum. Annem, Seamus üç gece üst üste kumar ve sefahatten döndüğünde ona balık kafası fırlatmış, Elena, Seamus'un annemden ayrıldığını öğrendiğinde neredeyse apartmanı inletmişti.

Giselle ve Sinclair ilk çocuklarını bekliyorlardı ve Alexander ile Dante, eşlerine hakaret eden erkekleri kelimenin tam anlamıyla öldürmüşlerdi.

Belki bu da öyleydi.

Savannah'nın kalbini içine sığdırdığı küçük kaptan taşan aşırı bir duyguydu.

Hâlâ ayakta durduğu sandalyesinin önünde dizlerimin üzerine çöktüm, gözleri şaşkınlıktan kararmış, elini dehşetle göğsüne kaldırmıştı.

"Bunu senden ikinci ve son kez isteyeceğim," dedim ona ciddiyetle, feodal bir krala sadakat yemini eder gibi. "Onu bırak ve benimle ol. Daha önce istediğine inanmak zorunda olduğum gibi bu sefer de beni seç. Cesur ol Savannah ve güç yerine tutkuyu seç. Her şey yerine bizi seç. Sadece arkadaş olduğumuz son altı yıl boyunca dilimi tuttum ve artık bunu yapmayacağım. Ben böyle bir adam değilim."

Kafamın arkasındaki küçük bir ses teklifim karşısında irkildi. Ya *gerçekten* beni seçerse?

Boş bir hayal gibi görünüyordu, ama ikimizi de şok edebilir ve uzanıp yüzümü ellerinin arasına alabilir ve hayatında ilk kez akli yerine kalbiyle bir karar verebilirdi.

Sonra ne

olacaktı?

Adam'ın.

Linnea'dan.

Onlardan.

Yine de birbirlerine sahiptiler. Onları bu Hollywood aldatmacasıyla tuzağa düşürdüğümde bile, aşık olacaklarını ummuştum. Onları gibi kalpleri olan iki insan, dünyayı yutup yok edebilecek, birbirine kenetlenmiş kalplerinin dışındaki her şeyi önemsiz kılacak bir aşkı hak ediyordu. Adam'ı -güzel, kırık Adam'ı- yeniden sevmeye ve bunu şiddetle yapmaya ikna edebilecek biri varsa o da Linnea Kai'ydi.

Ve onların yanında bana yer yoktu.

Adam'ın dünyasına, onun erkek sevgilisine uymuyordum ve kalbimin diğer yarısı geçmişe saplanmışken Linnea'yı sevebileceğimden emin değildim.

Duchessa mia'ya saplanmış.

Savannah'ya baktım, mavi gözleri solgundu ama benimkilere odaklanmıştı. Bakışları beni kavuruyordu, rahatlatmak yerine sıcak ve keskindi, sanki kalbimi görmek için derimin katmanlarını yakmaya çalışıyordu.

Adam bir zamanlar benim ayım olduysa, Savannah da güneşim olmuş muydu?

Görüntü sadece menekşe rengi gözleri ve karamelize teni, asla yerinde duramayan ya da rahat bırakılamayan bir kızın geniş gülümsemesini çağrıştırırken nasıl olabilirdi? Sanki her altın ışın bir hediyeymiş gibi etrafında döndüğümüz yanan gezegenden yayılan sıcaklıkla yıkanmak için başını gökyüzüne doğru eğen bir kız.

"Sebastian," diye mırıldandı Savannah.

Ve o anda, o üç hecede kararının ne olacağını biliyordum çünkü yıllar önce bir otel odasında durup benim için ilk kocasını terk etmesi için yalvardığımda da kararını vermişti.

Hayır, hayır.

"Keşke yapabilseydim," diye bitirdi zayıf bir nefesle, elleri titriyordu, biri omzuma dayanmış, diğeri saçlarımı okşuyordu. "Her şey farklı olsaydı, genç bir kadın olarak farklı kararlar alsaydım, ama şimdi... Üzgünüm. Seninle öylece kaçıp gidemem."

Eve dönmek için kaçmak mı gerekiyordu?

"*D'accordo*," diye mırıldandım, ayağa kalkmak ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmak için ayaklarımı geri salladım. "*Naturalmente. Quando mai sono stato abbastanza?*"

Elbette, ben ne zaman yeterli oldum ki?

Sandalyemin yanına bıraktığım deri postacı çantasına doğru ilerledim ve senaryonun zımbalanmış sayfalarını çıkarıp önündeki masanın üzerine bıraktım. Porselenlere çarptılar, çay fincanı tabağından kalktı ve tertemiz beyaz mermerin üzerine kahverengi su döküldü.

"Bir senaryo yazdım," dedim onun küçük soluğunu duymazdan gelerek. "İlk okuyanın sen olacağına dair sana söz vermiştim ama bilmelisin ki bu filmi sen ve Tate'le birlikte çekmeyeceğim."

"Seb-"

"Bilmelisin," diye tekrarladım, sözcükler dilimden fırlayıp aramızdaki boşluğa öyle sert çarptı ki irkildi. "Biz hiçbir zaman sadece arkadaş olmadık Savannah, peki ya şimdi? Şimdi sen bizim bir hiç olmamızı seçtin."

Alabama binip evden uzaklaştığım son ana kadar peşimden geleceğine inanarak oradan uzaklaştım.

Tabii ki yapmadı.

LINNEA

Adam ve Sebastian'ı beş gündür görmemiştim.

Çok uzun bir süre değildi, özellikle de bir ay öncesine kadar ikisini de on yıldır görmediğimi düşünürsek.

Ama şimdi beş gün bana bir ömür gibi geliyordu.

Sebastian neredeyse ortadan kaybolmuştu. Sadece iki gün önce attığı tek bir mesaj onun yazı mağarasında olduğunu haber veriyordu. Öpüşmemizin ardından beni hayalet gibi görmesini kişisel algılamamaya çalıştım ama bunu yapmamak çok zordu. Özellikle de bu konuda kimseyle konuşamazken.

Ne söyleyebilirdim ki?

Yıllardır uzaktan sevdiğim adam sonunda beni öptü ama ben sözleşmem gereği onun eski sevgilisiyle çıkmak zorunda mıyım?

Evet. Hayır.

Karışıklığı daha da arttırmak için Adam'ı da özlemiştim.

Malibu'daki randevumuz kısa kesildikten sonra, tüm ekibiyle birlikte bilgi almak için Carbon Beach'teki evine döndük: Chaucer, Rachel Hoffman, Mi Cha Lee ve avukatı Boone Decker. Adam'a yakın "anonim bir kaynak" saygın bir yayına bu yönde bir alıntı sunsa da, "hoşnutsuz bir çalışanın çirkin iddialarını" görmezden gelmenin hala en iyi genel taktik olduğuna karar verdiler.

Onlar da bu kadarının yeterli olduğuna karar verdiler.

Randevular artık işe yaramıyordu.

"Evlilik," diye zorladı Mi Cha. "En iyi seçenek bu."

Chaucer, "Bu haber bayilerde yayınlandıktan sonra Vegas'a kaçmalarını istemeyiz," diye karşı çıktı. "Suçluluk kokuyor."

"Doğru," diye onayladı Boone.

Ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar, geleceğime karar veren profesyonellerin akıntısına kapılmak istemediğimden, "Benim fikrimin bir önemi varsa," diye söze girdim. "Bu kadar aceleyle evlenmenin mantıklı olduğunu sanmıyorum. Bu sadece ikimize de zarar verir."

Mantık evliliği konusundaki hislerim de anlaşılır bir şekilde karmaşıktı. Sahte flörtler neyse de, bir bahaneyle kutsal evliliğe adım atmak? Dindar ya da ruhani biri değildim ama gizli bir romantiktim ve daha yeni tanımaya ve güvenmeye başladığım bir adamla evlilik yemini etme fikrini hazmedebileceğimden emin değildim.

"Belki de paparazzilere karşı daha fazla varlık göstermelisin?" Boone önerdi.

Adam, "Son birkaç hafta içinde şehirde sayısız kez fotoğrafımız çekildi," diye belirtti. Dik duruşunu ve soğukkanlı bakışlarını korumasına rağmen ses tonunda öyle bir bıkkınlık vardı ki, sanki hazır olda oturmak başka hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağı anlamına geliyordu.

"Henüz doğru dürüst bir Hollywood etkinliğine katılmadın," dedi Rachel. "İki hafta sonra Eleştirmenlerin Seçimi Ödülleri var. Birlikte bir kırmızı halı etkinliğine katılmak için mükemmel bir fırsat. Birkaç röportaj yapar, tüm yayınlar ve sosyal medya kuruluşları için birlikte fotoğraf çektiririz."

"Zaten programda vardı," dedi Adam ve bakışlarını üzerimde hissedince, hala uygun olup olmadığını sorar gibi kaşlarını kaldırdığını görmek için ona baktım.

"Ziller takılı halde orada olacağım," diye güvence verdim.

Diğer kaşı da alnının üstündeki ilk kaşına katıldı. "Sanırım gerçek anlamda söylemiyorsun. Bir moda tasarımcısı olduğunuzu biliyorum, bu yüzden açıkçası bunu sizden beklemezdim."

Benden parlak bir kahkaha patlamasına neden oldu ve ben de cevap olarak hafif kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

"Zil yok," diye söz verdim. "Ama kendi yaptığım bir şeyi giymemin bir sakıncası yok, değil mi?"

"Neden olsun ki?" diye karşı çıktı. "Sanırım seni gördüğüm kıyafetlerin çoğunu sen yaptın, bu da dahil." Boştaki elini kaldırıp başparmağını leopar desenli elbisemin ince askısından aşağıya, elbisenin kenarına doğru

korse. Duraklayıp kumaşın kıvrımını göğüslerimin ortasına kadar takip ederken pedi beni ürpertecek kadar sertti. Daha sonra aynı başparmağını çenemi yukarı kaldırmak için kullandı, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kaldım. "Tüm bunlarda son derece büyüleyiciydiniz."

"Bay Meyers, Linnea'nın tanınmış bir tasarımcıdan kıyafet giymesi daha iyi olur." Mi Cha açıklamaya başladı ama Adam'ın keskin bir bakışıyla sustu.

"Linnea neyi seviyorsa onu giyecek," diye ilan etti Adam, bir kez daha boyun eğmez bir tavırla ve tamamen kendi alanının kontrolünde.

Chaucer, "Saçını ve makyajını yapması için bir ekip getireceğim," diyerek bana küçük bir dayanışma göz kırptı.

Ben de ona gülümsedim.

"Güzel. Bu arada biri Fitzgibbons'ı arasın ve Oscar'ın yerini neden bulamadığını sorsun. Bana öyle geliyor ki, eğer e-posta gönderiyorsa, izini sürebilmemiz gerekir."

Boone dikkatle, "Birinin izini sürmek için yasal yollar ve yasal olmayan yollar vardır," dedi.

Adam her ikisinin de geçerli seçenekler olmasını beklediğini açıkça belirten soğuk bir bakış attı.

Boone başını salladı. "Ben ilgileniyorum."

Elimin arkasında bir esnemeyi bastırdım. Masanın üzerindeki antika saat gece ona yaklaştığını gösteriyordu, ki bu benim yatma saatimdi, genelde şafaktan önce kalktığım düşünülürse.

Adam bunu hemen fark etmiş, benimle arabama kadar yürümekte ısrar etmiş, sürücü koltuğuna oturmama yardım ederken bile eski Jeep'imi onaylamayan bir tavırla dilini şaklatmıştı.

"Uzun bir gün oldu," dedi bana açık kapıda dururken, ekibi içeride beklemesine ve ben kemerimi takıp eve gitmeye hazır olmama rağmen tereddüt etti. Garajın dış cephesine monte edilmiş altın rengi ışıklar yüzünü parlaklık ve gölgeden oluşan parlak dikdörtgenler halinde gösteriyordu. İfadesini okumak zordu ama yine de gözlerindeki yoğunluğu görmezden gelemiyordum. "Ama dramaya rağmen iyi vakit geçirdim. Senin sayende."

Kalın kalın yutkundum, aniden utandığımı hissettim, her biri ondan on iki yaş daha genç ve daha az deneyimliydi. Şubat gecesinin serinliğinde bile aramızdaki hava sıcaklıkla doluydu. Umutsuzca onun yorgunluğunu öpmek istedim.

yüzünü görmek, bu gece uyumaya çalışırken ona sarılmak ve ona hem rahatlık hem de baştan çıkarıcılık sunmak istiyordum.

Ama bu benim görevim değildi.

En fazla arkadaş olabilirdik ve umarım bugün buna doğru daha büyük bir adım atmışızdır.

Bu yüzden öne doğru eğilerek kare çenesinin keskin kenarına bir öpücük kondurdum ve fısıldadım: "Sanırım sadece bakılmak yerine görülmeyeli çok uzun zaman oldu Bay Meyers. Çok uzun zamandır karanlıkta yalnızdınız ve şimdi yanınızda duran kişi olduğum için mutluyum."

"En azından önümüzdeki üç yıl boyunca," dedi. Bu bir şaka olmalıydı, ama düzensiz, kırık ve çirkin bir şekilde indi.

"Bana sahip olduğun sürece," diye düzelttim usulca, burunlarımız sürtündü.

Uzun, karışık kirpiklerinin gözlerini örtmek için aşağı inişini, yutkunurken adem elmasının sertçe sallanışını izledim, sonra ters bir şekilde başını salladı ve kapımı kapatmak için geri çekildi. Uzaklaşmak için döndü, elleri ceplerinde, omuzları savaşa hazırmış gibi dikti.

Son birkaç hafta içinde, kalbimden geçen ve ruhumu onunkine bağlayan zayıf bir çapa olduğunu fark ettim. Onun uzaklaşmasını izlerken çekiştiriyor, beni onunla birlikte içeri girmeye çağırıyordu.

Kendime düşünmek için zaman tanımadan emniyet kemerimi çözdüm, kapıyı açtım ve arabadan atlayıp yüksek topuklu sandaletlerimin üzerinde dikkatlice ona doğru koştum. Ben ona ulaşamadan döndü ve kendimi kollarına attığımda şaşkın bir "oof" sesiyle beni yakaladı.

Kolları beni sımsıkı sararken bile irkilmiş bir kahkaha saçlarımı karıştırdı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun," diye fısıldadım, onu sıkıca kavradım ve burnumu boynuna gömdüm, zengin, temiz kokusu ciğerlerime doldu.

Bir anlık tereddütten sonra bana karşı hafifçe gevşedi ve derin bir iç çekti.

Uzun dakikalar boyunca bu şekilde durduk; kalçalarımız, uyluklarımız ve göğsümüz birbirine sıkıca yapışmış gibiydi. Sonunda çekildiğinde, sanki ayrılmamız gerekmiyormuş gibi hayali bir yırtılma hissi vardı.

Yanaklarımı avuçladı ve kasvetli bir şekilde yüzüme baktı. "Sen ne büyük bir hediyesin," diye mırıldandı. "Yalnız karanlığında tek bir güneş ışını."

"Artık o kadar da yalnız değilsin," diye hatırlattım ona.

"Hayır," diye yumuşakça onayladı, ellerini aniden bırakıp bana küçük bir gülümseme sunmadan önce başparmağını yanağımda gezdirdi. "Evine git, Güneş Işını. Sağ salım vardığında bana mesaj at."

Başımı salladım, sesim göğsümün içinde savaşılan hislerin arasında bir yerlerde kayboldu.

Tekrar yürümeye başladığında, elleri bir kez daha ceplerinde, yanaklarının arasında sadece benim için inşa edilmiş o küçük, özel gülümsemeyle geri geri gitti. Arabama doğru geri geri yürüdüm, ayağım takılıp bagaja takılı stepneye tutunmak zorunda kaldığımda kıkırdadım.

Tekrar ona baktığımda, evin kapısı yüzüne kapanmadan önce geniş sırtışının parıltısını yakaladım.

Şimdi, beş gün sonra, Adam New York'tan dönüyordu ve nihayet onu tekrar görebilecektim. Benim için bir sürprizi vardı, yokluğu sırasında şaşırtıcı derecede çocuksu bir şekilde benimle dalga geçmişti ve ne zaman bir mesaj alsam ayaklarımı tekmelememe neden oluyordu.

Affaire'deki son vardiyamı bitirmek üzereydim, saat on birdeki açılıştan yediye kadar çalışıyordum. Adam'la çıkmaya başladığımdan beri programım restorandaki işimi sürdüremeyecek kadar yoğundu ve sonuç olarak sonunda bir sürü seçmeye katılmışım. Mali bana daha o sabah, önümüzdeki hafta gişe rekorları kıracak bazı ciddi filmlerde küçük roller için beş tane sıraya girdiğimi söylemişti. Yıldızlarla övünen restoranın önünden eksik olmayan paparazziler de orada çalıştığının farkındaydı ve ne zaman gelip gitsem peşimi bırakmıyorlardı. İşler öyle bir noktaya gelmişti ki müdürüm kibarca onlarla çalışmaktan sıkıldığını söylemişti.

Bu bir bakıma üzücüydü. Seçkin Fransız restoranında servis yapmak Los Angeles'taki ilk işimdi ve şehirdeki ilk ve tek en iyi arkadaşım Rozhin'le tanışmama vesile oldu.

Bu yüzden vardiyam bitmek üzereyken sunucu merkezine girdiğimde Ro'yu diğer birkaç sunucuyla birlikte küçük bir turuncu muslu pastanın etrafında toplanmış halde bulduğumda gözlerimden yaşlar boşanması beni şaşırtmadı.

"Tebrikler!" diye seslendiler, böylece müşterileri rahatsız etmemiş olacaktı.

Tek mumu üfleyip pasta şefinin üzerine bitter çikolatayla ne yazdığını okuyabilmem için beni pastaya doğru çektiklerinde güldüm.

Geleceğin Bayan Adam Meyers'ına.

Gözlerimi öyle bir devirmiştim ki neredeyse o şekilde kalacaklardı, Ro ve diğer kız Shirley'i güldürdüm.

"Size söyledim, onun evde kalan karısı olmak için gitmiyorum," diye hatırlattım onlara.

Bir sihirbaz gibi makyaj yapan muhteşem bir gey olan Dan, rimelli gözlerini bana dikti. "Çekingen olma tatlım. Akli başında hiç kimsenin bu geleceğe direnmeyeceğini hepimiz biliyoruz."

"Bütün gün çıplak yatıp o güzel kıça hizmet etmeyi beklemenin yanlış bir tarafı yok," diye onayladı Mary.

"Eğer arkadaş olursak, fotoğraflarını gönderirsin," diye takıldı Paris. "Çıplak olanları," diye niteledi Dan.

Güldüm ve ellerimle yüzümü kapattım. "Sizler iflah olmazsınız."

"Söyleyin bize, rüyalarımnda gördüğüm kadar donanımlı mı?" Mary sordu.

Dudaklarımı kıvırıyormuş gibi yaptım.

"Yorum yok." Rozhin, "Bu kesinlikle evet demek," diye tercüme etti. Bir dizi özlem dolu iç çekiş oldu.

"Ama ciddiym," dedi Ro, kolunu omuzlarıma dolayarak yanağıma bir öpücük kondurmak için beni kendine çekti. "Zengin ve ünlü olduğunda bizi hatırlayacaksın, değil mi?"

"Sanki sizi unutabilirmişim gibi," diye söz verdim. "Ve şehri terk ediyormuşum gibi davranmayı bırak. Birbirimizi yine göreceğiz."

Suratını astı. "Farklı olacak. *Zaten* farklı. Artık iyiye gidiyorsun."

"Kaltak," diye şaka yaptı Paris, yanıma dirsek atarak.

"Astrid burada çalışıyordu, biliyorsun," dedi Shirley, doğaüstü bir dizide rol alan ve nispeten tanınmış bir TV oyuncusu olan Astrid Meeker'dan bahsederek. "Gerçekten bir daha hiçbirimizle konuşmadı."

"Ben Astrid değilim," diyerek kaşlarını kaldırdım ve bunun bir Adam tavrı olduğunu fark ettiğimde kendime gülümsedim.

"Hayır, değilsin." Mary bana bir parça kek yedirirken Ro yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Tamam, tamam," dedi müdürümüz Patrick merkeze girerken. "Linnea'nın gidişine hepimiz ne kadar üzülsek de, hepinizin sahaya geri dönmesini istemek çok mu fazla?"

Genel bir homurdanma oldu ama herkes eşyalarını topladı ve kovandan ayrılan küçük işçi arılar gibi merkezden çıktı.

Patrick ben de aynı şeyi yapamadan beni durdurdu, eli kolumdaydı, koridora taşmadan önce merkezin dar boğazında vücutlarımız birbirine yakındı.

"Ben ciddiym. Seni burada özleyeceğiz," dedi sessizce, iri kahverengi gözleri yumuşacıktı.

Ona küçük bir gülümseme verdim, dikkatli bir gülümseme, çünkü Patrick uzun zamandır pantolonumun içine girmek istiyordu ve şimdi nasıl bir uğurlama istediğim konusunda ona yanlış bir fikir vermek istemiyordum.

Sevimli ve tatlıydı ve Affaire'deki diğer insanların çoğunun aksine, arka ya da ön taraftaki personelle yatıp kalkmıyordu. Rozhin her zaman en azından onunla bir tur atmamak için deli olduğumu düşünmüştü ama kalbimin gizli arzularını bilmiyordu.

Beni idare edebilecek kadar becerikli bir usta tarafından dizlerimin üzerine çökertilmekten, bükülmekten ve karmaşık origamiler gibi katlanmaktan hoşlandığımı bilmiyordu.

Patrick'in içinde beni her zaman tercih ettiğim şekilde tatmin etmek yoktu.

"Adam Meyers şanslı bir adam," dedi, biraz da acıyla.

Gülümsemem daha da derinleşti. "Çoğu kişi şanslı olanın ben olduğumu söyler." "O insanlar seni tanımıyor," dedi basitçe.

Birinin bana söylediği en güzel şeylerden biri olduğunu düşündüm.

Ben.

Kolunu okşadım ve restoranın içinde kendi bölümüme doğru ilerledim. Dan gece vardiyasını devralmadan önce son masalarımı toparlıyordum.

Bir masayı temizlerken başımı kaldırdığımda Sebastian'ın bana doğru yürüdüğünü gördüğümde yedi tabak kollarımda dikkatlice dengelenmişti. Henüz beni görmemişti, bu yüzden siyah pantolonu, örgü kısa kollu düğmeli bluzu ve şık deri mokasen ayakkabılarıyla ne kadar muhteşem görüldüğünü kataloglamak için bir dakikamı ayırdım. Ayak bilekleri şok edici derecede seksi ve bronzlaşmış, Avrupa modasına uygun olarak çorap giymeden paça ile ayakkabı arasında açıktaydı. Her zamanki kirli sakallarını tıraş etmiş, yüzünün güçlü hatlarını ortaya çıkarmıştı ve saçları alından geriye doğru mükemmel dalgalar halinde özenle jölelenmişti.

Sanki o mekanda ilerlerken restoran toplu olarak derin bir takdir nefesi almış gibiydi, tüm gözler onun üzerindeydi.

Bu yüzden yanında kimin olduğunu fark etmem bir anımı aldı.

Kısa boylu, kıvrımlı bir kızıl saçlı, lavanta rengi bir güneş elbisesi giymiş, bukleleri iri göğüslerinin etrafında dolandığı gibi ayak bileklerinin etrafında dönüyordu. Sanki

Okyanustan bir tanrıça çıktı, güzel ve belli belirsiz tehlikeli bir şey.

Kalbimi durduran bir an için, sanki bina başımın üzerine çökmüş ve kemiklerimi toz haline getirmiş gibi öfkenin beni tükettiğini hissettim.

Derin bir nefes almaya çabaladıktan sonra hissettiğim şeyin kıskançlık olduğunu fark ettim.

Bir an sonra, uzun boylu, zayıf kumral saçlı bir adam, Mary'nin bölümündeki bir masada onlara yetişene kadar peşlerinden restoranı yarıp geçtiğinde tamamen asılsız olduğunu fark ettim. Sandalyeyi uzatırken avucunu kadının sırtının alt kısmına kaydırды, ancak kadın oturduktan ve centilmen davranışını kamu tüketimi için biraz uygunsuz bir öpücükle ödüllendirdikten sonra uzaklaştı.

Göğsümdeki baskı azaldı ve rahatlamış bir nefes aldım. Giselle Sinclair ve kocası Daniel Sinclair.

Sebastian'ın kız kardeşi, kışkırtıcı resimlerde uzmanlaşmış ünlü bir sanatçı ve diğer mülklerin yanı sıra bu restoranın da sahibi olan Fransız iş adamı.

Beni hisseden ya da belki de restoranın ortasında bir heykel gibi hareketsiz duran ve çok fazla tabak taşıyan kadını fark eden Sebastian masadaki koltuğundan başını kaldırdı ve doğrudan benimle göz göze geldi. Yüz hatlarına yayılan sıcaklığı, her masanın üzerinde titreyen mum ışığının rengindeki gözlerini izleme zevkine eriştim.

Omuzlarımı hafifçe silkerek tabakları işaret etmeden önce ona orantısız bir sırıtış attım ve hızla mutfağa girdim. Buharlı, çok sıcak ve kakofonikti ama yemek odasında yaşadığım duygu karmaşasından sonra bana bir vaha gibi gelmişti.

Sebastian'ın çıkabileceği birini kıskanmaya hakkım yoktu. Hele ki ben onun eski sevgilisi ve en yakın arkadaşıyla çıkarken.

Hele de benimle gerçekten çıkma şansı varken ve sanki hiç cazip gelmemiş gibi bunu es geçmişken.

"İyi misin, Lins?" diye sordu aşçı yardımcılarından biri, benden birkaç metre ötede cızırdayan bir tavadaki bifteğin üzerine dikkatle kokulu tereyağı sürerken.

Başımı salladım ve mutfaktan soyunma odasına doğru ilerlemeden önce ona belli belirsiz bir gülümseme verdim. Gömleğim deniz ürünleri sosu ve çalışan bir mutfakın yakınında uzun süre geçirmekten kaynaklanan o yağlı duman kokuyordu. Bu koku gür saçlarıma da sinmişti, bu yüzden onları karmaşık Hollanda örgülerinden çözdüm ve kendi parfümümden biraz sıktım.

son kez üniformamı değiştirmeden önce çantamı değiştirdim. Dizlerimin hemen üstüne kadar kıvrımlarımı saran ve hafifçe genişleyerek köpüklü bir etek ucuna dönüşen narin beyaz dantel bir elbise giydim. Yorgunluktan uyuyamadığım gecenin geç saatlerinde bitirdiğim en yeni parçalardan biriydi. *Yıllardır* bu kadar çok tasarım yapmamıştım ama Adam'ın kolunda olmak bana ilham vermişti.

Sadece fotoğrafçılar için değil, onun için de iyi görünmek istiyordum.

Gerçi bu elbiseyi aslında tamamen farklı bir adamı etkilemek için hazırlamıştım. Adam, Affaire'deki son hizmet gecemi kutlamak için beni her an bir randevu için alabilirdi.

İçimi boşalttıktan sonra inledim ve başımı hafifçe dolabın kapısına vurdum.

Sadece bir değil, iki muhteşem film yıldızını arzuladığım için resmen var olan en açgözlü kız mıydım? Belki de -sadece belki de- dikkatlice ilerlersem ikisine de sahip olabileceğimi düşünmek benim için çılgınlığın ötesinde bir şey miydi?

Ya da daha doğrusu, hepimiz birbirimize sahip olabilir miydik?

Adam ve Sebastian'la birlikte olmak benim için boş bir hayal olsa bile, onları birbirlerinin hayatlarına geri getirmek için elimden geleni yapardım. Bazı insanlar birbirlerinin yörüngesinde var olmak için yaratılmışlardı ve bu ikisi bunun mükemmel bir örneğiydi.

"Buonasera, trottolina mia."

Bir kahkaha atarken gözlerimi kapattım.

"Harika," diye mırıldandım. "Şimdi de onu halüsinasyon görüyorsun."

Dumanlı bir kıkırdama beni öyle *olmadığım* konusunda uyardı. Arkamı döndüğümde Seb soyunma odasının kapısında duruyordu; kollarını göğsünde kavuşturmuş, rahatça duvara yaslanmıştı. Yüzünde kendini kızların soyunma odasında bulmuş ergen bir çocuk gibi kendini beğenmiş, muzip bir sırıtma vardı.

"Buraya nasıl döndün?" Şaşkınlıktan biraz nefesim kesilmiş ve tahrik olmuş bir halde sordum.

Duvarı itip bana doğru ağır ağır yürürken ağzının bir tarafı daha yukarı kalktı. Sertçe yutkunurken boğazım kuru bir şekilde tıkırdadı, çok yakınımda dururken gözlerindeki bakışla olduğum yerde donakaldım ve bir elini kaldırarak yüzümdeki dalgayı uzaklaştırdı.

"Yürüdüm," diye alay etti usulca.

"Ama neden? Burada ailenle birliktesin."

"Öyleyim," diye kolayca kabul etti. "Kız kardeşim ve ailesi yakınlar taşındı ve annem de onlar yerleşirken çocuklara yardım etmek için şehirde. Restoranı seçme sırası bendeydi ve seni görmeden bir gün daha geçirmek istemediğimi fark ettim."

"Sebastian," diye mırıldandım, yoğunluğundan, o altın gözlerin içimi yakıp kavurmasından etkilenmiş gibiydim. "Ne yapıyorsun?"

"Dürüst oluyorum," dedi bana bakışıyla çelişen küstah bir omuz silkmeyle. "Buna inanmak çok mu zor?"

"Neden şimdi?" diye sordum. "İşler bu kadar karışıkken mi?"

Bir an yere baktı, ellerini ceplerine sokarak bana uzanmaktan kendini alıkoymaya çalıştı. Uzun bir duraksamadan sonra, kalın siyah kirpiklerinin arasından bana baktı ve ifadesi harap olmuştu.

"Birine çoktan sahiplenilmiş ve kırılmış bir kalbi nasıl verirsin?" diye sordu içtenlikle. "Göğsünün içinde kalan parçaların paylaşmak için yeterince iyi olup olmadığını nereden biliyorsun?"

"Bu Adam'la mı yoksa Savannah'yla mı ilgili?" Kel bir şekilde sordum çünkü denklemin "ben" kısmına odaklanmak istesem de gözleri buna odaklanamayacak kadar periliydi.

"İkisi de," diye itiraf etti kısaltılmış bir omuz silkmeyle. "Birkaç gün önce Savannah ile konuştum. Onca yıldan sonra, sanırım... sanırım beslediğim umut sonunda öldü."

Yavaşça başımı salladım, odadaki somut kederin farkına varmıştım. "Tamam. Çok üzgünüm Seb. Yalan söylemeyeceğim ve onun senin için yeterince iyi olduğunu düşündüğümü söylemeyeceğim, ama acı çekmenden nefret ediyorum."

Dalgınca, göğüs kemiğinin arkasındaki ağrıyı dindirmek istercesine göğsünü ovuşturdu. "Sanırım ben de."

Alt dudağımı çiğnedim, gümüş bir yüzüğü parmağımın etrafında döndürdüm ve atıldım. "Yas tutmak için kendine zaman ayır. Ama unutma, birini kaybetmek kalbinde yeni birine yer açmak anlamına gelebilir. Seni onun sevdiğinden ya da uzun yıllar boyunca dönüştüğü hayaletten daha çok sevebilecek biri."

"Umarım bu doğrudur," diye mırıldandı ve sonunda beni kollarına almak için başlangıç çizgisinden çıkan bir koşucu gibi ilerledi.

Bu sadece bir sarılmaydı. Güçlü kolları beni öyle sıkı sarmıştı ki nefes alamıyordum, burnu boynuma değiyordu, ağzı köprücük kemiğimde sıcacıktı.

Ama bu şimdiye kadar yaşadığım en samimi kucaklaşmaydı. Onu yakınımda tuttum, elleri kuzguni siyah saçlarının keskin dalgaları arasında gezindi.

Yavaş yavaş kucağımda rahatladı.

Bu bana Adam'a sarılışımı hatırlattı, ilk başta ne kadar tetikte olduğunu, onu kucaklayacak kadar bana güvenmenin ne kadar zor olduğunu.

Sebastian ve Adam birbirinden çok farklı iki adamdı ama ortak bir özellikleri vardı. İkisi de o kadar çok şey hissediyordu ki, çoğu zaman bununla ne yapacaklarını ya da kime güveneceklerini bilemiyorlardı.

O anda karar verdim ve her ikisi için de o kişi olmak hayatımın misyonu olacaktı.

Kapı aniden çarparak açıldı, Rozhin içeri girdi ve beni Adam Meyers olarak bilinen sarı saçlı Adonis olmadığı kesin olan bir adamla sarmaş dolaş görünce aniden durdu.

Sözde erkek arkadaşım.

Sebastian'ın arkasından göz göze geldik ve onun çenesi açıldı.

Seb rahatça geri çekildi ve yüz hatlarına yumuşak bir gülümseme yayarak ona döndü.

"Merhaba," dedi o zengin, seksi aksarıyla. "Sen Rozhin olmalısın."

Hayatında bir gün bile şaşkınlık yaşamamış olan Ro, gözlerini kırıştırarak ona baktı.

"Linnea bana senden çok bahsetti," diye devam etti adam, elini uzatmak için bir adım öne çıkarak. "Şehirde olduğu süre boyunca yanında bir arkadaşının olduğunu bilmek güzel. Sizinle tanışmak çok güzel."

"Çok hoş," diye yineledi, gözlerime bakmak için yana doğru sallandı ve elini ona uzatmadan önce kendi gözlerini komik bir şekilde araladı. "Seninle tanışmak da çok güzel Sebastian Lombardi."

Seb kıkırdadı. "Sebastian iyidir."

"Elbette, elbette," diye kabul etti Ro, hâlâ elini tutuyordu. "Burada Lins'le ne yapıyorsun?"

Bana göz kırpabilmek için vücudunu hafifçe eğdi. "En iyi arkadaşımı birkaç gündür görmedim ve onu özledim. Çalışma alanınıza izinsiz girdiğim için özür dilerim."

En iyi arkadaşım.

Ondan istediğim tam olarak bu olmasa da, Seb'in bana bu kadar samimi bir şekilde hitap ettiğini duymak kanımı damıtılmış güneş ışığı yutmuşum gibi ısıttı.

"Ne zaman istersen," dedi Ro, sonunda kirpiklerini ona doğru savuracak kadar kendine gelebilmişti. "Aslında daha sık gelmelisin."

"Ro," diye mırıldandım, bir sahiplenme duygusu göğsümü kavradı. "Terbiyeli ol."

Ro dilini bana doğru uzatarak Sebastian'ı güldürdü.

"Zaten ailemin yanına dönmem gerekiyor," dedi. "Ama bir içki için bize katılabileceğini umuyordum, *Trottolina*? Seni ailemle tanıştırmak isterim."

Ona aptalca göz kırpma sırası bendeydi.

"Adam Meyers ile randevusu var," diye araya girdi Ro benim adıma. "Onu o alacak."

Sebastian'ın yüzünde karanlık ve açgözlü bir ifade neredeyse fark edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde belirdi.

"*Bene*, Brit'imizi ailemle de tanıştırmak istiyorum," diye açıkladı. "*Andiamo*, Linnea. Hadi gidelim."

Elini bana doğru uzattı ve ben elini tutmak için bir adım öne çıkınca Rozhin'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Adam'la çıkarken başka bir adama, hele de bir film yıldızına, öylesine yakınlık göstermek pek akıllıca değildi ama Ro'ya ona yakın olma ihtiyacımı karşılayacak kadar güveniyordum.

Onu görmeden geçirdiğim yaklaşık bir haftanın ardından, beni sarsan ve aklımı başımdan alan bir öpücüğün ardından, bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi Seb'in elini tutmak istedim.

Bu sıradan yakınlık bana ne olursa olsun yıllardır arkadaş olduğumuzu ve yıllarca da öyle kalacağımızı hatırlattı. Savannah Richardson'ın aksine, Sebastian Lombardi'yi asla bırakmaya niyetim yoktu.

"Beni sonra arasan iyi edersin kızım," diye mırıldandı Ro yanından geçerken.

Ona gözlerimi devirdim ama o sadece parmağını kaldırıp azarlayan bir annenin yapacağı gibi beni işaret etti.

Sebastian restorana girip masaların arasından geçerek kız kardeşi, eniştesi ve şimdi de annesinin oturduğu köşedeki büyük yuvarlak masaya doğru ilerlerken elimi bırakmadı.

Geri çekilmeye çalıştım ama beni bırakmadı.

"*Stai fermo*," diye mırıldandı bana, masaya ulaştığımızda elimi kolunun arasına sıkıştırmak için beni kendine çekerken. "Sakin ol, Linnea. Seni sevecekler."

Daniel Sinclair masada durduğumuzda ayağa kalktı, neredeyse arkaik bir centilmenlikle yaptığı bu hareket anında ondan hoşlanmama neden oldu. Miranda olsaydı

bayıldım, sadece omuz hizasındaki koyu kızıl saçları ve bronzlaşmış yüzüne yerleştirilmiş canlı mavi gözleriyle muhteşem olduğu için değil.

"Sebastian," dedi, sesi belli belirsiz Fransızcaydı. "Kimsiniz?"

"Linnea Kai'yi tanıtırabilir miyim?" dedi Sebastian ve bunu öyle gururla yaptı ki. Sanki sıradan bir kız değil de ünlü ya da önemli biriymişim gibi.

Korkudan gözlerimin arkası yaşardı.

"Linnea," diye tekrarladı kayınbiraderi kaşlarını kaldırarak ve küçük, esrarengiz bir gülümsemeye. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Sinclair, Giselle'in kocasıyım."

"Oh *Linnea*." Sebastian'ın annesi, kalın, uzun, siyah saçları gümüş tellerle süslü, muhteşem yaşlı bir kadın, beni omuzlarımdan kavrayıp iki yanağımdan öpmek için ayağa kalktı. "Sebastian bana senden bahsetti. Sen okyanusu seven kızsın, *değil mi?* Tuz kokuyorsun."

Biraz güçsüzce güldüm, bunalmıştım. "Evet, sanırım öyleyim."

Sebastian'a baktığımda kocaman gülümsüyordu, gözleri minyatür güneşler gibi parlıyordu.

"Bana anne diyebilirsin," diye nazikçe teklif etti annesi. "Herkesin vardır."

"Ya da bu çok tanıdık geliyorsa, onun adı Caprice," dedi Giselle, ayağa kalkarak.

elini annesinin vücuduna doğru uzattı. Bileğinin iç kısmında kurumuş kıpkırmızı ve fuşya rengi boya vardı. "Benim adım Giselle. Seb'in böyle eski bir arkadaşıyla tanıştığım için çok mutluyum."

"Onlara benden bahsettiğine inanamıyorum," diye mırıldandım, biraz utanmış olsam da aynı zamanda çok memnun olmuştum.

Babam ve amcalarım Sebastian'ı biliyordu elbette, çünkü ona yazdığım kartpostallar ve mektuplar yüzünden benimle hep acımasızca dalga geçerlerdi, ama bu bir şekilde farklıydı.

Sebastian beni boş bir koltuğa oturturken kaşlarını çatarak, "*Kesinlikle öyle*," dedi. "Sen benim için önemlisin."

Masaya yerleştiğimizde Giselle "Elbisene bayıldım," diye iltifat etti. "Çok narin, neredeyse deniz köpüğü gibi görünüyor."

Sırıttım. "Aslında ilham kaynağım tam olarak buydu, o yüzden teşekkür ederim." İnce kırmızı bir kaşını kaldırdı. "Kendiniz mi yaptınız?"

"Linnea başarılı bir tasarımcıdır," dedi Sebastian, kolunu bir sevgilinin yapabileceği gibi sandalyemin arkasına doğru kaydırarak. Çıplak teninin omzuma yaptığı baskı beni ürpertti. "Her zaman yeni ve güzel bir şeyler giyer."

Kızardım ve göğsüne vurdum. "Beni övmeyi bırak. Bu kadar abartılı olmasan da senden zaten yeterince hoşlanıyorum."

"Abartılı mı?" diye tekrarladı alaycı bir öfkeyle. "Ben mi?"

Caprice dilini şaklatarak, "Dramatik olmaya yatkınsın, *Patatino*," dedi.

"Küçüklüğünden beri," diye onayladı Giselle bana sırtarak.

"*Patatino* mu?" Bu lakap ilgimi çekmişti.

"Hayır," diye şiddetle itiraz etti Seb.

"Küçük patates anlamına geliyor," diye açıkladı Giselle.

"Kafası bu şekilde doğmuş," diye açıkladı Caprice ciddi bir şekilde.

Yüzünde sert bir pişmanlık ifadesi olan Sebastian'a baktım ve bir kahkaha patlattım.

Adam beni böyle buldu, Seb ve ailesiyle bir masada oturuyordum, İtalyan'ın kolu sandalyemin arkasındaydı, toprağa dikilmiş bir bayrak gibi kendi bölgesini ilan ediyordu.

Onu görmeden önce hissettim.

Bir enerji çatırtısı, ön girişe düşen bir yıldırım.

Sebastian da benimle aynı anda döndü, ikimiz de o tanıdık, hükmedici manyetizma bolluğuna kilitlenmiştik.

Adam hafif dağınık siyah takım elbisesi içinde hostes standının yanında duruyordu, koyu yeşil gömleğinin üst düğmeleri açıktı ve kolları kıvrılmıştı, blazer ceketini bir omzunun üzerinden atılmış ve bir parmağıyla asılmıştı. Şehirdeki son mülakatından doğruca havaalanına mı gittiğini merak ettim.

"Mutlu görünmüyor," diye mırıldandım.

"Hayır," dedi Sebastian, kelimenin içinde karanlık bir neşe vardı.

"Mutlu görünmüyor." "Ne oyunu oynuyorsun?"

Cevabı dumanlı bir kıkırdamaydı.

Adam yüz ifadesini fark etti, kendi öfkesi de gerildi. Ormandaki vahşi bir kedi gibi restoranın içinde sinsice ilerledi, avına tamamen odaklanmıştı. Yemek yiyenler o yanlarından geçerken kıkırdıyordu ama Adam bunu fark etmemiş gibiydi.

Onun ilgi odağı sadece Sebastian ve bendim.

Kanım korku ve beklentinin merak uyandırıcı karışımıyla sıcak ve soğuk bir şekilde parlarken içimi bir ürperti kapladı.

Tanıdığım Adam, muhtemelen soylu bir ailede yetişmesi ve İngiliz Silahlı Kuvvetleri'nde kısa bir süre görev yapmasından dolayı, her zaman kibardı ama sonunda masaya yaklaşırken her türlü nezaketten kaçındı. Yemek yiyenleri selamlamak, hatta onlara teşekkür etmek yerine gözlerini benden ayırmadı.

Sandalyemin yanında durup bir elini enseme Seb'in koluna sıkıca yaslanmış kalın saçlarımın altından geçirip diğer eliyle çenemi kavrayarak başımı geriye doğru eğdiğinde yutkundum.

Gözleri sert, ışıltılı zümrütler gibiydi, görüşüme hükmederken neredeyse insanlık dışı bir güzelliğe sahipti.

"Günüşiği," diye sahiplenici bir hırıltıyla homurdandı, bir an önce ayrılmış ağzımı almak için eğildi.

Hiç tereddüt etmeden yağmaladı, sıcak ve hünerli diliyle ağzımın dehlizlerini süpürdü. Sıcaklık boğazımdan aşağıya inerken ve karnımda büyüyen bir cehennem gibi açılırken benden nefes nefese bir inilti koptu. Beni öylesine derinlemesine öptü, ısırıldı, emdi, itti ki, sonunda beni restoranın ortasında masanın üzerine domaltmasından mutluluk duyabilirdim.

Bu bizim ilk gerçek öpüşmemizdi.

O kadar kapsamlı bir iddiaydı ki, sonunda kendini benden ayırdığında, adı Tanrı'dan gelen bir vahiy gibi dudaklarımdan döküldü.

"Adam."

Kendi adını duyunca bakışlarında hayvani bir şey parladı. Öpücüğünün beni böylesine harap etmesinden duyduğum ilkel bir tatmin. Hemen uzaklaşmak yerine, o yoğun odaklanmayla bana baktı ve başparmağının sert pedini öpücük darbesi almış dudaklarıma dokundurdu.

"Seni özledim," diye mırıldandı ve bu itiraf tam da Ben.

Karanlıkta bir fısıltı.

"Seni özledim," diye itiraf ettim, parmaklarımızı onunkilerin etrafında birleştirmek için uzandım.

boynuma yapıştı.

Ancak o zaman tüm restoranın sessiz olduğunu, sadece mutfaktan gelen hafif gürültünün yoğun sessizliği bozduğunu fark ettim.

Adam'ı görebilmek için gözlerimi kırptım ve yüzümün kızardığını hissettim.

"Vay canına," dedi Sebastian, aksanı tenekeden dökülen soğuk pekmez kadar kalındı. "Bu oldukça iyi bir selamlamaydı. Sanırım ailemin geri kalanıyla da benzer bir şekilde tanışmak niyetinde değilsin, Adam?"

Masanın öbür ucundaki Giselle kıkırdamasını bastırmaya çalıştı.

"Düşünmemiştim, hayır," dedi Adam kolayca, yanıma yaslanacak şekilde doğruldu, eli hala boynumda benimkine kıvrılmıştı. "Yine de bu masada güzellik eksikliği olduğu için değil."

Giselle bu kez tam anlamıyla güldü, çan sesini andıran bu ses beni de gülümsetti.

"Sen tehlikelisin," dedi Caprice, bir cemaat üyesinin bir günahkârı suçlayıcı bir şekilde işaret ettiği gibi Adam'ı işaret ederek.

Adam yavaş, günahkâr bir gülümsemenin dolgun ağzına yayılmasına izin verdi. "Çok daha kötü şeylerle suçlandım."

"Eminim," diye mırıldandı Giselle, yüz ifadesi kesinlikle memnun olmuştu.

Şok ve ihtiyat karışımı bir bakış attığımı fark edince güldü. Elini masanın altından kaldırarak kocasının kiyle nasıl birleştiğini gösterdi.

"Ben de bir büyücü yakaladım Linnea, bu yüzden ne kadar kötü olabileceklerine dair özel bir takdirim var."

Yanı başındaki Daniel Sinclair'in ifadesi kibirli bir tembelliğe dönüştü. Bu son derece çekiciydi.

Adam fark etmiş gibiydi çünkü eli boynumu sıktı.

"Böldüğüm için kusura bakmazsınız umarım ama Linnea ve benim, onun buradaki son çalışma gecesini kutlamak için planlarımız var," diye kibarca açıkladı ama içindeki gerginliğin sırtımda titreştiğini hissedebiliyordum.

Lombardi'nin spot ışıkları altından çıkmak istiyordu. Ben de aynı şekilde hissettiğimi itiraf edebilirdim. Onlar olması gerekenden daha fazlasını gören keskin gözlü yırtıcılar, diye düşündüm.

"İkiniz de kalmalısınız."

Başımı çevirip Sebastian'a baktım, öyle sahte bir rahatlık pozu veriyordu ki neredeyse inanacaktım. Sadece gözlerinin yanındaki derinin gerginleşmesi Adam'ın ayaklarının dibine attığı eldivenden bahsediyordu.

Bu bir meydan okumaydı.

Kaçma, diyordu. Erkek ol, otur ve en büyük ödül için benimle oyna.

Ama ödülün Adam mı yoksa kendim mi olduğundan emin değildim, ya da belki de -kalbim göğüs kafesimde bir at gibi tekmeliyordu- ikimiz birlikte.

Seb bana bakıyordu, gözleri romantik restorana yayılan alçak sarı ışıktaki parlıyordu ama konuştuğunun Adam olduğunu biliyordum. Ben de karışabilirdim ama bunun onların arasında olduğunu düşündüm.

Zaten Adam'ın daha fazla tahrik edilmesi gerekiyordu.

Gergin bir anın ardından Adam konuştu ve çenesini sıkarak konuştuğunu anlayabiliyordum. "Linnea'yı dansa götürmeye niyetliydim."

Bu düşünce ve şaşkınlık beni canlandırdı.

Adam bir kızı dansa götürecek bir tipe benzemiyordu. O kadar düzgün ve kibardı ki, dans pistinde kendini kaybettiğini düşünmek biraz komikti.

Sebastian da şaşırmıştı, eğer kaşlarını kaldırması bunun bir göstergesiye. "Dans mı?"

Başımı eğip Adam'ın her zamanki gibi kibirli bir şekilde kaşlarını çatmasını izledim. "Çocukken birçok dans dersine katılmaya zorlandım. Sizi temin ederim, dans pistinde oldukça yeterliyimdir. Ne olursa olsun, Linnea'nın arkadaşı Rozhin bana onun dans etmeyi çok sevdiğini söyledi."

"Ro ile mi konuştun?" Nefes nefese sordum, başımı daha da geriye eğerek sert karnına yasladım.

Ağzının sol köşesi hafifçe kıvrıldı ve başparmağı nabız noktamın üzerinde gezindi. "Bir erkek cephaneliğindeki her silahı kullanır, Linnea."

"Savaşta mıyız?" Alay ettim ama hâlâ nefessiz olduğum gerçeği etkimi biraz bozdu.

Adam tek kaşını kaldırdı ve Sebastian'a bakmasa da bakmış gibi yaptı. "Baştan çıkarma bir tür savaş olabilir."

"Umarım çok daha az kan ve acı içeren bir savaş olur," dedi Seb kuru bir sesle.

Adam gırtlaktan gelen bir gürültüyle "Kan, kesinlikle," diye onayladı. Hem Sebastian hem de ben durup sakın bir nefes aldık.

Ağır saçlarımın örtüsü altında, Adam'ın eli boynumdan Sebastian'ın ön koluna kaydı ve bana geri dönmeden önce kısa bir süreliğine zincirledi.

Seb'in bronzlaşmış elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık belirdi.

"Şehir merkezinde bir kulübüm var." Fransız aksanlı soğuk sözler bir kova soğuk su gibi yüzüme çarptı ve başımı tekrar Daniel'a bakmak için eğdiğimde hafifçe ürperdim. "Yemekten sonra dansa gideceğiz. Şef Dev'e fazladan misafirlerimiz olduğunu bildirdim ve o da yemeğimizi buna göre ayarladı."

"Bunu ne zaman başardın?" Giselle kendini tutamıyormuş gibi Daniel'ın çenesinin kare şeklindeki menteşesini öpmek için eğilerek sordu.

Daniel cevap olarak boştaki elini kaldırıp telefonunu gösterdi.

"Karar verildi," diye açıkladı Caprice, her yönüyle bir aile reisi edasıyla. "Sebastian, Adam'a bir sandalye getir, *dio mio*, oturacak yeri yok. Linnea, tabağındaki her şeyi yemelisin, *ragazza*, çok zayıfsın."

Sebastian annesinin emrini yerine getirmek için ayağa kalkarken gözlerini şakacı bir şekilde bana çevirdi ve "Nasıl gelirsen gel mükemmel oluyorsun" diye fısıldadı.

"On altı yaşındaki gibi çelimsiz ve beceriksiz olsam bile mi?" Sırıtarak karşılık verdim.

Sandalyesinin arkasında durup öne doğru uzandı ve iki parmağının ucuyla yanağıma dokundu. Bu çok küçük bir jestti ama beni bir paratoner gibi aydınlattı. "Hangi yoldan gelirsen gel," diye tekrarladı, önce bana yumuşakça gülümseyerek

Adam'a baktı ve sonra bir sandalye almaya gitti.

O gittiğinde, Adam kalçalarını yanımdaki masaya dayamak için kaydı, böylece yüzümü kavrayabilir ve çalışması için eğebilirdik. Lambaların loş ışığında gözleri gece ormanı kadar karanlıktı ve o kadar çok sır saklıyordu ki onları anlayıp anlayamayacağımı merak ediyordum.

"Gidebiliriz," dedi sessizce, ona karşı dürüst olabilmem için diğerlerini bir süreliğine susturdu. "Bir randevumuz vardı."

Bir randevu.

Nedense bu sözler bana bir tokat gibi çarptı.

Çünkü bunun *gerçek* olmasını istiyordum.

Adam gibi bir adamla bir randevu. Zengin, ünlü ve sakala ihtiyacı olduğu için değil, eşcinsel, yakışıklı, yalnız ve nazik olduğu için ve ben de onun kız arkadaşı olmak istediğim için.

Yaptığımız şeyin *sahnelenmiş* olduğunu hatırlatan iyi bir şeydi.

Bu, Sebastian ve ailesiyle yemek yemek, ikimize de sadece rol yaptığımızı hatırlatacaktı.

Sadece riskler rol yapmaktan çok daha yüksek görünüyordu.

Çünkü bir yerlerde bunun bir oyunculuk işi olduğunu unutmuştum.

Kendimi Adam'a, Sebastian'a ve aralarındaki garip karanlık akıntılara hiçbir şey saklamadan bırakmışım.

Üç yılın sonunda zarar görecektir olan sadece bendim ve bu süre içinde Adam'ı, Sebastian'ı ve büyük olasılıkla Miranda'yı kaybetmeyi göze alabileceğimden emin değildim.

Bu yüzden genişçe gülümsedim, ifadenin gözlerime dokunmasını umdum ve "Akşam yemeği iyi olurdu" dedim.

Adam'ın yüzünde beliren ifadeyle omurgamdan aşağı gizli bir haz zonkladı. Beni dışarı çıkarmak istemişti.

Beni özlemişti.

Kocaman elleri yüzümün neredeyse tamamını kavlıyor, sert başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde geziniyordu. Onun kokusu başımı döndürdü.

"Dudakların öpüşmemizden dolayı şişmişti," diye mırıldandı, bakışları Ağzım.

Dilim gergin bir şekilde dışarı fırladı. "Hassaslar," diye açıkladım.

Gözleri parladı, parmak uçları bu sözün onda uyandırdığı imajla hafifçe gerildi. Bir an için ellerinin saçlarımın kenarlarına gömülmesine izin verdi ve onu emmem için beni zorlasa yapabileceği gibi biraz sıktı.

"Beni beslediğin imgelere dikkat et Nea," diye homurdandı, neredeyse sesi kısılmıştı. "Ben tasmaşı çok kısa bir adamım."

"Bu konuda yardımcı olmayı teklif ettim bile," dedim hafifçe, ellerini indirdiğinde ve Sebastian elinde Adam'ın önüne yerleştirdiği bir sandalyeyle geri döndüğünde.

Havada uçuşan kimyaya uyum sağlamış olan Sebastian hınzırca gülümsedi. "İkinizden birinin yardımına ihtiyacı olursa hizmetimi sunmaya her zaman hazırım."

"Ne konuda, *caro mio*?" Caprice seslendi.

"Adam'ı omzundan, beni de benim omzumdan kavradı, böylece onun aracılığıyla birbirimize bağlandık, uğuldayan bir güçten oluşan kapalı bir devre.

"Ah Linnea, hem oyuncu hem de moda tasarımcısı mısın?" Adam ve Seb sandalyelerine yerleşirken Giselle bizi tekrar sohbete dahil ederek sordu.

"Korkarım ikisinde de amatörüm," dedim omuz silkerek.

Sebastian ve Adam kollarını sandalyeme dolamaya başladılar. Adam'ın tek bir soğuk bakışıyla Seb kolunu bıraktı ama kol masanın altından düzgün bir şekilde kalçama geldi. Onu sıktı ve bana gizlice göz kırptı.

"O harika biri," diye düzeltti Adam. "Yüzünü Sunset Bulvarı'ndaki bir film panosunda görmen an meselesi."

"Gigi, *Swamplands*'in son sezonundaydı," dedi Sebastian. "Eddie'yi öldürmeye çalışan Tara Trevena."

Giselle'in ağzı bir karış açık kaldı ve Daniel onun yüz ifadesini açıklarken güldü, "Senin performansın yüzünden birkaç kâbus gördü."

"Ciddi misin?" Ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olacak kadar memnun bir şekilde sordum.

Giselle başını salladı. "Ciddiyim. Psikopat bir sapıkla bir geçmişim var ve onu oynama şeklin tüyler ürperticiydi."

"Bunu duyduğuma üzıldüm," diye mırıldandım.

Elini havada salladı, gümüş bilezikleri çınlıyordu. "Bunu bir iltifat olarak söyledim."

"Elbette öyle," dedi Sebastian dişlek bir gülümsemeyle. "Lombardiler olarak yeteneği nerede görsek tanırız."

"Ve Linnea çok zeki," diye tekrarladı Adam, sanki bu konudaki dosyayı reddedilemez bir şekilde kapatmak istercesine.

Dehşete kapıldım, gözyaşlarım gözlerimin arkasına küçük iğneler batırdı.

Babam ve amcalarım hayatta yapmak istediğim her şeyi destekliyorlardı ama onlar balık tutmaya, sörf yapmaya ve alfabeyi kullanarak birbirlerine bağarmaya aşık erkek adamlardı. Beni desteklemek istemenin ötesinde yeteneklerim konusunda bana iltifat edecek kadar bilgi sahibi değillerdi.

Miranda ise beni azarlamak ve bir aktris olarak başarısız olduğumu hatırlatmak için yaşıyordu. Benim yaşımdayken, uzun süredir devam eden pembe dizi *The Beautiful & Damned*'de beş sezon başrol oynadığını söylemekten hoşlanırdı.

Yani bu mu?

Çok çalıştığım ve severek yaptığım ama hiçbir zaman onaylanmadığımı hissettiğim bir şey için övgü mü?

Adam'ın cephaneliğinde çok dokunaklı bir araçtı. Sebastian'ın da.

Sunucu Shirley'nin göz kırparak doldurduğu sudan aceleyle bir yudum aldım ama uzun zamandır ilk kez daha sert bir şey diledim.

Çünkü hain, açgözlü kalbimin benim olmayan iki adama aşık olmaya başladığından oldukça emindim.

ADAM

sık sık Sebastian'ın ailesiyle doğru dürüst tanışmayı hayal etmişti. Ne tür insanlar böyle bir adamın, böyle bir şaheserin oluşmasına yardım etmişti? Bu, beni terk etmesinin ardından -benden bunu talep etmesinin ardından- geceleri beni uyutmayan bir soruydu. Onlardan, hayatındaki kadınlardan o kadar sık söz etmişti ki, sevgisi ve sadakati çoğu zaman hafifçe, hatta çocukça bir kıskançlık hissettim.

Bu fikir beni dehşete düşürse de onun da benim için böyle hissetmesini istiyordum.

Tabii ki tüm ailesi masada değildi. İkiz kız kardeşi Cosima İngiltere'de üçüz doğurmak üzereydi ve en büyük kız kardeşi Elena da kocası ve üç çocuğuyla New York'taki evindeydi.

Ama Caprice, Giselle ve Sinclair'le tanışmak harika bir anlayıştı.

Sebastian'la yıldızlığı, saçındaki bir tutamın sürekli alınına düşmesine neden olan perçemi ve bir filmin çekildiği yılı ve yönetmenini, gişe rekortmeninden tamamen bilinmeyene kadar belirtme konusundaki eşsiz yeteneği hakkında şakacı ama acımasızca dalga geçtiler. Bir yerlerde alay etmenin sevgi ve samimiyetin bir işareti olduğunu okumuştum, ama belki de ilk kez bunun nasıl doğru olabileceğini anladım.

Linnea sanki ailenin içinde doğmuş gibi katıldı.

Her durumda rahat olmak gibi sihirli bir yeteneği vardı, kendi derisinin içinde o kadar rahattı ki kendinden şüphe etmek aklına bile gelmiyordu. Maui'de babası ve amcalarıyla yaşadığı vahşî sevgi ve istikrarın aksine, onu çoğunlukla terk eden ünlü bir anneyle büyümenin bir sonucu olup olmadığını merak ettim. Şef Devereaux limonlu beze, ahududu coulis, yuzu mousse ve bitter çikolata buklelerinden oluşan narenciye şekerlemesi olan tatlıyı getirdiğinde, Linnea profesyonel olarak en az onlar kadar soğuk ve ilgisiz olduğu bilinen Daniel Sinclair ile şakalaşıyordu bile.

Ne yazık ki tüm akşamdı, ama özellikle de kısa sürede hayatımın merkezinde yer alan iki insandan g ü l ü n ç derecede etkilenmişim.

Sebastian ve Linnea.

Sinclair hesabı ödemeye çalışıp da tuvalete giderken hesabı ödediğimi öğrenince benimle anlamsızca tartışmaya kalkışınca kendimi grupta birlikte Sinclair'in gece kulübü Temptations'a gitmeyi kabul ederken buldum.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar parti yapamayacak kadar yaşlı olduğunu söyleyen Caprice'e veda ettikten sonra hepimiz Sinclair'in sipariş ettiği devasa bir cipe doluştuk ve birden Seb ile Linnea'nın arasına sıkıştım.

Her iki yanımda sıralandıklarını hissettiğimde ve her ikisinin de dilimde bıraktığı baharatlı, okyanus tuzu tadı karşısında boğazım kurudu.

Londra'da Rolls-Royce'un arkasında yaşadığım onca yaratıcı deneyimden sonra, arabalar benim için garip bir afrodizyak haline gelmişti, yanımdaki iki kişiden bahsetmiyorum bile.

İçime dolan arzusun vahşiliği neredeyse dehşet vericiydi, bir kana susamışlık, bir canavar gibi kıyafetlerini parçalamamı ve ikisi de benim gibi hissedip kokana kadar azmamı isteyen bir kudurganlık.

"İyi misin?" Sebastian bana Londra'da birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlatan tipik bir İngiliz tavrıyla sordu.

O kadar yakındık ki, konuşurken burnu kulağımın üzerindeki tüylere değdi ve bir ürperti omurgamı ısırp kuduz bir köpek gibi sarstı.

Ellerimi kalçalarımda kenetledim.

Neden akşam yemeğinin yanında şarap içmeyi kabul etmişim ki?

Artık neredeyse hiç içki içmiyordum. Belki bir kutlama kadehi şampanya ya da sıcak bir yaz gününde çok soğuk bir bira, ama çoğunlukla ayıktım. Alkol

Savannah ve Seb beni terk ettikten sonraki o kasvetli yıllarda benim koltuk değneğim olmuştu ve Chaucer'ın yardımıyla kendimi o karanlık yerden çıkardığımda, içkinin hayatımı raydan çıkarmasına bir daha asla izin vermemeye karar vermiştim.

Yine de buradaydım, hafifçe vızıldıyordum ama yine de bilinçaltımın sıcak karanlığında fısıldayan kötü fantezilerin sesini yükseltmeye yetecek kadar.

"Belki de Linnea'yı eve götürmeliyim," dedim dikkatlice, kelimeler buz küpleri gibi dişlerime çarpıyordu.

Seb benden olabildiğince uzaklaştı ve bu güzel akşamın etkisiyle sahte bir güven duygusuna kapılan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim.

"Gidebilirsin," dedi Linnea hafifçe, ama eli kalçamın etrafında kıvrılmıştı, sarı tırnakları etime acı verici bir şekilde batıyordu. "Ama ben Sebastian, Giselle ve Sinclair ile dansa gidiyorum."

"Elbette," dedi Sebastian, onunkiyle aynı hizaya gelmek için taktik değiştirerek, sesi dumanlı bir tenora dönüştü. "Linnea'yı benimle bırak *Adamo*. Gecenin sonunda onu evinde ve sağ salim yatağında görmekten mutluluk duyarım."

Çarşafılara dolanmış uzun, zayıf bedenlerinin görüntüsü kapalı gözlerimin ardında havai fişekler gibi patladı. Linnea çok meraklıydı ve Sebastian da her zaman maceracı, hevesli bir öğrenci olmuştu. On yıl boyunca onunla geçireceği günah dolu bir geceye uygulayabileceği ne öğrenmişti?

Kalın kalın yutkundum.

"Pekâlâ," dedim. "Yine de seni uyarmalıyım, çok iyi dans ederim."

Linnea'nın kahkahası arabayı aydınlattı, Sinclair ve Giselle'in dikkatini bir an için çektikten sonra fısıldaşmaya ve öpüşmeye geri döndüler.

"Gördüğüm zaman inanacağım," diye dalga geçti. Alay etti.

Sevgi o kadar açıktı ki, filtrelenmemiş güneş ışığının dokunuşu gibi yakıyordu. "Hiç görmemiş olsam da inanıyorum," diye mırıldandı Sebastian, dikkatimi çekerek. Göz kapakları kaplan sarısı gözlerinin üzerine düşmüştü, ağzını aralamıştı, böylece dili alt dudağının kenarına dokunabiliyordu, sanki bir duyguyu tadıyormuş gibi

Hafıza. "Bu kadar iri bir adama göre her zaman iyi hareket ettin."

Bu cehennem gibi cipin içi boğucu derecede sıcaktı ama çok istediğim halde yakamı çekistirmedim.

"Hareket etme şeklimle ilgili başka ne hatırlıyorsun Sebastian?" Sırf beni etkilediği gibi onu da etkilemek için mırıldandım.

Nefesindeki kesiklik Olimpiyat zaferi gibi hissettirdi.

Bu çok kötü bir fikir, dedim kendi kendime ve dehşete düşecek kadar umursayacak iradeye sahip olmadığımı fark ettim.

Temptations'ın önünde durduğumuzda girişin paparazziler ve modaya uygun giyinmiş Angelenos'larla dolu olduğunu gördük, ama arabadan iner inmez fedailer bize yol açmak için bir araya geldiler.

"Adam," diye bağırdı biri kargaşanın içinden. "Sen ve Oscar Hampton hakkındaki söylentiler doğru mu?"

Bu soru karşısında irkilmemek için aktörlük deneyimimin her zerresini kullanmam gerekti. Bir an sonra Linnea kolumun altından kalkıp kendi kolunu belime doladı, böylece birbirimize iyice yapışmıştık.

Bana bağırان şerefsiz megawatt gücünde bir gülümseme fırlattı ve umursamazca, "Beni sormadığınız için kıskanmalı mıyım?" diye cevap verdi.

Gazetecilerden birkaçı ona güldü ve biri "Linnea Kai, sen ve Adam aşık mısınız?" diye sorarak onun dile getirilmeyen isteğine itaat etti.

Arkamda Sebastian, soruyu yanıtlamak için durakladığımızda arka planda kaybolmak için kameralara arkasını dönmüş olsa da bir elini sırtıma bastırdı. Giselle ve Sinclair çoktan önümüze geçmiş, kapıda bekliyorlardı.

"Ne düşünüyorsunuz Bay Meyers?" diye mırıldandı, bana doğru döndü ve iki elini gövdemde, boynumda ve saçlarımda gezdirerek bariz bir sahiplenme hareketi yaptı.

Kamera flaşlarının parıldayan ışıkları altında gözleri yanardöner gibiydi.

"Beni seviyor musun?" diye sordu, kelimelerin arasından gülümseyerek.

Boğazını avuçladım ve bir an için o hayvani yanımin ortaya çıkmasına izin verdim. Hem medya buna bayılacağı için hem de onu işaretlemek ve benim olmasını ne kadar çok istediğimi onlara göstermek istediğim için.

"Bir insan, üzerinde bu kadar parlak bir şekilde parlayan güneşi sevmeye nasıl karşı koyabilir?" Onu öpmek için eğilmeden önce sordum.

Bu bizim ikinci öpüşmemizdi ve bu geceydi. İkisi de performatifti.

Ama düzinelerce yardımcı oyuncu ve bir avuç dolusu aşk sahnesiyle oyunculuk yaptığım onca yıl boyunca kendi gösterimden hiç bu kadar etkilenmemiştim.

Her santimim tarafından içten ve dıştan sahiplenilene kadar kendimi onun tatlı, narenciye aromalı dudaklarından aşağı dökmek istedim. Bu sadece sahip olmakla ilgili değildi. Kendimi güvende hissetmekle ilgiliydi.

Linnea bana hayatımın boktan fırtınasında güvenli bir sığınak vermişti, yargılamalardan ve kısıtlamalardan o kadar uzak bir yerdi ki beni yeniden umut etmekte özgür kılmıştı. Hissetme özgürlüğü.

Bu yüzden onu kameralar için öptüm ve onlardan kaçmak için öptüm.

Ve sonunda onu neden öptüğümü unuttum; dudaklarını dudaklarımda hissetmeye devam etmekten, kıvrımlarının uzun çizgisini kendi kıvrımlarıma değiştirmekten başka.

Sebastian'ın sırtındaki eli kaydı ve omurgamın dibindeki kaslara saplandı.

Hiç de yalnız olmadığımı hatırlattı.

Linnea'dan uzaklaşıp onu tekrar kolumun altına aldığımda kameraların yanıp sönen ışıkları beni yarı kör bıraktı.

"Sanırım bu soruya cevap oldu, ha Meyers!" diye bağırdı biri.

Ağzımı kıvrıran gülümseme inceydi ve bir hançerin kenarı gibi kıvrılmıştı. Bu akbabalardan nefret ediyordum ama bir amaca hizmet ediyorlardı. Sabaha kadar Linnea ve ben her yerde olacaktık ve Oscar'ın şoförlüğümle ilgili basmakalıp röportajı ve o gülümseyen selfie'si yarı gömülü bir şekilde altımızda kalacaktı.

Giselle ve Sinclair'e yetiştik, onları kulübün karanlık ağzından içeri kadar takip ettik ve bir dizi kapıdan geçerek bir zamanlar depo olması gereken mağara gibi bir salona çıktık. Şimdi, ağır, nabız gibi atan müziğin bas sesiyle çınlayan ve sallanan devasa avizeler, duvarlar ve tavanlar boyunca asılı duran siyah kadife kumaşlar salonu dönüştürüyordu. Her şey görkemliydi. Zemin, antika aynalı bara yansıyor. Sunucuların hepsi siyah seksi pantolonlar ya da askılı pantolonlar ve kolsuz beyaz düğmeli-up'lardan oluşan boğucu üniformalar giyiyordu.

Linnea baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak, "Vay canına," dedi.

Sinclair kıkırdadı. "Benim kulüplerim aşırılıkla ilgilidir."

Alt kattaki VIP bölümünün balkonunda hayranı olduğum bir rapçinin magnum büyüklüğündeki altın şampanya şişelerinden içerken etrafını saran bir grup kadının onun için dans etmesini izledim. Bir başka sahnede ise bir bekârlığa veda partisi mücevher gibi parlayan tatlı büfesinde ziyafet çekiyor, kadeh kaldırıyor ve bir yaz günbatımını andıran tonlarda dans ediyordu.

"Ne güzel bir yeriniz var," dedim hayranlık dolu bir ses tonuyla.

Sinclair alçakgönüllülükle omuz silkti ama yüz ifadesi tamamen kibirliydi. "İzin verin size şehre indiğimde kullandığım özel VIP bölümünü göstereyim. Zevkinize uygun bulacağınızı düşünüyorum."

Başka bir şey söylemeden, çalkalanan, içen bedenlerden oluşan sıcak kitlelerin arasından geçip, geçmemize izin vermek için kırmızı bir ipi açmadan önce Sinclair'e sadece başını sallayan iki büyük güvenlik görevlisi tarafından yönetilen kıvrımlı bir merdivene kadar onu takip ettik.

Merdivenleri tırmanarak önce bir, sonra iki, sonra da üç katı geçtik.

"Günah seviyeleri," diye açıkladı Giselle, Linnea'nın yanına inip koluna girerken. "Oburluk, Açgözlülük, Tembellik, Şehvet, Gurur, Kıskançlık ve Gazap."

"Gazap mı?" Linnea gözlerini kocaman açarak sordu.

"Bodrum katında," diye açıkladı Giselle. "Bazen dövüşler orada yapılır."

"Zekice," diye mırıldandım.

"Sinclair de öyle," diye onayladı Seb, yanımda belirerek. "Nasil şımartılacağını tanıdığım herkesten daha iyi biliyor."

Yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü Seb güldü ve bir an için yürümeyi bıraktım çünkü nasıl yürüdüğümü unutmuştum.

Tanrım, adam muhteşemdi.

"'Şehvet' katı en üst kattaki özel bir seks kulübü. Sadece düğmeleri ilikli görünüyor," diye fısıldadı Seb komplocu bir tavırla. "Tanıdığım başka biri gibi."

"Uzun bir on yıl oldu," dedim, çünkü kendi kendimi kamçılamak gibi özel bir yeteneğim vardı. "Değişmiş olabilirim."

Seb'in ağzı inceldi ama bir omzunu silkti. "Evet, bence değiştin. Ama kül katmanlarının altında hâlâ senin yanan kalbini görüyorum."

Peki bundan hoşlanıyor musun? Sormak istedim. Hâlâ istiyor musun?

Ama sormadım çünkü sormadım.

Sonunda, üzerinde "İn" yazan pirinç bir plaket bulunan, ahşap oyma süslü bir kapının önünde durduk. Sinclair tantana yapmadan kapıyı açtı ve aşağıya, dört kat aşağıya açılan, bedenlerin sarmal, parlak ışıklar saçan yılanlar gibi kıvrandığı geniş bir oda ortaya çıktı. Ağır siyah kadife perdeler açıklıktan geriye doğru çekilmiş ve tıpkı bir tiyatrodaki olduğu gibi altın püsküllerle bağlanarak tüm mekâna dramatik, röntgenci bir nitelik kazandırılmıştı. Müzik de buraya yönlendirilmişti ve hoparlörlerden yeri sarsan bir bas ritmiyle yayılıyordu. Kadife kabinler ve gösterişli mobilyalar mekânı süslüyordu. Sağda ve solda küçük bir sahne ve iki barmenden oluşan bir ekibin servise hazır olduğu bir bar vardı.

Giselle, Linnea'yı ve dolayısıyla beni bara doğru çeğiştirirken, "Birkaç arkadaşımızı davet edebileceğimizi düşündüm," dedi. "Zaten bazılarını aradım

Benim ve Sin'in. Sadece isimlerini yazın, kapıda içeri alınacaklar."

"Vay canına," dedi Linnea, sestten çok nefes alarak, gözleri VIP alanını, Sinclair'in takım elbise ceketini çıkarıp bir kabinin ucuna fırlattıktan sonra gömlek kollarını sıvama kolaylığını incelerken genişledi. Sebastian çoktan telefona sarılmıştı, onu göremeseler de biriyle konuşurken elleri hareketli bir şekilde hareket ediyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye tekrar itiraz ettim, önümüzdeki bir saat içinde bu mekâna akın edeceğine şüphe olmayan ünlüler fikri midemi sıkıştırıyordu.

Linnea'nın erkek arkadaşıymış gibi davranmak gazeteciler ve yabancılar için, daha iyisini bilmeyen Lombardiler için bir şeydi. Ama ben çok uzun zamandır Hollywood'daydım ve sırlarımı ve yalanlarımı ortaya çıkarabilecek insanlar vardı.

"Bahsetmiştin," dedi Giselle, içten bir gülümsemenin eşlik ettiği küçük bir alay. "Merak etme, arkadaşlarımız işlerini kendilerine saklarlar. Burası saçlarını serbest bırakman için güvenli bir yer."

Mırıldandım, onunla aynı fikirde değildim ama Linnea'yı şüphesiz eğlenceli geçecek bir geceden uzaklaştırmak istemiyordum. Rahatlamayı ve sorumluluklarını bir anlığına da olsa unutmayı hak ediyordu.

Belki ben de hak ediyordum.

"En eski viskiniz hangisi?" Erkek barmene sordum. Sırıttı.

"On sekiz yıllık bir Laphroig."

Siparişimi onaylamak için başımı salladım ve yüzünü bana dönmek için dirseklerini bara dayamış olan Linnea'ya yan gözle baktım. Bu pozisyon göğüslerini korseli bluzun içine yerleştirmişti, zengin bronzlaşmış teni narin beyaz dantelin üzerinden baştan çıkarıcı bir şekilde dökülüyordu.

Dişlerimle parçalamak ve meme uçlarının rengini ve tadını keşfetmek istedim. Soluk muydular yoksa zengin bir ahududu mu? Dilimin sadece bir fiskeine karşı hassaslar mıydı, yoksa dişlerim ve güçlü parmaklarımla biraz hırpalanmaya dayanabilirler miydi?

"Adam," diye seslendi ve sesi açıkça karnımda yılan gibi kıvrılan ve harekete geçmem için beni tıslayan aynı şehvetten etkilenmişti. "İçki içmediğini sanıyordum."

"Ben alkolik değilim," diye açıkladım barmenden sek viskimi alıp Linnea'ya yaklaşırken. Elbisesinin arkasında bir yırtmaç vardı, bu yüzden onu kendime doğru çektiğimde kumaş esnedi, ayakları iki yanımda duruyordu

kalçamda. "Sık sık içki içmiyorum çünkü beni kötü kararlar almaya itiyor."

"Mmm." Parmaklarını göğsümde gezdirip iki düğmeyi daha yavaşça açarak göğsümün üst kısmını bakışlarına açarken gözleri parlıyordu. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak bana bakmadan önce bulduğu göğüs kıllarını alaycı bir şekilde çekti. "Kız arkadaşınla dans etmek gibi kötü kararlar mı?"

İçim özlemle kasıldı.

Süitin kapısı açıldı ve birkaç erkek ve kadın Giselle ve Sinclair'i selamlamak için içeri süzüldü. İçlerinden birini rock yıldızı Cage Tracey olarak tanıdım ve Linnea'yı biraz daha kendime çektim.

"Sanırım bu sınıflandırılabilir," diye kabul ettim.

"İç o zaman. Benimle başa çıkmak istiyorsan iki eline de ihtiyacın olacak," diye kışkırttı, benden uzaklaşıp dans pistine doğru yürürken kalçalarını müzik eşliğinde salladı.

Gözlerini yarıya kadar indirmesini, ellerini kaldırarak altın sarısı saçlarını toplayıp ensesinden kaldırmasını izledim. Daha fazla insan alana süzülürken ve sohbet müziğin altını oymaya başlarken bile dans eden tek kişi olmaktan son derece memnundu.

Viskimi yudumlarken bir süre onu seyrettim, boğazımdaki yanmanın tadını çıkardım, etrafımdaki küçük izolasyon balonu, birçoğunu tanımama ve barın kenarında durmama rağmen yeni gelenleri bana yaklaştırmaktan ustaca uzaklaştırdı.

Çok renkli ışıkların altında Linnea doğuştan gelen bir zarafet ve duygusallıkla dönüyor ve sallanıyordu, oysa onun zaman zaman sakar ve hantal olduğuna da tanık olmuşum. Bu zıtlığı tuhaf bir şekilde sevimli buldum.

"*Trottolina mia*," diyen zengin bir İtalyan sesi kulağıma o kadar yakındı ki neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Yalnız, bu sesi başkalarınınkinden daha iyi tanıyordum çünkü on yıldır düşüncelerime musallat olmuştu.

Bu yüzden Sebastian yanıma biraz fazla yakın bir şekilde yerleşirken irkilmedim ya da gözümü bile kırpmadım. Kalçasının yan tarafıma değen sıcaklığı kemiklerime kadar cızırdayan bir damgaydı.

"Küçük topaç," diye tercüme etti benim için. "Her zaman hareket halinde, her zaman bir şeyleri sarsıyor."

Mırıldandım. "Ona yakışıyor."

"Sunbeam de öyle," diye onayladı.

İkimizin de aynı kadından çılgınca etkilendiğimiz ve ona kur yaptığımız gerçeğini kabul etmenin garip bir yoluydu bu.

"Ünlü bir İtalyan şarkısı vardır," diye devam etti Seb ve ben de onun kendi kristal bardağından yudumlayışını izlemek için başımı çevirdim. *Grappa* olduğunu anlamak için sormama gerek yoktu. "*Vattene amore*. Son mısra tüm İtalyanlar tarafından bilinir." Şaşırtıcı derecede güzel olan alçak, yumuşak bir şarkı sesine geçiş yaptı. İtalyancasını anlamamıştım ama bitirdiğinde bana tekrar tercüme etti. "Dünyanın bizim hakkımızdaki her şeyi nasıl bildiğini merak edeceğiz. Belki sana *trottolina amoroso* diyeceğim... ve senin adın her şehrin adı olacak... senin adın benim için reklam yapan bir reklam panosundaki isim olacak... ve senin adın soğuk ve karanlık olacak, beni tırmalayan kıvrılmış bir erkek kedi olacak... senin adın bir aylık kuraklık olacak ve gökyüzünde benim için taze yağmur olmayacak... ve ben başımı kaybedeceğim."

Sebastian şarkıyı yorumlamayı bitirdi ve kendi kendine hafifçe güldü, sanki bir kehanet aynasıymış ve geleceği görebiliyormuş gibi bardağına baktı.

Bakışlarımı yakalamak için başını kaldırdığında gözleri parlatılmış değerli taşlar gibi parlıyordu. "Linnea'ya uzun zaman önce taktığım lakabın, senin hakkında hissettiklerimi mükemmel bir şekilde özetleyen bir şarkıdan gelmesi çok komik."

Boğazım o kadar kurumuştı ki ağrıyordu. Sesimi bulabilmek için iki kez yutkunmam, öksürmem ve tekrar yutkunmam gerekti. Bardağımyı yüzümün yarısını kapatacak şekilde kaldırdım ki saklayamadığım duygularımı görmesin.

"Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?" diye sordum.

Sebastian'ın kara kaşları kalktı. "Senden nefret etmek mi? Hayır, Adam. Senden hiç nefret etmedim. Sana hasret mi? Sana acıdım mı? Sana vurmak istedim, hatta? *Si, certamente*. Ben büyük duyguları olan bir adamım." Sıradan görünen ama çok şey ifade eden o Latin tarzıyla omuz silkti. "Belki de bana musallat oldunuz demek daha doğru olur ve şimdi hayaletinizle karşı karşıyayım, sizi kovmalı mıyım yoksa hayata dönmeniz için dua mı etmeliyim bilemiyorum."

VIP bölümü kalabalıklaşmaya başlamıştı. Birisi Sebastian'a çarptı ve onu sıkıca yanıma doğru itti. Uzaklaşmadı, dağ keçilerinin boynuzları gibi gözlerini bana kilitledi.

"Sanki hayata geri dönüyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf ettim, bakışlarımı dans pistine, Linnea'dan yayılan tenimde güneş gibi hissedebildiğim sıcaklığa doğru kaydırarak.

Hâlâ dans ediyor, aralarında Linnea'nın kolunun altında dönen Giselle'in de bulunduğu, ona katılan bazı kadınlarla gülüşüyordu.

"Ne kadar isteksiz olsam da," diye ekledim alaycı bir sırıtışla. "Onun senin için iyi olacağını biliyordum," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Sessiz kalmalıyım ama akşam yemeğindeki şarap ve viski birleşince, "İkiniz de. Hayatta keyif aldığım pek çok şeyi unutmuşum. Kendimden bile zevk alıyordum. Uyuyan bir uzvun tekrar hissetmesi gibi acı veriyor ama çoğu gün bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Sen kendini unutmuş olabilirsin ama ben asla unutamadım," diye cevap verdi Seb zoraki bir rahatlıkla ama vücudu benimkine karşı gergin bir çizgiydi. "Sana hatırlatma fırsatı verdiğim için mutluyum."

"Pek bir şey değişmedi," diye kabul ettim ama bu ikimiz için de bir uyarıydı. *Ben hâlâ aynı korkuları olan aynı adamım,* demek istedim.

Eski sevgilim hafifçe başını salladı, ağzı gergindi. "Biliyorum. Senin aksine ben son on yılda çok değiştim ve çocukça fantezileri geride bıraktım. Ay mı? Gökyüzünde benden çok yukarıda kalması gerekiyor."

Ondan uzaklaştım, dünya yorgunluğunun bende yarattığı acı patlamasına karşı gözlerimi kapattım.

Bunu ona ben yaptım.

Güzelliğinin temelini oluşturan o romantizmi ve umudu ondan söküp almıştım.

Muhtemelen bu yüzden, diye düşündüm dehşetle, *Linnea'yla kendisi çıkmak yerine onu bana vermişti.*

Artık yıldızları ve gökyüzünü hareket ettiren bir aşka inanmıyordu. En azından onun için.

Kahretsin, tüm canavarların pençeleri ve dişleri yoktu. Kendimi hiç bu kadar zalim hissetmemiştim.

"Kendini bu kadar hırpalama," dedi Sebastian, neredeyse benimle dalga geçerek. "Bu konuda her zaman iyiydin. O zamanlar neye bulaştığımı biliyordum, Adam. Şimdi de kendimi neye bulaştırmak istediğimi biliyorum."

Omzumun üzerinden ona bakmak için yer değiştirdim ve çenesinin hırçın açısını ve bal rengi gözlerindeki kararlılığı gördüm. Ne kadar aptalca olursa olsun, söz konusu tutkularını savunmak olduğunda hâlâ bir gladyatör olabileceğini bilmek beni daha iyi hissettirdi.

Omuzlarımın hafifçe gevşediğini fark etti ve kalçasını benimkine çarparken biraz gülümsedi.

Sebastian kısık bir sesle, "Keşke ikinizle birlikte dans edebilseydim," dedi. "Bir erkeği karşımda hissetmeyeli çok uzun zaman oldu."

Boğazım bir anda kurudu.

"Başka biriyle birlikte olmadın mı?" diye sordum ama sadece nefes alıyordum ve sesim çıkmıyordu.

Ne mutlu ki Sebastian anladı ve omuz silkti. "Başka bir adama nasıl aşık olabilirdim ki? Senin hatıran bile diğerlerinin gerçekliğinden daha üstün."

Bir erkek böyle bir şeye ne diyebilirdi ki?

Sözler kalbimin etrafındaki zırhlı duvarları deldi ve beni doğrudan ruhuma kesti.

"Sebastian," dedim ve kalbim özlem, endişe ve eski korkularla karışan yeni umutların acısıyla bir yara gibi zonkladı.

"Seni o kadar çok hayal ettim ki," diye devam etti, sanki kalbimi kırmamış ve sonra bir avuç kelimeyle onu yeniden hayata döndürmemiş gibi. "Bana tekrar dokunmanı. Bu gece, bunu düşünmeden edemiyorum."

Sıcaklık acımın bir kısmını silip süpürürken kalın kalın yutkundum. "Bu gece duygular hakkında konuşmak istemiyorum," diye itiraf etti. karakteristik olmayan bir şekilde. Şüpheli bir kaş kaldırdığımda kısa bir süre güldü. "Geçmiş ya da gelecek yerine bu ana odaklanmak istiyorum. Seni dans pistine sürüklemek ve vücutlarımızı Linnea'nınkilere karıştırmak istediğimi söylemek istiyorum.

"Beni kendi belirlediğin ritme göre hareket ettirirken büyük ellerini kalçalarımın hissetmek istiyorum, Linnea aramızda ve kıvranıyor. Üçümüzü birlikte düşündüğünü biliyorum." Kıkırdaması odun dumanı gibiydi, zengin ve baş döndürücüydü. Gözlerimin yanmasına ve boğazımın ağrımına neden oldu. "Savvy gibi olmazdı, soğuk ama kıbarca itaatkâr, bizim için iyi bir kız olma ihtiyacını sıkı bir şekilde dizginlerdi."

"Hayır," diye kabul ettim, çünkü bunu düşünmüştüm. Linnea *düşünmemeyi* imkânsız kılıyordu. Kalçalarını hipnotik bir şekilde ritme göre hareket ettirmesini, kendi ellerinin kıvrımlarında sevgilisinin elleri gibi gezinmesini izlemek bile benden çok daha iyi bir adamı günaha sokmaya yeterdi. "Çok meraklı. O... hevesli olurdu."

"Sı," Seb neredeyse tıslayarak ağırlığını yanımda ayarladı, böylece ereksiyonunun sert uzunluğu kalçama baskı yaptı. Bu beni bir sığır dürtmesi gibi sarstı. "Bence artık dayanamayacak hale gelene kadar daha fazlası için yalvarıp yakarırdı. Ama yine de denerdi."

"Belki bizim için ağlardı bile," diye ekledim, Amaretto'ya bulanmış sesinin beni beslediği fanteziye kapılmıştım. "Güzel gözyaşları dökmek için mücadele ederken

Tekrar gelmek, ona verebileceğimiz kadar dölümüzü almak için. İkimizi de memnun etmek için çünkü bunu yapmak onu çok memnun edecekti."

Göz göze geldik, aramızdaki sıcaklık çatırdıyordu. Belden aşağısı daha dar olmasına rağmen aynı boyda ve benzer yapıda olmamızı seviyordum. Onu istediğim gibi yönlendirmek bir işti ve iyi yapılmış bir işin tatmini bu yüzden her zaman çok daha büyüktü.

"Sence bunu düşünmüş müdür?" Sebastian usulca sordu.

"Oh, düşündüğünü biliyorum," diye mırıldandım, bana kendi arzuları, kendi imaları hakkında fısıldadığı iğrenç şeyleri düşünerek. "Saf güneş ışığı gibi görünebilir ama kızımızın karanlık bir tarafı var."

"*La nostra ragazza*," diye mırıldandı Sebastian. "Bizim kızımız."

Sürçtüğümü fark ettiğimde kaskatı kesildim ama onun mutlu sırtışını yadırgamak imkânsızdı.

"Bu kulağa çok hoş geliyor," diye itiraf etti. Benim de hoşuma gitti.

Kahretsin, başım büyük bir beladaydı.

İtalyanca mırıldandığım bir küfür beni Sebastian'ın bakışlarından haberdar etti. Onu omzumun üzerinden dans pistine kadar takip ettim ve Jace Galantine olarak tanıdığım bir aktör gördüm, yirmili yaşlarındaki Amerikalı sevgilisi, Linnea ile çok yakından dans ediyordu.

Bizim Linnea'mız.

İçimdeki dürtüyü dizginlemeyi düşünemedim hareket ettim.

Sebastian arkamda o kadar sıkı duruyordu ki neredeyse topuklarıma basacaktı.

Jace, Linnea'nın sırtına bastırılmış, bir eli kalçasında, kalçaları müzikle hareket ederken onu yakın tutuyordu. Linnea'nın gözleri kapalıydı, başını yavaşça müziğin ritmine doğru sallıyordu, sanki kendini müziğe o kadar kaptırmıştı ki tek başına dans etmediğinin farkında bile değildi.

Boğazımda bir hırıltı düğümlendi.

"Jace." Sebastian'ın sesi, biz onlara yaklaşırken aramızdaki bedenlerde şaklayan bir kırbaç gibiydi.

Bizi gören genç aktörün gözleri hemen irileşti. Çoğu başrol oyuncusu gibi fitti ama ikimizden de önemli bir farkla kısaydı.

İyi, diye düşündüm acımasızca, yumruklarımı sıkarak.

"Geri çekil," diye emrettim, kelimeler kendi ağzımı kesecek kadar keskin çıkıyordu. "Eğer bir kayanın altında yaşamıyorsan, şu anda süründüğün güzel kadının çoktan kapıldığını biliyorsundur diye tahmin ediyorum."

Linnea dans etmeyi çoğunlukla bırakmıştı, sadece kalçaları sanki hareketine engel olamıyormuş gibi hafifçe sallanıyordu. Yine de başı eğikti, ağzı sanki bir hayvanat bahçesindeki meraklılarmışız gibi büzülmüştü.

"Sadece dans ediyorduk," dedi Jace, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak, ama ağzındaki sırıtış hınzırcaydı. "En son kontrol ettiğimde buna karşı bir suç yoktu."

"Belki de değil," diye kabul ettim. "Suç daha sonra, benim olana dokunduğun için seni bayılttığımında ortaya çıkacak."

Onu o kadar yakından izliyordum ki, narin titreyişini ve istemsizce dudaklarını yalayışını fark etmemin tek nedeni buydu.

Kuşkusuz çirkin maçoğlumdan iğrenmek şöyle dursun, Güneş Işınım *tahrir* olmuştu.

Şehvet, sahiplenici öfkemi dizlerimin dibinde kesti.

Jace'e bir kez daha bakmadan elimi Linnea'ya uzattım, o da hemen elimi tuttu ve sırtı önüme gelecek şekilde kollarıma doğru çekildi. Bir kolumu beline doladım, diğer elimle terden ıslanmış saçlarını bir omzundan ittim ve öpücük yerine dişlerimi boynuna geçirdim.

"Sana kimin sahip olduğunu unuttun mu Linnea?" Karanlık bir şekilde sordum.

Beni çırpınan nabız noktasına sabitlemek için bir elini boynuma doğru kaldırdı. Kokusu, hızla atan kalbi ve sıcacık bedeniyle zenginleşiyor, gece çiçek açan bir bahçe gibi çiçek açıyordu.

"Beni dans pistinde yalnız bıraktın," dedi uzun, boyalı kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Ben de 'bak ama dokunma' tabelamı evde bıraktım."

"Belki de sana üzerinde 'Adam Meyers'in malıdır' yazan yeni bir tane almalıyız," diye önerdim.

Şakacı bir şekilde dudak büktü. "Ama o zaman Sebastian ne yapar?"

Kalçalarını kasıklarına doğru eğip döndürürken tısladım, aynı anda bu kışkırtıcı ifade de içime işledi.

Ellerim onu sakinleştirmek için kalçalarını kavradı, ancak bunun yerine onu imkansız bir şekilde daha yakına çektiklerini gördüm. "Uslu dur."

"Hayır," diye karşı çıktı, kollarımdan Sebastian'a doğru döndü, Sebastian da onu yakaladı ve Jace Galantine'le ısırtıcı sözler söylemeye devam etti.

Sebastian'ın alışılmadık bir şekilde ondan hoşlanmamasına neden olacak kadar yakından tanıdıklarını bilmiyordum ama çenesinin duruşu ve

Diğer eli Linnea'ya gevşekçe sarılmıştı ve havayı yararak düşmanlığını gösteriyordu.

Dinlemek için tekrar yaklaştığımda Jace, "O yaralı," dedi. "Hem Tate hem de ben son birkaç gündür kendinde olmadığını fark ettik ve Edgecumbe senin ziyarete geldiğinden bahsetti. Onunla yüzleştüğimde bana istemediğin bazı şeyler söylediğini anlattı."

Seb alay etti. "Seni temin ederim, onları kastetmiştim. Savannah kendisini rahatsız eden şeyleri unutturma konusunda çok yetenekli."

"Kavga ettiğiniz için şu anda rahatsız."

"Savannah'yla olan ilişkimin ya da ilişkisizliğimin seninle ne ilgisi var?" Sebastian sordu ve ben onun kibirli tavrıyla bir an için gurur duydum.

Bunu benden öğrenmiş olması muhtemel görünüyordu.

Jace omuz silkti ama bu sert bir ifadeydi ve ellerini ceplerine soktu. "Bana karşı hep iyi oldu."

Seb'in kahkahası acıydı. "Elbette öyle. Neden Savvy'yle olan kendi ilişkin hakkında endişelenmiyorsun? Gördüğün gibi elim kolum dolu."

Linnea'nın onun kollarında olduğu ve az önce onun üzerinde hak iddia eden kişinin ben olduğum gerçeği dışında, iyi niyetli bir karşılıktı.

Jace'in mısırla beslenmiş yakışıklı yüzünde zalimce bir ifade belirdi. "Başka erkeklerin kadınlarına karşı bir şeyler hissediyor gibisin."

"Ve sen de tehlikeli yaşamayı seviyorsun," diye araya girdi Linnea, Sebastian'ın elinden kurtulup diğer adama lafı yapıştırmak için. "Eğer sorun çıkarmayı bitirdiysen, bence en iyisi gitmen. Ya bunu bir centilmen gibi, sessizce ve zarafetle yaparsın ya da Sinclair'den sana eşlik etmesi için bir fedai göndermesini isteyebilirim. Hangisini tercih edersiniz?"

Linnea'nın öfkesine şaşırmış görünüyordu ve doğrusu ben de şaşırmıştım. Linnea'nın omurgalı biri olduğu başından beri belliydi ama sadakatının şiddeti bu şehirde alışılmadık bir şeydi.

Özellikle de annesinin kim olduğu düşünüldüğünde.

Hayatı boyunca beş kocası olmuş bir kadın.

Tanrım, o sadece en iyisini hak ediyordu ve burada LAX'i dolduracak kadar bagajı olan iki adam tarafından destekleniyordu.

Jace dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı, Savannah'nın yapmaya eğilimli olduğu bir şeydi bu ve onun kesinlikle onun oyuncaklarından biri olduğunu fark ettim.

Seb'in ondan hoşlanmamasına şaşmamalı.

Şerefine, başını salladı ve başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü, kalabalığın arasında kayboldu ve sonra bölümü tamamen terk etmeden önce tekrar ortaya çıktı.

Hepimiz dans pistinde dar bir üçgen oluşturacak şekilde hareketsiz dururken Linnea "İyi ki kurtulduk," dedi. "Bence biraz Napolyon Kompleksi vardı, sizce de öyle değil mi?"

Çok küçük bir şeyi işaret etmek için işaret parmağını ve başparmağını kaldırdı.

Seb ve ben bir an için ona baktık ve sonra kahkahayı patlatmadan önce inanmaz bir bakış paylaştık. Sanki kahkaha aramızdaki yapmacıklık barajını yıkmış gibi, Seb ve ben Linnea'yı aramıza sıkıştırmak için öne atıldık ve üç beden arasında doğal bir ritim tutturduk. Birlikte dans etmek aptalcaydı ama inatla bunu düşünmeyi reddettim ve bu insanların Sinclair'ler ve Seb tarafından incelenmiş olmasından teselli buldum.

Seb bana gülümsedi, bir zamanlar aşık olduğum o geniş çocuksu sırtış, yıpranmış yüzünde daha da muhteşem bir hal almıştı. Linnea bir elini göğsüme koyarak açık gömleğimin içine soktu ve diğer elini başının üzerinden Seb'in boynuna doladı; sırtı Seb'in göğsüne, kalçaları da benimkine yaslandı.

Etrafımdaki bazı yüzleri tanıyordum, davranışlarımdan dedikodunun yayılabileceğini ve yayılacağını bilecek kadar.

Ama nasıl karşı
koyabilirdim ki? O ve kız.

Birlikte.

Ve ikisi de ulaşabileceğim mesafede.

Sanki ruh halimdeki değişikliği hissetmiş gibi, DJ herkesin etrafımızdaki dans pistine hücum etmesini sağlayan boğucu bir miks yaptı. İnsanlar birbirlerine sarılmış, kıvrılarak ve ter içinde, eller havada, kalçalar bir o yana bir bu yana savruluyordu.

İnsanlık dalgası bizi günaha sürükleyen karanlık akıntıda daha da ileriye götürdü.

Başımı eğip Sebastian'ın esmer elinin Linnea'nın göbeğinden yukarı, göğsünün alt kabarıklığına doğru hareket edişini, başparmağının kıvrımı okşayışını izledim. Ona dokunuşunu izlerken Sebastian'ın sıcak bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Cinsel bir oyundan asla çekinmeyen biri olarak, onun attığı eldiveni aldım ve kalçasını kendime doğru çektim, elbisesinin arkasındaki yırtık bana çıplak tenine erişim sağladı.

Linnea aramızda salınırken gözleri neredeyse uykulu gibiydi, yanakları kızarmış, dudakları vahşice öpülmüş gibi şişmişti.

İşareti aldım ve ayrılmış ağzını kendi ağzımla kapmak için öne doğru sallandım. Dilime karşı inledi ve gömleğindeki eliyle beni kendine doğru çekti.

Sebastian'ın boğazını avuçladığını ve başparmağıyla öpmem için çenesini yukarı kaldırdığını fark ettiğimde inledim.

"İşte bu," diye mırıldandı, sesi tiz bas sesinden daha alçaktı, böylece İtalyancaya batırılmış kelimeleri sadece biz duyabiliyorduk. "Bırak Adam yetenekli ağzıyla seninle ilgilensin."

Linnea keskin bir nefes çekti ve bize karşı durgunlaştı, eriyerek yumuşadı.

Onu kollarıma almak ve dans pistinde içine girmek istedim. Onu Sebastian'ın sikiyle ve kendiminkiyle bu seksi ritme ayarlanmış bir metronom gibi ileri geri becermek.

"Gün ışığı ve günah gibi tadın var amına koyayım," dedim kendimi ağzından çektikten sonra, dudaklarımı boynundan aşağı, Sebastian'ın elinin boğazını tuttuğu yere kadar takip ederek.

Dişlerimi parmak eklemlerinin etrafına geçirdim ve tutuşunun kasılmasını izledim.

Geriye dönüp ikisine de baktım, nefes nefese kalmışlardı, gözleri tahrikten kararmıştı ve *uzun* zamandır ilk kez düşündüm - *sonuçlarına lanet olsun*.

"Beş dakika içinde benimle banyoda buluş," diye talep ettim, kendi sesim çakıl taşlarıyla doluydu.

Linnea doğruldu ve benimle alay edercesine kaşlarını kaldırdı.

"Beş dakika sonra koridorun sonunda sağda, Sinclair'in ofisinde buluşalım," diye düzeltti. "Giselle daha önce ödünç alabileceğimi söylemişti. Erkekler tuvaleti iğrenç."

Sonra dalgalı yelesini bir omzunun üzerinden attı ve dans pistinden çıkışa doğru süzüldü.

Sebastian ve ben, o gözden kaybolana kadar büyülenmiş bir halde onu izledik.

Onun ardından bize sadece çatırdayan bir gerilim ve yakın bir tehlike hissi kalmıştı, sanki bir şimşek fırtınasında yüksek bir uçurumun kenarında durmuş bir elektrik çatalının inmesini bekliyormuşuz gibi.

İtiraf etmek beni neredeyse utandırıyor, *dehşet* vericiydi.

Çünkü yıllardır hiçbir şey istemediğim halde gerçek, beynimi eriten, ruhumu parçalayan bir arzu yaşıyordum.

Vücudu nasıl etkilediğini, her atomu nasıl vızıldattığını, her düşüncenin parazit gibi yanıp söndüğünü unutmuştum, bu yüzden doğru düzgün düşünemiyordum.

"*Adamo*," dedi Sebastian boğuk bir İtalyanca ile.

Bu yeniydi, İtalyanların bana hitap etme şekli ve onun ana dilinde hem pis hem de güzel şeyler mırıldanmasına karşı her zaman olduğu gibi bir zaafım olduğunu fark ettim.

Sebastian'ın *Adamo*'su eskiden olduğumdan ve hatta şimdi olduğumdan çok daha farklı bir adamdı.

O, olmak için yanıp tutuştuğum kişiydi.

"Bu gece içiyordum," dedim, biraz odun gibi. Çünkü bu bir bahaneydi.

Utanc verici, aptalca bir bahaneydi.

Kelimelerin Seb'e bir darbe gibi çarpmasını izledim. Hafifçe öne arkaya sallanarak, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak ve omuzlarını hafifçe kaldırarak gergin, savunmacı bir hat çizdi.

"*Bene*," dedi. "Tamam."

Beni bağıslıyor. Beni her zaman suçluluktan kurtarıyor. "Gelecek misin?" diye sordu, bana bakmadan.

Bana bak, diye bağırarak istedim, diğer herkes lanetlensin. *Beni bütünüyle yut ki tüketilmekten başka çarem kalmasın.*

"Geleceğim," dedim sessizce, neredeyse müziğin sesini bastırarak.

Dans ederlerken biri Sebastian'a çarptı ve Linnea'yı odadan çıkarken takip etmeden önce bana bakmadan bir kez başını salladı.

Bir anlığına, sadece bir saniyeliğine, pragmatizmin soğuk ağırlığını omuzlarımda hissettim. Babam gibi kokuyordu, bana annemin yanı başımda öldüğü ve George'un canına kıydığını öğrendiğim dakikaları hatırlattı.

Eğer bunu yaparsan, diye düşündüm, *kesinlikle boku yedin.*

Yorgun ağzımı ovmak için elimi kaldırdım ve parmaklarımda Linnea ve Sebastian'ın kokusunu yakaladım, baharat pazarı ve okyanus salamurası birbirine çok lezzetli bir şekilde karışmıştı.

Kendi hareketimi algılayamadan ileri doğru yürümeye başladım.

Lanet olsun, diye düşündüm, *doğru düzgün sikilmeyeli çok uzun zaman olmuştu.*

SEBASTIAN

T VIP bölümünden Sinclair'in ofisine doğru ilerlerken İtalyan deri mokasenlerimin tabanları şaşırtıcı derecede sessiz salonda yankılandı. Yalnız yürüyüş için uygun bir müzikti, içi boş bir çınlama Kalbimin atışı gibi.

Alnımda boncuk boncuk biriken soğuk teri elimin tersiyle sildim ve ofise girmeden önce derin bir nefes almak için kendimi zorlamak zorunda kaldım çünkü beklentiden neredeyse midem bulanıyordu.

Rüyalarım ve uyanık olduğum saatlere musallat olan bu iki insana dokunabilecek ve tadına bakabilecek olmak neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Kapı tokmağına uzanırken ellerim titredi ve sinirlerimden kurtulsam bile kolu çevirip içeri iterken kendimi güçsüz hissettim.

Linnea'yı beklerken bulmayı umuyordum ama erkeksi ofis boştu.

Odanın derinliklerine doğru yürürken içimi bir tedirginlik kapladı ve mekânın arka duvarına hâkim olan büyük antika Fransız masasının önünde durdum. Sadece kırmızı cam masa lambası ve loş bir avizeyle aydınlatılan eski Avrupa mobilyaları ve koyu, sıcak renklerde müstehcen fantezilere zemin hazırlayan bir şeyler vardı. Bir köşede bir tür striptiz için yalvaran ipek bir mahremiyet perdesi, Linnea'nın bileklerinden bağlı çok güzel görüneceği deri bir sedir ve

Ayak bileklerim, derin kadife koltuk, iki sevgilinin ağırlığının bedenime baskı yapmasıyla içine gömülmeyi hayal edebiliyordum.

Isınmış avuçlarımı serin masanın üzerine koydum, bacaklarımı hafifçe açarken bile onlara doğru eğildim, Adam'ın bana tekrar dokunabilmesi için pozisyon almamı emrettiğini hayal etmek için gözlerimi kapattım.

Belki de Linnea'yı kalçalarımınla masa arasındaki küçük boşluğa diz çöktürürdü, böylece onun parmaklarında açılmanın nasıl bir şey olduğunu bana hatırlatırken ağzının içine girebilirdim.

Cazzo.

Bir erkekle herhangi bir şekilde birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bir şey -herhangi bir şey- yapma düşüncesiyle kendimi neredeyse yeniden bakire gibi hissediyordum.

-Adam'la.

Karanlık düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi kapı açıldı ve kısa bir duraksamadan sonra arkamdan kapandı.

Arkamı dönmedim.

Sanki bir hayalet omurgamı ele geçirmiş gibi sırtımdan aşağıya doğru küçük bir ürperti yayıldı.

On yıl önce Adam'ın kölesi olarak geçirdiğim pek çok gecenin hayaleti.

Aramızdaki mesafeden, geçen zamandan ve kalan beceriksizlikten o kadar bıkmıştım ki. Her şeyin bir anlığına da olsa basitleşmesini arzuluyordum.

Bir zamanlar yaptığım gibi, dizlerimin bağı çözülene ve aklım başımdan gidene kadar beni zevkten uçuracak bir sevgilinin güçlü ve emin kollarına teslim olmayı arzuluyordum.

Bu yüzden ensemdeki ve kollarımdaki tüyler endişeyle diken diken olsa da avcıdan uzak durdum. Pozisyonum, cinsel bir teklif yerine yorgunluk olarak yorumlayabileceği kadar inceydi, ama dans pistinde paylaştığımız yakınlıktan sonra ve Adam'ın bu gece yaptığı her türlü ihlali alkole bağlayacağını zaten itiraf ettiği gerçeğinden sonra, daha fazlası için umutlarım vardı.

Kapının kilidinin kapanma sesi, ağır sessizlikte bir silah sesi kadar gürültülüydü.

Hiç ses çıkarmadı ama ben onun o kadar farkındaydım ki yavaş ve ölçülü adımlarla bana doğru geldiğini hissedebiliyordum. Bakışlarının vücuduma dokunuşu fiziksel bir okşamaydı ve sanki yeniden on sekiz yaşındaymışım gibi, sikim pantolonumun içinde demir bir çubuk gibiydi.

İncelenmek ve ölçülmek iyi hissettiriyordu. Sınavı geçmeyi bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum.

"Linnea bana ne güzel bir hediye bırakmış," dedi Adam sonunda, kalp atışlarımı hızlandırmayı asla başaramayan o demir gibi soğuk sesiyle.

Boğazımdan sorgulayıcı bir ses çıkardım ama konuşmadım. Ne kadar aptalca olursa olsun, bunun aramızdaki büyüğü bozacağını düşündüm.

Birden, eli omuzlarımın arasındaydı, beni masanın üzerine daha derin bir şekilde eğilmeye itecek kadar sert bir şekilde bastırdı, sonuç olarak kığım ona doğru eğildi.

"Linnea'nın alıkonulduğuna dair bir mesaj aldım ama bu ofiste benim için güzel bir şey bırakmış," diye açıkladı Adam, eli omurgamdan aşağıya, sırtımın alt kısmına ve kalçama doğru yavaşça hareket ederken. Beni sabitlemek için parmaklarını yan tarafıma kenetlediğinde keskin bir nefes aldım, bir ayağı da açılmış ayaklarımın arasına tekme atarak onları daha da açmaya zorladı.

Hiç düşünmeden itaat ettim, kalçalarım bu zorlamayla hafifçe yanıyordu.

"Ve çok güzelsin, Sebastian." Sesi, sanki insanlığını kilitli kapının diğer tarafında bırakmış gibi alçak, gırtlaktan gelen bir gürültüydü. "Böyle bir hediyeyle ne yapmalıyım?"

Bir yanımda boyun eğmeye, özellikle de bir erkeğe boyun eğmeye alışık olmasa da, çaresizlikle *aç*, diye düşündüm.

Adem'den beri hiç olmamıştı. Hâlâ erkekleri çekici bulmama ve sadece elimde, ağzımda, kığımın geren başka bir yarakla yaşadığım o yoğun, erkeksi seksin özlemini çekmeme rağmen, ondan başka bir erkekle birlikte olma fikri bile soğuk terler dökmeme neden oluyordu.

Bunlar Adam'la geçirdiğim zamanın kutsal anılarıydı, tıpkı benim de yıllarca uzak durduğum üçlü seks ve çok eşlilik gibi.

Bazı şeyler yeniden yaratılamayacak kadar kutsaldı, uygun aksesuarlar ve kutsal emanetler olmadan yapılan dini törenler gibi.

Ve şimdi burada, bir mabet gibi hissettiren bir ofiste, şimdiye kadar taptığım tek erkekle birlikteydim.

Nabzım hızla atıyor, kulaklarımda yankılanıyordu.

"Sanırım açacağım, değil mi?" Adam böyle durumlarda her zaman yapabildiği gibi düşüncelerimi okuyarak düşüncelere daldı.

Elleri önümden dolanıp göğsümden aşağıya doğru inerken neredeyse şiddetle titredim, hatların haritasını çıkarıp

Sanki bana da dokunan birçok kadından herhangi biriyle arasındaki farkı hissetmemi istermiş gibi ağır vuruşlarla kaslarını okşuyordu.

Sevişme sahipleniciydi ve aşağılayıcı olmaktan biraz uzaktı, mülkünü yeniden tanımanın bir yoluydu.

"Doldurmuşsun." Sesi hâlâ soğuktu ama pürüzlüydü. "Her santimin sert ve yontulmuş. Pazularının kıvrımlarını hissetmeyi ne kadar sevebileceğimi biliyor muydun-" Elleri kaslardan bahsederken onları buldu

-"Karın kaslarınızın sert girintilerinin üzerindeki göğüs kaslarınızın kabarıklığı ve kasıklarınıza doğru daralan oblik kaslarınızın oku."

Elleri bu oku takip ederken tısladım ve gövdemden yukarı çıkmadan önce pantolonumdaki gergin çıkıntıyı nazikçe okşadı.

Bana daha yeni dokunmuştu ki, sikimden sızan döller pantolonumun yakasını lekelemeye başlamıştı bile. Sanki bir maraton koşmuşum gibi nefes alıyordum ama henüz hareket bile etmemiştim.

Adam yavaşça, acı çekerek gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı, bir yandan da benimle neredeyse sohbet eder gibi konuşuyordu.

"Sana dokunmayalı çok uzun zaman oldu," diye düşündü. "İlk olarak ne yapacağımı neredeyse şaşırmış durumdayım. Tüm bu zeytin bronzluğundaki teni gözlerimin önüne serme düşüncesi ağzımı sulandırıyor. Belki de Sinclair'in konyağından biraz ödünç alırım ve seni tatma oyunu oynarım."

Olumlu bir şekilde inledim, bu da onun uğursuz bir sesle kıkırdamasına neden oldu.

"Pekâlâ," diye kabul etti, açık gömleğimi omuzlarımdan indirip bileklerime kadar sıyırırken, avuçlarım masanın üzerinde olduğu için tamamen çıkaramıyordu. "Beni bu konuda şımartırsan sana o kadar çok zevk veririm ki, elin ayağın birbirine dolanır."

Merda, onun pis ağzının ne kadar kışkırtıcı olabileceğini unutmuşum.

"Arkanı dön, ellerini masanın üzerinde tut ve kalçalarını masanın kenarına yasla. İşte, ne manzara ama," diye övdü, ellerini açıkta kalan gövdem üzerinde gezdirdi, koyu renk meme uçlarını cımbızladı, karın kaslarımın dalgalanan genişliğini hafifçe kaşdı ve sonra hazine izimi hafifçe çekiştirerek sikimin precum kusmasını sağladı.

"Çok güzel değil mi Linnea?" diye sordu alçak sesle, koyu bir öksürükle.

Aşırı ısınmış beynimin kiminle konuştuğunu anlaması ve ardından odayı arayıp onu bulması bir anımı aldı.

Özel paravanın yanındaki kadife koltuğa oturmuştu ve odaya ilk girdiğimde paravanın arkasına saklanmış olması gerektiğini fark ettim. Bacak bacak üstüne atmış, bir dirseğini **koltuğun** koluna dayamış, bir bardak likör içiyordu.

Parmaklarının arasından sarkarken, ağırlaşmış gözleri ve ayrılmış dudaklarıyla bizi izliyordu.

"Çok," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Tapılmaya değer bir idol gibi görünüyor."

"Öyle değil mi," diye onayladı Adam, hafifçe geri çekilerek beni ürpermeme neden olacak şekilde inceledi.

Ben bir oyuncuydum, teşhirciyi oynamak istemem az da olsa mantıklıydı. Yine de, taptığım ama ilişkilerimiz konusunda nasıl etiketleyeceğimi bilmediğim iki insan tarafından böyle sergilenmek içimde bir şeyleri kıpırdatıyordu.

Bu yeni bir sınırdı.

Ve beynimin eski, arkaik bir parçası, Linnea'nın başka bir erkek tarafından nasıl tamamen çözüldüğüme tanık olmasından utanıyordu. Kendimi şımartmayalı çok uzun zaman olmuştu ve eski İtalyan önyargıları derimin altında alevlendi.

Bir hareket dikkatimi Linnea'ya çekti; yavaşça kanepeden kalkıp bana doğru geldi ve her adımında beni hipnotize eden yavaş bir sarkaç gibi kalçalarını salladı.

Adam'ın yanında, önümde durdu, gözleri vücudumda derinlemesine ve durgun bir şekilde gezinirken bardaktan bir yudum aldı.

"Bence," dedi usulca, gözlerinde beni neredeyse telaşlandıran bir hınzırlık vardı, "aptalca öpülse daha da iyi görünürdü. Değil mi, Adam?"

Adam mırıldandı, bir elini sakallı çenesine sürterek beni düşündü, başı bir galeride sanat eseri inceler gibi eğikti.

"Evet, sanırım haklısın. Bu şerefe nail olmak ister misin?"

"Hayır." Bu kelime aramızda kıvılcım yarattı. "Onu öptüğünde ne olacağını görmeni istiyorum. Seni arzulamaktan neredeyse *titriyor*, Adam. Acısına son ver."

Cazzo, diye düşündüm, arzudan neredeyse sersemlemişti.

Adam bir an bile tereddüt etmedi, dans pistinde Linnea'ya yaptığım gibi boğazımı avuçlamak için iki ayağımın arasına girdi ve çenemi öpücüğü için doğru açığa getirdi.

"Seni öpmek seni olduğu kadar beni de çözüyor," diye mırıldandı ayrık dudaklarımı kendi dudaklarıyla mühürlemeden bir saniye önce.

Ve kendimi ona kaptırdım.

Tadı turbalı İskoç viskisi ve zengin ama tanımlanamayan, saf Adam'a özgü bir şeydi.

Beni hareketsiz tutarken inledim, öpüşmenin derinliği ve hızı tamamen onun kontrolündeydi. İlk başta, dilini benimkinin üzerinde gezdirerek, dudaklarımı acı çektirircesine emerek ve ısırarak tahrip etti. Sonra, ağzımın her santimi ona karşı hassaslaştığında, benimle dalga geçti. Tüyler ürpertici fiskeler ve yalamalar, baştan çıkarıcı ısırıklar ve sıcak nefes.

"Adam," dedim ve bu ofise girdiğimizden beri söylediğim ilk kelimeydi.

Beni ayın gelgitleri kontrol ettiği gibi kontrol eden adam için bir dua, bir yakarış.

"Çok seksisin amına koyayım," diye hırladı Adam ağzıma karşı, tüm bedenini benimkine bastırırken. Adam'ın sıcaklığının beni iliklerime kadar kavurduğunu ve sikinin sert uzunluğunun benimkinin uzunluğu boyunca kaydığını hissedebiliyordum.

O kadar şiddetli ürperdim ki kendi dudağımı ısırđım.

Adam oluşan kan damlasını yaladı ve geri çekilmeden önce zevkle mırıldandı.

Nefes nefese kalmıştım ve masaya yaslanmıştım, ellerim hâlâ masanın üstündeydi, gömleğim bileklerime dolanmıştı. Sikim fermuarımın altında acı verici bir şekilde sıkışmıştı ama kendimi ayarlamaya cesaret edemedim.

Linnea gırtlaktan gelen bir sesle, "Bu şimdiye kadar tanık olduğum en güzel manzara olabilir," dedi.

Yanaklarından boynuna ve göğsüne doğru ağır bir kızarıklık yayıldı, ağır ağır nefes alırken göğüsleri kabardı, ince dantelin altında meme uçları sertleşti.

Onun görüntüsü ve övgüsü, karnımda zaten alev alev yanan cehennemin üzerine benzin dökmek gibiydi. Yanlışlıkla hissetmiş olabileceğim utanç kül oldu ve her ikisinin de beni bu kadar cazip bulmasından sadece gurur duydum.

Onlara gitmemek için mücadele ederken seğirdim.

"Gerçekten de muhteşem görünüyor, değil mi?"

Adam'ın sözleri ateşi daha da yükseltti.

"Pantolonunun içine boşalmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor," diye kayıtsızca devam etti, kumaşın üzerinden ereksiyonumu kavramak için öne uzandı ve çok fazla utangaç olan kaba bir okşama verdi.

Boğazımdan bir inilti koptu ve elini çektiğinde kalçalarım elini kovaladı.

"Sebastian," dedi sertçe. "Oyunumu oynamaya hazır mısınız?"

"*Si, per favore,*" dedim İtalyanca, sonra bunun yanlış dil olduğunu fark ettim. "Evet, lütfen."

Kaba bir şekilde başını salladı, sonra dikkatini Linnea'ya çevirdi, onu incelerken başparmağını alt dudağına sürttü. Linnea onun için hareketsiz durdu ama göğsündeki kızarıklık derinleşti.

Adam'ın güçlü incelemesi altında olmanın doğasında erotik bir şeyler vardı. Gözlerindeki hınzır zekâ, birini parçalara ayırabileceği tüm yolları anlatıyordu.

"Geçen gün plajda bana söylediklerinde ciddi miydin?" diye sordu Adam, sonunda bir adım atıp boynunun yan tarafını kavradı ve gözle görülür bir şekilde titreyen nabız noktasına bastırdı. "Dizlerinin üzerine çöküp ıslanana, açılana ve ağrıyana kadar kullanılmaktan nasıl hoşlandığını mı?"

Linnea'nın gözleri neredeyse kapanana kadar düştü ama "Evet... efendim" diye nefes aldı.

"Oh, aferin kızıma," diye övgüler yağdırdı, ağzını onunkine değdirmek için yaklaştı. "Sanırım Sebastian'la oynadığımız bu tür oyunları seveceksin."

"Ben de öyle," dedi hevesle.

Daha az tahrik olmuş olsaydım, bu coşkudan gülünç derecede etkilenebilir ve biraz da kendini beğenmiş olabilirdim.

"O zaman bizim için iyi bir kız ol ve dizlerinin üzerine çök," diye ikna etti, bardakları ondan aldı ve sonra bacaklarının arasındaki boşluğu işgal edene kadar boynundaki tutuştan onu öne doğru çekti.

Göz göze geldik, Adam'ın bana ne yaptıracağını düşünerek dudaklarını yalarken gözbebekleri tahrikten büyümüştü. Zarifçe, sinsice dizlerinin üzerine çöküşünü izledim, avuç içleri tam bir itaatkâr gibi uyluklarının üzerine yumuşakça yerleştirilmişti.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordum, kelimeler şokla ağzımdan çıkmıştı.

Adam, Linnea'nın arkasına geçip bacaklarını omurgasına bastırarak onu geriye çektiğinde yanağı kendi ereksiyonuna yaslanırken kıkırdaması hınzırcaydı. İçgüdüsel olarak, kumaşın üzerinden ona baktı.

"Linnea'mız ne istediğini biliyor," dedi Adam ve Linnea ağzını adamın sikinin başının etrafında açıp kumaşın üzerinden sertçe emerken o soğukkanlı sakinlik bir iniltiyle bozuldu.

"Ve istediği şey, Seb, sensin." Seb, Linnea'yı saçlarından tutarak çekti, Linnea'nın başı ona bakmak için geriye doğru eğildi. "Değil mi, güzelim?"

"Evet." Bu kelime kaynayan bir çaydanlıktan çıkan buharın tıslaması gibiydi.

"O zaman ona sahip ol," diye önerdi, yanağı şimdi sikime değene kadar onu öne doğru yönlendirmek için elini saçlarında kullandı. "Bana bir gösteri yaparsan bu gece buradan ayrılmadan önce ikinizin de boşalmasına izin verebilirim."

Adam'ın elleri saçlarındayken Linnea alt dudağını dişlerinin arasına aldı, kirpiklerinin arasından bana baktı ve kemerimi ve pantolonumu çözmeye başladı. Acele etmiyordu, neredeyse metodik bir şekilde yapıyordu.

Neden bu kadar seksiydi?

Alay etmenin onu ne kadar tahrik ettiğini anlayabiliyordum çünkü nefes nefese kalmıştı ama kalçalarımı ileri doğru ittiğimde bile sikime dokunmaktan kaçınıyordu.

Küçük sürtük.

Fermuarı dişleriyle aşağı çekerken gözleri parlayarak bana baktı.

Dişlerimin arasından hava emdim.

Saatlerdir diken üstündeydim ve dudaklarının çıplak tenime değdiği ilk anın beni mahvedeceğinden endişeleniyordum. Bu yüzden nefesimi tuttum ve parmak eklemlerim ağrıyana kadar masaüstünü kavradım, sonunda beni boxer külotumdaki boşluktan çıkardı, dokunuşu shaftımın etrafında narindi.

"Ne kadar ıslak olduğuna bak," dedi Adam

karanlık bir sesle. Öyleydim de.

Precum pamuğu ıslatmış ve kızarmış, kaygan horozumun başından müstehcen bir şekilde salya akmıştı.

Linnea beni kaldırırken mırıldandı ve kremalı bir kedi yavrusu gibi prekumu yaladı.

"*Oh cazzo!*" Zevk içimde patlarken vahşice yemin ettim ve daha fazlasını aramak için ileri doğru ittim.

"Kıpırdama." Adam'ın emri buzlu su gibiydi, başımı diline birkaç kez vurup sonra da sorunsuzca ağzının arkasına kaydırırken Linnea'nın ağzına sokmamak için ihtiyacım olan kontrolü bana verdi.

Titredim ve o dar, ıslak sıcağın içine daha fazla girebilmek için çenesine hafıfçe vurmamak için kendimi zor tuttum.

"Bu hiç işe yaramayacak," dedi Adam ama başarısız olacağını bildiğini gösteren bir kendini beğenmişlik vardı. "Al Sebastian. Şunu sabit tut yoksa Linnea bakımlarını durdurmak zorunda kalacak."

Linnea'nın içmekte olduğu alkol bardağını sıkılmış karnımın eğiminde dengelemek için öne doğru uzandı. Açı sadece yeterince

-Kıpırdamadan durursam düşmezdi. Aksi takdirde içki üzerime dökülecek ve muhtemelen acıtacaktı.

"İyi davranıp onu benim için orada tutabilir misin?" Adam sordu ve o anda, başparmağını kasıklarımın üstünden geçirip iç uyluğumun kıvrımından aşağı doğru kaydırıldığı şekilde bana dokunmasını sağlamak için her şeyi kabul edebilirdim.

Linnea'nın dili taşaklarıma dokunmak için uzandığında, boğazında dibe vurduğumda karnım sıkışıp bardağı tehlikeli bir şekilde sallasa da "Evet," dedim.

Adam, Linnea'nın arkasına çömelip göğüslerini avuçlayabilmek için, "Aletini emmeyi ne kadar çok seviyor, Sebastian," diye mırıldandı. "Meme uçları o kadar sert ki camı kesebilirler. Onları görmek ister misin?"

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım, Linnea sert bir emişle şaftımı çekti ve sonra dilini döndürerek başını tekrar yaladı.

Onun iyi bir oyuncu olduğunu biliyordum çünkü bana oyunculuk yaptığını söyler söylemez, oynadığı her şeyi, hatta zehirsiz diş macunu reklamını bile izlemiştim. Yine de ne kadar şov yapabildiğini bilmiyordum.

Dolu ağzı döllerimle boyanmıştı, pembeleşmiş ve parlıyordu, çünkü ağzı penisimin etrafında müstehcen bir şekilde açılmış ve beni yutmuştu. Yanakları çukurlaşmıştı, gözleri çabayla sulanıyordu, yarağımla dolarken bana baktı ve dürüst olmak gerekirse, o anda ölebileceğimi düşündüm. Ya da çoktan ölmüştüm ve bu imkânsız sahne benim için günahkârların cennet versiyonuydu.

Adam, Linnea'nın elbisesinin dantel kuplarını aşağı çekerken, "Sadece bizim için hareketsiz kalmakta çok iyi olduğun için," diye izin verdi, böylece toplanmış kumaş onun ağır göğüslerini destekledi.

Dio mio, şimdiye kadar hiç büyük göğüslü bir adam olmamıştım, Linnea'nın göğüslerini gördüm, vücudunun bronzluğuna karşı soluk ve sade, meme uçları bir deniz kabuğunun iç kısmının soluk pembesi.

Ağzım sulandı.

Adam, Linnea'nın boynu ve omzu boyunca ısırıklar ve emici öpücükler bastırırken, onun sert meme uçlarını kopardı ve her bir göğsün ağırlığını test etti.

Linnea bir, iki, üç kez yutup çekilmeden önce boğazına kaçan sikimin etrafında inledi.

"Tanrım," diye İngilizce küfrettim. "Hiç durmayacağın anlamına gelse ruhumu satardım."

Linnea bir eliyle pompalarken sikime karşı güldü. Konuştuğunda, sikimi boğazının derinliklerine kadar soktuğum için sesi sertleşmişti.

"Bence onu satman gereken kişi Adam," diye alay etti.

Bakışlarım, yanan yeşil gözleriyle beni izleyen Adam'a kaydı. "Sanırım ruhunun bedeli, nefis bir sevişmeden daha fazlasını hak ediyor.

Oral seks," diye tahmin etti bir süre sonra. "Ama neden bununla başlamıyoruz? Linnea, güzel göğüslerinin her yerine boşalmasına izin verelim mi?"

Linnea ve ben aynı anda "Evet," diye inledik.

"Sadece ben izin verdiğimde," diye uyardı beni Linnea'ya hitap etmeden önce. "Onu alabildiğin kadar derine ve sert al, ikinizin de mahvolduğunu görmek istiyorum."

Linnea'nın o anda görüldüğü kadar kafa vermeyi seven bir kadına daha önce hiç tanık olmamıştım. Kendini bu işe verdi, ağzını sikime dayadı ve boğaz kaslarını başının etrafında çalıştırdı. Şaftı yalarken inliyor ve nefes nefese kalıyor, elini şaftımda bıraktığı salya karmaşasında döndürüyordu.

Gelmeye o kadar yakındım ki, bırakmazsam öleceğimi düşündüm ama Adam bana hâlâ izin vermemişti.

Çok meşguldü, bulanık gözlerle Linnea'yla ilgilendiğini fark ettim.

Kalçaları topuklarından kalkmış, elbisesi beline dolanmıştı ve Adam'ın bilekleri onun altında kaybolmuştu. Linnea'nın aletimi gırtlığından aşağı sallarken sessiz kaldığı bir anda, oynanan bir amcığın belli belirsiz ıslak tokadını duydum.

Adam onu parmaklarıyla becerirken "Evet," dedi. "Seni ağzına almaktan sıırıslıklam olmuş durumda. Ve çok sıkı." Kontrol için savaşıırken çenesinde bir kas kasıldı.

"Ben onun ağzını sikerken sen de onu sikmelisin," diye önerdim, neredeyse gevezelik ediyordum çünkü ayaklarımın dibindeki manzara işlenemeyecek kadar erotikti.

Adam'ın kahkahası sert bir havlamaydı. "Bu benimle ilgili değil. Sen Linnea'nın muhteşem ağzını kullanmaya ve ben söyleyene kadar boşalmamaya odaklan."

Adam hünerli ve harika olduğunu bildiğim parmaklarıyla bir şeyler yaparken Linnea bir çığlık attı.

Gözleri sikimi emdiği için ıslaktı ve akıyordu, rimel göz kapaklarının altında birikmiş, morumsu gözlerini dumanlı hale getirmişti.

"Çok güzelsin," dedim ona, yavaşça ağzına geri iterken uzanıp yanağını tutma isteğine boyun eğerek. "Özellikle de sikimle doluyken."

İnleyerek onayladı ve sanki dilinin üzerindeki ağırlığının tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı.

Hafifçe öne doğru eğildim ve bardak devrildi, soğuk sıvı kapağın üzerinden karın kaslarıma sıçradı ve kalçalarımın altına indi.

Adam, "Dökülenleri temizle," dedi Linnea'ya, o da hemen fazlalıkları yaladı ve taşaklarımı da soğumuş ağzına aldı.

Topraklanmak için parmaklarımı masanın kenarına geçirdim ve odaklanmak için gözlerimi kapattım.

Bardak karnımdan çekilince gözlerimi açtım ve Adam'ın Linnea'ya bir yudum verdiğini, onun da hemen sikimi tekrar ağzına aldığını gördüm.

Bu kadar hassas bir tende içkinin acısına hazırlıklı olarak tısladım ama bu alkol değildi.

Efervesan bir şey sikimi gıcıklayıp soğuturken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"*Che cavolo?*" Linnea'nın dilinin sıcaklığıyla soğuk, fokurdayan sıvının zıtlığı karşısında duyularımın karışımıyla kamburlaşarak nefes nefese kaldım.

"Linnea içki içmez," diye açıkladı Adam muzip bir sırıtışla. "Sadece köpüklü su içiyor. İyi hissettiriyor mu?"

"*Merda*, evet," diye onayladım, sonunda sıvıyı ve beni boğazından aşağı yutarken başımı arkaya attım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Adam küstahça. "İkiniz de çok iyiydiniz. Sebastian, hazır olduğunda gelebilirsin."

"Tanrıya şükür," diye homurdandım, Linnea hızını artırdı, tüm zaman ve mekân duygusunu kaybedene kadar uzunluğumun etrafında tekrar tekrar ıslak bir şekilde emdi ve şapırdadı.

Onlar dışında her şeyi.

Adam, benim ayım ve Linnea, güneş, ikisi de ayaklarımın dibinde, bana cömertçe davranıyorlardı. İkisi de o an için tamamen *bana* odaklanmıştı.

Orgazm neredeyse acı verici bir şekilde ilerledi, her bir atomu topladı ve sonra çekirdeğimde patladı. Linnea çekilmeden önce sikim bir kez Linnea'nın ağzını acımasızca tekmeledi. Adam öne doğru uzanarak onun elini kısmen kendi eliyle kapattı ve birlikte beni onun göğüslerine doğru boşalttı. Gözlerimi açık tutmak için kendimi zorladım, böylece Linnea'nın çarpıcı

Beni böyle çalıştırdıklarını görünce, sedefli dlmn ipleri Linnea'yı benimle kaplanana kadar boyadı.

Boşalmış olsa bile, aletim cesurca seğirerek goblene eklemek için daha fazla dl salmaya çalıştı.

Linnea öne doğru eğilerek kafamdaki son damlaları da emdi ve sonra ona şefkatli, kapalı ağızlı bir öpücük verdi.

Sonra, ikimizi de şok ederek, hala sert olan sikimi Adam'a doğru kaldırdı, Adam ne eğilip beni de pene kadar kaşlarını kaldırdı, kirli sakalının aşınması beni ürpertti. Onunla işi bitmeyen Linnea, tükürükle ıslanmış bir elini Adam'ın gömleğine sokarak onu öne doğru çekti ve ağzını Adam'ın ağzının üzerinde sabitleyerek dlmn kalıntılarını onunla paylaştı. Ayrılmış dudaklarının arasından dillerinin parıltısını izledim, Adam'ın homurdanan iniltisini dinledim ve ciddi ciddi ölüp cennete gidip gitmediğimi merak ettim.

Hiçbir şey bunun yerini tutamaz diye düşündüm.

Her zaman Savannah ve Adam'la yatak odasında yaşadığım erotizm ve bütünlüğün sadece onlar için kutsal olup olmadığını merak etmiştim ama bu farklı olduğunu kanıtladı.

Ben her iki cinsiyetle de seksten eşit derecede zevk alan biseksüel bir adamdım. Beynimin ve vücudumun farklı kısımlarını aydınlatıyorlardı, böylece zevk... bütün hissettiriyordu.

Ama bundan daha fazlasıydı.

Linnea, Savvy'nin hiç zevk alıp almadığını net olarak hatırlayamadığım bir şekilde bundan zevk almıştı.

Bizden zevk almıştı, sadece onun için değil, birlikte.

Ve bunun yeni bir şey olabileceğini düşündüm.

Yeni ve bağımlılık yapıcı.

Ama aralarında benim için bir boşluk yoktu, gerçekten yoktu.

Onlarla bir kulüpte dans edemiyordum, onlarla şehirde akşam yemeklerine gidemiyordum ya da onlarla ödül törenlerine ve galalara katılamıyordum. Ben artı ikiydim, Hollywood'un insanları abone yapmak için özenle inşa ettiği dünyaya uymayan ve anlam ifade etmeyen bir eklentiydim.

İyileşme bahanesiyle gözlerimi kapattım ve gerçekte hiçbir temeli olmayan hayallere kapılmayı bırakıp bırakamayacağımı merak ettim.

LINNEA

"W Burada işimiz bitmedi." Adam'ın sesi boğazımda bir tasma gibiydi, sert elindeki tasma da beni Sebastian'a bağlıyordu.

Kendimi onun ellerine bırakmak, oyunumuzun senaryosunu nasıl yazdığını izlemek son derece erotikti. Onlarla birlikte olmanın kışkırtıcı olacağını biliyordum ama gerçekliğinin sıcaklığına hazırlıklı değildim.

Adam bizi yönetirken Sebastian'a sakso çekmek resmen hayatımda yaptığım en ateşli şeydi.

Ve henüz bitmemişti.

Onları Sinclair'ın ofisine çekmek ve Seb'den saklanmak büyük bir riskti. Adam'a mesaj göndermek için.

Linnea: Sebastian yalnız olduğunu ve seni ofiste beklediğini düşünüyor. Eğer yeterince cesursan şimdi istediğini almanın tam zamanı. Göster bana, Adam. Merak ediyorum.

Yine de karşılığını çok güzel almıştı.

Onları bir arada görmek, nihayet tekrar bir araya geldiklerinde bedeni aşan ve ruhlarından parlayan gerginlik, neşe. Buna tanık olmak çok derin bir duyguydu. Eski aşk ve savaş yaraları şehvet ve yeni filizlenen bir dostlukla yatıştırılmıştı.

Bunu kolaylaştırmaya yardım ettiğimi bilmek bir ödüldü.

Adam, "Bence Linnea çabaları için bir ödölü hak ediyor," dedi ve bu sözlerin benim düşüncelerimle aynı çizgide ama sapkınca olmasına neredeyse gülecektim.

Sebastian, göğüslerimi döllerile ıslatan acımasız orgazmla doymuş olması gerektiği halde aç gözlerle bize bakıyordu.

"Onu temizlememe yardım et," dedi Adam, kelime alçak ve viski kadar yumuşak ve aynı derecede baş döndürücüydü.

Sebastian hemen dizlerinin üzerine çöktü ve beni neredeyse kucağına çekerek döllerini tenimden yalamaya başladı. Bunun samimiyeti karşısında ürperdim, bir elimle saçlarını tutarak onu sıkıca kavradım ve hassas meme uçlarımı yalamaya başladım.

"Açgözlü olma," diye uyardı Adam, yaklaşıp Sebastian'ın yanında kendi topuklarının üzerine oturduktan sonra beni her ikisinin de kalçalarının arasına oturtmak için kolayca manevra yaptı. "Senin tadını sevdiğimi biliyorsun."

İkimiz de Adam'ın göğsümün iç kıvrımında bir tohum yolu izlemesini ve ardından Seb'i boynunun yanından tutup bir öpücük için kendine çekmesini izledik. Onlar da benim Adam'la yaptığım gibi döllerini paylaştılar. Biri esmer, diğeri açık tenli, ikisi de uzun boylu, yapılı adamlar birbirlerinin ağzından doyumsuzca yiyorlardı.

Hiçbir şey bu kadar heyecan verici olmamıştı.

Sonunda ayrıldıklarında dudak büktüm. "Benim yüzümden durma."

Sebastian yüzünde mutlu, neredeyse aptal bir sırıtişla güldü, ama Adam meme ucumu emmek için eğilmeden önce sahte bir hoşgörüyle bana başını sallamakla yetindi.

Sebastian da aynı şeyi yapmak için diğesine eğildiğinde "Ah," diye soludum.

Başları göğüslerimdeydi, zeki dillerinin çalışması bacaklarımın arasındaki nabız atışını neredeyse sınırın ötesine taşımaya yetiyordu. Her zaman hassas göğüs uçlarım olmuştu ama bu zevkin keskinliği beni şok etmişti.

Yine de çoğu kadın Sebastian Lombardi ve Adam Meyers'in göğüsleriyle böylesine saygılı bir şekilde oynamasıyla orgazm olurdu.

Ama mesele bu değildi.

Şöhretleri, kişilikleri ya da geçmişleri.

Biz sadece en ilkel şekilde bağ kuran üç kişiydik ve bunun ötesinde hiçbir düşüncenin bize tecavüz etmesine izin vermedim çünkü bize karşı çok fazla hareket vardı.

Şimdilik bu yeni, tuhaf ve güzel *biz* olabilirdik.

Adam yavaşça bir elini göğsüme koydu ve beni geriye doğru itti, karın kaslarım inişi kontrol ediyordu, ta ki omuzlarım ve sırtım yere değene kadar. Kalçalarım uyluklarının üzerinde yükselmişti ama Adam ve Sebastian sessiz bir şekilde birlikte çalışarak ellerini kıkımın altından kaldırdılar, böylece ağızlarının hizasına gelmiştim.

Sonra beni ileri geri hareket ettirdiler.

Önce Adam, çünkü sorumluluk ondaydı ve önden gitti. Burnunu kalçamın kıvrımına bastırdı ve derin bir nefes aldı, uyarılmamın kokusuyla inledi. O kadar utanmaz, o kadar çökmüş ve samimiydi ki tüylerim ürperdi ve amımdan daha fazla ıslak damladı. Sızıntıyı merkezime kadar takip etmek için başını eğdiğinde gözleri kararmıştı.

"Lanet olası ambrosial," diye homurdandı beni ciddi bir şekilde yemeden önce kıvrımlarıma karşı.

Klitorisimi emip girdap gibi döndürürken ağzına karşı çırpındım ama Sebastian beni sabit tutmaya yardım etti, sıcak bakışları fazladan bir dil gibi amımın üzerindeydi.

"Benim sıram," dedi ama bu yalvaran bir ses tonuyla dile getirilmiş bir soruydu. Adam kendini geri çekti, dolgun ağzı benimle parlıyordu.

Sıranın Seb'e gelmesine izin vermek yerine, onu bir başka tatlı öpücük için geri çekti ve benim tadımı paylaştı.

Meme uçlarım o kadar sertti ki ağrıyorlardı, klitorisimin dibindeki baskı zonkluyordu ve duvarlarım daha fazlası için aç bir şekilde hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyordu.

Elimde olmadan inledim ve Adam hınzır bir sırıtışla kendini Seb'den ayırdı. Dağınık altın rengi saçları ve kızarmış yanaklarıyla bir ahlaksızlık tanrısına benziyordu ve bir o kadar da acımasızdı.

Kalçalarımı Seb'in omuzlarına atmadan önce Seb'e "Gelmesine izin verme," dedi.

İtalyan bir an bile tereddüt etmeden ağzını ıslak göbeğimin üzerinde açtı ve güçlü diliyle onu kamçıladi. Bağırdım ama parmakları sadece kalçalarımın etrafında sıkılaştı.

"Bırak seni yesin," dedi Adam bana, soğuk ve otoriter bir ses tonuyla.

Neredeyse kaba bir tondtu, ama şaşırtıcı derecede tahrik ediciydi çünkü dediğini yapmazsan cezalandırılacağın tehdidinde bulunuyordu.

Bir an sonra parmaklar girişime bastırdı.

Bu hisle sırtımı eğdim, sonra vücudumdan aşağı baktım ve bunun Adam'ın içimdeki parmakları olduğunu gördüm, şişmiş duvarlarımı ayırarak önümü ovuyordu

içime sıcaklık akıtacak şekilde duvara çarptı.

Tekrar haykırdım, kanım kulaklarımda uğulduyordu.

Daha fazla parmak. Bu sefer kontrol ettim, Sebastian'ınki Adam'inkinin etrafında kıvrılmıştı, böylece ikisi birlikte beni parmaklıyorlardı.

Zihnim karardı, sıcak hissi kısa devre yapana kadar tüm sistemlerimi çökertti. Belli belirsiz, onların tutuşuyla sarsıldığının farkındaydım, boşaldım ve boşaldım ve neredeyse acıtacak kadar sert boşaldım.

Sonrasında uzun bir süre düşünmeden süzıldüm, her şey sıcak ve durgundu.

Kendime geldiğimde başım Adam'ın kucağındaydı ve iri ellerinden biri saçlarımı okşuyordu. Kalçalarım hâlâ Sebastian'ın üzerindeydi ama mütevazı olma ihtimalime karşı elbisemi hafifçe aşağı çekmişti ve ellerini hafifçe kalçalarımda aşağı yukarı gezdiriyordu.

"Merhaba Günışığı," diye mırıldandı Adam, bana gerçek bir şefkatle gülümseyerek. "Nasıl hissediyorsun?"

"Um," dedim dilimi ağzımın çatısından kurtarabildiğimde. Orgazmım boyunca o kadar çok bağırdığım için kurumuştı. "Uçuyormuşum gibi mi?"

Kıkırdaması son derece kendinden memnundu ve Sebastian'ınkiyle yankılandı. "Bu çok iyi."

"Bir oyundan inmek zor olabilir," diye ekledi Sebastian, sonra bana meraklı bir bakış attı. "Ama bunu daha önce yaptın mı?"

"Bunu mu?" Kocaman gözlerle tekrarladım. "Kesinlikle hayır."

İkisi de tekrar güldü ve onları birbirlerinin ve benim yanımda bu kadar rahatlamış görmek neredeyse orgazm kadar iyi hissettirdi.

"Ama Dom'u oynamayı seven bir erkek arkadaşım vardı. Bunu deneyimledikten sonra buna özellikle uygun olup olmadığını bilmiyorum ama benim hoşuma gitti" diye açıkladım.

"Ve sen bunu sevdin mi?" Adam

sordu. "Anlayamadın mı?"

"Bu tür oyunlarda iletişim ve rıza önemlidir, Linnea. Bize söylemediğin sürece bir şeyden hoşlandığını varsaymayacağım." Adam'ın samimiyeti ve ciddiyeti hoşuma gitmişti. Bu "oyun" kimsenin incinmemesi için rıza ve kurallarla yapılandırılmıştı.

En azından fiziksel olarak.

Duygusal olarak henüz karar verilmemişti.

Dudağımı ısırđım ve aralarına baktım, Adam'ın sözlerinin imasını anlamış gibi altımda gerildiğini fark ettim.

"Bu, bunu tekrar yapacağımız anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Ruh hali başımızın üzerine çöktü. Sıcak yakınlık saniyeler içinde neredeyse düşmanca bir gerilime dönüşmüştü.

"Aptalca bir şey yapmayı göze alamayacağımı biliyorsun," dedi Adam dikkatle, ikimize de bakmadan.

"Aptalca," diye tekrarladı Sebastian sessizce. Hem onun hem de kendimin incindiğini hissettim.

"Bu aptalca değildi," diye karşı çıktım, elini göğsümün üzerinde tutarken. "Bu..." Nefesimi içime çektim. "Neredeyse gerekli hissettim."

"Bunun aptalca olduğunu biliyorsun," diye karşı çıktı Adam, ayağa kalkıp yürüyebilmek için dikkatlice altımdan kayarak. "Dışarıdaki herhangi biri böyle dans ederken fotoğraflarımızı çekebilir ve Oscar'ın bana karşı yürüttüğü kampanyaya itibar kazandırabilirdi."

"Biseksüel olduğun ortaya çıkarsa bu gerçekten o kadar kötü mü?" Çekinerek sordum.

Şimdiye kadar benimle bu konuda dürüstçe konuşacağını hissetmemiştim. Gülüşü acıydı. "Liam James'i tanıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır mı?"

"Hayır," diye başını sallayarak onayladı. "*Young Bucks*'ta rol alan yetenekli bir genç aktördü ve sırada bekleyen birkaç büyük projesi vardı. Gazeteciler onu çocukluk arkadaşlarından biriyle arka sokakta yakaladı. Bir erkekle. Stüdyo ertesi gün onu bıraktı."

Tartışmak için ağzımı açtım ama Adam konuşmaya devam ediyordu. "Rupert Everett açılmanın Hollywood'daki kariyerini nasıl etkilediğini açıkça tartıştı. İlgi çekici roller ve başrol karakterleri almayı bıraktı."

"Bu 90'larda değil miydi?" Ben sordum. "Zaman-"

"Zamanın farklı olduğunu söyleme," diye tersledi. "LGBTQIA+ topluluğundaki insanların intihar etme olasılığı üç kat daha fazla." Sesi çatallaştı ve elleri öyle sıkıştı ki beyazlaştı. "Mississippi 2016'da işletmelerin, doktorların ve hükümet yetkililerinin LGBTQIA+ bireylere hizmet vermeyi reddetmesini yasal hale getiren bir yasa çıkardı. Neredeyse her dört kişiden biri çevrimiçi zorbalığa maruz kalıyor. FBI'nın yayınladığı yıllık rapor, bize karşı işlenen nefret suçlarının hala rekor düzeyde yüksek olduğunu gösteriyor. Sırf ait olamadığını hissettiği için kendini öldüren birini *tanıyorum*

Çünkü onlar ibneydi. Bana her şeyin farklı olduğunu mu söylemek istiyorsunuz? Evet, elbette, her zaman daha iyiye gidiyorlar, ama daha iyi olmak yeterli olacak mı?"

O kadar ağır nefes alıyordu ki panik atağın eşiğinde olup olmadığını merak ettim. Daha önce hiç geçirmemiştim ama amcalarımdan biri savaş gazisiydi ve birkaç krizinde yanında olmuşum.

"Ben senin yanıdayım Adam," dedim usulca, oturur pozisyona geçerek tüm ciddiyetimle ona baktım. "Zor olduğunu biliyorum ve cinselliğinin kariyerini nasıl etkileyebileceğini düşünmek zorunda olman haksızlık. Ama kariyerin ruh sağlığını nasıl etkiliyor? Mutluluğunu?"

"Tanrım, çok safsın," diye ısırdı ama köşeye sıkışmış bir hayvan gibi görünüyordu.

Kapı çalındı. Odanın içinde bir el bombası gibi patladı.

Zaten ürkmüş olan Adam hemen kendini toparladı.

Sebastian ve ben kendi giysilerimizi yavaşça düzeltmek için ayağa kalktık ve biz kendimize çeki düzen verdiğimizde Adam kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Yırtık iç çamaşırlarımı bulamadım ama Adam'ın arka cebinde beyaz dantellerin parıltısını yakaladım ve onları bir tür duygusallıkla almış olabileceğine dair bir umut ışığı hissettim.

Kapıyı hızlıca açtı, Sinclair'le birlikte duran Giselle'e başıyla selam verdi ve yanlarından geçip gitti.

Giselle onun ardından bize bakarken yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim," dedi usulca. "Rahatsız etmek istemezdim ama Sin ve ben bakıcıyı rahatlatmak için eve gitmek zorundayız ve veda etmek istedim... Mesaj atmalıydım."

"Saçmalama," dedi Sebastian geniş bir sırıtışla, gören herkesi büyüleyen o film yıldızı gülümsemesiyle.

Onu artık gözlerine dokunmadığını fark edecek kadar iyi tanıyordum.

Muhtemelen yüzünün benim gibi koktuğunun aşırı farkında olduğundan, normal yanak öpücükleri yerine Giselle'i omuzlarından tutup başına bir öpücük kondurmak için öne atıldı.

"Bu güzel akşam için teşekkür ederim," dedi ve Sinclair'in elini sıkmak için uzanırken onu yanına yatırdı.

"Kötü bittiyse özür dilerim," dedi Giselle meraklı bir bakışla.

Ben.

Sebastian yine göz kamaştırıcı bir sırıtışla, "Hiç de değil," diye ısrar etti.

"Gel, seninle yürüyeceğim." Tereddüt etti, bana bakarak

Maskesindeki çatlaktan özlem ve hayal kırıklığı okunuyordu. "Linnea, seni eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır," dedim biraz odun gibi bir sesle. "Rozhin'e beni almasını söylerim, şu anda işini bitiriyor olmalı."

Dudaklarını büzdü ama başını salladı ve kız kardeşi ile kocasına teşekkür etmemi bekledikten sonra onlara eşlik ederek beni uzun zamandır hissetmediğim kadar yalnız bıraktı.

LINNEA

yardımcısı seçme odasına girmem için adımı söylediğinde terli avuçlarımla kucağımdaki kağıtları düzenledim. Oyuncu seçme yönetmeninin rol için seçmelere katılan oyunculara gönderdiği senaryodaki kısa sahneleri ezberlemiş ve karakter notlarına göz gezdirmiş olsam da kendi özelliklerimi kenarda bıraksam da yine de inanılmaz derecede gergindim.

Los Angeles'a taşındığımdan beri geçen on dokuz ay içinde düzinelerce seçmeye katılmışım ama bu davet aldığım ilk büyük yapımdı ve yönetmenliğini de hayranı olduğum Georges Gallegos yapıyordu. Kendisi son yirmi yılın en iyi aksiyon filmlerinden bazılarında imza atmıştı ve ben de tamamı erkeklerden oluşan bir evde büyümüş bir kadın olarak aksiyon filmlerinden payıma düşeni almıştım, dolayısıyla seçici bir gözüm vardı.

Seçmelerine katıldığım karakter pek de karmaşık değildi. Carmen Winstead, başroldeki erkeğin düşmandan aşığa sevgilisiydi; ekranda çoğunlukla kış tekmelemek ve ara sıra da kahramanla dövüşmek ve onu öpmek için görünen bir kadındı. Etli bir rol sayılmazdı ama koreografiyle nasıl dövüş "oyunacağını" öğrenme ihtimali beni heyecanlandırıyordu ve şimdiye kadar yaptığım konuk oyunculukları ve reklamları kesinlikle geride bırakıyordu.

Sorun şuydu ki, Perşembe gecesi Sebastian ve Adam'la yaşadığım duygusal iniş çıkışlardan sonra hâlâ psikolojik olarak bitkin durumdaydım. Adam yarınki randevumuzdan önce Eleştirmenlerin Seçimi Ödülleri'ne gitmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyen bir mesaj atmıştı ve Sebastian da Giselle ve Sinclair'in taşınmasına yardım ediyordu.

Pasifik Palisades'teki yeni evlerine taşınmış ve Oscar kampanyası için medya turuna çıkmadığı zamanlarda zamanının çoğunu ailesiyle geçiriyordu. Mesaj atmış, konuşmamız gerektiğini ve hiçbir şeyden pişmanlık duymadığını söylemişti ama onun da benden kaçtığını hissediyordum.

Erkek
ler.
Tanrı
m.

Sıkı bir nefes aldım ve seçmelerin yapılacağı odaya girdim, hayatımın merkezindeki iki adamı beynimin gerisine iterek *kendime* odaklandım.

Çok daha az sinir bozucuydum.

On beş dakika sonra, umutla hafifçe titreyerek odadan çıktım.

"Neden böyle oynadın?" Georges beni düşünürken başını eğerek sormuştu.

İlk başta, panel çoğunlukla ilgisiz görünüyordu, ancak Carmen'in işkence dolu geçmişiyle ilgili monoloğuna başladığımda, dört adam canlandı.

"Carmen'in bir kurban olduğunu düşünmüyorum," diye açıkladım. "Evet, yetim kaldı ve onu bir katil olarak eğitirken bile akıl hocası tarafından istismar edildi, ama bir an bile kendisi için kötü hissettiğini sanmıyorum. Bu konuyu açmasının tek nedeni Zachary'yi kendisine karşı yumuşaması için manipüle etmek. Hepsi oyunun bir parçası. Carmen oyunları sever ve bu konuda iyidir."

"Öyle mi?" Georges neredeyse kendi kendine, kalın bir İspanyol aksanıyla sordu.

Yanında gözlüklü, sıska bir siyah adam bana sırtıttı. "Yapardı. Hayat Carmen için çok yüksek bahisli bir oyun."

Senarist Zeke Ryan olduğu için onaylanmaktan mutlu bir şekilde ona gülümsedim.

Bana sahneyi tekrar okutmuşlar, sonra da yeni bir diziden soğuk olarak verdikleri başka bir sahneyi oynatmışlardı.

Georges beni gönderirken "Aferin," demişti. "İrtibatta olacağız."

Zeke bana göz kırpmıştı.

Daha önce hiç göz kırpmamıştım.

Arabaya bindiğimde hâlâ heyecandan titriyordum. Sebastian ve Adam'ı arayıp haberi vermek istedim, rolü gerçekten alamasam bile benimle gurur duyacaklarını biliyordum. Ancak arabamda Bluetooth yoktu, bu yüzden eve her zamankinden biraz daha hızlı gittim ve huzursuzlukla direksiyona vurdum.

Oturduğum sokağa girmeye çalışan trafik çılgıncaydı ve bir blok partisi ya da başka bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalıştım.

Sokağıma döndüğümde durumun bundan çok daha kötü olduğunu fark ettim.

Haber kamyonları ve paparazzi minibüsleri küçük sarı evimizin önünde sıkı bir grup oluşturmuş ve insanlar ön bahçeye doluşmuştu.

Pembe eşofmanını giymiş, saçında bigudiler olan Miranda'nın etrafında bağıırıyor ve kameraları işaret ediyorlardı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, korku kafamdaki diğer tüm düşünceleri gölgede bırakıyordu. "Aman Tanrım."

Eve yaklaşabildiğim kadar yaklaştım ve titreyen bir elle çantamdan telefonumu çıkardım.

Aradığım ilk kişi Adam'dı.

O kadar uzun süre çaldı ki tam kapatacaktım ki hat tıklandı ve soğuk sesi "Merhaba" dedi.

Basit sesinin beni biraz olsun sakinleştirmesi garipti. "Adam, paparazziler evde. Miranda bir olay yaşıyor.

Ön bahçede. Az önce geldim ve ona ulaşmalıyım ama kameralar konusunda ne yapacağımı bilmiyorum ve Tanrım, Miranda bu şekilde gazetelere ve medyaya çıktığında çok dehşete düşecek..."

Ağzımdan çıkarken hıçkırıklara boğuldum.

"Linnea," dedi o kadar sert bir şekilde ki yüzüme uyanan bir tokat gibi geldi. "Benim için derin bir nefes al. Güzel. Bir tane daha lütfen. Tamam, beni dinle. Yirmi dakika uzaklıktayım, bu yüzden bazı insanları arayacağım ve ben gelmeden önce sana yardım etmek için orada olacaklar, ama Nea, geliyorum. Bu işi halledeceğiz. Bana güveniyor musun?"

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu, ki bu çok saçmaydı çünkü onu sadece bir aydır tanıyordum ve bu sürenin çoğunda duygusal olarak içine kapanıktı.

Ama henüz topografyasının detaylarını çıkaramasam da kalbinin şeklini biliyordum.

Adam Meyers elinden gelse hayatındaki insanlara bir şey olmasına asla izin vermezdi ve bunu yapabilecek kadar da yetenekliydi.

"Evet," diye titrek bir nefes verdim.

"Aferin kızıma," dedi şefkatle ve kelimeler içimde titreşti. "Şimdi, kavgaya girmeden önce birinin sana katılmasını beklemeni tercih ederim, ama arabada beklemen için bir umut var mı?"

"Hayır," dedim, başımı sallamaya başlamıştım bile, gözlerim Miranda'nın feryatlarına takılmıştı. "Ona yardım etmeliyim."

Bayan Ramirez'i ön kapıda gördüm, yüzünü gizleyen bir şeyle kısmen kapının arkasına saklanmıştı. Bir buz torbası ya da bez parçasına benziyordu ve Miranda'nın dışarı çıkmak için ona vurup vurmadığını ve Bayan Ramirez'in onun kanadığını görünce kameralı köpekbalıklarının harekete geçirmek istemediğini merak ettim.

"Onu olabildiğince çabuk içeri götür, sonra kapıyı kilitle ve tüm panjurları kapat. Yakında orada olacağım, Sunbeam. Söz veriyorum."

"Biliyorum," dedim telefonu kapatmadan önce.

Sebastian'ı da aramayı düşünürken bir an tereddüt ettim, ama birinin bağırması dikkatimi tekrar ön bahçemdeki sahneye çekti ve daha fazla gecikemeyeceğimi biliyordum. Cep telefonumu tika basa dolu çantama tıktırdım ve dolgu topuklu parmak arası terliklerimle koşmaya başladım. Sadece Miranda'nın Londra'da onunla birlikte yaşarken beni topuklu ayakkabılarla saatlerce yürütmesi, kalabalığa doğru koşarken yüz üstü düşmememi sağladı ve sonra dirsek atarak yoluma devam ettim.

Fotoğrafçıların ve medya avcılarının kim olduğumu anlamaları bir saniye sürdü ama anlar anlamaz geçmeme izin vermek için ayrıldılar.

Muhtemelen bunun altın değerinde olacağını düşündüler.

Onları zihnimin gerisine itmeden önce nefesimin altında onlara küfrettim.

Miranda'nın bana ihtiyacı vardı.

Paranoyak nöbetlerinden birini geçirdiğinde çılgına dönebilir ve şiddete başvurabilirdi. FTD koordinasyon bozukluğuna da neden oluyordu, bu yüzden bana zarar vermeye çalışmadığı zamanlarda bile bazen zarar veriyordu.

Işıkların parlaması, gürültü ve genel kaos onu sakinleştirmek için iyi bir reçete değildi ve bu göreve uygun olup olmadığını ve birinin sağlık görevlilerini arayacak kadar düşünceli olup olmadığını merak ettim.

"Miranda," dedim usulca yaklaşırken, adımlarım artık çok daha yavaştı. Koşmaktan ve stresten sesim biraz titriyordu ama Miranda'nın kocaman gözleri anında bana döndü.

"Anlamıyorlar," diye ısrar etti alçak sesle, neredeyse hırıltılı bir çığlıkla. "Her şeyimi elimden almaya çalışıyorlar."

"Onlara izin vermeyeceğiz," diye onu temin ettim. Yerel bir FTD destek grubu bana paranoyaya katılmanın ve çatışmada onların "tarafında" yer almanın, yanılısamlarını yıkmaktan daha iyi bir taktik olduğunu öğretmişti.

"Her şeyin güvende olduğundan emin olacağız."

"Hayır, hayır." Başını salladı, bu sabah ona verdiğim atkuyruğu o kadar gevşemişti ki toka küçük bir tutam saçtan sarkıyordu. "Hayır, anlamıyorsun. Sürekli benim için geliyorlar."

Arkamdaki muhabir, "Linnea, annen psikotik bir kriz mi geçiriyor?" diye seslendi.

Dişlerimin gıcırdaması ve çenemdeki acının alevlenmesi beni yere yapıştırdı.

Bizi *şimdi* nasıl bulduklarını anlamıyordum. Basın kim olduğumu fark edeli haftalar olmuştu ama telefon numaramız listede yoktu, paparazzilerin beni eve kadar takip etmemesine dikkat etmiştim ve Miranda'nın evinin tapusu Wyndam'ın onun için kurduğu paravan bir şirketin üzerine kayıtlıydı. Eğer bizi bulmuşlarsa, bunun nedeni birinin onlara haber vermiş olmasıydı.

Karnımda yanan öfkeyi görmezden geldim ve Miranda'ya odaklandım, benden kaçmasına rağmen biraz daha yaklaştım. Bu, en azından onu eve ve evin görece mahremiyetine ve güvenliğine yaklaştırıyordu.

"Neden evin içine girip bu konuyu konuşmuyoruz?" Hafifçe önerdim.

Bu yanlış bir hamleydi. Yanlamasına çimenlerin kenarına kaydı, eve bir göz attı ve titredi. Kendini ortasından kucaklarken elleri kaskatı kesilmişti.

"Evdeler," diye haykırdı, bu kez daha yumuşak bir sesle. Alt göz kapaklarının çukurunda gözyaşları fokurdadı ve kalbim onun için acıdı. "Her yerdeler."

"Seni koruyacağım," diye söz verdim, her zaman yaptığım gibi. "Ben buradayım ve seni bırakmayacağım, söz veriyorum."

Bir zamanlar meşhur olduğu o canlı mavi gözleriyle bana baktı. Şu anki görüntüsünü görse kahrolurdu; dağınık saçlar, yumuşak kadife bir eşofman, çünkü bazı kumaşlar onu kızdırabiliyordu ve Noel'de ona aldığım tavşan kulaklı terlikler. Bir zamanlar kırmızı halıda eski Dior ve özel Marchesa ile yürümüştü. Bir keresinde, saçı ve makyajı tam olarak yapılmadan evden bir an bile çıkmazdı.

Hep merak etmişimdir, acaba bu bölümlerde yakındığı şey bu muydu, hastalık onu elde etmek için çok çalıştığı her şeyden mahrum bırakmış mıydı: para, şöhret ve güzellik.

Onun için her şeyi yapan ve yapacak olan bir ailesi olsa da, Miranda Hildebrand için bu yeterli değildi.

Birden içimden ağlamak geldi.

Ama bunu daha sonra, Miranda'yı tanıdık bir ortama götürdükten ve evi kilitledikten sonra yapabiliirdim.

Annem sanki bir çocukmuş gibi ıslak gözlerle, titreyen bir ağızla ve yüz ifadesine damgasını vuran, söylediğim kişi olmayabileceğime dair bir şüpheyile bana bakıyordu.

"Anne," dedim kısık bir sesle, birkaç adım daha yaklaşp ellerimi avuç içlerimi yukarı kaldırarak. "Benim, Linnea. Hatırlıyor musun?"

Başını sıkıca salladı ve kendine öyle sıkı sarıldı ki elleri sırtında kayboldu.

"Ben senin kızınım," dedim sabırla, hâlâ hareket ediyor ve saçlarıma dokunurken hafifçe gülümsüyordum. "Bana hep güzel saçlarıma babam yerine senden aldığımı söylerdin. Annenden sonra bana Linnea adını vermiştin, hatırlıyor musun? İsveçliydi."

Gözlerinde bir şey titreşti ve sanki ipleri kesilmiş gibi yere düştü, daha sıkı kıvrıldı. "Hayır," dedi. "Benim çocuğum yok."

Önünde çömeldim ve iki parmağımı elinin arkasında gezdirerek dizini kavradım. "Ben hatırlayamayacak kadar küçükken bana bir şarkı söylerdin, ama Londra'da yaşarken bazen birlikte söyledik." Bu benim için bir kozdu. Miranda'nın doktoru Dr. Jamshidi bana beynin çoğu demans türünün saldırdığı bölümünün müzik anılarını depolayan bölgeden tamamen ayrı olduğuna dair çalışmalar göndermişti.

Bazen birlikte paylaştığımız bu şarkıyı söyledim, bazen de *Mamma Mia* ve *Kinky Boots* gibi en sevdiği filmlerin müziklerini denedim.

Nina Simone'un "Feeling Good" şarkısını fena olmayan alto sesimle söylemeye başladım. Karşısında kırımın üzerine oturup ellerinden birini nazikçe iki elimin arasına aldığımnda tüm odağım annemde kalmıştı.

Elinin arkasında kan vardı ve göremediğim bir yerinin mi yaralandığından yoksa Bayan Ramirez'den mi kaynaklandığından emin değildim.

Miranda'nın yüzü dehşetten biraz uzaklaşıp şaşkınlığa yakın bir ifadeye büründüğünde sadece birkaç satır ilerlemiştim. Nakaratın ilk satırını söylediğimde, o da benimle birlikte kırık dökük mırıldanıyordu.

"Kendimi *iyi hissediyorum*," zengin bir tenor benimkine katıldı ve beni o kadar korkuttu ki neredeyse ayağa fırlayacaktım.

Sadece bilinçaltımın Sebastian'a ait olduğunu hemen anladığı baharat ve sıcaklık kokusu beni hareketsiz tuttu. Anında, o panik

ciğerlerimi düğümlemiş, titrek bir nefes almamı sağlayacak kadar gevşetmişti.

Adam süvarileri çağırmıştı.

Seb'in ağır elleri omuzlarımı buldu, arkama çömeldi ve şarkıyı birlikte bitirirken beni arkamdaki kameralardan korudu.

Son notaların ardından kalabalık sessizleşmişti.

Miranda da öyle.

Göz kapakları oldukça düşmüştü ve eli benim elimde gevşemişti.

Yorgunluk genellikle bu tür olayları hızla takip ederdi.

Onu içeri götürmenin risk almaya değer olduğuna karar verdim.

"Anne," diye mırıldandım, hâlâ elini okşuyordum. "Neden eve girmiyoruz? Clark'a Soapie'ni gösterebilirsin."

Soap Opera ödülünü gösterme fikriyle ya da nihayet Seb'in arkamda dolaştığını fark ettiği için biraz neşelendi.

"Clark," dedi, bağırış çağırıştan sonra sesi kurudu ve çatallaştı. "Bana geleceğini söylememiştin. Özel bir şeyler giyerdim."

"Bu halinle de harika görünüyorsun," dedi Sebastian ciddiyetle ve bunu kastettiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi ve nefes almamı zorlaştırdı.

"Yavaş hareket edeceğiz," diye fısıldadım Seb'e, çünkü Miranda kalabalığı görürse ya da flaşlar yeniden patlamaya başlarsa bir kalp atışında tekrar patlayabilirdi. "Eve odaklanmasını sağlamaya çalışalım."

Seb onaylarcasına omuzlarımı sıktı ve Miranda'nın diğer kolunu nazikçe kavradı, böylece ikimiz de onu ayağa kaldırmaya yardım edebildik. Biz bunu yaparken, pahalı bir motorun alçak homurtusu, asfalttaki lastiklerin gıcirtısından önce geldi ve bir araba kapısının ardından bir diğerinin çarpması sessizliği deldi.

Kalabalığın yeniden fotoğraf ve video çekmeye başlamasına neden oldu, alçak bir mırıltı heyecanlı bir konuşmaya dönüştü.

Miranda'yı eve doğru biraz daha hızlı hareket ettirmeye çalıştım.

Bir an sonra, paparazziler arasında bir isim dolaştırılırken kreşendo zirveye ulaştı.

Adam Meyers.

Rahatlayarak gözlerimi kapatabilirdim ama bahçenin ortasından geçen patikaya girip yukarı çıkmaya başladığımızda Miranda'yı sabitlemeye odaklandım.

"Bu kadar *yeter*." Adam'ın sesi kakofoniye bir zil sesi gibi yarıp geçti. Sessizliğin çökmesi iki saniye sürdü ve sessizliğin kalitesi neredeyse saygılıydı.

Bu *altın değerinde* bir şeydi ve gazeteciler de bunu biliyordu.

"Burası özel mülktür," dedi Adam o keskin İngiliz aksanıyla, kelimeleri mermilere bölüp kalabalığın içine temiz bir şekilde fırlatarak. "Bayan Hildebrand'ın bahçesinden çıkmak için altmış saniyeniz var yoksa sonuçlarından hoşlanmayacaksınız. Benden şüpheleniyorsanız, bu benim avukatım Boone Decker. Mahremiyetin ihlali, özel mülkiyet ve hasta birinden rızası olmadan faydalanma konularında hepinizle konuşmaktan mutluluk duyacaktır."

Evin önündeki basamaklara ulaşmıştık ve Sebastian onu eşikten yarı kaldırırken Miranda sallanıyor, neredeyse ayaklarının üzerinde uyuyordu.

"Onu benim için yatak odasına götürebilir misin?" Sessizce sordum çünkü Adam yolu tamamen temizlemeden önce yapmam gereken bir şey vardı.

Seb başını salladı, gözleri empatiyle kararmıştı, Miranda'yı kendine doğru çekip ona anlaması mümkün olmayan bir İtalyanca ile tatlı tatlı mırıldandı. Bu onu yatıştırmışa benziyordu çünkü müzikle yüzleşmek için uzaklaştığımda itiraz etmedi.

Kameramanlar çoğunlukla Adam'ın emirlerine uyarak çimenlikten ayrılıp kaldırımın kenarında toplanmışlardı ama bazıları biraz daha yavaş yürüyordu ve ben evin kapısını kapatmadan önce Miranda'nın son anlarını yakalamak için objektiflerini kaldırmışlardı.

Flaşlar öğleden sonra güneşinde bile parlaktı ama çenemi kaldırıp avukatının yanında kollarını kavuşturmuş, bacaklarını kavuşturmuş, itaat edilmeye alışkın bir amiral gibi duran Adam'a doğru yürürken gözlerimi kırpmamaya çalıştım.

"Polisi aradık," dedi yumuşak bir sesle, özellikle hâlâ çimenlerin üzerinde duran ve bir ayağıyla çatlak beton yol boyunca dikmek için özen gösterdiğim hercai menekşeleri ezen bir adama bakarak. "Geldiklerinde hala buradaysanız, tutuklanmanız için elimden geleni yapacağım. Çizgiyi aştınız Bay Talbot, sizin için bile."

"Bunu başlatanın ben olduğumu nereden biliyorsunuz?" diye sordu muhabir çarpık bir gülümsemeye, hâlâ çekim yapıyordu.

Adam'ın sesi bir tundraydı. "Fare kokuyor ve sen Los Angeles kanalizasyonlarının kralısın, Hank."

Hank sırttı ama itiraz etmedi, belki de Adam'ın yanına vurduğum için. Gerçekten.

Gövdesini ittim, o kadar ağır bir şekilde eğildim ki düşmemi engellemek için kolunu kaldırıp etrafıma dolamaktan başka çaresi kalmadı. Ona doğru bastırduğımda, zorlukla dizginlenen öfkenin vücudunda dolaştığını hissetmek kolaydı.

Eğer yapabilseydi, oradaki herkesi tek tek dövebileceğini düşündüm.

Başını bana çevirdi ve tacımı öptükten sonra sadece benim için fısıldadı: "İçeride bekleyebilirsin. Polisler gelene kadar ben burada kalacağım."

"Bir şey söylemek istiyorum," dedim fısıldamadan.

Bir an yüzüme baktı, gözleri o kadar yeşildi ki neredeyse doğal görünmüyordu, yeni kesilmiş ve sulanmış çimenler gibi parlak ve temiz bir renkti. Bu kadar çok şeytani olan bir adam için, harika derecede saftılar.

"Tamam," dedi beni daha da sıkarak.

Beni dışarıda istemediğini, kendimi eve kapatmamı ve belki de bir daha paparazziler tarafından görülmememi istediğini söyleyebilirdim. Bu yüzden ihtiyaçlarımı karşılaması benim için çok önemliydi.

"Çoğunuzun ünlülerin gerçek duyguları olan gerçek insanlar olduğunu düşünmediğini biliyorum," diye başladım, yanımdaki Adam'dan ve içeride annemle ilgilenen Sebastian'dan güç alarak. "Sanki şöhret ve para insanları ruhsuz otomatlara dönüştürüyormuş gibi. Belki de onlar hakkında dedikodu yapmanın, onları yerden yere vurmanın, haklarında *yalan söylemenin*, senden daha başarılı oldukları için ödemeleri gereken vergi olduğunu düşünüyorsun. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Umursadığım şey ailem. Bugün, ciddi ve bazen de aşağılık bir hastalık olan frontotemporal demans hastası bir kadından faydalandınız. Bugün tanık olduğunuz şey, bu hastalığın harika bir kadının aklını nasıl elinden alabileceğiydi. Bunu en yüksek teklifi verene satmak amacıyla belgeleyerek yaptığınız şey, onun saygınlığını elinden almaktır. Bu sizin suçunuz. Herkes temel insani nezaket çerçevesinde muamele görmeyi hak eder ve bugün siz bunu başaramadınız. Umarım kendinizle yaşayabilirsiniz."

Adam'ın kilitli çenesinin kare şeklindeki menteşesini öpmek için parmak uçlarımda sallandım ve ardından Boone'a hafifçe başımı sallayarak teşekkür ettikten sonra gazetecilere sırtımı dönüp içeri girdim.

Kapıları henüz kapatmıştım ki uzaktan siren sesleri geldi.

Ön kapıya yaslanıp boğazımı tıkayan duygularla nefes almaya çalışırken gözlerim kapalıydı. Çok fazla acı ve keder ve rahatlama ve umut, hepsi bir kanalizasyondaki saçlar gibi düğümlenmişti.

"Üzgünüm Linnea," dedi Bayan Ramirez sessizce.

Gözlerimi araladığımda onun kanepede oturduğunu gördüm. Burnuna tuttuğu bir bez parçasıydı ama gevşek bir yumruk halinde kıvrılmıştı, iltihaplı burun deliklerinin altındaki deri gibi kurumuş ve kanlıydı.

"Özür dilemesi gereken benim," dedim, adrenalinin etkisiyle kelimeler biraz bulanık çıkmıştı. "Seni incitti."

Bayan Ramirez tanıdığım en iyi, en istikrarlı kadınlardan biriydi. Eğer o olmasaydı, uzun zaman önce boğulmuş olurdum. Ayağa kalktı ve bana doğru geldi. Bir buçuk metre boyuyla benden beş santim kadar kısaydı, bu yüzden avucunu şefkatle yanağıma vurmak için uzanmak zorunda kaldı.

"Sen iyi bir kızsın," diye mırıldandı. "Böyle iyi bir kıza sahip olduğu için çok şanslı. *mija.*"

"Böyle iyi bir komşum olduğu için şanslıyım," diye itiraf ettim biraz ıslak bir sesle. Gülümsedi ve beni düzeltti. "İyi bir *amiga.*"

İyi bir *arkadaş.*

"Evet," diye fısıldadım boğazımdaki düğümün arasından. "Her şey için teşekkür ederim."

"Bu işte çok uzun zamandır yalnızdın," dedi dilini dişlerine vurarak. "Bir değil, iki güçlü adamın yardımınıza koştuğunu görmekten mutluyum. Şu Adam Meyers..." Gözleri bir an için hayranlıktan cam gibi oldu, sonra kendini topladı. "Her zaman onunla tanışmak istemişimdir. Böyle bir ortamda olacağını hiç düşünmemiştim."

Baş döndürücü, neredeyse histerik bir kahkaha attım ve Bayan Ramirez de benimle birlikte hafifçe güldü.

"Burnun kanamadığında seni düzgün bir şekilde tanıştıracayım. İkisi de iyi adamlar," dedim, sanki bu bir sırması gibi.

Söylemek istediğim şey, *onların tanıdığım en iyi erkekler olduğu ve ikisiyle de birlikte olmak istediğimdi.*

Bayan Ramirez teselli edercesine yanağıma tekrar dokundu, belki de yüksek sesle söyleyemediklerimi gözlerimden okumuştı.

"İyi bir kız," diye tekrarladı giriş masasının yanındaki çantasını almak için uzaklaşmadan önce. "Miranda iyiye değil, kötüye gidiyor. Sen ve ben

artık onun için yeterli değil."

"Hayır," diye kabul ettim, dudağımı derim çatlayana kadar çiğnedim. "Biliyorum. Bir yolunu bulacağım."

Kaba bir şekilde başını salladı ve başka bir şey söylemeden koridorda arka kapıya doğru ilerledi, böylece bahçedeki son dağınıklıkla karşılaşmadan kendi evine ulaşabilecekti.

Ben de koridorda ilerledim ama kat planında sağdaki büyük yatak odasına giden yolu kullandım. Miranda'nın yatak odasının kapısı aralıktı, ben de sessizce itip açtığımda Sebastian'ın yatağın kenarında oturduğunu ve Miranda'nın ellerinden birinin onun elinde olduğunu gördüm. Annem düzgünce yatağa sokulmuştı, çarşafı vücudunu sımsıkı sarıyordu, böylece neredeyse bir kundak etkisi yaratıyordu. Bu sıkı konfordan fazlasıyla memnun görünüyordu, başı bir yığın yastığın kenarına yaslanmıştı, gözleri kapalı ve ağızı uykuyla gevşekti.

"Bayan Ramirez ona biraz ilaç verdi ama Miranda elini tutmaya devam etmemi istedi," diye açıkladı Seb omzunun üzerinden bana bakarken. "İtiraf etmeliyim ki bırakmaya korkuyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, sonra da iki adım attı.

Tanrım, çok güzeldi.

Böyle bir adamın filmlerin ve fantezilerin dışında gerçekten var olması imkânsız görünüyordu. Babam ve amcalarım bana dünyada iyi erkekler olduğunu öğretmişlerdi, ancak hiçbirinin uzun süreli bir ilişkisi olmadığı düşünöldüğünde, aşk hayatları arzulanan çok şey bırakıyordu. Bir erkeğin var olduğunu bilmek

-Seb'in sevdiği gibi sevebilen, Adam'ın özlediği gibi özlem duyan ve ona bakan erkekler, Miranda'nın umutsuz evliliklerine ve babamın bitmek bilmeyen bekârlığına tanık olduğum yıllardan sonra dünya görüşümde bir şeyleri daha iyi hale getirdi.

"Bazen bütün geceyi onu izleyerek geçiriyorum," diye itiraf ettim. "Bu nöbetleri her geçirdiğinde korkutucu oluyor. Geri gelmeyecek diye endişeleniyorum."

"Ama dönüyor," dedi, yarı soru yarı beni yatıştırmak için.

Başımı salladım. "Şimdilik. Yine de daha sık olmaya başladılar. Önümüzdeki hafta yeniden değerlendirmeye girecek ve FTD ile deneyimi olan evlerle birkaç görüşmem var. Alzheimer'dan ve diğer demans türlerinden yeterince farklı olduğu için deneyimli hemşirelere ihtiyacı var."

"Kesinlikle," diye kabul etti.

Elini hâlâ bırakmamıştı.

Kalbimin buna daha fazla dayanamayacağını düşündüm ve öne doğru ilerleyerek kalçasının üzerine eğildim ve elimi dikkatlice onunkinin üzerine koyarak bırakmasına yardım ettim.

Miranda kıpırdamadı.

Ama Sebastian elini benim elime doğru uzattı ve parmaklarımızı birleştirdi.

Ağlamadan ona bakabileceğimi sanmıyordum, bu yüzden ben de onu sıktım ve hafifçe çekiştirerek odadan çıkardım.

Oturma odasına vardığımızda kanepeye yığıldım ve başımı ellerimin arasına gömdüm, ellerimden biri hâlâ Seb'inkine bağlıydı.

Pozisyonunun garipliğinden şikâyet etmedi. Bunun yerine koruyucu bir destek gibi yanıma yaslandı.

Ön kapı açılıp kapanana kadar bitmek bilmeyen bir süre boyunca sessizce oturduk. Kimin girdiğini görmek için gözlerimi açmadım ya da doğrulmadım çünkü sadece bir kişi içeri girebilir ve daha önce hiç gelmemiş olmasına rağmen oturma odasına otoriteyle adım atabilirdi.

Kanepe diğer tarafıma yattı ve Adam'ın kolu omuzlarıma dolandığı anda dirseğin diğer ucu yerine oturdu.

Her iki adam da ellerimden çekilmem ve yavaşça kanepeye gömülmem için beni nazikçe teşvik etti.

Onların koruyucu kucaklarına.

Yerime oturur oturmaz içimden geçenler, bir kasırganın ardından gelen ve içi enkaz dolu bir rüzgâr gibiydi.

"Olanlar için çok üzgünüm," dedi Adam alçak ve öfkeli bir sesle. "O akbabalar benim yüzümden sana ve Miranda'ya saldırdı."

"Anlaşmanızı öneren bendim," diye karşılık verdi Sebastian biraz daha ölçülü bir sesle, ama aksanı kaşıkla yenecek kadar kalındı.

"Bir gün olacaktı," dedim yorgun ve hevesli olmayan bir sırtışıla. "Eğer bir aktör olarak başarılı olsaydım. İkinizin de şehitliğe eğilimli olduğunuzu biliyorum ama bugün buna gerek yok."

"Bugün bizim yüzümüzden oldu," diye ısrar etti Adam. "Biri Hank'e haber vermiş."

İçimi çektim. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sence kimin yaptığını bulabilir miyiz?"

Adam'ın yüzü granitten oyulmuştu, eski bir Yunan tanrısının heykeli gibi mağrur ve öfkeliydi. "Oh, buna hiç şüphe yok. Boone'un müfettişi çoktan göreve başladı."

"Güzel, teşekkür ederim. Ama dürüst olmak gerekirse, kaşlarınızı çatmanız tuhaf bir şekilde sevimli olsa da gereksiz. Sana *söyledim*, oyunculuğa olan bencil ihtiyacım nedeniyle bu sadece bir zaman meselesiydi. Seninle olan bağlantım olmasa bile

Beni ilgi odağı haline getirdin, bu seviyeye sensiz gelebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor," diye hafifçe takıldım ve odadaki baskıyı hafifletmek için omuzlarına vurdum.

Tedirginliklerini hissedebiliyordum ve onlara biraz güldüm. "Beni hayal kırıklığına uğrattığınızı mı düşünüyorsunuz? Gerçek şu ki, ikiniz de beni kurtarmak için parlak zırhlı şövalyeler gibi at sürdünüz."

"Sen kendini kurtardın," diye karşı çıktı

Adam. "Ve Miranda'yı," diye ekledi

Seb.

İkisinin de sert kalçalarını okşadım. "Elbette, ama buna tek başıma katlanmak zorunda olmadığımı bilmek? Bir VISA reklamı gibi konuşmaktan nefret ediyorum ama bu paha biçilemez. Benim için burada olduğunuz için teşekkür ederim." Durakladım ve sonra vurguladım. "İkinize *de*."

"Her zaman." Sebastian'ın ağzından çıkan basit bir kelimenin bir serfin feodal bir krala ettiği yemin gibi kulağa gelmesi inanılmazdı. Sanki çağrılmasa bile benim için ölecekmiş gibi.

Bu beni ürpertti.

Ama beni şok eden Adam'dı, çünkü o çok değişken, anlaşılması zor bir adamdı ve onunla nerede durduğumdan asla tam olarak emin olamıyordum.

Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi hafifçe kavradı ve yüzündeki amansız kararlılığa tanık olabilmem için başımı kendi tarafına çevirdi.

"Her zaman," diye yineledi Sebastian'ın kullandığı tonda.

"Önümüzdeki üç yıl boyunca mı?" Cesaretimi topladım.

Her zaman "hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz" ilkesinin hayranı olmuştum.

Adam cesur bir aşık isteyen bir adamdı ve ben de onun için daha azını yapmayacaktım. Beni bu şekilde kabul edecek kadar cesur olmasa bile.

"Önümüzdeki üç yıl boyunca," diye kabul etti, uzun, karışık kahverengi kirpikleri yanaklarını süpürdükten sonra kalkıp o yeşil gözleri ortaya çıkardı. "Ve ondan sonraki her zaman. Gelecekte benim için ne olursan ol, Linnea Kai, sen benim arkadaşım oldun. Çok uzun zamandır edindiğim ilk dostum ve asla kaybedecek kadar aptal olmama izin vermeyeceğim bir dostum. Uzun zaman önce iyi ve nazik birinin gitmesine izin verme hatasını yaptım ve bunun acı sonuçlarıyla yaşadım. Aynı hataları ikinci kez yapmayacak kadar akıllı bir adamım."

Gözlerim yanarken kapattım ve burnum kaşındı. Yanımda Sebastian kıpırdandı ve küçük bir iç geçirdi.

"Beni ağlatacaksınız," diye uyardım onları. "Ben de güzel ağlayan biri değilim. Lekeli ve sümüklü olurum."

İkisi de hafifçe kıkırdadı ama yine de bu bir başarı gibi geldi. "Booth polislerle uğraşıyor. Seninle konuşmak istiyorlar, ama ben Yarın arayacaklarını ve suç duyurusunda bulunmak istiyorsan içeri girmeni ayarlayacaklarını söylediler. Hank'in düzenlediği şey aslında bir saldırıydı," dedi Adam karanlık bir sesle, çenesindeki bir kas titriyordu.

Hem durum bunu gerektirdiği için hem de bu acımasız akım, geçen gün Sebastian'a ve bana kulüpte zevk almamızı emretme şeklinin kas hafızasını harekete geçirdiği için ürperdim.

"Suç duyurusunda bulunacak kadar ileri gitmem gerekir mi bilmiyorum..."

"Kesinlikle yapmalısın," diye karşı çıktı Adam. "Onlara itilip kakılmayacağını göstermek için. Bu, incelemelerle dolu bir hayatın sadece başlangıcı Nea. Senin kolay bir hedef olduğunu düşünmelerine izin verme, yoksa seni asla rahat bırakmazlar."

"Haklı," diye onayladı Seb elimi sıkarak.

İçimi çektim, sert nefesim her iki yanağımdan sarkan küçük örgüleri karıştırdı. "İyi ama ikiniz de patronluk taslıyorsunuz."

Aynı gülümsemeye sahip değillerdi. Sebastian'ınki yanaklarını kırıştıracak kadar genişti ve sarı gözlerinin yanında, dudakları koyu pembeydi ve beyaz, neredeyse kurt gibi dişlerinin üzerinde genişçe uzanıyordu. Adam'ınki ise küçük bir şeydi, dolgun dudaklarının ucuyla sınırlıydı ve sadece kare, düz dişlerinin bir kısmını ve yeşil bakışlarındaki ışıltıyı ortaya çıkarıyordu. Ama her iki gülümsemenin şekli de yorumuma karşılık aynı şeyi tanımlıyordu: kendini beğenmiş bir memnuniyet.

Onlar, halklarını güvende ve mutlu tutmak anlamına geliyorsa, zorba olmaktan hoşlanan türden adamlardı.

Ve bir şekilde ben de onların adamı olmuştum.

"Patronluktan bahsetmişken, Miranda hakkında bir şeyler yapmamız gerekiyor," dedi Sebastian, sesinde nazık bir soruyla. "Nasıl en iyisi olduğunu düşünüyorsan öyle olsun ama bir şeylerin değişmesi gerektiği açık. Kendini çok yoruyorsun, *trottolina*. Bol miktarda enerjin olduğunu biliyorum ama senin bile bir sınırın var."

"Evet," diye kabul ettim ve eski kanepeye daha da gömüldüm. Hafif küflü ve nahoş bir kokusu vardı ama Adam'ın ve Sebastian'ın kolonyalarının karışımı bu kokuyu bastırıyordu. "Sanırım gelecek hafta onun için evlerden birini seçmem gerekecek. Birçoğunun bekleme listesi var-"

"Eminim bir yolunu buluruz," dedi Sebastian ipek gibi bir sesle ve şöhretini ya da parasını gıcırdayan tekerlekleri yağlamak için kullanmak istediğini anladım.

"Aslında," dedi Adam. "Bir süre önce bu konuda bir fikrim vardı. New York'tayken telefonda seninle dalga geçtiğim sürpriz mi?" Hatırladığımı belirtmek için başımı sallamamı bekledi. "Miranda için bir misafirhane ayarladım. Daha önce FTD hastalarıyla çalışmış, son derece nitelikli üç yardımcısı olan özel bir hemşirelik hizmeti var. Hatta bunlardan biri yaşam sonu bakımını da üstlenmişti."

Yüz ifademi ölçmek için durakladı, ama ben bile emin olamadım çünkü şoktan yüzüm bulanıktı.

"Bana onu hayatındaki diğer herkes gibi terk etmek istemediğini söylemiştin," diye açıkladı Adam sessizce. "Eğer onun arazide olmasından rahatsız oluyorsan, bu tamamen normal. Yakında taşınacağın ve şimdi daha da erken taşınacağın düşünülürse, seni paparazzilere karşı bu kadar savunmasız bırakmayacağım için ihtiyatlı davrandım. Bu ev çok açıkta ve senin için güvenli olmayabilir. Bağımsızlığına değer verdiğini biliyorum ve bu planlanandan önce oldu ama-"

Adam Meyers alışılmadık bir şekilde gevezelik ediyordu çünkü beklenmedik bir şekilde çok hoş bir şey yaptığı için ona kızacağımdan endişeliydi ve minnettarlığımı ifade edecek kelime bulamıyordum.

Onun yerine onu öptüm.

Sert bir noktalama işareti olarak başladı. Bir teşekkür ünlemi. Ama sonra çenemi tekrar yakalayıp başımı daha iyi bir açıyla eğdiğinde ve dudaklarını yumuşatıp beni de aynı şeyi yapmam için ikna ettiğinde başka bir şeye dönüştü.

Öpüşürken mırıldandı, uyluklarımı sıkkan tembel, neredeyse tescilli bir şekilde ağzımın içine doğru okşadı.

Sebastian sanki Adam'ı öptüğüm için beni övüyormuş gibi başparmağını elimi tutarken parmak eklemlerimin çıkıntısı boyunca gezdirdi.

İkisinin arasında, güvende ve bir tür şefkatle dokunulmuş, koruyucu bir anlayışla, aylardır taşıdığım devasa ağırlığın bir kısmının omuzlarımdan hafıflediğini hissettim.

Onlar için birey ve birim olarak ne olursam olayım, beni önemsiyorlardı ve mutsuz ya da güvensiz olmamı istemiyorlardı.

Hatta birazcık da olsa aşk gibi görünüyordu.

Adam uzaklaştığında yanağımı avuçladı ve başparmağıyla gözyaşı damlalarımı ovaladı. O ana kadar ağladığımı fark etmemiştim.

"Bunu ister miydin?" diye onayladı.

"Hem de çok," diye kabul ettim, elimi onunkinin üzerine bastırarak. "Teşekkür ederim, Adam."

Bakışlarında derinlerde yatan bir memnuniyet, neredeyse kendini beğenmişlik vardı. Daha önce fark etmemiş olsaydım, bu adamların her ikisinin de başkalarıyla ilgilenmekten mutluluk duyan türden kalplere sahip olduğunu bilirdim.

"Seni ve Miranda'yı yarın taşıyacağız," dedi ve gerekli ayarlamaları yapabilmek için cebinden telefonunu çıkarmak üzere hafifçe yana kaydı. Durakladı, kaşlarını çattı ve sonra sanki artık birbirimize dokunmadığımız gerçeğine katlanamıyormuş gibi bacaklarımdan birini kalçasına doğru kaydırды.

Yutkundum ve Sebastian'a döndüğümde gözlerinin Adam'a bakarken erimiş tereyağı gibi yumuşak olduğunu gördüm.

"Bu o," dedi bana usulca. "Sevdiğim adam." Nedenini fazlasıyla anlayabiliyordum.

Adam birkaç mesaj gönderdikten sonra, "Bu gece seninle kalacağız," dedi.

"Burada mı?" Küçük oturma odasına bakarken kaşlarımı kaldırarak sordum. "Ama boş yatak odası yok. Sadece benim çift kişilik yatağım var."

"İdeal değil," diye onayladı Adam, sonra Sebastian'la kurnazca bir bakış paylaştı, Sebastian'ın sırtmasına neden olan çapkınca ve *kolay* bir şeydi. "Ama doğru insanlarla paylaşmaktan çekinmem."

"Bir şeyler ayarlayabiliriz, *cara mia*," diye kabul etti Sebastian, Adam'a göz kırparak. "Sen hazırlığı bize bırak. Neden banyo yapmıyor ya da duş almıyorsun? Ben de mutfakta akşam yemeği için ne yapabileceğime bakayım, sonra da küçük bir film maratonu için yerleşiriz."

Miranda'nın on dokuz seksenli yıllara ait kadife kanepesinde oturan iki süper yıldızla göz kırptım ve şaşkınlıkla hayatımın ne hale geldiğini düşündüm.

"En sevdiğin film hangisi?" Adam blazer ceketini çıkarmak için ayağa kalktı, gömleğinin manşetlerini açıp gömleğini geriye sarmaya başlamadan önce Miranda'nın sandalyesinin arkasına dikkatlice yerleştirdi.

Rahatlamaya başlamıştı. Bunun bana neden bu kadar seksi ve derin geldiğinden tam olarak emin değildim ama Adam Meyers'in asla rahat görünmemesiyle bir ilgisi olduğunu düşündüm.

Seb ve *benimle* birlikte olmadığı sürece.

"*Casablanca*," diye itiraf ettim, sonra Sebastian bana gülünce kaşlarımı çattım. "Tabii ki," diye cevap verdi bakışıma ve bir elini saçımın altından geçirerek

boynuma. Gözleri yüzümde gezinirken dans ediyordu, sonra ağzımda durdu.

Sonra beni öptü. Sadece birkaç saniye süren yumuşak, ağzı açık bir dudak teması.

Ama içimden bir bıçak gibi geçti, beni hızla kesti.

Adam'ın bir tür ilkel onayla beni izlediğini ve Sebastian'ın bedenime karşı duyduğu zevki hissedebiliyordum. Geri çekildiğinde, sanki beni Adam'ın önünde öpmesi her gün olan bir şeymiş gibi ayağa kalktı.

Adam'ın omzuna vurdu ve sırttı, "Hadi işe koyulalım."

SEBASTIAN

Kolay kolay sinirlenen ya da sinirli kalan biri değildim ama paparazzilerin Miranda'nın evini gözetlemesinin ardından, kadife kanepeye çarpıp evi ateşe verecekmişim gibi bir elektrik hissettim.

Bir amacım olmasının yardımı oldu.

Eski, uğultulu buzdolabındaki malzemeleri incelerken birkaç derin nefes aldım ve akşam yemeği için tavuklu, limonlu, parmesanlı bir makarna yapmaya karar verdim. Hildebrand/Kai evinde makarna makinesi gibi süslü bir şey yoktu ama oklava ve başparmağımı kullanarak kolayca elle açılmış orecchiette yapabilirdim.

Lavabonun üzerindeki pencere kenarında, bir sıra saksı bitkisinin yanında, Bluetooth'uma bağladığım küçük bir taşınabilir hoparlör vardı, böylece evden bazı tanıdık şarkılar çalabiliyordum. Umberto Tossi'ye mırıldanarak eşlik ederken hamuru karıştırmak için ellerimi un, tuz, yumurta ve suya daldırdığımda Napoli'yi mi yoksa ailemi mi özlediğimi tam olarak bilemiyordum.

"Bu şarkıyı tanıyorum," dedi Adam arkamdan. "Sanırım eskiden Londra'da çalardın."

"Çalardım," diye onayladım omzumun üzerinden bakmadan. "Hatırlamana şaşırdım."

Aramızda, geçmişimizden başka birine odaklanmamızdan kaynaklanan bir rahatlık vardı. Sadece geçmişimiz değil

Londra'da geçirdiğimiz zamanın yanı sıra Linnea ile aramızdaki karşılıklı çekim ve dostluktan da.

Ve tekrar birlikte kurmayı umduğum yakınlık da.

Sinclair'ın kulübündeki maceralarımızdan sonra, aşık olduğu kişiyle karşılaşan utangaç bir genç gibi alışılmadık bir şekilde gergindim. Adam'ın yaklaştığını, tezgâha yaslanıp hamurla uğraşmamı izlerken kalçasının benimkine hafifçe değdiğini hissettiğimde nefesim kesildi.

"Birlikte geçirdiğimiz zamana dair unuttuğum tek bir şey bile yok," diye itiraf etti sahte bir rahatlıkla. "O anılar peşimi bırakmıyor ve elimden gelse bile onları kovamam."

"Adam." Onun adını söyledim çünkü hayal kırıklığımı ve özlemimi özetleyebilecek tek kelime buydu. "Benden ne istiyorsun?"

Mırıldandı. "Finborough Tiyatrosu'nda seni gördüğüm andan beri kendime sorduğum bir soru bu, sahnedeki tüm aktörlerden daha parlak, altın gözleriyle beni büyülüydün. Nefesimi kesen bir şiddetle seni istedim ve Savannah'yla bir süre sevgili olmamamız için ettiğim yeminden dönmeme neden oldun."

"Nasıl sonuçlandığına baksana," diye mırıldandım, acı çekerek değil, çünkü onlarla geçirdiğim zaman için asla acı çekmezdim.

Ama belki biraz yorgundum.

Savaştan dönen ve en başta neden savaştığını unutan bir adam gibi biraz yorgun ve kırgındım.

Savannah yıllar boyunca benimle tekrar arkadaş olarak, beni oltadaki bir balık gibi çekerek ne yaptığını biliyor olması gerektiği halde hâlâ benimle birlikte olacak kadar cesur değildi.

Bu Adam da aynı şeyi mi yapıyordu?

Makarna hamurunu dövüp top haline getirirken gözlerimi kapattım ve buzdolabında dinlenebilmesi için plastik streçle sarmaya başladım.

"Beni bir daha yörüngenden çıkarırsan hayatta kalamam," dedim Adam'a, gerçeği görebilmesi için ruhumun kalbindeki fosilleşmiş acının üzerindeki ince kir tabakalarını bir kenara süpürerek. "Beni takip etmemi istemediğin bir yere götürme."

Adam uzun bir süre beni düşündü, karanlık bakışlarında bir şey çalışmasına rağmen ifadesi amansızdı. Sessizliği boyunca nefes alamam da beni ciddiye almasını takdir ettim.

"Ne olursa olsun," dedi sonunda. "Sen olmadan bu hayatta mutluluğu bulabileceğimi sanmıyorum. Sen benim için güneş kadar

Üzerimizdeki gökyüzü, gecenin yıldızları kadar güzel ve aydınlatıcı. Her zaman arkadaş olacağız Sebastian, eğer beni tekrar kabul edersen."

Kalbimin bir kısmı yükseldi, bana öyle derin bir baş dönmesi hissi verdi ki, parmaklarımı laminat tezgahın üzerinde kıvrırmak zorunda kaldım.

"Sadece arkadaş mıyız?" Törpülemeyi başardım, bakışlarım içgüdüsel olarak dişlerimle kazımak istediğim altın sarısı kirli sakalın içindeki soluk pembe ağza kaydı.

O gizli, sinsî gülümsemenin dudaklarını kıvrımasını izledim ve kalbimin çarptığını hissettim.

"Bana vermek istediğin her şeyi alacağım," dedi, ciddi olmasa da içtenlikle, ses tonundaki utangaçlık ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Aklınız, ruhunuz ve bedeniniz benim için ilgi çekici. Ama hak ettiğin kişi olmadığının ve belki de hiçbir zaman olamayacağımın da farkındayım."

Dizlerimin üzerine çöküp ağzım acıyana kadar onu memnun etmek istememe neden olan o şekilde ensemini kavramak için durakladı.

"Aksini söyleyen de beni tam olarak affettiğini sanmıyorum," dedi, içimi öyle keskin görüyordu ki bıçak gibi kesiyordu. "O zamana kadar arkadaş olmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

"*Si, d'accordo,*" diye kabul ettim, ağzım sulanmasına ve dizlerim bükülmek *istercesine* yumuşak olmasına rağmen Adam'ın önünde yüzükoyun yatıyordum.

"Beni yanlış anlama," dedi Adam, aniden o kadar yaklaştı ki vücutlarımız omuzdan uyluğa birbirine dikildi. "Seni o kadar çok istiyorum ki dilimin ucunda tadını ve ağzımda sikinin şeklini hayal edebiliyorum. Kokun beni çılgına çeviriyor ve gözlerindeki ateşle bana baktığında yanıp kül olacağımı hissediyorum."

Nefesim kekeleydi ve ciğerlerimde öldü.

Zihnimde müstehcen, sarhoş edici bir görüntü çizen sadece kışkırtıcı sözler değil, aynı zamanda onun bana karşı hissiydi. Son derece erkeksiydi, profesyonel bir atlet ya da vücut geliştirmeci gibi sert vücutluydu, işi fizikselliğini en üst düzeyde tutmak olan biriydi, çünkü *öyleydi*. Hollywood'un ve bu kariyerin talepleri erkekler için kadınlardan daha azdı ama yine de vardı ve Adam Meyers işine geldiğinde mükemmeliyetçi değilse hiçbir şey değildi.

Sanki üzerime gazyağı dökülmüş ve bir meşaleyle yakılmışım gibi içime bir sıcaklık yayıldı. Tüm bunlar kalçalarını benimkilere basitçe bastırmasından ve boğuk itirafının acımasız dürüstlüğünden kaynaklanıyordu.

Arkadaşlar birbirlerini bu şekilde etkilemezlerdi.

Bunu biliyordum çünkü Linnea da benim üzerimde aynı etkiyi yaratmıştı.

Beynimin canavara dönüşmemiş bir kısmı Savannah'yla işlerin her zaman farklı yürüdüğünü fark etmişti. Önce onu arzulamış, bir sunakta tapınan biri gibi sevmiştim ama hiçbir zaman Adam ya da Linnea'yla kurduğum eşitlik duygusuna sahip olmamıştık.

Bu ifşanın ardından, korku beni şaşırtarak boğazımın arkasını metalik bir şekilde yaktı.

Adam'ın gözlerinde bir şey parladı ve soğudu.

"Ah evet," dedi sessizce, başparmağını hâlâ beni tuttuğu boynumun kenarına sürterek. "İşte orada. Öfke."

Beni yanlış okumuştı ama aynı şeyi başarmıştı, bu yüzden benden uzaklaşmak için bırakmadan önce beni bir kez sıkarken onu düzeltmedim. "Ya Linnea?" Kendimi toparlamaya çalışırken sesim sertleşmişti.

Denge.

Bu soruyu ne demek istediğimi tam olarak bilmeden sormuştum.

Adam koyu sarı kaşlarını kaldırdı ve kalçasını tekrar tezgâha yaslayarak kolunu dikkat dağıtacak kadar geniş göğsünün üzerinde çaprazladı.

"Duşta biraz ağlıyor sanırım," diye itiraf etti kaşlarını çatarak. "Ama bizi kastediyorsan, sence ona ne istediğini sorsak daha mı iyi olur?"

Kaşlarımı kaldırma sırası bendeydi. "Genelde demokrasiden çok otokrasi gibi çalışıyorsunuz."

Omuz silkti. "Genelde işler benim için pek iyi gitmez. Belki bu sefer farklı olur."

Boğazımda düğümlenen umudu yutkunarak bastırdım, öyle ki irkildim.

"Sanırım ikimizi de istiyor," diye itiraf ettim kendimi toparlayıp makarna sosuna başlarken. Buzdolabında bir torba limon vardı ve Linnea'nın narenciye aromalı her şeyi sevdiğini biliyordum, bu yüzden limon, sarımsak, tereyağı ve parmesan ile basit bir sos yapmaya başladım. Pencere kenarındaki küçük bitkilerden birinde İtalyan maydanozu vardı, onu da daha sonra garnitür olarak kullanmak üzere kopardım.

"Evet," diye onayladı Adam. "Sanırım bunu açıkça belirtti."

Sessizlik beni rahatsız etti çünkü söylenmemiş o kadar çok şeyle doluydu ki, alışılmadık bir şekilde söyleyecek kelime bulamadım.

"İkimizi de istiyor musun?" Sesli harfler çıktıkça dilimi kavurarak söyleme yeteneğini buldum.

Adam'ın gülüşü acı bir öksürüktü. "İstedğimden asla şüphe etme Sebastian. Kendimi tutmamın nedeni asla isteksizlik değildir."

"Yani bizi istiyorsun ama bize sahip olmak için kendine izin vermiyorsun," diye düzelttim.

Ya da bizim sana sahip olmamıza izin vermiyorsun, diye omurgamı kavuran bir öfke patlamasıyla devam ettim.

İyi niyetli ama kendi kılıcıyla düşmek gibi korkunç bir alışkanlığı olan bir adamla uğraşmak çok sinir bozucuydu. Başına gelebilecek her türlü kötülüğün kendisinin ve ailesinin başına geleceğine inanıyordu ve tamamen haksız olduğundan emin değildim.

Ama hayatın insanı can evinden vurduğunu biliyordum, bu neredeyse tek garantiydi.

Aşk, diğer tarafa ulaşmak için acı ve zorluklarla mücadele ettiğinizde ortaya çıkan şeydi. Acı verse bile hayatı yaşamaya değer kılan şeydi.

Ama on yıllık ayrılık ve özlem beni ruhumun derinliklerinde yorgun bırakmıştı ve Adam'dan daha somut bir şey almadan geri dönebileceğimden emin değildim.

Ya da Linnea'dan.

Henüz on sekiz yaşındayken oynadığım kadar pervasızca gönül oyunları oynamaya istekli değildim. Yirmi sekiz yaşında, risklerin ve alabileceği bedellerin fazlasıyla farkındaydım.

Adam bana cevap vermedi. Onun yerine, doğaçlama film gecemiz için hazırlık yapmak üzere oturma odasına geçti ve her zaman yaptığı gibi beni yalnız bıraktı.

LINNEA BANYODAN ÇIKTIKTAN KIRK DAKIKA KADAR SONRA

Duşun sıcaklığını hala koruyan kızarmış yanakları ve yıllar önce ona postayla gönderdiğim büyük boy *Romeo in Blood* tişörtünün arkasından aşağıya damlayan ıslak altın rengi saçlarıyla içinde kaybolmuştu. Siyah kumaşın ön yüzünde rol aldığım Shakespeare uyarlamasının afişi vardı, bir gül ve bir silahla silüetim stilize edilmişti, böylece ilk bakışta birini diğerinden ayırt edemezsiniz.

Gömleği not ettiğimde bana gülümsedi ve arka salondan mutfığa yalınayak yürürken kendine sarıldı.

"Bu benim rahat gömleğim," diye açıkladı kumaş ince bir omzundan kayarken ve etek ucu uzun kalçalarının üst kısımlarında parlayarak solmuş eski gömleği tarif edilemez derecede seksi bir şeye dönüştürürken.

Onu bu şekilde görmek, yıllar önce ona verdiğim bir şeyin onu rahatlattığı bilgisiyle birleştğinde, bu yakınlığın seksiliği, sikimin kotumun içinde seğirmesine neden oldu.

Adam'ın üçümüzün sadece arkadaş olarak kalmamız gerektiği yönündeki özetine katılmayı henüz bitirmiş olmama rağmen, kendimi ona kollarımı açarken buldum.

Rahatlamış bir iç çekişle kucağıma geldi ve kolları belime dolanırken yüzünü göğüs kaslarıma yerleştirdi.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

Başının üstünü öptüm ve ocakta kızaran tavuk tükürmeye başlayana kadar uzun bir süre ona sarıldım. Tutuşumuzu bozmamak için onu ayarlayarak tavuğu çevirmek için ocağa döndüm ve kızarmasından memnun kalarak ocağın altını kapattım. Ocağın yanında düzenlediğim her şeyi bir araya getirmemi izlerken sessizce yanımda durdu. Önce her kaseye taze makarna, ardından birkaç parça tavuk, güzel kokulu, kremi sarı sosla tamamlandı ve bir tutam maydanoz, taze rendelenmiş parmesan ve bolca karabiberle süslendi.

Ona bir kâse uzatıp diğer elime iki kâse daha aldıktan sonra birlikte oturma odasına doğru yürürken, "İnanılmaz kokuyor," dedi.

"İtalya'da makarna yemeği et yemeğinden ayrıdır," diye açıkladım. "Ama burada yoğunlaştırmışsınız çünkü yemek yemek pek Amerikan tarzı değil. Annem bana gıdaklayacak olsa da, bu daha verimli."

Gülümsedi, tam da istediğim gibi, gerçi ben kahkaha atmasını bekliyordum. Linnea gülmeyi severdi ve ben de onu dinlemeyi severdim. Ama gün çok ağır geçmişti ve Adam'ın ne bulduğunu görmek için oturma odasına gittiğimizde yumuşak, neredeyse uysaldı.

İkimizin de donup kalmasına bakılırsa, Adam'ın ikimizi de şaşırttığını söylemek yanlış olmazdı.

Dağınık oturma odası değişmişti ve bunu nasıl başardığından bile emin değildim.

Kadife kanepede hâlâ televizyona bakan bir duvara yaslanmıştı ama mobilyaların geri kalanı kanepenin önünde geniş bir alan kalacak şekilde kaldırılmıştı. Oraya, yere bir, belki de iki yatak eklemiş ve üzerlerini beyaz bir yorgan, Linnea'nın muhtemelen kendi elleriyle yaptığı renkli, tığ işi battaniyeler ve bir dizi yastıkla örtmüştü. Hepsinin üzerine, Linnea'nın arka bahçe parmaklıklarında kullandığını bildiğim peri ışıklarını ve Miranda'nın canlı ipek eşarplarından birkaçını asarak bir tür ışıltılı gölgelik oluşturmayı başarmıştı.

Oldukça basit bir şekilde büyülü görünüyordu.

"Bay Meyers," dedi Linnea nefes nefese. "Ne yaptınız siz?"

Adam, ellerini önünde kavuşturmuş ve ayaklarını Kraliyet Silahlı Kuvvetleri'nde geçirdiği zamanlardan alışkanlık edindiği askeri bir duruşa getirmiş, aslında tuhaf bir yastık kalesi olan şeyin yanında duruyordu. Ama Adam bedeniyle yalan söyleme konusunda her zaman gözlerindeki kırılganlığı gizlemek istercesine kısık gözlerinden daha iyiydi.

Linnea'yla tanışmadan önce en son ne zaman biriyle ilgilendiğini merak ediyordum.

Kendisiyle bile.

"Hoşuna gidecek bir şeye benziyor," dedi biraz sertçe. Ben de ikimizle birden konuştuğunu düşündüm.

Linnea kolumun altından çıkıp şiltelerin üzerinden ona doğru yürüdü. Kollarını açmamasına rağmen, bana yaptığı gibi başını göğsünün ortasına koydu ve kollarını beline doladı, bir eli hâlâ yemek kâsesini tutuyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kalın kelimeleri duymama yetecek kadar yüksek sesle.

Adam, saçları pahalı gömleğini ıslatan kızın başına baktı ve ona daha da sıkı sarılması için kollarını kızın sırtına sıkıca sararak kucağına doğru yumuşadı. Gözleri başının üstünden benimkilerle birleşti ve bana verdiği gülümseme yoldaşlık ve utangaç bir memnuniyetti.

Kızımızla ilgileniyorduk.

Çenemi kaldırıp ona baktım ve kendi gülümsememin ağzımın kenarında oynadığını hissederek şiltenin üzerine çıkıp bir kenara oturdum.

"Emek verdiğim lezzetli yemekler soğumadan gelin yemeğinizi yiyin," diyerek Adam'ın kâsesini kaldırdım.

Linnea yüzünü Adam'dan çekti ve boştaki eliyle Brit'i minderlerin üzerine çekerken bana baktı. Aramıza yerleştğinde omzu bana çarptı ve Adam'ın da diğer tarafına o kadar yakın olduğundan emin oldu.

Kaseyi kucağına koydu, bacak bacak üstüne attı, böylece hem Adam'ın hem de benim dikkatimi çeken uygunsuz miktarda bronzlaşmış bacak görüldü ve çatalını makarnaya mutlulukla sapladı.

"Kumanda kimde?" diye sordu.

Bir an sonra Adam bakışlarını onun bacaklarından çekti, beni de aynı şeyi yaparken yakaladı ve uzaktan kumandayı kaldırıp *Casablanca*'yı çalmaya başlamadan önce bana göz kırptı.

SONRA INGRID BERGMAN SEÇTİ THE WRONG MAN IN *CASABLANCA*, BOTH Adam ve ben, muhtemelen Savannah'ya Londra'da benimle gelmesini söylediğim ve Savannah'nın Adam'la kalmayı seçip altı aydan kısa bir süre sonra ondan boşandığı anı çok yakından taklit ettiği için sessizdik.

Linnea, Adam'ın en sevdiği filmi izlememizi önerdi.

Alfred Hitchcock'un *Vertigo*'sunu.

Onun en sevdiği film olduğunu biliyordum çünkü yıllar önce Londra'da birden fazla kez birlikte izlemiştik ama birlikte oturup saplantı, delilik ve aşk hikayesini izleyene kadar, filmin *The Dream & The Dreamer*'daki senaryomun bir kısmını ne kadar etkilediğini fark etmemiştim. Aşkın bir yanılsama olduğu, birini oynamaması gereken bir role zorlamaya çalışmanın ortak bir duygusu vardı.

Casablanca gibi beni de düşündürdü ama aynı melankolik şekilde değil.

Bunun yerine bana Adam ve Linnea'ya senaryomdan bahsetmediğimi hatırlattı.

Ya da onların benim farkında olmadan ilham perilerim olduğu gerçeğini.

Adam gecenin son filmini sıraya koyarken, "Bir şeyler yazdım," dedim. Benim en sevdiğim filmler *Inception* ve *Call Me By Your Name* arasında imkansız bir beraberlikti. Adam Andre Aciman uyarlamasını izlemediği için Linnea bunu izlememiz konusunda ısrar etti.

Adam'ın ağız yapısından İtalya'da iki erkeğin aşık olmasını izleyecek havada olmadığını anlayabiliyordum ama ona hayır demedi.

"Ne?" Linnea bal ve deniz tuzuyla ıslatılmış patlamış mısırları bir araya getirdiği mutfaktan sordu.

Adam benden tekrar etmemi istemedi.

Yüzü gerçek bir mutluluk-şaşkınlık ifadesine bürünmüştü.

"Bir şey mi yazdın?" diye çocuksu bir coşkuyla tekrarladı, gülümseyen ağzından bir çengelle çekilmiş gibi bana daha yakın olmak için öne doğru eğildi. "Okumak için can atardım."

"Cinayete gerek yok," diye mırıldandım ama göğsümün içinde beni hafif ve sersem hissettiren kabarcıklı bir şey oluyordu. "İkinizin de okumasını çok isterim."

İkisi de sanki duraksamamın daha fazlası için bir basamak olduğunu biliyorlarmış gibi beklediler.

Dişlerimin arasından dikkatlice derin bir nefes çektim ve kendime gergin olmanın aptalca olduğunu söyledim. Eğer ödül törenlerinde meslektaşlarımın önünde ödül sunabiliyor, gece yarısı sunucularını etkileyebiliyor ve uzun metrajlı filmlerde rol alabiliyorsam, elbette arkadaşım haline gelen bu iki insana bir film konsepti sunabilirdim.

"Bunu ikiniz için yazdım," dedim, kelimeler hamdı. Boğazımı temizledim ve daha rahat olmaya çalıştım. "Yani, bu hikâyeyi yazarken aklımda siz vardınız ve eğer senaryoyu beğenirseniz, başrolde oynama onurunu bana bahşedebileceğinizi düşündüm."

Linnea baykuş gibi gözlerini kırıpıştırarak bana baktı, küçük bir şokla ağzı bir karış açık kaldı. Adam'ın sırtışı inanılmaz derecede genişlemişti. Eğer daha az ölçülü bir adam olsaydı, zıplayabileceğini bile düşündüm.

"Ver onu bana," dedi, sanki o anda senaryoyu içine atmamı bekliyormuş gibi avucunu uzatarak. "Şimdi okuyacağım."

Güldüm, elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Açıkçası geceyi ikinizle birlikte geçirmeye niyetim olmadığı için yanımda kâğıt kopya yok. Ama... Sana e-posta ile gönderebilirim."

"Yap," diye bastırdı Adam, hâlâ kapının aralığında donup kalmış olan Linnea'yı yakalamak için ayağa kalktı. Dirseğini kavradı ve aramızdaki yerine oturması için onu öne doğru çekti. "Bilgisayarın ya da tabletin var mı, Sunbeam?"

Takma isim onu sersemliğinden uyandırdı ve başını salladı, "Miranda'ya bilişsel ve mesleki terapisine yardımcı olması için bir tane aldım. Buzdolabının yanında fişe takılı."

Adam diğerk odaya geçmeden önce başıyla onayladı.

Bu arada Linnea yüzünü tamamen bana dönmüştü, ifadesi çok kasvetliydi.

"Bu konuda ciddi misin?" Sanki yüksek bir ses teklifimi korkutup kaçıracakmış gibi sessizce konuştu.

Yavaşça başımı salladım ve elini tutabilmek için patlamış mısır kasesini kucağıma almak üzere uzandım. "Hem de çok. Sanatım hakkında şaka yapmam. Bu bir kusur, kabul ediyorum."

Ağzında bir gülümseme belirdi, sonra dümdüz oldu; gözleri genişti ve yaklaşan fırtına bulutları gibi koyu mordu. "Neden ben? Sana daha önce de söyledim, sadaka kabul etmem Sebastian."

Kahkaham beni şaşırttı ama son sinirlerimi de yatıştırdı, bu yüzden dürtülerime yenik düştüm ve sarışın güzelimi bir elimle kucağıma aldım, diğerk elimle de patlamış mısırı kanepeye taşıdım. Hiç şikâyet etmeden kollarını boynuma doladı ve kucağıma bu kadar alışkın olmasına bayıldım. Sanki benim kucağımda oturmak için doğmuştu.

"Ah, *trottolina*, dünyayı sana bir tepside sunabilseydim, sunardım. Bundan şüphe etme ve bunun için benden nefret etme, çünkü böyle bir bağlılığa ilham vermek benim nasıl bir adam olduğumun ve senin nasıl bir kadın olduğunun işareti, *kapiş*?"

Yüz ifadesi yumuşadı ve parmaklarını hafifçe elmacık kemiğimin üzerinde ve kulağımın kıvrımında gezdirdi.

"Bu çok tatlı," diye mırıldandı. "Ben de senin için aynısını yapardım. Bunu biliyor musun?"

"Evet," dedim, çünkü biliyordum.

Linnea hayatımda hiç tereddüt etmeden her şeyini görmeme izin veren ilk kişiydi. *İşte buradayım*, dedi o gece Londra'da havuz başında, *eğer yeterince ilginçsen, artık bana izin vermeyene kadar tüm ışığımı sana parlatacağım*.

Sadık, cesur ve sevgi dolu, bizim Linnea'mız.

Onu ne zaman *bizim* olarak görmeye başladığımdan emin değildim. Kulüpte Adam'la birlikte onun emirlerimiz altında çiçek açmasını izlediğimiz ve zevki paylaştığımız o gece olabilirdi.

Ama içten içe bunun daha da erken olabileceğini düşünüyordum. Linnea'nın Adam'a skandalında yardımcı olmak için onunla çıktığını ilk düşündüğümde ekilen tohum, geleceğimiz hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen bizi öncekinden çok daha istikrarlı hissettiren üçlü bir birime dönüştüren boşluğumuz arasında bir köprü oldu.

"*The Dream & The Dreamer*'ı yazdım çünkü hikâyenin bir an daha içimde kalmasına dayanamadım," diye açıkladım, onu kucağıma alarak koltuğa yaslandım. Adam tabletle geri döndüğünde hiç tereddüt etmeden yanıma oturdu, omuzlarımız birbirine değiyordu, Linnea'nın bacakları kendi kucağındaydı. Eğer Linnea'nın fiziksel rahatlığa bu kadar ihtiyacı olmasaydı, Adam'ın tereddüt edebileceğini düşündüm. Ama Adam, birinin kendisine muhtaç olmasından heyecan duyan bir bakıcıdan başka bir şey değildi. Bu ona kendi tereddütlerini unutturacak kadar güçlüydü.

"On yıldır on kelimeden fazla yazmadım Linnea. Bu hikâyenin akıntısına engel olamamam, ona ilham veren şeyin gücünü gösteriyor. Seni tekrar görmek, arkadaşlığımızı gerçek hayatta devam ettirmek." Duraksadım ve içimi yakan yırtıcı bir bakışla beni izleyen Adam'a baktım. "Adam'ı tekrar görmek. Yazarken bunu fark edecek kadar bilinçli miydim bilmiyorum ama bitirdiğim anda bu film için ikinizin başrolde oynamasından başka bir seçenek olmadığını biliyordum."

Adam neredeyse ben konuşmamı bitirir bitirmez, "Bana e-posta gönder," dedi.

Onun hevesi sinirlerime merhem oldu ve Linnea'nın güzel kışının altından telefonumu cebimden çıkarıp hayatımın kanıyla dolu senaryoyu fikirlerini önemseydiğim tek insana e-posta ile gönderirken usulca güldüm.

Adam e-postasının yüklenmesini beklerken parmakları tabletin kenarına sabırsızca vuruyordu ve not küçük bir şingirtıyla gelen kutusuna düştüğü anda tıklayarak açtı.

"Buraya gel Günışığı," diye mırıldandı ve Linnea kucağımdan kayarak sorunsuzca onun kucağına oturdu. Adam, Linnea'yı kucağının çanağına oturacak şekilde ayarladı, Linnea'nın sırtı Adam'ın göğsüne yaslanmıştı, Adam'ın kolu Linnea'nın etrafındaydı, böylece Adam tableti Linnea'nın kalkık dizlerine dayayarak ikisinin de senaryoyu okuyabilmesini sağladı.

Ben itiraz edemeden Adam, "Sus Sebastian. Bu sadece bir kez yaşayacağımız bir an. *Kan Yemini*'ni ilk okuduğum zamanı hâlâ hatırlıyorum ve bu kutsal bir anı."

Onlar senaryoya geçmeden önce filmin özeti niteliğindeki tretmanı okumaya başladıklarında kıpırdamadan oturmaya çalıştım ama sanki ateş karıncaları beni enfekte etmiş gibi endişeli bir heyecan derimin altına sızdı.

Sonunda Linnea ağzını kıvrarak küçük bir gülümsemeyle uzandı ve elimi sıkıca kavradı.

Bu yardımcı oldu.

Dikkatimi dağıtmak için filmi oynat tuşuna bastım, İtalya'da geçen bu aşk hikâyesini izlemek beni her zaman memleketime götürse de işe yaramasına şaşırdım.

Bir süre sonra Linnea'nın ağladığını fark ettiğimde irkildim.

Filmi durdurdum ve tüm vücudumu senaryoma sessizce dalmış olan ikiliye doğru çevirdim. Linnea gözyaşları yanaklarından süzülürken bana gülümsedi, çaydanlıktan çıkan buhar gibi ıslak bir kahkaha attı.

Ona kaşlarını çatığımda sadece daha yüksek sesle güldü ve başını salladı.

"Sanırım," dedi Adam dalgın dalgın, "Linnea'nın söylemek istediği Tanrım, Sebastian."

"*Dio mio*," diye tekrarladım İtalyanca. "Bu iyi mi kötü mü?"

"Zekice," dedi Adam omuz silkerek, ama metaneti beni her zaman dizlerimin üstüne çöktürebilen o geniş, içten gülümsemesinin etrafında kırıldı. "Çok zekice. Bu durum *Kan Yemini*'ni bir şekilde çocuk oyuncağı gibi gösteriyor ki ikimiz de bunun böyle *olmadığını* biliyoruz. Bu..."

"Bu acıttı." Linnea düşüncelerini topladı ve sanki kendini açıklamak için desteğe ihtiyacı varmış gibi elleriyle konuşmaya başladı. "Bu acıtıyor ve iyileştiriyor ve aşkın ne kadar berbat, çılgın ve sarhoş edici olabileceğini açıklıyor. Mükemmel bir şey."

Bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, yoksa küçük bir çocuk gibi gözyaşlarına boğulup kendimi utandırabilirdim. Tenim çok gergin, kemiklerim içimde genişleyen sevincin ağırlığı altında çok kırılğan hissediyordu.

"*Veramente?*" diye sordum. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

"Tanrı şahidim olsun," diye yemin etti Adam. "Stüdyo başkanları bunu seçmek için birbirlerini ezecekler, Seb. Bunu biliyor olmalısın."

"Andrea öyle düşünüyor gibiydi," diye itiraf ettim. "Ama *vecchio*'nun önyargılı olduğunu biliyorsun."

"Ben önyargılıyım," diye kabul etti Adam. "Ben de neredeyse yirmi yıldır bu sektörde çalışıyorum. Neyin işe yaradığını biliyorum, neyin sattığını biliyorum ve önüme konduğunda sanatı tanıyorum. Bu"-

Tableti kaldırdı ve oynattı: "Bu harika bir şey Sebastian. Eğer bana bir rol vereceğini söylemeseydin, dizlerimin üzerine çöküp sana yalvarırdım."

"Bunu görmekten nefret etmezdim," diye takıldım ve yeşil gözlerinin orman zeminindeki gölgeler gibi kararmasını izlemekten büyük zevk aldım.

Linnea bana gülümseyerek, "Ben de öyle," diye karşılık verdi. "Ama Adam için aklınızda kim vardı?"

"Emerson," dedim onunla aynı anda.

Göğsümde hissettiğim bir bakışı paylaştık, birbirimizi temelden anladık ve Londra'ya geri döndük. Bu konuda, sanatta ve filmde hep aynı dili konuşmuştuk.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Linnea sırttı. "Sahte idealleri olan mağrur İngiliz." "Ve Hallie rolünde Linnea," diye devam etti Adam.

"İlham verici."

Kaşlarını çattı ve bir tırnağını karıştırdı. "Hallie'nin hakkını verebileceğimden tam olarak emin değilim."

"Hayır mı?" Hafifçe sordum ama kalbim dört nala atıyordu. *İşte* buydu.

Bu, sevdiğim yaratıcı mecranın, onlara bir senaryo yazmadan doğru düzgün ifade edemeyeceğim kadar değeri verdiğim iki insanla birleşimiydi.

Cennetin, öldükten sonra gidilen bir yer değil, hayatın neden yaşamaya değeri olduğunu hatırlatan bir an olduğunu düşündüm.

"Neden olmasın?" Adam sordu.

"Oh, Thatcher'ın Hallie'sini çok güzel  alabiliyorum," diye itiraf etti küçük bir sırıtışla. "Benim merak ettiğim Emerson'ın Hallie'si. Onun soğuk ve klas olması gerekirken ben..." Büyük boy tişörtünü ve nemli, buruşuk dalgalarını işaret etti.

O anda kendi güzelliğinden nasıl bu kadar habersiz, savunmasız ve dürüst olabildiğini anlamak neredeyse imkânsızdı.

"Neden onu bir denemiyorsun, *trottolina mia*?" Tableti ona uzatan Adam'a başımı sallayarak önerdim ve onu nazikçe kucağından ittim.

K e n d i isteğiyile gitti, tableti kalçalarına koyarak dizlerinin üzerinde ayaklarımızın dibine yerleşti, bir eliyle gergin bir şekilde saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Hangi bölüm?"

"Hangi bölüm seninle konuştu?" Ben karşı  ıktım.

Neredeyse kendi kendine başını salladı ve sayfaları karıştırdı, baş aşağı görünümden sık sık sarı renkle vurgulandığını görebiliyordum.

Sonunda tatmin olmuş bir şekilde kendi kendine konuştu ve sonra bana baktı.

"Hallie hakkında başka notların var mı?"

Düşünürken kirli sakallı çenemi kaşıdım. "Emerson'ın Hallie'si ile onun gerçekliği arasındaki tek ortak gerçek, kendini tehdit altında hissettiğinde kibirli ve soğukkanlı olabilmesi."

Hafifçe mırıldandı, derin bir nefes aldı ve sonra yüksek sesle verdi. "Gerginim. Hollywood'un en büyük iki isminin önünde sahnede çıplakmışım gibi hissediyorum."

"Eğer seni daha rahat ettirecekse kıyafetlerini çıkarabilirsin," dedi Adam.

Kahkahasının şiddetiyle başı geriye düştü ve gerginliği azalttığı için Adam'a sırttım. Uzandı ve elimi sıktı.

Elini bıraktığı anda, geride bıraktığı sarsıntılara karşı parmaklarımı esnetmiştim.

"Tamam," dedi Linnea, "ben hazırım."

İkimiz de koltuğa yaslandık, omuzlarımız ve kalçalarımız dikiş gibi birbirine yapışmıştı.

Linnea saçları yüzünü kapatacak şekilde başını eğdi ama gözlerinin kapalı ve hareketli yüz hatlarının boş olduğunu görebiliyordum.

Bir an sonra çenesini kaldırdı ve duruşundan ifadesine kadar tüm duruşu tamamen değişti.

Geniş bir gülümseme yelpazesine sahip elastik ağzı yerine, dolu ağzı hafifçe kısıtılmıştı; çenesinin açısı, kız kardeşim Elena'nın dünyaya kızdığı anda kendini tuttuğu gibi neredeyse hırçın bir şekilde eğilmişti. Omuzları bir cetvel gibi dik ve gerideydi, göz kapakları sanki bizden, yani birkaç saniye önce övgüyle bahsettiği Hollywood kraliyet ailesinden sıkılmış gibi hafifçe inikti.

Çok etkileyiciydi.

"İkimize de kötülük ediyorsunuz," diye başladı soğuk, hafif telaffuzlu, Amerikalı ama bir şekilde paralı bir sesle. "Ben bir kadını ve bir oyuncuyum, evet, bu yüzden her iki açıdan da erkek bakışını beni kendilerine en uygun renklerle boyamaya davet ediyorum. Ama aynı zamanda değişmez, reddedilemez bir şekilde kendimim. Beni tanımıyorsunuz ve açıkçası tanısaydınız da tanımak istemezsiniz diye düşünüyorum. Aradığınızı sandığınız kişi sadece çok güzel bir hayal."

"Seni tanıyorum," dedi Adam, senaryoyu sadece bir kez okumuş olmasına rağmen bu cümleyi söyleyerek. "Gözlerimi kapattığımda bile seni tanıyorum."

"Peki ya ben gözlerimi kapatırsam?" diye karşı çıktı, pek hırçın değildi ama ona yakın bir şeydi, neredeyse küçümsüyordu. Konuşurken gözlerini kapattı, "Gözlerim ne renk Bay Bain?"

"Mavi," diye cevap verdi Adam hemen. "Gökyüzü gibi."

"Menekşeden çivit rengine," diye mırıldandım Thatcher. "Gün batımının alacakaranlığa dönüştüğü anda gökyüzünün rengi."

Linnea, senaryoda tarif ettiğim renkle aynı olan gözlerini açtı ve bana keskin bir şefkatle gülümsedi. Farklı bir insan gibi görünüyordu, *benim* insanım, on altı ve yirmi altı yaşlarında tanıdığım kız.

"Menekşe gözler doğada yoktur," diye karşı çıktı Adam, hem düzeltilmeye alışık olmadığı için hem de en iyi arkadaşı, izini sürmek için işe alındığı kadının peşine düşmesine engel olduğu için kızgın ve öfkeli bir şekilde Emerson gibi. "Bazen mor görünmeleri bir ışık oyunudur."

Linnea buz gibi bir bakış fırlattıktan sonra ağzının bir tarafını büken küçük, gizli bir gülümsemeyle bakışlarını tekrar bana sabitledi. "İlk bakışta aşk da bir ışık oyunudur. Eğer bir kızı sevmek istiyorsanız, Bay Bain, bunu görmeden yapmalısınız. Gözlerle sevmek kolaydır ama diğer tüm duyularla sevmek daha zordur."

"Kör bir adamı mı tercih edersiniz?" diye kabalaştı.

"Ruhu olan birini tercih ederim," diye küstahça karşılık verdi, Thatcher ve Hallie bu noktada gayrimeşru bir ilişkiye girdikleri için benimle kaçamak bir bakış paylaştı. "Eğer birini bulursan beni tekrar arayabilirsin."

Ardından gelen sessizlik sahneye bir övgü niteliğindeydi. Bunu bozan ben oldum. "Nasıl bir histi?"

Linnea derin bir nefes aldı, sanki suyun altında tutuyormuş gibi, sonra da gülümsedi.

"İyi," dedi parmaklarını Hallie'nin derisini yüzüyormuş gibi esneterek. "Doğru."

"Aynı fikirdeyim," dedim telefonumu kaldırıp kayıt uygulamasını açarak. "Benim için tekrar yap."

Sahnedeki Hallie'nin boğazında ve kulaklarında elmaslar ve kollarında uzun ipeksi eldivenler bulunan 1920'lere özgü abartılı bir elbise giymesi gerekiyordu. Ama *Romeo in Blood* tişörtünün içinde bile, dalgalı, ıslak uçlu

Linnea, zenginliğini ve gelecek nesillerini hem Adam'ı hem de beni büyüleyecek şekilde hayata geçirmeyi başardı.

Yetenekli olduğunu biliyordum ama onun bir karaktere bu şekilde büründüğünü görmek hayatımın en erotik anlarından biriydi.

Adam'ın da aynı şekilde hissettiğini biliyordum çünkü vücudu gergin bir şekilde benimkine bastırılmıştı ve boynundaki nabız gözle görülür bir şekilde atıyordu.

Video klibi Andrea'ya bağıksız olarak gönderdiğimde, sabaha kadar yanıt vermesini beklemiyordum.

Otuz dakika sonra bir yanıt aldım.

Andrea: Chiodo scaccia chiodo. Sen eminsen, ben de eminim. O muhteşem.

Bu deyim "bir çivi diğerini kovar" anlamına geliyordu, şüphesiz Linnea'nın Savannah'yı kaybetmenin acısını kovmasına gönderme yapıyordu. Birinin diğeriyle bir ilgisi olduğundan emin değildim. İkisini de çok uzun zamandır çok farklı şekillerde sevmiştim ve Linnea'nın senaryomdaki diyalogları Adam'la ileri geri konuşmasını izlerken aşkın acı çekmek anlamına gelmek zorunda olmadığını yeni yeni anlıyordum.

Bu şu anlama gelebilirdi: bir felaketten sonra oturma odasının zemininde oturmak, birbirimizle ilgilenmek çünkü bunu yapmak iyi hissettiriyordu.

İkisiyle bir ömür boyu böyle akşamlar geçirmeyi düşündüm, rüyanın kadife bir halı gibi önümde çözülmesine izin verdim. İşlerimizi koordine edecektik, böylece bir seferde birkaç haftadan daha uzun süre ayrı kalmak zorunda kalmayacaktık ve çalışmadığımız zamanlarda zamanımızı benim New York'taki evim ile Adam'ın mükemmel Carbon Beach evi arasında paylaştırabilecektik. Linnea kariyerinde ilerleyecek ve kendi galalarına katılacak, Adam ve ben de onun iki gönüllü aksesuarı olacaktık. Adam'ın kariyeri hem bir erkeğe hem de bir kadına duyduğu açık aşktan etkilenmeyecekti. Adam ve Linnea'nın hayatıma geri dönmesiyle birlikte kalbimin etrafındaki bayatlamış acılar gevşediği için daha da fazla senaryo yazmak için ilham alacaktım.

O değerli, imkânsız hayali nefesimi tutabildiğim kadar kalbimde tuttum, asla olmayacak bir geleceği solumadan önce.

Umut, kendime hatırlatmak zorundaydım, kendi zehriydi. Peki neden içmeye devam ettim?

ADAM

W Yavru köpekler gibi birbirlerine dolanarak uykuya daldılar.
Çoğunlukla benim de hatamdı.

Linnea hâlâ annesinin yaşadığı olayın etkisindeydi ve onu bedenim ve ruhumla korumak istiyordum, bu yüzden sanki yattığımız yerde onu dünyadan koruyabilirmişim gibi yanıma yatırdım. Aptalca olsa da kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

İçgüdüsel olarak yanağımı koyduğum kolumu Sebastian'a uzattım ve avucumu açarak Linnea'nın altın rengi saçlarına doğru uzattım.

Hiç tereddüt etmeden Linnea'nın sırtına sarıldım, bir kolunu beline doladı ve diğer kolunu benimkiyle yastıkta buluşturdu, kalın parmakları benimkilerle sıkıca birbirine dolandı.

Saatler sonra uyandığымda durum daha da kötüydü.

Sabah odunum Linnea tarafından hapsedilmişti, uykusunda üstüme yuvarlanmış ve vücuduma sarılmıştı, yüzü çıplak göğsüme bastırılmıştı, dalgalarının yarısı yüzümdeydi ve koluma yayılmıştı. Sebastian yan tarafıma sıkıca bastırmıştı, kolu hala Linnea'nın sırtına dolanmıştı, ağzı boynuma gömülmüştü, nefesi nabız noktamda sıcaktı.

Onların içinde boğulmuştum ve enfes bir an için bunun tadını çıkardım. Kombine kokularının biberli sıcaklığı, ikisinin de hissi

Bana güveniyorlardı, uykularında bana çekiliyorlardı. Asla unutmamak için bu hoşnutluk hissinin içine dalmak istedim.

Bunun yerine, beni neyin uyandırdığını fark ettim.

Miranda saçları dağınık ve bornozu vücudunu sıkıca sarmış bir halde mutfağın kapısında duruyordu. Perdeleri çekilmiş odanın gölgelerinde bile fark ettiğim bir berraklık vardı gözlerinde.

"Bundan hoşlanmayacak," dedi.

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu.

Linnea'nın beni arayıp paparazzilerin evini gözetlediğini söylediği andan beri aklımda Savannah vardı. İhbarı yapmak eski karıma yakışmazdı ama Hank yıllar önce Londra'da yaşarken çok aranan biriydi ve Savvy basına nerede olduğumuzu ihbar etmek istiyordu.

Bunu şimdi yapmış olabilir mi? Linnea ve benimle Nobu'da karşılaştıktan sonra kıskanmış olabilir mi?

En iyisini düşünmek istiyordum, belki de güneş gibi bir kadın ve yıldız gibi bir adamla çok fazla zaman geçirdiğim için, ama yorgun, ekşimiş kalbim haklı olduğumdan şüpheleniyordu.

Boone'un ekibinden onay alır almaz harekete geçecektim.

Savannah da evliliğimiz sona erdikten sonra ne kadar az sıcak kalabildiğimi görecekti.

Miranda başka bir şey söylemeden mutfığa girdi ve ocağın açılış sesini duydum.

Ben yatakta onunla ve Sebastian'la kucaklaşırken Miranda'nın evi yakmasının Linnea'nın hoşuna gitmeyeceğini düşündüm, bu yüzden dikkatlice bedenlerinden ayrıldım ve Miranda'yı denetlemeye gittim.

Pek iyi bir aşçı değildim, bunu yapacak ne zamanım ne de isteğim vardı, dolayısıyla Bruce. Bu yüzden dondurucuyu karıştırıp bir kutu Eggo waffle bulduğumda rahatladım. Ben onları tost makinesine yerleştirirken, buzdolabından şurup alırken ve tezgâhtaki kâsedan olgun mangoları keserken Miranda meraklı gözlerle beni izledi.

"Bu sabah kendini daha iyi hissediyor gibisin," diye kayıtsızca söze girdim.

Burnunu çekti ve bornozunu daha sıkı sardı. "Zihnim İsviçre peyniri gibi. 'Daha iyi hissettiğimde' bile cehennem gibi oluyor çünkü bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum."

Hayatımda her zaman biraz **a p t a l** ve sinir bozucu bir figür olan Miranda'ya karşı hissettiğim sempati içimi kasıp kavurdu.

Savannah'nın en iyi arkadaşı. Sesi hâlâ hafif ve yumuşak olsa da sözlerinin ardında yeni bir sertlik belirmişti. Dejeneratif hastalık herkes üzerinde iz bırakmıştı ve Miranda'nın acısını sanki havada asılı kalmış gibi hissedebiliyordum.

Onu suçlamadım.

"Başına bunlar geldiği için üzgünüm," dedim dürüstçe, ellerimi mango yapışkanlığından arındırıp kalçalarımı tezgâha dayayarak ona bakarken. "Sen ve ben hiçbir zaman yakın olmadık ama umarım senin için burada olduğumu biliyorsundur. Ve Linnea için."

Alay etti, yüz hatları çirkin bir şekle bürünmüştü. "Linnea, belki."

Hafifçe omuz silktim. "Linnea seni seviyor ve ben de onu önemsiyorum, bu yüzden evet, ben de senin için buradayım."

"Kız hasta olduğum için kendini suçlu hissediyor," diye mırıldandı yırtık bir tırnağına bakarak. "İyi bir anne falan değildim."

"Belki de değildim," diye kabul ettim çünkü bu konuda ona hiç sempati duymuyordum. "Ama böyle iyi bir kadın yetiştirmekle doğru bir şey yaptın, velayetini babasına vermek zorunda kalsan bile. Seni terk etmeyecektir."

Kelime seçimimle ilgili bir şey onda yankı bulmuşa benziyordu çünkü alt göz kapaklarında yaşlar birikti ve keskin bir bakışla benden uzaklaştı. Duygularını bastırmak için ağzını sıkıca kapattı.

"Beni görmeye hiç gelmiyor," diye fısıldadı.

Savannah'yı kastettiğini sormadan anlamıştım.

"Hiçbir zaman hayatın çirkinlikleriyle yüzleşecek kadar cesur olmadı," dedim açıkça. "Onu bunu bilecek kadar iyi tanıyorsun."

Miranda sıkıca omuz silkti ve bornozunun içinde daha derine sokuldu. "Onu özlüyorum."

"Bazen ben de onu özlüyorum," diye itiraf ettim. "Ama sonra gittiği için minnettar oluyorum çünkü hayatıma yeni ve daha iyi insanların girmesine izin vermem için bana yer açtı."

"Linnea gibi."

"Evet," diye kolayca kabul ettim.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu gördüğünde ikimizi de terk edeceksin." Titreyen bir el ve dudak bükmeye dönüşmeden önce küçümseyen bir ifadeyle kendini işaret etti. "Nasıl biri olduğumu."

"Dün gece en ön sıradan izledim," dedim hafifçe. "Ve hâlâ buradayım. Hatta bu sabah seni ve Linnea'yı benimle birlikte evime taşıyacağım. Birinin *ikinize* de bakmasının zamanı geldi."

Miranda'nın bakışları benimkilere kaydı ve sanki yaşadığı şoku ve rahatlamayı benden saklayabilecekmiş gibi eliyle ağzını kapattı. Gözlerinden akan yaşlar ellerine ve laminant masaya sıçradı.

Dün gecedен önce birini teselli etmeyeli uzun zaman olmuştu ama kendimi mutfağı boydan boya geçip onun önünde çömelmiş, Miranda'yı omzundan nazikçe tutarak öne doğru çekerken buldum. Ellerinden biri, zayıflığını ve beni kavrayabildiğinden daha sert kavrama arzusunu gösteren bir titremeye pazumu kavradı. Sanki kaybolacağımdan endişe ediyordu.

"Bizi herkes gibi terk etme," diye yalvardı kırık bir fısıltıyla.

"Bırakmayacağım," diye söz verdim ve bunda ciddiydim.

Birkaç dakika sonra kucaklaşmamızdan başımı kaldırdığımda Linnea kapının pervazında duruyordu, saçları uykulu yüzünün etrafında bulut gibi dağılmıştı. Yüzündeki ifade resmedilmeye değerdі ve keşke onu asla son bulmayacak bir ortama aktarabilecek yeteneğe sahip olsaydım.

Çünkü çok güzel bir güven duygusuydu. Sanki ikisini de korumak ve onlara bakmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordu.

Birinin bana bir maaştan ya da mükemmel bir oyunculuk performansından daha fazlası için bel bağlamasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve bu sorumluluğun içimi güneş ışığı gibi doldurduğunu fark ettim.

"Yapmayacağım," dedim tekrar, bu sefer için.

Ve bana gülümsediğinde, güneş lekelerini göz kırparak uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Linnea ondan sonra annesiyle ilgilenmeye başladı, onu yıkanması ve giyinmesi için odasına geri götürdü çünkü nakliyeciler bir saat içinde gelecekti ve o zamana kadar yapılması gereken bir yığın iş vardı. Seb uyandı ve mutfağa girdi, gözleri yarı kapalı bir şekilde ayaklarını sürüyerek hemen hazırladığım kahve cezvesine gitti ve kendine yardım etti. İçindekilere yüzünü *ekşitti* ve her zamankinden daha kalın bir İtalyan aksanıyla kahvenin *schifoso* olduğundan yakındı. İğrençti. Mutfakta ayakta yemek yedik, Hildebrand/Kai kadınlarını içeri taşıırken günün ayrıntılarını tartıştık ve ben bunun rahat samimiyetini sevdim.

Bir kez daha aynı fikirdeymişiz gibi hissettim. Gariplik gitmişti ama dilimin ucunda kötü bir tat gibi kalan kızgınlık gitmemişti. Aramızdaki şeyler gerçekten çözülmemişti, onu kararlarımı gölgeleyen bir şiddetle istediğimde değil, ona sahip olamadığımda değil, tıpkı daha önce ona sahip olamadığım gibi.

Sebastian'a sahip olmak, uğruna çalıştığım *her şeyden* vazgeçmek anlamına geliyordu.

Kabul etmek istese de istemese de bu onun için de aynı anlama geliyordu.

Sevilen biri için herkesi feda etmeyi düşünmek romantikti ama bu sadece filmlerde ve romanlarda yapılan bir şeydi. Risklerin şaşırtıcı derecede yüksek olduğu gerçek hayatta değil.

Ya da konuştuğu kelimelerin etrafında duygusal bir şekilde hareket eden ağzına ve konuşmasını vurgulayarak havada hareket eden güçlü, bronzlaşmış ellerine bakarken kendime böyle söyledim.

Dahası, bir kez daha arkadaş olmaya ilgi duyduğunu ifade etmiş ve benim ona duyduğum kadar o da bana ilgi duyuyor gibi görünmüş olsa da, on yıl önce özlemini çektiği türden bir aşk ve bağlılık istediğine dair hiçbir şey söylememişti. O zamandan bu yana ikimiz de çok değişmiştik, belki de bir zamanlar olduğu gibi yıldızları ve gökyüzünü hareket ettiren bir aşkı özlemiyordu.

Ama ben bundan cidden şüpheliydim.

Ve küçük, açgözlü, *alçak* bir parçam, ona davranışlarımdan sonra bunu hak etmediğimi *bilmeme* rağmen neden artık benimle birlikte olmak istemediğini merak ediyordu.

Kendime onunla bunu bile yapabildiğim için minnettar olmamı, sabahları bir kez daha birlikte kahve yudumlamamızı ve sanki birbirimiz hakkında her şeyi bilmek hakkımızmış gibi hayatlarımız hakkında konuşmamızı söyledim.

Bu kadarı

yeterliydi.

Yeterli

olmalıydı.

Tabii ki değildi.

Chaucer sabah saat onda taşınma ekibiyle birlikte geldi, elinde tableti vardı ve taşınma sırasında kiminle konuşması gerekiyorsa onunla iletişim kurmak için bir kulaklık takmıştı. İri yarı adamları, Sebastian'ı, Linnea'yı ve beni koordine ederek, her şey Carbon Beach'teki evime, kiraladığımız bir depoya ya da yerel orman yangını mağdurlarına yardım derneğine bağışlanana kadar korkunç bir verimlilik sergiledi.

Sekiz saat içinde Miranda en gerekli eşyaları ve Linnea'nın pek çok sorusunu yanıtlayarak sınırlarını yatıştıran üç hemşireyle birlikte misafirhaneye yerleşti.

Linnea'nın kendisi, benim odamın koridorunun hemen aşağısında, onun eşyalarının kutuları ve renkli elbiselerini yapmak için kullandığı kumaş parçaları ve görünüşe göre ağzımı kurutan dantel ve saten iç çamaşırı parçalarıyla darmadağın olana kadar ne kadar genel olduğunu fark ettiğim bir misafir odasına yerleşmişti. Chaucer'a diğer yatak odalarından birini boşaltması için mesaj attım.

Linnea'nın burada kendi tasarım stüdyosuna sahip olabilmesi için, St Aubyn Moda Evi'nin kreatif direktörü olan arkadaşım Jensen'e e-posta göndererek ne tür ekipmanlar sipariş etmem gerektiğini sordum.

Sebastian çoğunlukla bizimle kaldı, şikayet etmeden yardım etti, anlaşılmaz bir şekilde kendisini Clark adında eski bir sevgilisi sanan Miranda ile flört etti ve Linnea'nın annesi için her şeyi bu kadar büyük ölçüde değiştirme konusundaki endişesini giderdi.

O bir azizdi ve bu bana sadece ne kadar günahkâr olduğumu hatırlattı. Bu iki güzel insan ne kadar iyiydi ve ben onların dostluğuna ne kadar değersizdim. En azından şimdilik burada, yörüngemde oldukları için minnettarlığımı sarıldım ve kendimden nefretimi başka bir zaman tekrar peşime düşmesi için tavan arasına sürdüm.

Bruce üçümüz için akşam yemeği hazırladı ve dışarıdaki terasta, pergolanın altında yedik. İkisi de beni kahkahalara boğdu, sanki beni en çok kimin güldüreceğini görmek için bir oyun oynuyormuşuz gibi, ama en kötüsü dokunmaktı. Sebastian'ın omzumu sıkan eli, Linnea'nın kalçamı biraz fazla yukarıdan kavraması, Seb'in Linnea'nın sarkık alt dudağının alt köşesindeki domates sosu lekesini temizlemesini izlemek.

İşimiz bittiğinde o kadar sertleşmişim ki canım acıyordu ve eğer onlardan uzaklaşmazsam ikisini de verandadaki masanın üzerinde parçalayacağımı biliyordum, sonuçları ne olursa olsun.

Bir gece uykusunun susuzluğumu gidereceğini düşündüm -ve yumruğumla, bir şişe kayganlaştırıcıyla ve her ikisiyle ilgili canlı fantezilerimle öfkeli bir seans- ama neredeyse mor bir ereksiyonla uyandım, o kadar sert ve ağrıyordu ki.

Sebastian bir gece önce eve gitmişti, Tanrı'ya şükür, ama Linnea çatımın altında uyuyordu ve koşu bandında bir saat koşmak ve ardından doksan dakikalık bir halter seansı yapmak bile beni ona gitmeye zorlayan uzuvlarımdaki huzursuzluğu azaltmadı.

Bu yüzden sabahın geri kalanını ofisime kapanarak, toplantılara katılarak ve hafta sonu için işler kapanmadan önce çeşitli iş konularımı kontrol ederek geçirdim. Ayrıca Picturegram hesabımda bir Frontotemporal Demans yardım kuruluşuna bağış linki gönderdim ve Linnea'nın ön bahçesinde medyaya yaptığı konuşmadan bir alıntı ekledim. Mali bana mesaj atarak bunun harika bir fikir olduğunu ve medyanın kız arkadaşımı savunmama bayıldığını söyledi.

Dişlerimi sıkımda neden oldu çünkü bunu yapmamın nedeni bu değildi, Linnea ile birlikte olmamın tek nedeni kız arkadaşımı desteklemek olsa da

itibar.

Bu olaydan sonra çok şiddetli bir baş ağrısı çektim.

Ertesi gün Eleştirmenlerin Seçimi Ödülleri vardı, bu yüzden o gün Linnea ile vakit geçirmek zorunda kalacaktım ama o günü, Sebastian ve onunla geçirdiğim yirmi dört saatin ardından içimde canavarlaşan arzuyu yok etmek için kullanmaya kararlıyım.

Kendi kendime, eğer günün sonuna kadar bunu kontrol altına alamazsam, o zaman kulübe gideceğimi ve bu şekilde rahatlayacağımı söyledim.

Sebastian ve Linnea'dan başkasına dokunmayı düşünmek beni huzursuz ediyordu, her ne kadar özel ya da somut bir şekilde birlikte olmasak da, cinsel olmayan bir sahneyi yönetmenin gerginliği biraz azaltacağını ve böylece biraz uyuyabileceğimi düşündüm.

Bu düşünceyle nihayet su ve geç öğle yemeği için yiyecek bir şeyler almak üzere ofisimden dışarı çıktım. Linnea'dan uzak durmaya çalışarak evimin etrafında neredeyse parmak uçlarımda dolaştığımı fark ettim ve kendime bu kadar aptal olmayı bırakmamı söyledim. Mutfak boştu ama yerden tavana kadar uzanan akordeon kapılar terasa açılıyordu ve Linnea'nın havuzda hızlı adımlarla ilerlediğini gördüm. Bir bardağa buz koydum, biraz ev yapımı limonata doldurdum ve ayaklarımın beni odanın kenarına yaklaştırmasına izin verdim, burada tuzlu su tur havuzunu tam olarak gören bir sütun tarafından yarı gizlenmişim.

Linnea hayat boyu yüzmüş bir yüzücünün rahatlığıyla hareket ediyor, masmavi suyu hiç sıçratmadan kesiyordu. Ritmi ve onu evimde görmek büyüleyiciydi.

Bu yüzden havuzdan çıktığını, çıplak omuzları bronz ve parlak bir şekilde ortaya çıkana, altın rengi saçları çarpıcı yüz hatlarından uzaklaşana kadar fark etmedim.

Nefes almayı unutmuştum.

O tatlı ağzını öpmüş ve parmaklarımı dar, ıslak amına sokmuş olmama rağmen Linnea'yı henüz çıplak ya da ona benzer bir şekilde görmemiştim. Tekrar birlikte sörf yapmaya niyetlenmiştik ama zaman elvermemişti, bu yüzden şimdiye kadar onun mayo giydiğine bile şahit olmamıştım.

Onu küçükük sarı bikinisinin içinde görmek yasadışı olmalıydı.

Birden öyle sertleştim ki dişlerim ağrıdı.

Su, karamelize teninden ve uzun, biçimli bacaklarından aşağı süzülüyor, iri göğüslerinin arasındaki dar aralıkta toplanıyor ve düz karnının üzerinden bir çizgi halinde küçük üçgenin neredeyse şeffaf kumaşına doğru akıyordu

tümseğini örtüyordu. Güverteye çıktığında benden uzaklaşarak havluyula örtülü, üzerinde bir moda dergisi ve açık bir kutu köpüklü su bulunan şezlonga doğru yürüdü. Bu bana onun sıkı, yuvarlak kıcını ve kalçalarının salınımını kesintisiz bir şekilde görme imkânı verdi.

Tanrım, ben sadece bir erkektim, ya o? O lanet olası bir tanrıçaydı.

Kalbim boğazımda atarken, şezlonga uzanışını izledim, bir bacağı fayansın üzerinde, diğeri minderlerin üzerindeydi, böylece bacaklarının arasındaki kumaş şeridi bana açıktı.

"Kendine gel dostum," diye mırıldandım kendi kendime, ayaklarım yere yapışmış olsa da ve kendimi göz kırpmaya isteksiz bulsam da.

Tam kopup hızla ofisime geri dönmek için güç topluyordum ki Linnea'nın eli göğüslerinin arasından kasıklarının üstüne doğru ilerledi ve kumaşın üst kısmının altında oynadı.

Ağızımdaki tüm nem kayboldu.

Kumaşın altında tembelce kendine dokunurken gözleri kapandı, parmaklarını klitorisinin üzerinde ve girişine doğru yuvarladı.

Sütuna yaslanana kadar ilerledim. Gözlerini açarsa beni görecekti ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Hayal kırıklığıyla karışık bir sesle inledi ve uzun, çevik parmaklarını belindeki bağlara götürdü, onları çözdü, böylece alt kısmı güneşin altında ıslak bir şekilde parlayan çıplak amını ortaya çıkarmak için düştü.

Alnımı serin sütuna yasladım ve nefesimin altında usulca inledim.

Tanrım, bu cazibeye nasıl karşı koyabilirdim ki?

Linnea bir parmağını içine daldırırken sırtını kamburlaştırdı ve kontrolümün çözülmekte olan ipliği sonunda koptu.

Saklandığım yerden çıkıp onun yattığı yere doğru yürüdüm.

Gözleri yavaşça açıldı, görünüşüm karşısında hiç şaşırılmamıştı.

Onu izlediğimi başından beri bilip bilmediğini merak ettim ve umursamadığıma karar verdim. Eğer beni kıskırtmak istiyorsa, ona ne kadar tehlikeli bir oyun oynamayı sevdiğimi gösterecektim.

Karşısındaki şezlonga oturdum, kollarımı kalçalarıma dayadım, kadehim bacaklarımin arasında sallanıyordu ve onu inceledim.

Yanaklarından boğazına ve göğsüne doğru bir kızarıklık yayıldı, meme uçları bile pembeleşti.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Linnea Kai?" diye sordum alçak sesle, kıvrımlı bir hırıltıyla.

"Seni düşünüyorum," dedi sorunsuzca, bir parmağını klitorisinin üzerinde gezdirirken bacakları huzursuzca çalışıyordu.

"Öyle miydin?" Mırıldandım.

Başını salladı, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak "Ve Sebastian'ı." dedi.

"Ah," diye mırıldandım, sanki yasal yükümlülükleri ya da duygusal sonuçları umursamayan başka bir ruh tarafından ele geçirilmişim gibi kendimi tamamen dinsiz tarafıma kaptırmıştım. Sadece seks ve günah. "Peki bu fantezilerde ne yapıyorduk?"

"Bana dokunmak. Birbirimize dokunuyorduk," diye nefes aldı, göz kapakları o kadar ağırlaşmıştı ki kirpiklerinin arasından menekşe rengi merkezlerini zar zor görebiliyordum.

"Sana nasıl dokunduğumuzu göster bana," dedim ona, her şeyin kontrolüm altında olduğunu hissettiğim o serin, sakın yere dalarak. "Sen bana Seb ve benim seni nasıl memnun edeceğimizi anlatırken, ben de senin kendine dokunuşunu izlemek istiyorum."

Islak bikini üstünden her iki göğsünü avuçlarken, ince kumaşın altından meme uçları açıkça belli olurken, ayırık dudaklarından kesik bir inilti gibi küçük bir ses çıktı.

"İkinizin de büyük elleri var," diye mırıldandı. "Ne zaman onlara baksam, göğüslerimin üzerindeyken ve meme uçlarımı sıkarken nasıl hissettiklerini merak ediyorum."

"Çimdikle onları," diye emrettim, sanki dünyadaki tüm zamanım onun benim için sergilediği performansı kayıtsızca izlemekmiş gibi koltuğumda ellerimin üzerine yaslandım. "Daha sert."

Bana itaat ederken nefesi kesildi, sırtı şezlongdan hafifçe kalktı.

"Kumaşı kenara çek."

Parmakları bunu yapmak için acele ederken beceriksizce hareket etti, ıslak malzemeyi her bir göğsün dışına doğru çekti, böylece birlikte dolgunlaştılar ve sarı kumaşla çerçeveselendiler.

Ağzım sulandı ve ona dokunmamak için ellerimi bardağıma ve sandalyenin kenarına dolamak zorunda kaldım. Gerçi ikimizi de zapt etmek eğlencenin yarısıydı.

"Çok güzel," diye övdüm ve göğsündeki kızarıklığın derinleşmesini izledim. "Sence Sebastian seni şimdi görse ne derdi? Onu düşünürken kendine dokunuyorsun."

Dudaklarını yaladı. "Sanırım yanıma gelir ve bana dokunmayı teklif ederdi."

"Öyle mi?" "Öyle mi?"

"Evet," dedi meydan okurcasına. Kıvranmaya devam ederken bile kızaran meme uçlarını çekip çimdikliyordu. "Sen istemesen bile o ister."

"Neden, Linnea Kai, beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?" Sandalyemden kalkıp aniden onun kalçasının hemen altındaki kenara otururken alçak bir tıslamayla önerdim. Elim onun uzun, zarif boynunu buldu ve boğazından geçen havayı hissedecek kadar sıkıca boynuna dolandı. "Çünkü seni uyarmak zorundayım, Sebastian'ın sert ellerinin güzel teninde gezinmesi düşüncesi beni tahrik etmekten başka bir işe yaramıyor."

Boynundaki tutuşuma hafifçe bastırdı, göz bebekleri gözleri yoğunlukla siyah olana kadar genişledi. Benim kızım boğulmaktan hoşlanıyordu.

Aletim fermuarımın altında zonklıyor, kumaş tarafından da boğuluyordu. Biraz acı çekmekten hoşlanmam iyi bir şeydi.

"Eğer burada olsaydı, senin için dizlerinin üzerine çökmesini isterdim," diye devam ettim neredeyse konuşur gibi, göğüslerinin kabarmasını ve bacaklarının huzursuzca çalkalanmasını izlerken. "Parmaklarımı o gür siyah saçlarına geçirir ve sen onun diliyle tekrar tekrar boşalana kadar yakışıklı yüzünü güzel amına bastırırdım. Ta ki sen artık boşalmaya dayanamadığın için ikimize de durmamız için yalvarana kadar. Bunu ister miydin, tatlım?"

"Evet," diye tısladı, gözleri şaşırtıcı bir yoğunlukla benimkilerle buluşmak için açıldı. "Ve ben onun ağzını kullandıktan sonra, senin de kullanmanı izlemek isterim."

Bu düşünceyle elim refleks olarak boynuna dolandı.

Seb'in yetenekli ağzına kayma zevkini tatmayalı çok uzun zaman olmuştu ama beni köküne kadar içine aldığında gözlerindeki huşu dolu, saygılı bakışı hâlâ hatırlayabiliyordum. Sanki benimle dolmadan tamamlanmış sayılmazdı.

Sert bir inilti göğsümde gümbürdedi.

Linnea bana sinsî, ultra kadınsı bir ifadeyle sırıttı. "İkinizi sadece kendim için istemiyorum, Adam. İkinizi birbiriniz için istiyorum."

İstemedenden de olsa Savannah'yı düşündüm, onun her zaman kaçamaklarımızda tekerleğin orta kolunun kendisi olmasını istediğini hatırladım. Terapistim onun benim biseksüelliğimi, kendi değerini onaylatmak için daha genç ve çekici erkekler tarafından tapınma ihtiyacını açığa vurmak için bir bahane olarak kullandığını öne sürmüştü.

Sebebi ne olursa olsun, onun ince manevraları sadece içselleştirilmiş homofobimin köklerini derinleştirdiğini kanıtlamıştı. Bunu biliyordum ve mücadele ettim.

Peleus'un tanrıça Thetis'in sürekli değişen şekliyle güreşmesi gibi, ama henüz onu fethedememiştim.

Yine de ilerleme kaydediyordum ve Linnea'nın Sebastian'ı benim için de istediğini duymak ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir merhemdi.

Kendimi kontrol edemeden öne doğru eğildim ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Limonata ve Linnea'nın tadı beni uyuşturan güçlü bir karışımdı. Ağzından yedim ve boşta kalan elimi bacaklarının arasına kaydırđım, bir eli kıvrımlarının müstehcen ıslaklığında oynuyordu. Parmaklarımı onunkilerin üzerine bastırarak klitorisine dokunması için onu yönlendirdim ve neredeyse kabaca klitorisile oynadım.

Ağzımın içine doğru inledi, kalçaları zevkten titriyordu.
onu.

Kendimi onun tatlı ağzından ayırdığımda, altın gibi parlıyordu. Ter ve güneş ışığı, bir şekilde gerçek çıplaklıktan bile daha erotik olan bir şekilde çıplak kalmaktan sadece utangaç.

"Sana dokunmamam gerekiyor," diye homurdandım. "Ama senin olduğun her şeye nasıl karşı koyabilirim ki? Gözlerimi kapattığımda ya da sana sırtımı döndüğümde bile ışığını tenimde güneş gibi hissedebiliyorum."

"Bana direnmek zorunda değilsin," diye ikna etti, parmaklarımızı sıkıca birbirine doladı ve elini bacaklarının arasına daha derine soktu, böylece ıslak sıcağının içine birlikte bastırabilecektik. Parmaklarımızı ön duvarına doğru kıvrıp ovuşturduğumda gözleri kapalı bir şekilde haykırdı. "İkimize de direnmek zorunda kalmadın. Biz seniniz, tek yapman gereken gözlerini açıp bunu kabul etmek."

"Sebastian adına konuşamazsın," diye karşı çıktım, ama ona dokunmayı bırakmadım, başımı eğip şişmiş bir meme ucunu ağzıma alma dürtümü engellemedim.

"Eğer ona izin verseydin, o da sana aynı şeyi söylerdi," diye itti.

Onu susturmak için öptüm çünkü Sebastian Lombardi'nin imkânsız vaadini Linnea'nın cazibesıyla bir arada düşünmeye daha fazla dayanamıyordum.

Şu anda sadece ikimiz vardık.

Gelecekteki *karım* ve ruhumu tüketmeye başlayan kadın. "Linnea," diye nefes aldım nemli dudaklarına karşı, narin bedenini kucaklarken boğazını elime aldım. "Şimdilik bu ikimizle ilgili olsun."

Gözleri kocaman açılmıştı, o kadar yumuşak ve şefkatli bir menekşe mavisiydi ki ezilmiş çiçek yaprakları gibi görünüyorlardı. "Tamam," diye nefes aldı. "Sen ve ben."

"Evet," dedim içimde ilkel bir tatmin kükrerken. "Sen benimsin."

"Noktalı çizgiyi imzaladım," diye şaka yaptı, ama şımarıklığı açgözlü kalçalarının elime sürtünmesiyle kesildi.

İntikam almak için parmaklarımızın arasında klitorisini çimdikledim ve titredi.

"Bir sözleşme yeterli değil," diye homurdandım, birbirine karışmış parmaklarımız müstehcen bir şekilde ıslak amcığını sikerken başparmağını klitorisine doğru salladım. "Adımı tenine yazardım, boynunu ısırırdım, ruhuna dövme yapardım, böylece her santimin asla solmayacak şekilde benim olurdu."

"Üç yıl sonra bile mi?" diye fısıldadı, gözleri kafasının içine doğru dönmeye başlayıp nefesi kesilirken bile.

"Bedenlerimiz toza dönüştüğünde bile," diye yemin ettim. "Şimdi benim için gel, güzel küçük şey ve bana ayrıldığın zaman ne kadar görkemli olduğunu göster."

Elimi boynunun etrafında biraz daha sıktım ve başparmağımı şişmiş, kaygan klitorisine bastırdım. Boğazındaki baskıdan kaçarken nefesi kesildi ve inlemesine ve kıvranmasına neden olan bir doruğa doğru titremesinden bir an önce tüm vücudu bir tel gibi gerildi.

Onu ellerimle sabitledim, sessiz bir çığlık atıp fişkırana kadar zevkini daha da yükselttim. Ellerimizin üzerinden akan ıslak döl seliyle perçinlenmiş bir halde, onu kavrayan amının ön duvarına daha sert bastırdım ve kendini sırlıklam edişini izledim.

"Kahretsin," diye kısık sesle küfrettim, o kadar tahrik olmuşum ki gözlerim kamaştı. "Ne kadar iyi bir kız benim için böyle fişkırıyor. İyi bir sürtük gibi ellerimizin üzerine boşalıyor."

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye mırıldandı, gözleri kapalıydı, başı yastığa doğru eğilmişti, bacakları titriyordu. "Yapamam, yapamam."

"Yapabilirsin," diye tısladım, doruk noktasının sonunu acı vermekten çekinmeyen bir acımasızlıkla çıkardım.

Acımasızlığımın hoşuna gittiğini, boğazını kavrayışım altında titreten zayıf inlemeden anlayabiliyordum.

Nefes nefese ve kemiksiz yattığında, ıslak ellerimizi amından dikkatlice kaydırdım ve havlunun kenarını kullanarak onları temizledim, ardından havlu bezi nazikçe dölle kayganlaşmış kalçalarına sürdüm. Dizlerimin üzerine çöküp onu dilimle düzgünce temizlemek ya da daha iyisi Sebastian'ın bunu benim için yapmasını sağlamak istedim ama yılların verdiği kontrol beni pes etmekten alıkoydu.

Ben onunla ilgilenirken, kabaran göğsü ve sanki onu bırakmamdan korkuyormuş gibi bileğimin etrafında gevşekçe doladığı eli dışında tamamen hareketsizdi.

Şefkat içimi ağzına kadar dolduruyor, tenimin dikişlerini yarmakla tehdit ediyordu.

Onu bu şekilde, neredeyse korkacağı kadar sert bir şekilde boşaltmaktan çok, onunla ilgilenmem için bana güvenmesini sevdim. Bu kendime itiraf etmekte zorlandığım bir zayıflıktı, bu yüzden birinin bana bunu hediye etmesi çok daha anlamlıydı.

Temiz elimin parmak uçlarıyla boynunu okşadım ve kulağının üzerindeki kabuğa ve yanağının kıvrımına kadar iz sürdüm. Kirpiklerinin altından bana bakarken gözleri dalgalanarak açıldı, uykulu ve İtalyan eriği gibi koyu renkti.

"Bunu her gün yapabilmemiz için ne söylemem gerekiyor?" diye mırıldandı öfkeli bir sesle.

Kendi kıkırdamam beni ürküttü ve aşk gibi sıcak ve parlak bir şeyin başka bir şiddetli dalgası yükseldi. Hemen ardından korku da hızla onu takip etti.

Aşık olmamdan şimdiye kadar iyi bir şey çıkmamıştı.

Sözleşmeyle benim olmak zorunda olan bir kadına aşık olmak neden şimdi farklı olsun ki?

Çeneme inen bir yumruk gibi ani bir kararla Linnea Kai ile evlenmek zorunda olduğum için evlenmek istemediğimi fark ettim.

Onun Linnea Meyers olmasını istiyordum çünkü adımları taşımak ve yeniden saf ve dürüst bir anlam ifade etmesini istiyordu. Çünkü bu ve bundan sonraki hayatımda benim ortağım ve savunucum olmak istiyordu. Çünkü bana, dolabı iskeletlerle dolu ve neredeyse kalbindeki sevgi kadar büyük korkuları olan, onun için çok yaşlı olan huysuza tapıyordu.

Miranda'nın bakımı için paraya ihtiyacı olduğu için değil, Hollywood'da kariyer yapmak istediği için değil, -Tanrı korusun- benim için üzülen kanayan bir kalbi olduğu için değil, beni kabul etmesini istedim.

Sebastian'ın sık sık ima ettiği gibi ben ay olsaydım, onun soğuk ve karanlık hayatıma ışık ve sıcaklık yansıtan bir güneş olmasını isterdim. Sonuçları olsa bile bana yeniden neşenin peşinden gitme gücü vermesini istiyordum.

Tıpkı onu gördüğüm andan itibaren yapacağından korktuğum gibi, Linnea Kai beni hayata geri döndürmüştü ve Tanrım, bu acı vericiydi ama aynı zamanda çok da heyecan vericiydi.

Çünkü bir şeyleri arzulama isteğini yeniden bulmuştum. Nasıl hayal kuracağımı hatırlamıştım.

Onunlayken Sebastian'ın imkânsız evreni bile gözüme o kadar da uzak görünmüyordu.

Farkına varmadan ayağa kalkmış, yırtıcı bir hayvandan kaçır gibi ondan uzaklaşıyordum.

"Adam?" dedi usulca, tamamen kendinden emin bir şekilde, şezlonga çıplak ve dölle ıslanmış bir şekilde yayılmıştı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Kalın bir şekilde yutkundum ve sanki suyun altındaymışım gibi konuştuğumu duydum. "Ne gibi?"

"Sanki seni korkutuyormuşum gibi," dedi usulca doğrulduğunda.

Bana uzanmasa da, uzanmak istediğini hissedebiliyordum.

Ve eğer şimdi bana dokunursa, hissettiğim her şey gergin, kırılğan tenimin altında patlamaya saniyeler kala, bir daha asla eskisi gibi olacağımı sanmıyordum.

Bir adım daha uzaklaştım, boğazımı temizledim ve ellerimi keten pantolonumun ceplerine soktum.

"Sahip olamayacağın bir şeyi istemek korkunç bir şey," diye itiraf ettim yüzümde dümdüz duran bir gülümsemeyle. "Bazen hayal kurmak acı veriyor."

"Öyle olmak zorunda değil," diye ısrar etti, ciddiyetle öne doğru eğilerek. "Eğer onlara inanacak kadar cesursan, gerçek olabilirler. Miranda bana hayatım boyunca oyunculuk için yeterince iyi olmadığımı söyledi ve bugün Oscar ödüllü yönetmen Georges Gallegos beni arayıp bir sonraki projesinde bana rol teklif etti. Yıllardır, yatak odasında ve gerçek dünyada ihtiyaçlarımı karşılayabilecek kadar güçlü bir adam tarafından sert eller ve havalı sözlerle şekillendirilmenin hayalini kurdum. Miranda konusunda yardımına ihtiyacım olduğunda, süvarileri çağırdın ve beyaz şövalye gibi at sürdün. Bugün, kendi kafamdan çıkmak için zevkle parçalanmaya ihtiyacım olduğunda, tek duyabildiğim sesin ve tek görebildiğim sen olana kadar her düşüncüyü parçalara ayırdın."

Derin bir nefes çekti. "Bir şeyi canını acıtacak kadar çok istemek, onun daha fazla acıyla sonuçlanacağı anlamına gelmez. Özellikle de istediğin şey - istediğin kişi- senin için aynı şeyi hissediyorsa."

"Birbirimizi altı haftadır tanıyoruz," diye karşı çıktım. "Beni bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorsun."

Hafifçe omuz silkti ama bakışları beni olduğum yere mıhlamıştı. "Ayrıntıları bilmiyor olabilirim ama kalbinin şeklini biliyorum Adam Meyers. İnsanlar daha azına aşık olmuştur."

"Aşktan bahsetme," diye tısladım. "Bu işe başladığımızda bana aşık olmayacağına yemin etmiştin."

Başını eğdi, hiçbir şey olmamış gibi. "Komik, senin de aynı şeyi yapacağına söz verdiğini hatırlamıyorum."

"Dışarı ıkıyorum," dedim kafamın içinde alarm zilleri çalarken. "Bekleme."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu ve ben eve geri dönmek için arkamı dönerken sandalyeden kalktığını duyabiliyordum.

"Dışarı," diye kelimeleri ısırarak söyledim. "Birlikte yaşıyoruz diye her yaptığımı sana bildirmek zorunda değilim Linnea."

"Korktuğuunda acımasız oluyorsun," diye şarkı söylüyordu, tıpkı bir velet gibi. Her zaman beni zorluyor, açıp daha iyi pebilmek için her zaman zayıf noktamı yokluyordu.

Ama bu sefer değil.

Eğer bana bir daha dokunursa, paralanırdım.

Bir enfeksiyon gibi derimi iten, şişkin ve çirkin bir arzu, kırılğan etimi yarmak ve açığa sızmak için bekliyordu.

Ona, ona, onlara neden sahip olamadığımı unutup duruyordum.

Ve sonra, bir şey bana kanlı dişlerimi tekmeleyerek hatırlatıyordu.

"Kal," diye sordu Linnea beni mutfaktan fuayeye kadar takip ederken, orada ceketimi ekiştirmemi ve çorap giyme zahmetine girmeden bir çift mokesen ayakkabı giymemi izledi. "Böyle iyi görünerek hiçbir yere gidemezsin."

"Nereye gittiğimi bilmek mi istiyorsun?" Dişlerimin arasından hırladım, ona doğru döndüm ve aramızdaki  büyük adımı atarak elimi tekrar boğazına doladım. "Bir kulübe gidiyorum, böylece sen ve Sebastian'ın beni lanetlediği bu amansız susuzluktan biraz olsun kurtulabilirim."

"Bunun için evden ıkmana gerek yok," dedi sakince, ama gözleri cüretle parlıyordu ve boynunu kavrayışıma sertçe eğildi.

"Var," diye homurdandım. "Bu durum hızla kuralsız ve sınırsız bir şeye dönüşüyor. Hepimize zarar verebilecek bir şeye."

"Artık bunu durdurabileceğini sanmıyorum," dedi sessizce. "Sen ve Sebastian, Sebastian ve ben, hatta belki de şu anda mz buraya getiren yol, her şey uzun zaman önce başladı."

"Oscar Hampton'ın neden şimdi benim peşime düştüğünü biliyor musun?" Zehir boğazımdan yukarı ve dilimin üzerinde fokurdarken talep ettim. "Çünkü Sebastian ve Savannah gittikten sonra yalnız kaldım ve Londra'da ziyaret ettiğim bir kulüpte Oscar'la karşılaştım. Biseksüelliğimi, Savannah'yla eskiden nasıl olduğumuzu biliyordu."

Anılar hayaletler gibi üzerimden geçerken gözlerimi kapattım, arkalarında mide bulantısı ve tüylerim diken diken oldu.

"Sadece bir arkadaş istedim." Kelimeleri boğazımdan zorla geçirdim ama ona bakmadım. "Kitlelerin önünde bile bu kadar uzun süre görünmez hissettikten sonra bir anlığına görünmek istedim."

"Ve o da bundan faydalandı mı?"

Hafifçe başımı salladım. "Bu bir hataydı. İçki içme evresine girmiştım ve o da bundan faydalandı. O geceyi neredeyse hiç hatırlamıyorum ama bir otel odasında Oscar yanımda gülümserken çırılçıplak uyandım. Tuvalette midem bulandıktan sonra ona bir kerenin fazlasıyla yeterli olduğunu söyledim. Sorun etmemiş gibiydi. Ancak birkaç hafta sonra arayıp benden bir iyilik istedi."

Linnea farkına varmış gibi bir ses çıkardı. "Sana şantaj yapmaya başladı."

"Evet." Bu konuyu reklamcım, menajerim ve menajerim dışında biriyle konuşmak iyi hissettirdi. "İlk başta fark etmemiştim bile." Gülüşüm boğazımı acıtacak kadar sertti. "Ancak son Jonathon Cross filmimde yapım tasarımcısı olmak istediğinde ve ben de bunun mümkün olmadığını söylediğimde beni tehdit etmeye başladı."

"Ne zamandır?" diye fısıldadı.

Gözlerimi açtığımda güzel yüzünün korktuğum gibi acıma duygusuyla değil, öfkeyle olduğunu gördüm.

"Yedi yıl," dedim ona. "On ay önce, casus filmlerinde Anton Davenport'yi oynamak için anlaştığımda, sert bir çizgi çektim ve ona artık olmayacağını söyledim."

"Ve sana bir seks kaseti olduğunu söyledi," diye boşlukları doldurdu. "Böylece tüm bunlar başladı."

"Bütün bunlar başladı," diye kabul ettim, boğazındaki elimin yumuşadığını fark ettim, başparmağım nabzına hafifçe bastırarak tenimde sabit bir şekilde attığını hissettim. Bu çılgınca rahatlatıcıydı. "Şimdiye kadar istediğim her şey, Linnea, acımasızca sona erdi. Belki de kendimi seni sevmekten, onu sevmekten alıkoyarsam, bu lekeyi ikiniz için de saklayabilirim."

"Adam." Adımı söyleyerek nefes verdi ve parmak uçlarıyla çeneme öyle nazikçe dokundu ki, kırılacağımı düşünüp düşünmediğini merak ettim. "Hayat böyle işlemiyor, tatlım."

"Benim hayatım böyle işliyor," dedim net bir şekilde. "Etkilerini test etmek için otuz dokuz yılım oldu ve şimdi bunu riske atmayacağım. Seninle değil."

"Peki ya risk almak istersem?" Linnea boğazımı avuçlayabilmek için bir adım daha yaklaşarak başparmağını tavşan gibi atan nabız noktamın üzerinde gezdirdi. "Senden daha genç olabilirim Adam ama hayatın ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Dişlerimde uzun zamandır kan var ve gerektiğinde senin için çeneme bir tane almaktan korkmuyorum. Küçük bir zorluk beni senin yanından uzaklaştırmaya yetmez. Şimdi değil, özellikle de bana güvenirsen."

"Sebastian bu anlaşmayı önerdiğinde ne kadar sevimli olduğunu bilseydim, seni bu karmaşanın içine sokmazdım," dedim dürüstçe, yalvarışını duymazdan gelerek.

Bunun yerine onu boynundan yakaladım ve alnına bir öpücük kondurduktan sonra serbest bıraktım ve kapıya doğru döndüm.

"Beni bekleme," dedim.

Bekleme derken, yaşlı ve kırık bir adamın fikrini değiştirmesini bekleme demek istemiştım.

Linnea tek kelime etmedi, belki de sonunda beni anlamıştı.

Muhtemelen bu beni mutlu etmeliydi ama arkama bakmadan kapıyı kapattığımda, midemdekileri garajın yanındaki çalılıklarda kaybedecek kadar hasta hissettim.

LINNEA

"A Bundan emin misiniz?"

Bakışlarımı Los Angeles'ın nadir yağmurlu gökyüzünden ayırıp pencereden sürücü koltuğundaki Sebastian'a baktım. Üzerinde Güçlü, uzun bacaklarını sıyıran siyah bir kot pantolon ve siyah düğmeleri göğsüne kadar açık beyaz bir gömlek. Bu profesyonel bir kıyafet olmalıydı ama İtalyan'ın bunu giyme şekli açıkça günahkârcaydı. Ağzını baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüştürmesi ve altın bakışlarının parıltısıyla kutsal bir azizi günah işlemeye ikna edebilecek bir adama benziyordu.

Tam da beklediğimiz şey buydu, gerçekten, bu yüzden oynamaya gelmesine sevindim.

Ben de benzer şekilde oldukça muhafazakâr bir şal elbise giymiştim, çürük yaban mersini rengi gözlerime neredeyse birebir uyuyordu. Ayağımda Seb'in irisleriyle aynı altın renginde bir çift stiletto vardı. Kumaşın altında ise haftalarımı alan, özenle dikilmiş bir kreasyon vardı. İtalyan danteli son derece narindi, tıpkı erik rengi korse ve tanga takımını vurgulamak için kullandığım ipek gibi. Elbisemin yırtmacından çorapların jartiyer kemerine bağlandığı tokayla oynadım ve Seb'in bakışlarının bacaklarıma kaymasını izledikten sonra geri çekilip yolu izlemeye başladım.

Bundan emin miydim?

Adam gittikten sonra telefonumu bulup Sebastian'ı arayarak bir şeyler giyip gelmesini sağlamak için otuz saniye içinde yaptığım plan

Seksi. Chaucer'ı bodrumdaki ofisinde bulup Adam'ın seks kulübünün nerede olduğunu bana söylemesini rica edene kadar işe yarayacağından bile emin değildim. Adam'ın bir numarasıydı, müdürüydü ama aynı zamanda asistanı, arkadaşı ve sır tutucusuydu.

Hiç tereddüt etmeden adresi telefonumdaki harita uygulamasına yazarak söylemesi beni şok etmişti.

Şaşkınlık dolu bakışlarıma omuz silkti ve kibarca, "Adam kendi mutluluğunu düşünmüyorsa, birileri düşünmeli," dedi.

Kendisini mi, beni mi yoksa ikimizi birden mi kastettiğinden emin değildim ama bunun bir önemi yoktu.

O haklıydı.

Gerekirse mutluluğu Adam'ın boğazına zorla sokacaktım, ki planım da temelde bundan ibaretti.

Bacchanalia Seks Kulübü'ne Sebastian'la birlikte giderek isteksiz Brit'imizi baştan çıkarıp *sonunda* buna bir şans vermesini sağlamak.

Bizi.

Birlikte.

"Evet," dedim ve sesimden emindim. "Öyle misin?"

Sebastian için daha karmaşık bir soru olduğunu biliyordum. O ve Adam'ın arasında çok fazla geçmiş vardı, yıllarca durgunlaşmış ve şimdi ele aldıkları için yeni yeni iyileşmeye başlayan acılar. Ama Sebastian'ı, Adam'ı yeni yeni tanımaya başladığım bir şekilde tanıyordum. Çok uzun zamandır arkadaşlık ve mesafeler uzak olsa da, kartpostallarımız sık sık günlüğe yazılan yazılar işlevi görüyordu.

Bir keresinde bana, *yıldızları ve gökyüzünü yerinden oynatan bir aşk istediğimi* yazmıştı.

Onu uzun zaman önce bulduğumu sanıyordum ama belki de yanılmışımdır.

Sadece yarı yarıya yanıldığımı düşündüm ya da umdum.

Seb ve Adam'ı birlikte görmek ruh eşlerine inanmak demekti.

Savannah'nın bu denklemde değerlendirilmeyi hak ettiğini düşünmüyordum ama umutsuzca, özlemle öyle olabileceğimi umuyordum.

Sebastian'ın eli kalçamı buldu, jartiyerin ikiye böldüğü çıplak tenime ulaşana kadar ince naylon çorabın üzerinde gezindi. Başımı kaldırıp ona baktığımda, yüzü stop lambasının kırmızısına bürünmüştü, yüz ifadesi aşıktan kaskatı kesilmişti.

"Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim," dedi dürüstçe, kalın aksanıyla. "Ben her zaman istediğim şey için çalışmaya istekli olmuşumdur Linnea.

Ama Adam'la bu iş yürüyecekse, onun da bizim için savaşmaya istekli olması gerekiyor, *capisci?*"

"Biliyorum," diye kabul ettim. "Ama sanırım ilk adımları bizim atmamıza ihtiyacı var. Bizi uzaklaştırmaya çalıştığında bile burada olduğumuzu kanıtlamak için."

Seb boğazından kırık bir ses çıkardı, eli kalçamda kasıldı. "İlk seferinde bana söylediğinde gittim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Artık daha yaşlı ve akıllıyım ve sen varsın."

"Ben bir fark yaratıyor muyum?" Sanki bu soru benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi şakacı olmaya çalışarak sordum.

"Sen olmasaydın, sanırım Adam ve ben hâlâ birbirini seven yabancılar olurduk," diye cevap verdi.

Alt dudağımı çiğnedim ve bir tırnağımı kopardım. "Biliyor musun, eğer bu aşk hikâyesi ikiniz hakkındaysa ve bana yer yoksa-"

Sebastian elini ağzıma bastırmak için kaldırarak, "Devam etme," diye emretti. "*Dopo la pioggia, arriva il sole*. Yağmurdan sonra güneş gelir," diye tercüme etti. "Sen bizim güneşimizsin, Linnea. Yaşamsal öneminden şüphe etme. Bizim için yaratıldığını düşünmeye başlıyorum."

"Peki ya Savannah?" Sordum çünkü sormak zorundaydım.

Sebastian onu çok uzun zamandır seviyordu, Adam'ın paylaşmadığı bir şekilde.

Adam'ı bize bir şans vermesi için ikna edeceksek, bir hayaletin işleri bulandırmasına izin veremezdik.

Seb'in eli diğer eliyle direksiyona döndü ve gıcırdayacak kadar sert bir şekilde sıktı. "Bu," dedi kasvetli bir sesle, "tamamdır."

Brentwood'da uzun bir araba yolunun girişini kapatan süslü bir kapının önünde durduk.

"Burası mı?" Seb camı indirip dahili telefona basarken sordum.

Bir ses şifreyi sorduğunda Sebastian Chaucer'ın bize verdiği Latince cümleyi söyledi.

A bene placito.

Birinin zevkine göre.

Bir seks kulübüne, özellikle de müşterileri arasında Hollywood'un zengin ve ünlü elitlerinin bulunduğu bir seks kulübüne yakışırdı.

Chaucer bizim için müdürle irtibata geçmişti ama Sebastian ve benim kulübe girebilmemiz için doldurmamız gereken gerekli formları göndermesi bir s a a t t e n fazla sürdü. Adam'ın onayı olmadan

gecemize sponsor olamayacağı için Sebastian başka biriyle temasa geçti.

Kayınbiraderi Daniel Sinclair.

Aradığında yüzü kızarmıştı ama Sinclair bu iyiliğe soğukkanlı bir profesyonellikle yaklaştı ve herhangi bir karışık soru sormadı.

Ben sormadan Seb açıklamıştı: "Ailem tam olarak vanilya sayılmaz. Sinclair BDSM çevrelerinde oldukça kötü bir şöhrete sahip. Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum."

Kapılar açıldı ve Seb, Tudor tarzı devasa bir malikânenin önündeki dairesel araba yoluna ulaşana kadar Lamborghini'yi bakımlı yoldan yukarı çekti. Deri sıcak pantolon ve korse giyen bir kadın ve ona uygun deri bir şoför şapkası bizi bekliyordu, kapımı açtı ve Sebastian'dan anahtarları almak için etrafımda dolaştı.

Elinde gümüş bir şampanya tepsisiyle girişte bekleyen bir başka kadın ise çok yaramaz bir hizmetçi kostümü gibi beyaz fırfırları olan şeffaf siyah mini bir elbise giymişti.

Derin yakasından dışarı taşan yuvarlak kıvrımlarını görünce kalın bir şekilde yutkundum.

Sebastian kolumdan tutup beni yanına çekerken kıkırdaması kulağımda dumanlar çıkarıyordu. "Şimdiden çok kızarmış görünüyorsun, Linnea. Bu gece görebileceklerimize hazır mısın?"

"Yapabileceklerimiz için hazırım," diye düzelttim, çünkü bu iğrenç alana girdiğim için çılgınca heyecanlı olsam da, kendimi hâlâ buraya ait olmayan, fazla hevesli bir genç gibi hissediyordum.

Kadın şampanyayı verdikten sonra bize "Bu noktadan sonra açık hava kıyafetleri yasak," dedi. "Hemen şuradaki ön odada kilitli dolaplar var. Soyunduğunuzda sizi içeri götüreceğim. Burada müşterilerimizin kimliğinin gizli kalmasına önem verdiğimiz için lütfen duvardaki seçeneklerden bir maske seçin."

Sebastian beni insanlardan arındırılmış ama Glass Animals olduğunu anladığım müziğin gürleyen bas sesleriyle dolu, güzel döşenmiş soyunma odasına götürdü.

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" Birden bilmeye ihtiyaç duyarak sordum.

"Hayır," diyerek beni odanın derinliklerine doğru yönlendirdi. "Adam'ın Londra'da sık sık gittiği bir kulüp vardı ama Savannah başkalarının önünde çılmayı sevmezdi ve ben de hiç birlikte gitmeyi teklif etmeyi düşünmedim. Bu benim için de bir ilk."

"Bu seni tahrik ediyor mu?" diye sordum.

"Beni tahrik ediyorsun. Herhangi bir yerde ya da zamanda, uygunsuz olduğunda bile. Şimdi sana yardım edeyim," diye mırıldandı Seb, arkama geçip kalçalarımı bükerek boy aynasıyla yüzleşmemi sağladı. "Bana kapıyı açtığından beri bu elbisenin altında ne olduğunu görmek için can atıyordum."

Düz bir elini karnıma yerleştirip diğer eliyle elbiseyi kalçalarımın bağlayan kuşağı yavaşça çekiştirirken içimi şiddetli bir ürperti kapladı. Üzerimde o kadar güçlü bir şekilde yükseliyordu ki, benim beş dokuz olan boyumdan bile o kadar uzun görünüyordu ki, ona karşı kendimi alışılmadık derecede narin hissediyordum. Alçak ışıklar onu altın rengine boyamış, yüz hatlarını neredeyse tekinsiz görünecek şekilde gölgede bırakmıştı.

Tekrar ürperdim ve ağırlığımı ona doğru verdim.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı, kuşak nihayet düğümünden kurtulup çözülürken dudaklarını saçlarıma bastırdı.

Lamba ışığında masmavi altın rengi gözlerini, elbisem kendi tasarladığım karmaşık iç çamaşırını ortaya çıkarmak için açılırken izledim.

Keskin nefesi neredeyse acı verici geliyordu.

"*Dio mio, tu sei incantevole*," diye mırıldandı boğuk İtalyancasıyla, sonra tercüme etmeyi hatırladı. "Tanrım, sen büyüleyicisin."

Elleri, yüksek kesimli erik moru külotun yolunu kalçalarımın uyluklarımın tepesine kadar izledi, sonra kasıklarımın çıplak teni ortaya çıkarmak için aşağı inen tepedeki fiyonkla oynadı. Kaba parmak uçlarını göbek deliğime kadar takip ederek, kalçalarımın yanlarına dokunmak için aşağıya doğru sarkan dantel noktalarına ve ardından kaburgalarımın orta noktasına kadar dokundu; burada kemikler göğüslerimi dolgunlaştırdı, ta ki göğüslerim kapların üzerinde müstehcen bir şekilde yükselene kadar, meme uçlarım açığa çıkmaktan bir nefes uzakta.

"Sana dokunmasaydım, bir rüya olduğunu düşünürdüm," dedi hırıltılı bir sesle, narin kumaşın üzerinden göğüslerimi avuçlayıp başparmaklarını meme uçlarımın üzerinde gezdirirken. "Adam'ın bu geceki hediyesi için ne güzel bir ambalaj."

Sahiplenme ve övgü karşısında titredim.

"Sence ona oynaması için bu kadar güzel bir şey verdiğim için beni ödüllendirecek mi?" Sebastian mırıldanarak ağzını kulağımdan boynuma götürdü ve dişlerini tenime geçirdi. Küçük acıyı diliyle yaladı. "Hediyenin kimden geldiğini anlaması için kendi işaretimi bırakmalı mıyım?"

"Evet," diye nefes aldım, sanki omurgam çözülmüş gibi başımı yana eğdim.

"*Evet*," diye yineledi, ağzını etimin üzerine kapatıp sertçe emmeden önce.

Nefesim kesildi, göğsümden aşağıya ok gibi inen ve karnımın alt kısmına batan acı ve zevkin çifte hissi karşısında dizlerimin bağı çözüldü. Sebastian beni ayakta tutmak için bir kolunu göğüslerimin altından geçirdi ve daha sert emdi.

Başını kaldırdığında, arkasında bıraktığı morluk, onlar için giydiğim iç çamaşırıyla neredeyse aynı koyu mor renkteydi.

"Benim sıram," diye önerdim, çoktan Sebastian'a doğru dönmüş ve boynuna ulaşabilmek için topuklu ayakkabılarımla ayak parmaklarımın üzerinde yükselmişim.

Hiç tereddüt etmeden başını eğdi, böylece parmaklarımı buruşuk siyah dalgalarının arasına sokup onları sıkıca kavrayabilirken, boğazına kendi vahşi aşk ısırığını bıraktım.

Geri çekildiğimde ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

"Benim için maskemi seç," diye sordu Sebastian, sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi ellerini yanlarımda gezdirerek.

Beni kalçalarımın tutarak maskelerden oluşan duvara doğru döndürdü ve ben yüzlerce seçeneği incelerken mırıldandım. Yine de onun için bir tane seçmem sadece bir dakikamı aldı ve maskeyi kancadan almak için yanına gittiğimde güldü.

Siyah kadife bir maskeydi ve gözlerinin bir tarafında Samanyolu'nu andıran *gerçek* elmaslara benzeyen bir spreyci vardı. Zengin rengi altın gözlerini ortaya çıkarıyor ve esmer cazibesini derinleştiriyordu.

Tek kelime etmeden, alınının tepesinde yanan bir güneş olan narin bir altın meselesi olan kendi maskemi sabitlemek için etrafıma uzandı.

Kurdeleleri başımın etrafına bağlarken, duvardan bir tane daha kapmak için öne doğru eğildim. Soluk gümüş rengindeydi, ayın yüzeyi gibi çukurluydu ve Operadaki Hayalet'in taktığının aynısı şeklindeydi.

"O zaten bir tane takıyor olacak," diye hatırlattı Sebastian. "Ama bunun mükemmel olduğuna katılıyorum."

"Güneş, ay ve yıldızlar," dedim ona, vücudumu onunkinin uzunluğuna bastırabilmek için dönerek. "Şimdi tek ihtiyacın olan onları hareket ettirecek kadar sevmek."

Seb boğazının arkasından anlaşılmas bir ses çıkardı, bir elini saçlarımla arkasına kaydırıp ve ağzını benimkine doğru indirdi. Bu öpücük yavaş ve

Düşüncelerimin kenarlarını bulanıklaştıran ve kalçalarımın aralarındaki acıyı bastırmak için birbirine bastıran şehvetli, öncü bir hareket.

"*Trottolina*," diye mırıldandı nemli ağzıma karşı, bir eliyle çenemi okşarken. "Seni bu odada tutmak ve kendi ellerimle ırzına geçmek istiyorum. Eğer Adam'ı da dahil etmek istiyorsan, ben bunu yapacak iradeye sahipken buradan ayrılmalıyız."

Kadın memnuniyeti içimde kıvrıldı. "Seni onunla ya da onsuz istiyorum. Her zaman istedim," diye itiraf ettim, elini tutup kalçalarımın arasına bastırdım, böylece orada zaten toplanmış olan ıslaklığı hissedebilecekti. "Sadece üçümüzün birlikte olmasının, bir şekilde, sadece ikimizden daha anlamlı olduğunu düşünüyorum."

"Katılıyorum," diye homurdandı, dantellerin arasından beni sertçe kavradı ve boynumdaki aşk ısırığını tekrar ısırıldı. "Bunu nasıl oynamak istersin?" diye sordu ve sahneyi benim kurmama izin vermesini sevdim.

Sebastian, Adam gibi tam bir Dom değildi, ama itaatkârlılığıyla paralel giden baskın bir çizgisi vardı ve dizginlerin ona verilmesi bir hediye gibi hissettirdi.

"Hediyelerden bahsetmişken," dedim utangaçça, ilham almış hissederek. "Sence bu kadının o küçük elbisesinin herhangi bir yerinde kalem ve kâğıt saklı mıdır?"

Sebastian sinsice sırıtarak cevap verdi. "Eminim öğrenebiliriz."

ADAM

Bacchanalia benim favori kulübüm değildi, ancak hizmet verilebilirdi. Londra'daki Club Dionysus'u yeni yönetim altında olduğu için daha çok tercih ettim, geniş sergi alanı ve arı kovanı küçük, özel odalar kinklere özgü ekipmanlarla doluydu.

Ya da belki de Bacchanalia'da maskelerle bile olsa, kulüp tamamen eğlenceli olamayacak kadar tanıdığım insanlarla doluydu.

Küçük siyah kadife bir kabinde tek başıma oturmuş viskimi yudumlarken bir Domme'nin ana sahnedeki şaplak sehpasının üzerinde erkek astını cezalandırmasını izliyordum ki başka bir kişi sohbet etmek için etrafımda durdu.

"Defol git," diye homurdandım, ben açıkça kara kara düşünüp stres atmaya çalışırken bir düzine kişi daha gelip sohbet ettikten sonra bu gecelik nezaketi bırakmıştım.

"Affedersiniz efendim," diye özür diledi barmenlerden biri. "Sadece bir not iletmek için gelmiştim."

Kabalığımdan dolayı irkildim ve tepsideki ağır kâğıtları almadan önce elli dolarlık bir banknot uzattım. "Kısalığım için özür dilerim."

Zayıf adam çenesini eğip masadan çekildi ve beni viskimle ve zarfla baş başa bıraktı.

Notu açarken gözüm çoğunlukla sahnedeydi, belki de ev sahibi John-Julian'dan bir çağrı ya da odalardan birinde çalan bir çiftten bir davet görmeyi bekliyordum.

Katılım. Bazen çiftler sadece gösteriş yapmayı severdi ve ben de çoğu zaman gönüllü bir röntgenciydim.

Ama bu rastgele bir çiftten gelmiyordu.

Lord Meyers,

Özel Oda C'de sizi bir gi/t bekliyor. Lütfen içeri girerken kapıda asılı olan maskeyi takın ve oynamaya hazır değilseniz gelmeyin. Ücret ödemeye / ya da onurlandırılmaya hazır olun.

Xoxo,

S&L

SANKI MESAJI KIMIN YAZDIĞINA DAIR HERHANGİ BİR ŞÜPHEM VARMIŞ GIBI Eski moda bronz bir anahtarla, diz çökmüş, başlarını öne eğmiş bir kadın ve erkeğin Polaroid fotoğrafı eklenmişti. Biri esmer ve erkeksi, diğeri sarışın ve kadınsı, her ikisinin de yakasında kırmızı bir ip vardı ve bu ipin ucundaki kâğıt etiketlerde "*Sadece Adam Meyers'ın Kullanımı İçin*" yazıyordu.

Sikim pantolonumun içinde çok hızlı sertleşirken tısladım, uzunluğu fermuarıma çarptı, başım güneydeki kan hücumundan dolayı hafifledi.

Lanet olsun bana.

Kulübüme girmenin bir yolunu

bulmuşlardı. Kirli mabedime.

Ve benim yemem için kendilerini şişman Noel kazları gibi bağladılar.

Gözlerimi o kadar sıkı kapattım ki, göz kapaklarımın altında yıldızlar patladı ve göğsümdeki arzunun gerginliği içinde nefes almak için savaştım.

Bu çağrıya karşı koyabilmemin bir yolu var mıydı?

Tek istediğim Özel Oda C'de dizlerinin üzerinde beni bekleyen iki kişiyken bir kez daha hayır demenin bir yolu var mıydı?

Hayır. Kesinlikle hayır.

Kesinlikle hayır.

Ellerimde Sebastian ve Linnea'nın isimle işaretlenmiş bir fotoğrafını tutarken, kararlılığım siyah kadife kabinin koltuğunda hızlı ve kansız bir şekilde öldü.

Buraya gelme riskini göze alacak, kendilerini tamamen benim ellerime bırakacak, onları hak etmediğim halde peşimden koşacak ve bunu onlara defalarca söyleyecek kadar beni istiyorlardı.

Artık yeterdi.

Onların iyiliğini hiçbir zaman *hak* etmeyebilirdim ama belki de yeterince çalışırsam bunu zamanla kazanabilirdim.

Görünüşe göre arkadaşlık hiçbirimiz için yeterli değildi.

Üçümüzün birlikte nereye gidebileceği konusunda hiçbir fikrim olmasa da Linnea'nın haklı olduğunu kabul etmeye hazırdım.

Şu anda birlikte bir yoldaydık ve ancak bir aptal böyle iki insanla birlikte hayata yürümeye sırtını dönerdi.

Daha gözlerimi açmadan ayağa kalktım, fotoğraf ve kart elimdeydi ama viskim masanın üzerinde unutulmuştu.

"Ah, Meyers," dedi biri, ben ana odadan sağdaki özel odaya giden koridora doğru ilerlerken yoluma çıktı.

Durmadan etraftan dolandım ve neredeyse hızlı yürüyene kadar hızımı artırdım.

Aklımdaki tek düşünce onlardı. Sebastian ve

Linnea.

Beni

bekliyorlardı.

Beni

çağırıyorlardı.

En basit, en çığ benliğim olmam için bana meydan okuyorlardı.

Özel Oda C'nin kapısına ulaştığımda kalbim göğsümün içinde küt küt atıyordu, kanım içimi dışımı yakacak kadar sıcaktı. Odaya adını veren altın levhanın altında bir maske asılıydı ve onun ay gibi dokusunu görünce sessizce güldüm.

Anahtarı kilide takıp kapıyı avucumun altında açmadan önce düz siyah maskemi çıkardım ve ayın kucağına girdim.

Az ışıklı odanın gölgelerine derinlemesine bakmadan kapıyı arkamdan kapattım, kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım ve sonra sevenlerimin yüzüne döndüm.

Oda harem temalıydı, her şey mücevher tonlarındaydı ve ipek kumaşlarla kaplıydı, derin, gür yastıklarla döşenmişti. Yatak devasaydı ve sol tarafta zemine gömülmüştü, sağ tarafta ise güzel bir şaplak tezgahı, bir yemek odasındaki cam eşyalar gibi sergilenen darbe aletleri ve oyuncaklardan oluşan bir duvar ve kırmızı kadife dolgulu bir Aziz Andrew Haçı vardı.

Ancak tüm bunları sadece çevremde fark ettim çünkü tüm odağım kapıya bakan alçak bir bankın önünde diz çökmüş iki bedene odaklanmıştı. Başları tıpkı fotoğraftaki gibi yere eğikti, elleri avuç içlerine doğru açılmış ve bükülmüş dizlerinin üzerindeydi.

El yazısıyla yazılmış etiketler her ikisinin de boğazının çukurunda duruyordu.
Sadece Adam Meyers'in Kullanımı İçin.

Her ikisinin de boğazının sol tarafında kara bir gül gibi açmış bir aşk ısırtığı, benim yararım için birbirlerine attıkları bir imza vardı.

Kahretsin, muhteşemlerdi.

Mükemmel ve ahlaksız.

Ve eğer onlara sahip olacak kadar cesursam *benim* olacaktı.

"Biri benim için ne güzel hediyeler bırakmış," diye söylendim odanın derinliklerine girip etraflarında bir daire çizerken.

Oda tamamen sessizdi, nefes alış verişlerimizin sessiz sesini dağıtacak en ufak bir müzik sesi bile yoktu.

Sebastian'ın önünde durdum ve etiketi parmaklarımın arasına aldım.

"Benim özel kullanımım için," diye yüksek sesle düşündüm, ayağımı hafifçe bastırarak

Seb'in pantolonunun önünden sertleşen sikinin çıkıntısına doğru. "Sana ne yapabilirim, Sebastian?"

Şaşkınlıkla başını arkaya eğip ışıltılı gözlerle bana baktı, siyah kadife maskesinin altında küçük, kurt gibi bir sırıtış belirdi. "Ne istersen Adamo. Sadece önce hak etmen gerekiyor."

Kaşlarım saç çizgime doğru kalktı. "Peki bunu nasıl yapabilirim?"

"Buradayız," dedi Linnea'yı ve kendisini işaret ederek. "Seni istiyoruz. Ben de seni istiyorum. Ve dostluk hiçbir zaman sana duyduğum açlığı bastırmak için yeterli olmadı. On yıl geçti ve ben hâlâ bana verebileceğin her şey için açlık çekiyorum."

"Sebastian." Onun adını söyledim çünkü duygularımın büyüklüğünü anlatmaya kelimelerin yetmediği anlarda sadece onun adı yaklaşabilirdi.

"Beni aynı şekilde istediğini kanıtlamana ihtiyacım var," diye ilan etti, ayaklarının dibinde diz çökerken bile cesur ve yürekliydi. "Linnea ve bana aramızdaki şey için savaşmak isteyenlerin sadece biz olmadığımızı göstermene ihtiyacım var."

"Peki aramızda ne var?" Sorma cüretini gösterdim. "İmkânsız bir evren," dedi ciddiyle.

Başparmağımı uzatıp çenesinin güçlü, sakallı çizgisi boyunca dolgun alt dudağının tepesine dayanana kadar gezdirirken kalın bir şekilde yutkundum.

"Seni bir daha incitmek istemiyorum," diye itiraf ettim ve sonra kelimelerin dilimde kanlı bir tat bırakması için daha derine indim, iliklerime kadar işledim. "Kendime tekrar zarar vermek istemiyorum."

"O zaman verme," dedi basitçe. "Skoru anlıyorum. Artık on sekiz yaşında ve saf değilim. Asla elini tutarak sahilde yürüyemeyeceğimi, herkese Ay'ın sevgilim olduğunu söyleyemeyeceğimi biliyorum. Ama sana herkesin içinde dilediğim gibi dokunamasam bile, benim olduğunu bilmekten gurur duyabilirim. Sana herhangi bir şekilde sahip olmak hiç olmamaktan iyidir."

Gözleri ışıltı ışıltı, inancının ve iyimserliğinin sonsuz aleviyle içten içe aydınlandı. Kalbimin güçlü bir şekilde çarpmasına neden oldu, kaburgalarımı kırıp ona yaklaşmak için göğsümden düşecek kadar güçlüydü.

"Katılıyor musun?" diye sordu.

Korku içgüdüleriyle savaşarak bir, iki kez yutkundum; çocukken annem Juliet'i bir araba kazasında kaybettiğim, Gregory'yi kanlı banyo suyunda bulduğum, Bryce'a aşık olmaya başladıktan sonra çatışmada öldürüldüğünü gördüğüm, panik atağım sırasında Sebastian'ın hayatımdan çıkıp gitmesini izlediğim, Savannah'nın beni terk etmesini beklediğim, Oscar Hampton'ın boynumu giyotine geçirdiğini fark ettiğim anılar...

Sebastian ve Savannah gittikten sonra, Oscar'ın hayatıma geri dönmesine izin verecek kadar zayıf olduğum o "zombi" yıllar, hayatımı memnuniyet pırıltılarıyla noktalamak için rol yapmaktan başka hiçbir şey yapmadığım uzun bir angarya, utanç ve pişmanlık dönemiydi.

Sebastian ve Linnea hayatıma yeniden girdiğinden beri bunların hiçbiri yok olmamıştı ama yerçekimi hissim değişmişti. Dik durmak ve yeniden istemek ve dilemek için cesarete sahip olmak daha kolaydı çünkü o karanlık anılardan ve anılardan bana rehberlik edecek ışıkları vardı.

Sevgi, yaşamının acısını değerli kılıyordu.

Son iki aydır bana göstermeye ve anlatmaya çalıştıkları şey buydu.

Tek yapmam gereken uzanmak ve meşhur kollarında taşıdıkları kalplerini kabul etmekti; böylece daha önce hiç olmadığım kadar zengin ve mutlu bir adam olacaktım.

Elbette bu, Oscar'ın kariyerimi sabote etmeye çalışmaktan vazgeçeceği ya da bırakın bir üçlü içinde olmayı, biseksüel bir erkek olarak topluma açılmanın kolay olacağı anlamına gelmiyordu. Bu, benimle zaten çok az konuşan babamın, oğlunun sakso çekmeyi sevdiğini öğrendiğinde küplere binmeyeceği anlamına gelmiyordu. Bu, babamın dizinin dibinde ilk kez film izleyen bir çocuk olduğumdan beri arzuladığım bir rol olan efsanevi İngiliz casusu Anton Davenport'yi oynayacağım anlamına gelmiyordu.

Ama bu, acılarımda beni teskin edecek ve başarılarımda beni neşelendirecek insanların arkamda olduğu anlamına geliyordu.

Bu, onlara güvendiğim ve bana güvenmeleri için onlara sebep verdiğim sürece bir daha asla yalnız kalmayacağım anlamına geliyordu.

Ayağa kalkmasını teşvik etmek için elimi Seb'in yüzünde kullandım.

İstekle ayağa kalktı, tam boyuna geldi, benimle göz göze ve parmak ucuna geldi. Fiziği bir yüzücününkine benziyordu; uzun ve zayıftı, geniş omuzları ve dar beli ağzımı sulandırıyor.

"Yaşadıklarımızdan sonra bana tekrar nasıl güvenebilirsin? Sana layık olmak istiyorum, affını istiyorum ama bunca zaman sonra bunu nasıl kazanabilirim?" Sordum çünkü beni affetmediğini biliyordum. Gerçekten affetmedi.

Onu hayatımdan zorla çıkarmışken ve sonrasında on yıl boyunca onunla konuşmamışken nasıl affedebilirdi ki?

Sebastian beni inceledi, ağzı düz bir şekilde bastırılmıştı, ama her zaman parlayan ruhunun pencereleri olan gözleri parlaktı.

"Beni bağışlamamı mı istiyorsun?" diye sordu özellikle hoş kokulu bir İtalyan aksanıyla. "Dizlerinin üzerine çök ve ağzını aç."

Başka bir adam için hiç diz çökmemiştim.

Ne onca yıllık cilveleşmelerimde ne de İngiltere'deki kulüplerde Dom olarak eğitim alırken.

Bu benim için her zaman sert bir çizgi olmuştu, çocukken babamın parmağı altında tutulmaya karşı duygularımı tetikleyen bir şey gibi görünüyordu.

Ama bu?

Bu, gece ile gündüz kadar farklıydı.

Bakışlarım Sebastian'ın kilitlenmişken halı kaplı zeminde yavaşça dizlerimin üzerine çökmek hâlâ zordu.

Yanımızda, Linnea altın maskesinin arkasından perçinlenmiş bir bakışla izliyordu, ağır ve tahrik edici nefesi meme uçlarının korsesinin dantelinin altından görünmesine neden oluyordu. Ona dikkatimi vermek istiyordum çünkü bu ikisi hakkında olduğunda onun kendini dışlanmış hissetmesini istemiyordum ama bu an Sebastian ve benim için önemliydi.

Linnea'nın bizi sadece kendisi için değil, birbirimiz için istediğini söylediğini hatırlamam gerekiyordu.

Sebastian bana baktı, kolları sıvalı koyu renkli bir Adonis'ti ve düğmeleri neredeyse göbeğine kadar açtı. Ağzım sulandı ve tahrik ile itaatkâr bir pozisyonda olmanın verdiği hafif rahatsızlık savaştı.

Bir adım daha yaklaştı ve iki iri elini saçlarımın arasına sokarak biraz çekiştirdi. Gözlerim bu his karşısında neredeyse kapanacak gibi oldu, sikim pantolonumun içinde sertleşti.

"Senin için ne kadar sertleştiğimi hissedebiliyor musun?" Sebastian sık sık kullandığım konuşma tonunu benimseyerek sordu. "Güvenli kelimen nedir?"

"Deli," dedim, yıllar önce seçtiği kelimenin aynısını. "Linnea," dedi. "Kendininkini ister misin?"

"Hayır," diye fısıldadı, gözleri sanki güneş tutulmasıymışız gibi bize sabitlenmişti. "Lunatic mükemmel."

"Bilmen gerekir," diye devam etti Sebastian. "Ben temizim ve Linnea da öyle. O da doğum kontrol hâpi kullanıyor."

"Ben temizim," dedim ve sesim kalın bir törpüye dönüştü. "Linnea ve ben sözleşmemizin bir gereği olarak teste tabi tutulduk."

Sırıttı. "Ve onu asla becermek istemediğini söylüyorsun. Kendine yalan söylemenin bu kadar kolay olması büyüleyici, Adamo."

Evet, aynı fikirdeydim ama ona hiç yalan söyleyememiştim ve Linnea'ya karşı da bunu yapmam imkânsızdı.

Seb beni saçlarımdan tutarak öne doğru çekti, böylece açık ağzım kumaşın arasından ereksiyonunun kalın çıkıntısını sıyırdı. Salyalarım o kadar çok akıyordu ki, yün kumaşı ıslatmış ve aletin üzerinde ıslak bir leke bırakmıştı.

"Sikimi çıkarıp boğazına almak ister misin?" Sebastian bana sordu. "Eminim boğazın ağrıyana ve ağlamaya başlayana kadar yüzünü becermemi istiyorsundur. Daha önce kimse ağzını böyle sikti mi Adamo?"

Yanağımı sikinin sıcaklığına bastırırken, "Hayır," diye homurdandım. "Asla."

"Belki de Linnea ve ben seni bir süreliğine değiş tokuş etmeliyiz," diye dūřündü Sebastian. "Ben senin gırtladına boşalabilirim, o da senin diline boşalabilir ve sonra ikimiz de birbirimizin tatlarını ağızından yeriz."

"Siktir," diye küfrettim ve hafifçe titrediğimi fark ettim, şehvetten ve endişeden.

Sebastian'a bile boyun eğmek doğal gelmiyordu ama bu da heyecanın bir parçasıydı. Onun için iyi olmak adına doğal içgüdülerime aykırı davranacaktım. Bunun ne kadar sürebileceğinden emin değildim ama bu küçük şekilde bile olsa onun için fedakârlık yapabileceğimi göstermeye kararlıyım.

"Pantolonumu aç," dedi Sebastian bana, elleri iki yanında, erimiş sarı gözleriyle itaat etmemi izlerken.

Kemerini çözdüm ve bir çırpıda ilmiklerden geçirdim, daha sonra kontrolü tekrar ele aldığımda kullanmak üzere yanıma koydum. Sonra fermuarını açtım, kumaşın altındaki ereksiyonunun müstehcen çıkıntısının üzerinden diş diş indirdim. Onu boxer külotundaki boşluktan ve ayrılmış pantolonundan çektim, sert horozu kalın ve uzun, kanla kızarmış ve precum'da kireçlenmiş yuvarlak kafayı gösteriyormuş gibi hafifçe yukarı doğru kıvrılıyordu.

Ağızım sulandı.

"Tanrım, ama bu siki özlemişim," dedim, parmaklarımı tabanın etrafında kıvırdım ve diğer başparmağımyı yarığın üzerine sürterek ucunu tam içine daldırdım.

Sebastian tısladı, parmakları saçlarıma gitti. "Em onu, Linnea'ya neden on yıldır her gece ağızının ve ellerinin üzerimde olduğunu düşünerek mastürbasyon yaptığımı göster."

Linnea'nın iniltisi sessiz odada yüksek sesle duyuluyordu ve beni her ikisine de bir gösteri yapmak için teşvik ediyordu.

Dizlerimin üzerinde olmaktan hoşlanmıyor olmam, boğazıma koca bir penisin girmesinden hoşlanmadığım anlamına gelmiyordu.

Ağızımı geniş şaftının üzerinde açtım ve yumuşak bir kayma ile onu emdim.

İtalyanca küfretti, elleri saçlarımyı neredeyse vahşice sıkıyordu.

Umurumda değildi.

Dünyada benim için var olan tek şey o güzel aleti memnun etmek ve Linnea'ya dünyamızın bu yönünü göstermek, onu her şeyi riske atmaya değer olduğumuza ikna etmektir.

"Yaklaş ve izle," demek için şaftını çektim, dudaklarımyı kafasına bağlayan bir tükürük dizisi.

Linnea'nın güzel yüzü istekle kızarmıştı ve tereddüt etmeden yanıma sürünerek geldi.

Sebastian karanlık bir sesle, "Elini boğazına koy," dedi. "Beni ne kadar derine götürebileceğini hisset."

Ben Seb'in ağır sikini dilimle sıvazlarken o da uzun parmaklarını boynuna bastırdı ve sonra dudaklarımı onun damarlı şaftının etrafına kapatıp yavaşça köküne kadar inerek elinin altındaki uygunsuz kabarıklığı hissetmesini sağladım.

"Kahretsin, bu muhteşem," diye övdü, eli ikimizi de test etmek için biraz sıkı.

Sebastian inledi ve dizlerimin üzerinde olan ben olmama rağmen oral seksin kontrolünü ele geçiren ben oldum. Sabit bir tempoya başladım, aşağı yukarı, ağzımı şapırdatarak tükürüğün taşaklarını delmesini ve emme seslerinin odayı doldurmasını sağladım. Linnea tüm bunlar boyunca gırtlığımı tuttu, ara sıra nefesimi kesmek için esnedi, gırtlığının Seb'in zaten uygunsuz kalınlıktaki sikini tutuşuna gerginlik kattı.

Kendi sikim pantolonumun içinde zonkluyordu ve birkaç dakika sonra Linnea bana acır gibi oldu.

"Onun sikiyle oynayabilir miyim?" diye sordu Sebastian'a, boştaki eliyle fermuarımı avuçlamaya başlamıştı bile. "Onu görmek istiyorum."

"Çok büyük," diye uyardı Sebastian. "Küçük eline sığmayabilir."

Bana karşı titredi ama Sebastian'ın uyarısını onay olarak algıladı ve pantolonumu ustalıklı açarak içeri uzandı ve ereksiyonumu dışarı çekti. Tatlı bir rahatlama ve avucunun ilk kez aletimin etrafına dokunması, ağzımda Seb'in etrafında inlememe neden oldu.

"Tanrım," diye mırıldandı, tutuşunu test ederken, şaftımı aşağı doğru düzleştirdi, başparmağını başımın alt tarafına sürttü, kökten uca bir damarı izledi. "İkinizin de muhteşem olması yetmiyor mu? Sizin de asılı olmanız gerekiyor."

Sebastian'ın kahkahası bir iniltiyle sona ererken, ben de Linnea'nın dokunuşunu onayladığımı mırıldandım.

Linnea bana daha önce hiç dokunulmadığı gibi dokundu, sanki basit bir el işi cinsel zevkin zirvesiymiş gibi. Sadece avucuna müstehcen bir şekilde tükürmek için durakladı, acımasız bir tempo ayarlamadan önce prekum toplamak için başımın üzerinde yuvarladı, kafamdaki yarıkla oynamaya kısa bir ara vererek beni becerdi. Parmağının ucu yarığın içine her kaydığında kalçalarım sarsılıyor ve içimden fişkıran prekum, daha kolay kayması için onun sert, neredeyse cezalandırıcı tutuşunu kayganlaştırıyordu.

Sebastian'ın sikinin gırtlığımda olması ve Linnea'nın elinin sikimin üzerinde olması başıma gelen en seksi şey olabilirdi ve ben çok şey yapmışım.

Ama beni çözen onların inancı oldu.

Beni sanki bundan başka hiçbir şey yokmuş gibi becerdiler.

Sanki beni kullanmak ve bana zevk vermek, alternatif olarak, bu dünyadaki tek amaçlarıydı ve dünyayı yok etmekten başka hiçbir şey onları bu andan uzaklaştıramazdı.

Tanrım, onların tehlikeli cazibesine karşı koyma umudum hiç olmamıştı.

"Onu becermek istiyor musun, *trottolina mia*?" Sebastian homurdandı.

"Onu becermek

O kalın siki içini doldurduğunu hissetmek ister misin?"

"Her şeyden çok," dedi hemen, sanki içinde sahip olacağı çevreyi test ediyormuş gibi tabanımı sıktı.

"Külotunu çıkar ve onun kucağına tırman," diye emretti Sebastian kalın bir sesle. "Ben ikinizin de ağzını kullanırken sizi sevişirken izlemek istiyorum."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı neredeyse kendi kendine, kucağıma atlamadan önce narin dantel tangasını çıkarmak için şortumdan uzaklaşırken titriyordu.

Pasif kalmayı bırakıp bir elimi kalçasının kıvrımına koydum ve diğer elimi de kasıklarının kılsız kıvrımında, en ıslak olduğu yere kadar gezdirdim. Parmaklarım sırlıklam girişinde oynarken Seb'in sikiyle birlikte boğazımdan bir inilti geçti.

Sebastian sikini çekip yumruk yaptı ve ıslak ucunu Linnea'nın açık ağzının üzerinde gezdirebilmek için tuttu.

"Onu emmek ister misin?" Klitorisini sıkıştırıp yuvarlarken ona sordum. "Bana kullanılmayı sevdiğini söylemiştin. Bize bunun ne kadar doğru olduğunu göster."

Hiç tereddüt etmeden dolgun, pembe dudaklarını başının etrafına kapattı, onu santim santim boğazından aşağı alırken gözleri benimkilerle buluştu. Bu çaba karşısında gözleri yaşlarla parladı, yanakları çukurlaştı, boğazı şişti ve nefesi ciğerlerinde tılandı.

"Aferin kızım," diye mırıldandım, boştaki elimi boğazına hafifçe dolayarak onun bana yaptığı gibi hissetmeye çalıştım. "Ağzında o varken düşündüğümünden daha da güzel görünüyorsun."

"Bunu sen düşünmüştün," diye tekrarladı Sebastian, neredeyse zafer kazanmışçasına ve ona baktığımda her santimiyle fetheden bir savaşçı gibi görünüyordu, güçlü bacakları desteklenmişti, kalın siki ağzından çekerken bir bayrak gibi kıvrılıyordu. "Bizim hakkımızda fanteziler kuruyorsun."

"Her zaman," diye itiraf ettim. "Aklımdan çıkmıyorsun. İkimiz de."

"Artık değil," diye düzeltti Linnea. "Dokun bana, biz gereğiz ve kullanman için burada ete kemiğe bürünmüş durumdayız."

Sebastian'ın pis ağzına alışmıştım ama Linnea'da da bir tane vardı ve neredeyse çok fazla ayı gibiydi. Bu yüzden Seb aletini dudaklarının arasına sokup onu meşgul ettiğinde minnettar oldum, böylece kuağımdaki güzel amına odaklanabildim. Kayganlığı elimden bileklerime doğru akıyor, kalçaları umutsuzca dönüyordu.

İçine girmek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden girmedim.

Girişi sikimin başını öptü, o kadar dardı ki tısladım. Onu şaftımın etrafında açmak zor olacaktı, ama kızımızın gerilmeyi ve yanmayı seveceğini düşündüm, bu yüzden ellerimi omuzlarına doladım ve onu amansızca aşağıya, aşağıya, uzunluğuma çektim.

İnledi, gözleri kapalıydı, ağzı Sebastian'la, amı benimle dolup taşmıştı.

"Enfes," dedim ona. "İkimizi de bu şekilde almak mükemmel."

"Mükemmel," diye onayladı Sebastian, kalçaları onu kabaca becermekten kendini alıkoyma çabasıyla seğiriyordu. "İkiniz de. Bunun hayalini kurmuştum ama yine de bu kadar iyi değildi."

"Asla yle değil," diye kabul ettim ve onu bir seks bebeği gibi kullanarak bir sarsıntıyla ucuna vurup hafifçe sikimden çektim.

Sanki kukla gibi oynatılmak istiyormuş, onu uygun gördüğüm şekilde kullanmamı istiyormuş gibi bana doğru eğildi. Seb'i emerken gözleri benimkilere dikilmiş ve yanıyordu.

"Yap şunu," diye soludu adam çekilirken ve konuşurken bir elini tükürük kayganlığındaki tabanına dolayarak onu kaldırdı. "İkinizin de bırakıp beni becermenizi istiyorum. Merak etmeyin, kaldırabilirim. Almak *istiyorum*. Her büyük. Çarpıcı. Seksi. İkinizin de inleri içimde."

Seb'in sızan aletini ağzına bastırdı ve yalamadan önce dudaklarını onun dölüyle boyadı.

Sebastian ve ben göz göze geldik, onu parçalara ayırmak için sessizce anlaşırken aramızda kıvılcımlar sıçradı.

Gğsmden gürleyen alçak bir sesle ona "Kendini hazırla tatlım," dedim. "Ve unutma bunu sen istedin."

Gözlerini kapadı, başını arkaya eğdi ve Seb'in sikini diline almak için ağzını daha da açtı. Bir eli onun saçlarında, diğer eli benimkine dalmış halde, kısık, ürpertici bir iniltiyle onu itti. Basit

Bağlantı omurgamdan aşağı zevk okları fırlattı ve kasıklarım da alevlere dönüştü.

Kendini bize teslim edişi, tanık olduğum en güzel, en savunmasız şeylerden biriydi ve biz de bundan sonuna kadar yararlandık. Onu her iki ucundan da sikerken tek ses, Seb'in şaftının etrafındaki ıslak gırtlak ve onun İtalyanca küfürlerle dolu ağır nefesleriydi. Anın ahlaksızlığı, birbirimizi kısıtlamadan becermek, onun tatlı, rahat amını ilk kez kullanmak, göğüslerinin yüzümde sallanmasını izlemek, Sebastian'ın yüzünün yetenekli ağzının zevkiyle berbat olduğunu görmek çok fazlaydı.

Bitmiştim.

Beni kendimden nefret etmeye ve pişmanlıklarına bağlayan zincirlerle işim bitmişti.

Buna, bir erkeğe *ve kadına*, *bu erkeğe ve bu kadına*, cinsel ve temel olarak ihtiyaç duyduğum için kendimi suçlamaktan bıkmıştım. Ben bunun için yaratılmıştım, üç beden birleştiği ve zevkin tek ultimatoma olduğu böyle bir seks için. Sebastian ve Linnea'nın güvenli ve özgür kıldığı bu yerde sadece *ben* oluyordum. Tam olarak olduğum kişi, günahkâr, ahlaksız ve ne yazık ki sevgiye muhtaç.

Ve burada beni seviyorlardı.

Beni şefkatlerini, şehvetlerini ve sadakatlerini kabul etmeye zorluyorlardı, hem de onları kendimden uzaklaştırmak için umutsuzca çabalamama rağmen.

Burada benden onları sevmemi istiyorlardı çünkü tek istedikleri karşılığında beni sevmektir.

Artık mesele bunun olmasına izin verecek kadar cesur olup olmadığım değildi.

Olan olmuştu.

Cesaretli ya da cesaretsiz, karanlık uçuruma düşmüştüm ve kayalık dipte ölümü bulmanın içinde, sadece onların açık, hevesli kollarında kabulü bulmuştum.

Beni iyi, kötü ve korkunç yönlerimle tanıyorlardı ve yine de Ben.

Hatta bana *ihtiyacı varmış* gibi görünüyordu.

Ve özümde, bana ihtiyaç duyulmasını arzulayan bir adamdım.

Kalbim göğsümün içinde o kadar sert atıyordu ki, beni yarmakla tehdit ediyordu. Linnea'nın içine girdi ve sonra daha fazla bağlantı için açgözlülükle, Seb'i kendi ağzıma kaydırmak için ağzından çıkardı. Yılmayan Linnea, dudaklarımın arasında kaybolurken şaftının etrafını yalamak için daha yakına eğildi ve sonra ben

Onu dilimin ucuna kadar çektim, başının etrafında öpüştük, dilimiz birbirimizin ve onun üzerinde gezindi.

Kemiklerini titreten bir inilti Sebastian'ı ele geçirdi.

"Boşaldığında," dedim ona, Linnea'nın yanağını avuçlayarak sikini onun ağzına soktum ve sonra tekrar kendi ağzıma çıkardım, tekrar ona vermeden önce tadına bakmak için durakladım. "Bunu ikimizin de yüzüne yapmanı istiyorum." "*Madonna Noel Baba*," diye sövdü. "İkinizi de yüzünüze sürülmüş olarak görmeyi çok isterim.

benim dölüm."

"Evet," diye yankılandı Linnea, ben ağzımı onun ucuna kapatırken şaftını kaldırıyordu. "Adam'ın yakışıklı yüzünün senin döllerinle ıslandığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Tanrım," diye yemin ettik Seb ve ben aynı anda, Linnea onu bir kez daha boğazına alıp sikime gömülürken, amcığı beni ustalıkla sağıyordu.

Başparmağımı klitorisine sürtmek için aşağı uzandım ve şişmiş tomurcuğa ilk dokunuş onu bir elektrik şoku gibi yuvarlanan keskin bir orgazmı uçurumun kenarına gönderdi. Aletimin etrafında o kadar sert kasıldı ki boşalmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım, gözleri kafasının içinde geri dönene ve Sebastian'ın ağzına saplanmış kafasının etrafında çılgınca inleyene kadar onu daha yükseğe çıkarmaya odaklandım. Diğer elimi onun tabanını kaldırmak için kullandım, yumruğum sıkı ve hızlıydı, Linnea'nın orgazmının hemen ardından kırıla kadar çok fazla kenardaydı.

Ben onu pompalarken ağzından çekildi, sıcak spermin ilk kırbacı açık, şişmiş dudaklarına ve ağzına düştü. Linnea elini benimkinin üzerine kaldırdı, parmaklarımın ve onun şaftının etrafına kapatarak ikinci atışı bana yöneltti. Ağzımı açtığımda tadı dilimde patladı, tuz ve misk aroması kontrolümü delmeye ve beni kendi doruk noktama göndermeye yetti.

Sikim Linnea'nın amcığının içinde tekmeleniyor, onu o kadar çok boşalmayla dolduruyordu ki, açgözlü kavrayışına doğru ilerlerken şaftımdan fokurdadığını hissedebiliyordum. Sikini bir kez daha salladı ve Seb, Linnea'nın yanağına ve çenesine, sonra da benim dudaklarıma ve göğsüme sıçradı. Ne kadar çok boşalabildiğini unutmuştum, tohumu Linnea'nın dudaklarından damlarken o kadar büyüktü ki güzel yüz ve benimki.

Doğru hissettirdi. Tanrım, o kadar doğru ki, onun döllerinin tenime, Linnea'nın döllerinin de şaftımın etrafına akması, sanki Hakimiyet ve boyun eğmenin, m nage ve sınırsız, tamamen güvene dayalı seksin kutsal sanatında yeniden vaftiz edilmiş gibiydim.

Kendimi yeniden doğmuş gibi hissettiğimi söylemek yalan olmazdı.

Bir kucağında tatlı güneş ışığı ve bir elim her zaman kutup yıldızım olan adamın kıllı kalçasında kıvrılmış bir şekilde otururken, ne olursa olsun kaderimin mühürlendiğini biliyordum.

Hayat onları elimde tutmama izin verdiği sürece, bu ikisi benimdi.

SEBASTIAN

Birinin ıslak, sıcak ağzında sikimle uyandım.

Beni kimin emdiğini görmek için gözlerimi açtığımda Linnea'nın amcığının ağzıma doğru alçaldığını, kalçalarının başımın iki yanında durduğunu gördüm. Amcığının tatlı kokusu beni bir uyuşturucu gibi etkiledi ve klitorisini almak için ağzımı otomatik olarak açtığımda inledim dudaklarımın arasında.

Adam yetenekli ağzını aletimin köküne kadar indirip sertçe yutkunarak kaslarının aletimin uzunluğu boyunca dalgalanmasını sağlarken, kirli sakallar uyluklarımın içini aşındırdı.

"Siktir," diye Linnea'nın kıvrımlarına doğru küfrettim, dişlerimi onun iç uyluğuna batırmak için başımı çevirdim. "Uyanmak için ne güzel bir yol."

Bir elini saçlarımda dolaştırıp dilimi ciddiyle sürmeye başladığında kahkahası nefes kesiciydi.

"Güne iyi bir kahvaltıyla başlamak önemlidir," diye dalga geçti, klitorisini sertçe emdiğimde kahkahası nefes nefese bir iniltiye dönüştü.

"Boğazıma boşalmasına izin vermeden önce yüzüne boşalacaksın," diye emretti Adam kalçalarımın arasından, kısa bir çekiştirmeden önce taşaklarımı avucunun içinde yuvarlayarak.

"Peki ya sen?" Linnea kalçalarını daha sert sallayarak sordu, ben de parmaklarımı klitorisini yuvarlamak ve dilimi girişine sokmak için kullandım.

"İkinizin de güzel yüzüne boşalmaya niyetliyim," dedi Adam ona karanlık bir şekilde, sikimi kaldırıp ağzını deliğime indirirken.

Açıdan memnun olmadığı için kalçalarımı elleriyle kaldırdı, geniş omuzlarıyla bacaklarımı geriye itti ve kığım yetenekli diline maruz kaldığında mutlu bir şekilde mırıldandı.

Beni açmaya çalışırken ve tükürükle beni özensiz bırakırken Linnea'nın amına uzun ve yüksek sesle inledim.

"Becer beni," dedim ona, Linnea'nın ıslak amcığı tarafından boğuk bir şekilde.

Klitorisini emdim ve kalçaları tekleyene ve nefesi hıçkırana kadar dilimle gümbürdettim.

"Hayır," dedi Adam, iki parmağını içimde biraz acımasızca çevirerek, tükürüğüyle ıslanmış olsalar bile gerildiğini ve yandığını hissettim. "Linnea'yı önümüzdeki otuz saniye içinde boşaltmazsan olmaz."

Çabalarımı iki katına çıkardım, Linnea'nın elmas gibi sert meme uçlarını parmaklarımın arasında döndürmek için uzandım, çenem sızan sularıyla kaplanana kadar dilimin sert çekişleri ve kirpikleriyle klitorisini emdim.

"Aman Tanrım, boşalabilir miyim efendim?" diye yalvardı Adam'a. Elleri saçlarımda pençelere dönüşmüştü ve kalçaları ağzımın üzerinde sallanıyordu. "Lütfen, Seb'i becerdiğini görmek istiyorum. Boşalmak istiyorum ve onu ikiye ayırmanı izlemek istiyorum."

Sikim o kadar sert sarsıldı ki sadece onun müstehcen sözleri yüzünden boşalmak üzere olduğumdan korktum.

"Mmm, henüz değil," diye uyardı. "Benim için tut."

Nefes nefese kaldı, kendini kontrol etmek için savaşıırken kalçalarım titriyordu.

Ona hiç acımadım, hassas göğüslerini çekiştirdim ve haykırana kadar klitorisini ritmik bir şekilde emdim, tırnakları kafa derime battı, başı gökyüzüne doğru savruldu.

"Adam, lütfen!" diye bağırdı.

"Madem bu kadar güzel yalvarıyorsun," dedi Adam sessiz, inatçı bir otoriteyle. "Bizim için gelebilirsin."

Amcığı beni dölle doldururken çılgılığı neredeyse sessizdi, tatlı tadı dilimde ambrosia gibiydi. Onu orgazm etmek o kadar tahrik ediciydi ki, Adam'ın dili ağzımın kenarında, Linnea'nın dölleri de ağzımın içindeyken taşaklarımın yukarı kalktığını fark ettim.

"Cazzo," diye küfrederek kelimeyi Linnea'nın kaygan kalçasına bastırdım. "Adam, ben de boşalacağım."

"Onu yalayarak temizle ve benim için boşal o zaman," dedi Adam kibarca.

Etkilenmiş soğukkanlılığı ve kibirli sıkıcılığı her zaman çok tahrik edici olmuştu ve parmaklarının girişime kayması da eklenince, ölü bir adam olmuşum.

Doruk noktası sanki biri omurgamı yarmış gibi içimden geçti. Adam uzanıp ağzını ucuma kapatıp dölümü emene kadar, sikim tekmelenip karnımın her tarafına döl fişkırtırken vücudum istemsizce kamburlaştı.

İtalyanca küfürler ediyordum, sıcak bir zevk denizinde yüzerken farkında bile olmadığım mırıltılı bir litani.

"Tanrım, tadın çok güzel."

Linnea'nın sesi, Adam'la ağzı açık, neredeyse özensiz öpüşürken tek göz kapağından ona bakabilecek kadar beni dünyaya geri çekti. Döllerimi dillerinin üzerinde değiş tokuş etmelerini izlerken uzun ve alçak sesle inledim, Adam'ın eli Linnea'nın boğazına dolanarak onu hareketsiz tuttu ve ona harcadıklarımı yedirdi. Yumuşayan sikim karnımda cesurca seğiriyor, yeniden sertleşmek için savaşıyordu.

"Siz ikiniz son derece seksisiniz," diye mırıldandım, onları görmemi engellemediğinden emin olmama rağmen sanki bununla başa çıkamıyormuşum gibi bir kolumu alnımın üzerine attım.

Adam, Linnea'yı boynundan tutarak itti ve yatağın ucundan kalkarak çıplak ihtişamıyla gururla ayakta durdu. Soluk altın rengi mermerden yontulmuştu, saçları ve kirli sakalları teninden daha koyu tonlardaydı, geniş mi geniş sikinin dibindeki kesilmiş saz ise ondan bile daha koyu renkteydi. Ağzım sulandı, çünkü o bir silah gibi olan sikini yumrukluyor, ucundan bir damla prekum sarkana kadar okşuyordu. Linnea da ben de ava salınmayı bekleyen köpekler gibi titriyorduk.

O anın bitmesine izin verdi, uzanırken bile başımı döndüren uzun, güçlü vuruşlarla şaftını çekti.

"Benim için dizlerinizin üzerine çökün güzeller," dedi sonunda.

Sanki bir yarışın başlangıç çizgisinden çıkar gibi hareket ettik, ağzımızı o aletin etrafına dolamak için aceleyle kendimizi yataktan ayaklarının dibine attık.

Linnea tüm yanını benimkine bastırdı, bir avucu kıllı kalçamın üzerindeydi, tırnakları hafifçe tenime batıyordu. Kendini sabitlemek için, diye düşündüm ve buna bayıldım.

"O güzel ağızlarınızı benim için açın," dedi Adam soğuk bir şekilde, bize bir tanrı gibi, bizi ödüllendirmek kadar cezalandırması da muhtemel biri gibi bakarak.

Onun kokusunu alabilecek kadar yakındım, uyarılmış bir siki ve damlayan prekumun o topraksı, tuzlu kokusunu.

Başımı hafifçe arkaya eğip onu sunarken açık ağzımda nem birikti.

Linnea da aynısını yaptı.

"Benim için çok iyi," diye övdü Adam, serbest eliyle uzanıp ağzını açık tuttu, böylece sikini tek bir yumuşak hamlede içeri sokabildi.

Adam çekildi ve aynısını yapmak için bana doğru kaydı, kalın sikini dudaklarımın arasından ve dilimin üzerinden geçirirken çenemi güçlü bir şekilde kavradı.

İleri geri gitti, diğerine geçmeden önce her birimizi yumuşak bir vuruşla becerdi. Salyaları açık ağzımın kenarından boynuma doğru akıyordu. O içimize girerken dudaklarımızdan çıkan ıslak sesler müstehcendi ve bizi kullanırken çıkardığımız hafif inleme ve sızlanmaların altını çiziyordu.

Bunu bu kadar seveceğimi asla bilemezdim, ağzımda büyük bir horoz, çenemde sert bir el, bir adamın aletini içime almamı izleyen güzel bir kız.

Ama bu beni bir Noel ağacı gibi aydınlattı.

O kadar çabuk sertleşmişim ki kendimi yeniden genç bir kız gibi hissettim.

Çenem ağrıyana ve kalçalarım titreyene kadar bizi uzun süre bu şekilde becerdi. Sikimden salyalar akıyor ve taşaklarımın etrafında birikiyordu.

"Daha fazla zamanımız olduğunda," dedi Adam bize rahatça, sadece gözlerinin yanındaki bir gerginlik kısıtlamasının gücünü konuşuyordu. "İkinizi de dizlerinizin üzerine çöktüreceğim ve sizi böyle sikeceğim. Linnea'nın küçük tatlı amcığı Sebastian'ın sıkı kışına. İleri geri, ileri geri. Küçük delikleriniz kızarıp kabarana ve dölleriyle dolana kadar sizi saatlerce böyle kullanacağım. İster misiniz güzellerim?"

Adam sikini dilimin üzerine sürerken Linnea, "Lütfen bizi bekletme," diye yalvardı. "Kırmızı halıda bacaklarımın arasında senin acını hissederek yürümek istiyorum. Ve ikinizin sevişmesini görmek için yanıp tutuşuyorum. Sebastian'ın senin koca siki için eğilmesi fikri beni arzuyla çıldırtıyor."

Adam çekmeden önce durakladı, o kadar derine bastırdı ki nefes alamadım. Onu köküne kadar tutmaya çalışırken ona baktım ve yüzünün arzuyla kızardığını gördüm.

Beni bakarken yakaladı ve bir elini saçlarımın arkasına kaydırды. "Bunu ister miydin, Sebastian? Kırmızı yolda yürürken sikimi kışında hissetmek

Bizden ayrı bir halı mı? Yanımızda olmasanız bile, siz. Bizimsin. Bizimsin."

"Evet," diye mırıldandım, gırtlığım onun siki yüzünden harap olmuştu.

Adam bunu düşünürken mırıldandı ve Audemars Piguet marka saatini kontrol etti. "Saç ve güzellik uzmanları gelene kadar sadece iki saatimiz var. İstedğim kadar zaman değil... ama ikinize nasıl karşı koyabilirim? Kanepeye doğru sürünün ve kollarınızı minderlere dayayın."

Tanrım, Linnea'nın arkasında sürünmek, kıcının sallanışını ve kalçalarının arasından sızan amcığını izlemek çok aşağılayıcı ve çok seksiydi.

Adam banyoya gidip arkamızda bir yere yerleştirdiği eşyalarla geri döndüğünde pozisyonlarımızı aldık. Dün gece Adam'ın yatağına girmeden önce hep birlikte duş almıştık ve Adam beni iyice temizlemiş, Linnea'yı da izlemesi için davet etmişti, bu yüzden sırtımı eğip deliğimi ona sunma konusunda endişelenmedim.

Eli sertçe yanağıma değdi ve Linnea'nın boğuk çığlığına bakılırsa onunki de yanağıma değmişti.

"Müthiş," diye övdü bizi, tokadın acısını silerek. "Şimdi, Sebastian'ı açmaya çalışırken bu titreşimli yumurtayı senin açgözlü amına koyacağım Nea. İkinizi de sikmeye hazır olduğumda, boşalmaya hazır olana kadar her ileri geri geçişte yeni bir prezervatif kullanacağım."

"Sebastian'ın içine gir," diye sordu Linnea, Adam onun arkasına geçip titreşimli bir oyuncağı kıvrımlarına sürtmeye başladığında bana bakmak için döndü. "O kırmızı halıda yürürken senin döllerinin ondan sızdığını bilmek istiyorum."

"Tanrım, seni pis kız," diye övdü Adam.

"Fikri beğendin," diye onayladım, Adam ve beni birlikte ne kadar sevdiğini görünce biraz dehşete kapılmıştı.

"Bayıldım," diye onayladı, yanakları kızarmıştı. "Seni sikmesini izlemek için sabırsızlanıyorum."

Başparmağımı ağzına bastırdım ve hiç tereddüt etmeden içine çekti. Dilini etrafında döndürürken dişlerimin arasından bir tıslama çıktı.

Adam oyuncağı içine iterken nefesi kesildi ama Adam bana doğru dönüp ağzını deliğime dayamak için eğilirken başparmağımı yalamaya devam etti.

Kahretsin, bu adamın beni yalamayı bu kadar çok sevmesine bayılıyordum.

Benimle alay etmekle uğraşmadı, beni parmaklamaya başlamadan önce birkaç dakika emdi ve yaladı, önce bir, sonra iki, sonra üç,

beni onun koca sikinden kurtarmak için içimde makaslıyordu.

Titriyordum, daha yeni orgazm olmuş olmama rağmen boşalmanın eşiğindeydim. Londra'dan beri benden başka biri tarafından kıcımla oynanmamıştı ve bu hissin ne kadar yoğun olabileceğini neredeyse unutmuştum.

Parmaklarını çekip oyuncağı içime yerleştirmeden önce parmaklarının yanında pürüzsüz ve serin bir şey kenarıma bastırdı. Uzun ve kavisliydi, arkamda bir yerde bir düğmeye bastığında titreşen bir yapay penis. Kıvrık şekli prostatıma baskı yapıyordu ve gücü artırdığında kalçalarımın istemsiz kamburlaşmasına engel olamıyordum.

"İşte böyle," diye mırıldandı Adam. "İkinizi de boş bırakamam, değil mi?"

Başımı ellerimin üzerine koyacak şekilde boynumu büktüm ve Adam'ın Linnea'nın arkasına geçip, tatlı kıcını daha yukarı kaldırmak için bir elini beline yerleştirmesini ve ardından oyuncağı çıkarmasını izleyebildim.

"Bunu yala," dedi Adam bana, diğer elini Linnea'nın saçlarına dolamadan önce amcığı kayganlaştıran oyuncağı bana uzattı ve kabzasına kadar içine girdi.

Haykırdı, gözleri kapalıydı, her cezalandırıcı hamleyi karşılamak için kendini kanepeye yaslarken göğüsleri sallanıyordu. Linnea'nın zevk almasını izlemek tanık olduğum en güzel şeylerden biriydi. O kadar utanmaz, o kadar meraklı ve ikimizin de ona ya da birbirimize yaptığı herhangi bir şeyden kolayca tahrik oluyordu. Ziyafet çeken bir obur gibiydi ve zevk alma konusunda hiçbir çekingenliği yoktu.

Bu sarhoş ediciydi.

Oyuncağı dudaklarımın arasında emdim, beni acımasızca doruğa doğru sürüklerken içimdeki diğer oyuncağın gümbürtüsüne odaklanmamaya çalıştım, böylece Adam'ın Linnea'yı becerirken gövdesinin temiz çizgili kas hatlarına sıkışmasını izleyebildim, yakışıklı yüzünü tahrip eden korunmasız arzuya tanık olabildim.

Bu yeterli olabilir, diye düşündüm şaşkınlıkla, aşk, romantizm ve çiçekli beyanlar olmasa bile.

Bu beni hayatımın sonuna kadar ayakta tutmaya yetebilirdi.

Linnea boşalırken haykırdı, Adam'ın etrafında o kadar sert kasıldı ki Adam uzun, alçak ve neredeyse acı dolu bir şekilde inledi.

"Aferin kızım," diye övdü Adam, bir elini Linnea'nın yan tarafına götürüp yuvarlak kıcına vurarak tekrar inlemesini sağladı. "Aferin kızıma, sikimin etrafına geliyor."

İtişlerini yavaşlattı ve sonra avucunu bana doğru açarak çekildi, ben de artık temiz olan oyuncağı ona uzattım. Onu şişmiş kıvrımlarının içine geri itti, açılması için bir kumandayı tıklattı ve Linnea bu hisle titredi.

Yanağını öpmek için eğildi ve sonra bana doğru hareket etti, siki neredeyse morarmıştı ve gözle görülür şekilde zonkluyordu. Parmakları tabanın etrafına dolandı ve sıkı. Yerden bir prezervatif paketi aldı, dişleriyle yırtarak açtı ve kayganlaştırıcıyla kaplamadan önce ustalıkla sikiğin üzerine yuvarladı.

"Bunu içinde istiyor musun?" diye sordu karanlık bir sesle.

Dilim alt dudağımın üzerinde gezindi. "*Cazzo*, evet."

"Seni nazikçe sikmeyeceğim," diye uyardı. "Dizlerini hissetmeyene kadar seni bu kanepeye bağlamak istiyorum."

"Evet," diye kabul ettim. "Lütfen."

İçimdeki titreşimli oyuncağı çıkardı, biraz acımasızca, bu yüzden hissin içinden tısladım. Başparmağı gevşek deliğimin üzerinde gezindi, içeri daldı ve kenarı gerdi.

"Seni böyle açık sikilirken görmeye bayılıyorum," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine, ben prezervatif paketinin yırtılma sesini duymadan önce.

Bir an sonra, yağla ıslanmış ucu bana doğru bastırdı ve içime girerken başım omuzlarımla arasına düştü.

Bir yarak almayalı yıllar olmuştu ve ara sıra bir yapay penisle oynamak bile beni içimdeki o geniş yarağın yumruğuna hazırlayamazdı. Ciğerlerim sıkışmıştı ve içgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştım, her geçen saniye ezici bir zevke dönüşen zihin ezici baskıdan kurtulmaya çalıştım.

"Uh, uh, uh," diye azarladı Adam beni, elleri kalçalarımda sıkıydı. "Benden kaçma. Bunu kaldırabilirsin. Açılmayı ve kazığa oturtulmayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Bırak Linnea seni aptal gibi sikerken beni izlesin."

"*Cazzo*," diye küfrettim, vücudum aşırı bir his yüküyle titrerken, kendini içimde daha derine itti.

Unutulmaya yüz tutmadan önce bir dayanak noktası bulmak için çabaladım.

"Kahretsin," diye İngilizce küfrettim, parmaklarım yastığın içine kıvrıldı, kalçalarım seğirirken o canavar yarağı almak için savaştım. "*Dio mio*, Adamo, çok kalınsın."

"Alabilirsin," diye ısrar etti, yavaşça en uca kadar kaydırды ve sonra tekrar içime soktu.

Yumuşak, şişmiş sikimi tutmak için uzandı ve ıslak başını okşadı. "Şimdiden tekrar boşalmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye homurdandım, onun itişlerine geri dönerken, omuriliğimin tabanında ortaya çıkan ve kasıklarına ok gibi saplanan zevkin sıcak zing'ini hissettim.

"Çok kötü," diye homurdandı, omzumu ısırabilmek için sırtıma doğru eğildi. "Bu benimle ilgili, seninle değil."

Bu açıklama karşısında nefes nefese kaldım, kullanılmaktan haksız yere tahrik olmuşum.

"Bir gün seni ve Linnea'yı istediğim zaman kullanmak üzere yatağıma bağlayacağım," diye hayal kurdu Adam, kalçalarını benimkilere bastırırken ve yıldızları görebileceğim kadar derine inene kadar kalçalarımı geri çekerken.

Beynim zevkten kısa devre yapmaya başladı ve ne kadar yakın olduğumu fark etmesin diye inlememek için dilimi ısırdım.

Ama bu Adam.

Her şeyi fark etti.

"Hayır, hayır." Beni azarlarken dilini şaklattı ve çekilirken kıcıma sertçe vurdu. "Henüz değil. Açgözlü olma."

Kondomu çıkarıp yenisini takarak Linnea'yı sikerken dengemi bulmaya çalışarak nefes nefese kaldım. Sızlanıyordu, kalçaları titrerken dudaklarının arasından neredeyse sürekli keskin bir hava akıyordu. Oyuncağın onu sürekli boşaltıp boşaltmadığını merak ettim ve evet, bunun Adam'ın yapacağı bir şey olduğuna karar verdim.

Onun için orgazmı ölüm, benim içinse inkârı ölüm.

Madonna Santa, ahlaksız bir dahiydi.

Alçak bir hırıltıyla kızın içine geri kaydım, acımasız bir hız belirlerken kıkıranaklarını avuçladım, her itişte sallanmalarını izledim.

Oyuncağı aramızdaki zemine atarak, "Muhteşem," dedi ona. "Seni günlerce becerebilirim."

Linnea sanki bu şimdiye kadar duyduğu en iyi fikirmiş gibi, "Evet," dedi. "İkiniz de beni becermeye başlamadan önce ne yaptığımı bilmiyorum."

İkimiz de güldük ve oynarken gülmek iyi hissettirdi. Savannah'yla bu kadar çok şey yapıp yapmadığımı hatırlayamıyordum.

"Seni bir kez daha boşaltacağım tatlı kız," diye onu ikna etti, her ne kadar Savannah amını sikinin etrafında avuçladığında inlese de. "Biliyorum çok şiştin ve ağrıyorsun, ama sanırım bizim için bir tane daha kaldırabilirsin, değil mi?"

"Eğer isterseniz, efendim," diye nefes aldı ve Adam'ın çenesinin tek bir kelimenin içinde açığa çıkardığı şehveti engellemek için mücadele ederken kasılmasını izledim.

"Bizim için çok güzel bir sürtük, değil mi Sebastian?" diye mırıldandı, ellerini ödüllü bir atmış gibi kızın yanaklarında gezdirirken. "Bizim olduğuna inanabiliyor musun?"

Bizim.

Bu kelime içimi dağladı.

Bunun doğru olmasını o kadar çok istiyordum ki dişlerim ağrıyordu.

Sevgiliydik, evet, ve arkadaştık, ama yakında bir gün, onlar

Evl.

Ve ben yine dışlanan adam olacaktım.

Adam sanki ruh halimin değiştiğini hissetmiş gibi Linnea'nın içine gömülü halde bir süre beni inceledi ve sonra yavaşça çekerek Linnea'nın itirazlarını susturdu.

"Daha iyi bir fikrim var," dedi Adam yavaşça arkasına geçerken, kullanılmış prezervatifi atıp başka bir tane taktı. şaftını kayganlaştırıcıyla kapladı, kaygan ses tanıdık ve seksiydi. "Linnea, Sebastian ile kanepenin arasına gir. Umutsuzca sertleşmiş sikini içine gömmesine izin ver."

İtaat etmek için çabaladı, benimle kanepenin arasına girmeyi başarana kadar uzun uzuvları bir an için koordine olamadı. Onu kollarımın arasına alıp kaldırdım, böylece sikimin üzerinde durdu, dölden kayganlaşmış kalçaları titriyordu. İzin almak için Adam'a baktım ve bizi izlerken yüzünde beliren şaşkın ifadeye bayıldım.

"Devam et, sik onu," diye emretti, topuklarının üzerinde arkasına yaslanıp bizi izlerken kendi sikini yumrukluyordu.

Linnea'nın sikimin üzerinde kayarkenki hissi saf bir cennetti, sıcak, ıslak, emici bir kayma. O kadar şişmişti ki inanılmaz derecede sıkı görünüyordu ve sonuna geldiğimde etrafımda kasıldı.

"Siktir," diye aynı anda nefes aldık.

"Hareket edebilir miyiz?" Linnea stmde sabit durmaya çabalarken sesi ihtiyaçla yükseliyordu. Elleri kalçalarının hareketsizliğini telafi etti, beni yakın tutmak için saçlarımın arasından tünel açtı.

"Henüz değil."

Adam arkamdan kayarak girişime geldiğinde neredeyse inlemem boğazımda düğümleniyordu. Beni kalamdan yakaladı ve diğer kolunu belime dolayarak parmaklarını Linnea'nın amının içindeki ıslak sikimin etrafında gezdirdi.

"Kıpırdama Sebastian, Linnea ve ben seni becerirken," dedi bana, kontrolünün ilk işaretleri sert sesinde atlıyordu.

Bir saniye sonra iimdeydi, o kadar büyüktü ki nefesimi kesmişti.

"Cazzo," diye küfrettim, vücudum aşırı bir his yüküyle titrerken ve unutulmaya başlamadan önce bir dayanak noktası bulmaya çabaladım.

"Bizim için iyi ol," diye yalvardı, ürkmüş bir atı yatıştırır gibi yanımı okşayarak. "Benim için açıl ki o tatlı, dar kışını kullanabileyim."

Derin bir nefes aldım ve kendimi içine girmeye zorladım, o içimde, o etrafımda.

Ancak o zaman hareket etmeye başladılar, kalçaları dönüyordu, beni dişlerimi sızlatan bir arzuyla atom atom ayrılmaya alıştırırken kısa bir süzülüş.

Kışımın ve sıkımın uyarılmasının verdiği çifte his vücudumda elektrik şokları yarattı, Adam'ın ve Linnea'nın vücutlarının her bir hareketi sinirlerime yıldırım gibi çarpıyordu.

İtalyanca küfürler ağzımdan sızıyor, sevgililerim beni kullanırken, ileri geri, yukarı aşağı, daha sert ve daha sert sikişirken aramızdan dökülüyordu.

Adam bana kayıtsızca, "Biz boşalana kadar senin boşalmana izin yok," dedi ama Linnea'nın sularıyla ıslanmış eli karın kaslarımı meme uçlarıma kadar takip etti ve birini parmaklarının arasında döndürdü. "Ama biz sana bu kuralı bozduracağız, değil mi tatlı kız?"

"Ah evet," diye onayladı Linnea, kalçalarını kıyıya vuran dalgalar gibi kıvrımlı bir şekilde acı verici sertlikteki sikimde aşağı yukarı yuvarlarken bana hınzırca gülümsüyordu.

Kucağımda terden parlayan ve güneşten bronzlaşmış uzun vücudunun görüntüsü, saçlarını terli uzuvlarımızdan uzak tutmak için kollarını kaldırırken yüzümde sallanan soluk göğüsleri neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Ve bu, arkamda Adam'ın sıcaklığı, vücudumdaki cezalandırıcı elleri, kulağımdaki kirli sesi olmadan oldu.

"Her gün böyle sikilmelisin," dedi bana alçak sesle, gırtlaktan gelen bir mırıltıyla. "Her santimini bizim zevkimiz için, her santimimizi de senin zevkin için kullanmalısın. Bir dahaki sefere seni Linnea'nın üstünde izlemek istiyorum, güzel beyninin biraz ip ve birkaç meme ucu kelepçesiyle onun için neler düşünebileceğini gör."

"Ve bir göz bağı," diye homurdandım o içime girerken ve Linnea kendini üzerime bırakırken.

Parçalandığımı, varlığımın her bir zerresinin uğuldadığını ve titreştiğini düşündüm.

Bu nükleer füzyon muydu?

Sonunda patladığımda ne olacaktı? Parçalarım asla toparlanamayacağım kadar uzağa ve geniş bir alana mı dağılacaktı?

Yaklaşan orgazm beni neredeyse dehşete düşürürken bile umurumda değildi. Ellerim Linnea'nın dolgun kışına doğru kıvrılırken ben de can havliyle ona tutundum. "Benim için gel," dedim ona, bir an daha dayanamayarak. "*Vieni per me, trottolina.*"

Meme uçlarından birini ağzıma almak için başımı eğdim ve hafifçe ısırdım.

Bağırması havayı deldi ve kendini aletimin köküne çarptı, beni dölle doldururken amı etrafımda bir yumruk gibi sıkıldı.

Kahretsin, fişkırabilmesine bayılıyordum.

"Merda, Adamo, boşalmalıyım," diye yalvardım, boşalmamak için mücadele ederken göz kapaklarımın arkasında nem birikiyordu, tüm vücudum gerginlikten gerilmişti. "Lütfen, lanet olsun, onun amının içine boşalmama izin ver. Beni sağlıyor."

Adam çekilerek beni şok etti, ama itiraz edemedi geri döndü, sıcak horozunu tekrar içime bastırdı ve prezervatifi çıkardığını fark ettim.

"Ben senin içine boşalırken sen de onun içine boşal," diye ısırıldı, içime girerken parmakları kalçalarımı morartıyordu. "Onu doldururken sikimin etrafında kenetlendiğini hissetmek istiyorum."

"Cazzo!" Adam'ın şişman siki prostatıma çarptığında ve Linnea'nın amcığı ağrıyan shaftımın etrafında sertçe emildiğinde toprakladım.

Bir an sonra kendimi tamamen zevke kaptırdım.

Dünya aşırı yüklenen duyularımı sildi ve tek hissettiğim beni ikiye bölen bir doruğun sıcaklığıydı. Adam'ın siki içime girip beni kendi dölüyle doldururken attığı çığlığı belli belirsiz duyuyordum. Daha uzaktan, ölüm sancıları içindeymişim gibi inleyip seğirirken yüzümü Linnea'nın terden nemlenmiş göğüslerine gömdüğümün farkındaydım.

Hayatımda hiç bu kadar yoğun boşalmamıştım.

Kendime gelmem biraz zaman aldı ve kendime geldiğimde bunun nedeni Adam'ın deliğimden sızan dölleriyle oynamak için çekilmesi idi.

"İçinde tut Sebastian," diye hafifçe azarladı, tohumunu parmaklarıyla içime geri sokarken. "Linnea, birkaç saat sonra kırmızı halıda yürüdüğümüzde ve yıllar sonra ilk Oscar'ını kazandığında senden dışarı sızdığını bilmek istiyor."

"Kazanmanı kutlamak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Linnea ağzını boynumda gezdirirken, bir boncuk teri yaladı ve tembel bir öpücük emdi

nabzımın attığı noktaya. "Umarım kabul konuşmada ben de olurum. "Ve hayatıma ışık kattığı için benim zeki, güzel Linnea'ma. Kulağa hoş gelmiyor mu Adam?"

"Öyle," diye kolayca kabul etti ve aralarındaki uyum beni neredeyse orgazm kadar ısıttı. "Ben de teşekkürü kabul edeceğim."

"Kabul edecek misin?" Diye sordum, doruk noktamda bağırmaktan sesim kısılmıştı. "Alenen mi?"

Adam kıkırdadı, küstahça olması gereken ama bana son derece sevimli gelen kendinden memnun bir ses. "Sen çok zeki bir adamsın Sebastian, bu yüzden seni aptal yerine koymayı başardığımda hissettiğim başarı duygusunu tahmin edebilirsin. Elbette beni kabul edebilirsin. Sevgilin olarak değil ama her zaman arkadaşın oldum ve olacağım."

Kalbim aynı anda hem sıçrayıp hem de düştüğü o şeyi yaptı.

Yeterince iyi, diye azarladım kendimi.

Ama benim açgözlü, aşırı büyük kalbim, canı yansa da daha fazlasını arzulamaktan asla vazgeçmeyecekti. Sonsuz bir iyimser ve romantik olmak zordu.

"Eğer kazanırsam, ikinizden de bahsetmeyi düşüneceğim," diye izin verdim. "Eğer bu benim geleceğimdiki cinsel iyilikler anlamına geliyorsa."

Adam ve Linnea'nın kahkahaları muhteşem bir orkestra gibi birbirine karıştı, Savannah'nın Rolls-Royce'ta sık sık çaldığı klasik müziklerden bile daha güzeldi.

"Sanırım bunu başarabiliriz," diye kabul etti Adam, kollarını ikimize de arkadan sararak kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. "Olağanüstü yetenekli senaristimiz ve ödüllü oyuncumuz için her şeyi yaparız."

"Her şey," diye onayladı Linnea.

Dürüst olmak gerekirse, en azından o anda bunu kastettiklerini düşünmüştüm.

LINNEA VE BENİM ADAM'LA KARŞILAŞMAMIZDAN BU YANA GEÇEN BİR HAFTA İÇİNDE Bacchanalia, bir rüyayı yaşıyordum. Adam'la bir zamanlar sözünü ettiğimiz imkânsız evren değildi bu, ama o kadar yakındı ki mükemmel olmayan yönlerinde hiçbir hata bulamıyordum.

Linnea ile birlikte Adam'ın Carbon Beach'teki evine taşındım ve eşyalarımın çoğunu Adam'ın dolabında, bazılarını da

Koridorun karşısında kendi yatak odası ve gardırobu olmasına rağmen Linnea'nındı.

Hesaplaşmamızdan bir gün sonra Eleştirmenlerin Seçimi Ödülleri geldi ve ben Adam'la birlikte etkinliğe hazırlanıp Linnea'yla birlikte onun gece mavisi takım elbisesi ve Linnea'nın menekşe mavisi elbisesiyle çizdikleri vizyonu görürken, etkinliğe kendi limuzinimle gidip halıda tek başıma yürümek zorunda kaldım.

Onlardan farklı bir masaya oturtulmuştum; *Uyanan Kâbus*'un oyuncularıyla uzun süre ayrı kaldıktan sonra birlikte vakit geçirmekten mutlu olmalıydım. Bunun yerine, kendimi bütün gece odanın öbür ucundaki müstakbel Meyers'a gizlice bakarken buldum.

Linnea Adam'ı sık sık güldürüyordu, bu da bazı kırgın tüyleri yatıştırıyordu. Bana uzun zaman önce ödül törenlerini hiç sevmediğini söylemişti. Şatafat ve gösteriş, eski bir asker olan üst tabakadan bir İngiliz için fazla gerçek dışı ve kendini yüceltici olduğundan, hayatının büyük bir bölümünü sorunsuz bir şekilde geçirmesini sağlayan içsel bir metanet ve çekicilik cephesiyle onlara katlanıyordu.

Linnea'nın onu kabuğundan kolayca çıkardığını görmek beni mutlu etti; bir noktada kızıma el falına baktırıyor gibi görünen, kötü şöhretli yaşlı aktör Bob Granger da dahil olmak üzere masalarındaki diğer herkesi büyülüyor gibiydi.

Waking Nightmare'deki rol arkadaşım Winona Kelly, "Dikkatin dağılmış görünüyor," diye mırıldanmak için bana doğru eğildi.

Siyah saçları ve soluk mavi gözleriyle şaşırtıcı derecede güzeldi, bu da onu güzel soluk teniyle daha da çarpıcı kılıyordu. Birlikte rol almadan önce bir ya da iki kez yatmıştık ama o zamandan beri ünlü bir boksörle evlenmişti ve biraz fazla yaklaştığında diğer tarafından bana kaşlarını çatmıştı.

Ona masum bir sırıtış attım.

"Kız meselesi mi?" diye devam etti, sanki kocası iki yüz elli kiloluk bir tuğla duvar değilmiş gibi ciddi bir bakışla onu başından savarak. "Lütfen bana Savannah Richardson olduğunu söyleme."

Yorumuna şaşıarak bir kahkaha attım. "Ona karşı bir şeyler hissettiğim bu kadar açık bir sır mı?"

"Var mıydı?" diye sordu, ince kaşlarını kaldırarak. "İyi ki kurtuldum. O kadın batık *Titanik* kadar soğuk."

Başımı sallarken yine güldüm. "Biliyor musun, seni Linnea Kai ile tanıştırmalıyım, bence çok iyi arkadaş olursunuz."

"Öyle mi? Adam Meyers'la çıkan yeni kız mı? Şu anda medyanın her yerinde o var, zavallı şey. Annesiyle yaşadığı karmaşayı gördün mü?"

"Oradaydım," dedim, dedikodu yapmayacağımı anlaması için sesimi dondurarak. "Linnea benim en eski arkadaşlarımdan biridir."

"İlginç. Onları sen mi ayarladın?"

Onu bir süre uzun uzun inceledim, o da güldü ve ellerini masumca açtı. "Bu bilgiyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun Seb. Sadece Galli olduğum için meraklı davranıyorum. Herkesin herkesi tanıdığı bir köyde büyüdüm."

"Sanırım Hollywood da o kadar farklı değil," diye takıldım.

Sırıttı. "Hayır, değil. Her neyse, Adam'ın gülümsediğini görmek güzel. Kaşlarını çatmadığında ne kadar yakışıklı olabileceğini neredeyse unutuyordum."

Reklam arasında *The Dream & The Dreamer*'ı satın alma konusunda birkaç kodamanla konuşmak için beni bara götüren Andrea tarafından sözümüz kesildiğinde çok mutlu olmuştum. Hightower Studies ve başkanı Damien Rivens ilgileniyorlardı ama film için kendi listelerinde yer bulma konusunda ayak sürüyorlardı.

Tate Richardson bir başka mola sırasında beni tuvalete giderken yakaladı, kaşlarını çatarak ve kalın parmağını yüzüme doğrultarak beni köşeye sıkıştırdı.

"Seb, oğlum, benim dışımda herkese yeni bir senaryo pazarladığına dair duyduklarım da ne? Bunun bir tür karışıklık olduğundan bu kadar emin olmasaydım incinirdim."

Yüzümü buruşturma isteğiyle savaştım. Karısına karşı hissettiklerim ne kadar karmaşık olursa olsun, Tate'ten hoşlanıyordum. Beni hayatına sadece Savannah istediği için değil, benimle birlikte olmaktan gerçekten hoşlandığı için almış, karmaşık olmayan bir adamdı.

"Senaryoyu Savannah'ya verdim," dedim dikkatle. "Ama senin için uygun olacağını düşünmedim."

"Senin yazdığın her şey bizim için uygundur," diye ısrar etti ve etli bir elini omzuma sıkıştırdı. "Sen aileden sayılırsın Sebastian, hadi ama. Yarın öğleden önce bana bir kopyasını e-posta ile göndermeni bekliyorum. Eminim herkes gibi sen de bize adil bir şans vereceksin."

"Birkaç stüdyodan ilgi var," diye itiraf ettim. "Pahalı olabilir."

Çoklu teklif durumunda senaryo açık artırmaya çıkacaktı.

Bu bir senarist için son derece *iyi* bir şeydi ama Richardson Productions'ın ceplerinin dolu olduğu ve Richardson'ların da son derece motive oldukları düşünüldüğünde benim için o kadar da iyi değildi. Kaybetmeyi sevmiyorlardı, özellikle de kazanmaya hakları olduğunu düşündüklerinde.

Tate elini omzumdan boynuma doğru götürüp sıkarak, "Sebastian Lombardi'nin orijinali için çok yüksek bir fiyat yoktur," dedi. "Richardson Productions'ın bu teklifi kazanacağına güvenebilirsiniz."

Ne mutlu ki, gecenin son ödül turu için herkesi koltuklarına geri çağıran müzik beni konuşmaya devam etmekten kurtardı.

Akranlarımdan ve rol arkadaşlarımdan oluşan masamda oturmuş, Drama Dalında En İyi Erkek Oyuncu adaylarının açıklanmasını beklerken kendimi garip bir şekilde yalnız hissediyordum. Bakışlarım birçok muhteşem yüzün üzerinden süzülerek odada gerçekten önemseydiğim sadece iki kişinin üzerine düştü.

Linnea bana bakıyordu, gözleri benimkileri yakaladığında genişledi. Telefonunu kaldırdı ve bana doğru hafifçe salladı.

Cebimden telefonumu çıkardım ve bekleyen bildirimleri buldum.

Yeni bir grup sohbeti oluşturulmuş ve sadece üç emoji ile adlandırılmıştı: bir güneş, bir ay ve birkaç yıldız.

Linnea: Her zaman bir Eleştirmenlerin Seçimi Ödülü sahibini becermek istemişimdir.

Adam: Bir Eleştirmenlerin Seçimi Ödülü sahibini becerdin. Adam:
İki tanesini.

Linnea: Yeni bir galibiyet olunca farklı oluyor. Sebastian biz onu emerken ödülünü tutabilir ve eğer düşürmezse boşalabilir.

Adam: Eğer bu kazanmak için bir teşvik değilse, ne olduğundan emin değilim. Bacağını kır, Sebastian.

Linnea: Seni destekliyoruz!

Başparmağımı ekrana sürerken kalın bir şekilde yutkundum. Benim için çok şey ifade eden aptalca mesajlardı bunlar. Göğsümü helyum gibi dolduran mutluluk hissinden zar zor nefes alabiliyordum.

Birkaç dakika sonra kazanan olarak adımları söylediklerinde, ayağa kalkıp Winona'yı yanağından öptüğümde ve sahneye çıkan merdivenleri tırmandığımda zaten kulaktan kulağa ışıldıyordum.

Her zaman bir konuşma hazırlardım çünkü hazırlamamak kötü şanstı ama çoğu oldukça standarttı. Organizasyona, stüdyoya, filmin oyuncularına ve ekibine, özellikle de yönetmene ve rol arkadaşlarıma teşekkür ederim. Sonra, sevgili annem ve kız kardeşlerime geçtim.

Ancak bu kez, daha önce hiç yapmadığım kadar esrarengiz bir şekilde bitirdim.

"Ve son olarak, bana hayal kurmaktan asla vazgeçmemem gerektiğini hatırlatan insanlara, bu hayaller imkansız görünse bile. Kalbimde her zaman beni çılgın fırsatların ve beklenmedik sonuçların peşinden gitmeye teşvik eden amansız ve tehlikeli bir iyimserlik vardı. Bugün burada, herkesin bana asla benim olamayacağını söylediği bir kariyer için bir ödül tutuyorum. Muhaliflerimi haksız çıkarmaya ve imkânsız evrenlerin hayalini kurmaya devam edeceğim için mutluyum."

Kalabalık alkışa boğulurken, karanlıkta aradığım Adam ve Linnea'ydı. Adam kadehini bana doğru kaldırdı ve bakışlarını bulmamı bekledi. Linnea öyle bir yumruk salladı ki geniş gülümsemem derinleşerek yanaklarımı neredeyse acıyla kesti.

O gece, ödülü yere düşürene kadar beni emdiklerini kanıtladılar ama kazanan ben olduğum için yine de boşalmama izin vermeye karar verdiler.

Üçümüz de meşguldük, bu yüzden o günlerin çoğunu birbirimizden ayrı geçirdik. Linnea artık restoranda çalışmıyordu ama zamanının çoğunu Miranda'yla birlikte konukevinde ya da tasarımlar üzerinde çalışarak geçiriyordu. Hafta sonunda Los Angeles'ta üç gün boyunca çekimleri yapılan popüler bir sitcom'da konuk oyuncu olarak yer almıştı ve ilk gün onu etrafla gezdirmek için prodüksiyon alanına götürmekte ısrar ettiğimde güldü.

Ben podcast röportajları, canlı röportajlar, bir gece programında yer alma ve El Matador State Beach'te St. Aubyn kolonyası için çekim yaparken Adam da Mart ortasında çekimlerine başlanacak Anton Davenport rolü için hazırlanmaya devam etti.

Gündüzleri birlikte geçirmesek de geceleri birbirimizi buluyorduk.

Yemek yapmayı severdim, bu yüzden sık sık Bruce'un akşam yemeği için bir şeyler hazırlamasına yardım eder ya da ona annemin tariflerinden bazılarını öğrettirdim. Daha sonra Linnea gelirdi, genellikle üzerinde düşük belli bir eşofman altı ve göğüslerinin altını ve pürüzsüz karnının tabanını açıkta bırakan minicik bir bluz olurdu. Adam içeri girene kadar sohbet ederdik, genellikle cep telefonunda bir telefon görüşmesi ya da e-posta tamamlardı.

Oyunculugun yanı sıra, Sonoma'da popüler bir şarap imalathanesinde hissesi ve çeşitli kazançlı iş holdingleri vardı. Babası ve üvey annesiyle konuşmasa da, Cornwall'daki malikanelerinde rahat etmelerini sağlayan şeyin büyük serveti olduğunu biliyordum.

Ancak terastaki yemek masasının etrafına yerleştığımızda, konuyu gözden geçirmek ve gayri resmi masa okumaları yapmak için *The Dream & The Dreamer*'ın senaryosunu elimize aldık. O hararetli birkaç gün boyunca hikayeyi ilk yazdığım da tam olarak hayal edemeyeceğim bir şekilde hikayenin canlanmasına yardımcı oldular. Adam ve Linnea'nın ilham perileri haline geldiği daha da netleşti ve bu konuda neredeyse korkutucu bir şey vardı, sevgilileri olmaktan daha korkutucu.

Bir adam ve ilham perisi korkutucuydu, ama genellikle komplikasyonlarla doluydu. *Rüya ve Hayalperest*'in konusundan da anlaşılacağı üzere.

Bunu kötü bir alamet olarak düşünmemeye çalıştım.

Savannah beni üç kez aradı ve bir düzine daha mesaj attı. Ben sadece ilkinin okudum.

SAVANNAH: *DREAM & THE DREAMER* IS OSCAR BAIT, SEBASTIAN.
Kesinlikle harika. Beni ara ki üretim hakkında konuşabilelim.

BU SABAH, ÜÇÜMÜZ TEKRAR UYUDUKTAN SONRA, UYANDIĞIMDA

Adam'ın eli yüzümdeydi. Yanağım göğsüne bastırılmıştı, bir kolum ve bacağım vücudunun üzerinde sallanırken Linnea da diğer tarafında aynı şeyi yapıyordu. Küçük bir parçam bu aradaki küçük anların her birini belgelemek istiyordu, çünkü her şeyin ne kadar çabuk değişebileceğini biliyordum.

"Günaydın Sebastian," diye mırıldandı, başparmağını çenemdeki kirli sakalın pürüzlerine sürterek.

"*Buongiorno*, Adamo," diye yankıladım İtalyanca. "Aklında ne var?"

"Linnea ile evleneceğim," dedi kısık bir sesle.

Bu açıklama karşısında şoke olmak saçmaydı.

Elbette bunu biliyordum.

Sözleşmelerinde yazıyordu.

Hatta Linnea zaman çizelgesini öne çektiklerini, bu yüzden muhtemelen önümüzdeki birkaç ay içinde evlenmeleri gerekeceğini söylemişti.

Oscar Hampton bir *figlio di puttana*'ydı.

Yine de evlenmeleri fikri, her ne kadar rasyonalize etmeye çalışsam da beynimde ilkel bir tepkiyi tetikledi.

Adam ve Savannah evlenmişlerdi.

Evliliklerini kurtarmak için beni getirmişlerdi ve bakın nasıl bitti.

Yukarı.

Linnea ve Adam'ın sadece üç yıllık evlilik sözleşmeleri vardı. Bu süre dolduğunda onlara ne oldu?

Bana ne oldu?

"Yüzüğü almaya benimle gelir misin?" Adam'ın sesi beni sarmal düşüncelerim. "Bu konuda senin de söz sahibi olmanı istiyorum."

"Neden?" Sorunun kırılmağına engel olamadan sordum.

Adam'ın bakışları temkinli bir hal aldı ve cevap vermeden önce bir süre yüzümü inceledi. "Toplum içinde Linnea ile yalnız yürüyebilirim ama özel hayatımda üç kişiyiz. İstedığının bu olduğunu sanıyordum?"

Gözlerimi kırıştırarak ona baktım ve tanıdık, yakışıklı yüzünü görünce kendimi toparlamak için bir an düşündüm. Gözlerinin ve ağzının yanındaki kırışıklıklar yıllar geçtikçe derinleşmiş, şakaklarındaki altın renginin arasına bir parça gümüş girmişti ama o yeşil elma gözleri ve sert, dolgun ağzı aynıydı.

Onu sevmekten hiç vazgeçmiş miydim?

Merak ettim. Öyle hissetmiyordum.

"Öyle," diye itiraf ettim.

"O zaman yüzüğünü seçmeye benimle geleceksin," dedi ve elini saçlarımda yumuşatarak dudak fırçası gibi başlayan ve hızla daha derin bir şeye dönüşen bir öpücük için beni kendine çekti.

Sabah sabah bile tadı çok güzeldi.

"Yıllar önce Patek Phillipe'i senin için seçmiştim," dedi Adam, beni kendine yakın tutarak, görebildiğim tek şey yemyeşil gözleri olsun diye. "Savannah sana ne verdiğimizizi bilmiyordu. Bu bir hataydı. Şimdi aynı hatayı yapmak istemiyorum. Bu yüzük... İkimize ait olmalı gibi hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki hasta olacağımı sandım.

"Diyorum ki sen de bunun bir parçasısın. Benim," diye açıkladı. "Seni ne sıklıkta hayal ettiğimi sor bana."

"Ne sıklıkta?"

"Her gün. Sabah gözlerimi açtığımda da bitmedi. Gittiğim her yerde seni gördüm. Bu evi bile seni burada hayal ettiğim için aldım," diye mırıldandı. "Seni mutfakta, havuz kenarında giymeyi sevdiğin o dar siyah şortunla, burada yatağında ay ışığı tenindeyken gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum."

Sertçe yutkunmasını izledim ve hareketini taklit ettim. Yıllardır ondan duymayı beklediğim pek çok şeyi söylüyordu, o halde neden kalbim kovalanıyormuşum gibi çarpıyordu?

Onun karamsarlığı bir parçama mı bulaşmıştı? Çünkü daha önce her şeyin bizim için nasıl korkunç bir şekilde sona erdiğini düşünmeden edemiyordum.

"İkinizle de birlikte olmak istiyorum," diye devam etti Adam, bakışlarını öyle inatçı bir şekilde tutuyordu ki göz kırpmak için bile kendimde bir güç bulamıyordum. "Nasıl yaparsak yapalım. Linnea'yla evlenmek birlikte bu kadar çok zaman geçirmemizi daha güvenli hale getirecek."

Dilimin ucunda bir öfke yükseldi. "Onunla Oscar ve dedikodular yüzünden mi evleniyorsun yoksa istediğin için mi?"

Adam'ın boştaki elinin Linnea'nın altın sarısı saçlarında olduğunu fark ettim ve sorum üzerine eli kıpırdamadı. Derin bir uykudaydı, göz kapakları sadece kendisinin görebileceği bir rüyayla dalgalanırken ağzı gevşek ve hafifçe açıktı.

Dio mio, bir mantık evliliğinden daha fazlasını hak ediyordu.

"Onunla evlenmek istiyorum," dedi Adam sonunda ve sesi kararlıydı. "Sadece imzayı attığımız sebepler için değil. Eğer o benim için bundan daha fazlasını ifade etmeseydi, benimle yüzük seçmeye gelmeni istemezdim."

"Özür dilerim," dedim çünkü onu kırdığımı söyleyebilirdim. "Onu önemseddiğini söyleyebilirim."

Aşk yasak bir kelime gibi geliyordu.

Bunu ona daha önce bir kez söylemiştim ve bir daha söyleyebilecek kadar içimde olduğundan emin değildim.

Linnea'ya bile.

Mideyi hoplatan, kalbi dörtlüyle koşturan, yerçekimini yeniden tanımlayan o his başka herhangi bir kelimeyle aşk olsa bile.

Galaksileri yeniden düzenleyen türden bir aşk. "Hadi gidip kızımıza bir yüzük alalım," dedim.

Adam'ın bana karşılık olarak verdiği gülümseme o gün gördüğümüz tüm elmaslardan daha parlaktı.

ONA ELMAS ALMADIK.

Tabii ki almadik.

Günüşığı kızımız parlaklık ve renk, canlılık ve ruhtu.

Hiçbir şey beyaz bir elmas kadar soğuk, berrak ve durağan olamaz.

Ve bir taş da doğru görünmüyordu.

Görünüşte iki erkekten geliyordu.

Linnea için hiçbir şeyin doğru olmadığını anlamadan önce dört kuyumcu gezdik ama neyse ki dördüncüsünde kuyumcu özel yapım bir şey almamızı önerdi.

Adam yirmi dört saat içinde yaptırıp yaptıramayacağını sordu.

Napoli'de fakir bir çocuk olduğumdan beri çok uzun zaman geçmiş olmasına rağmen, maliyet bir an için nefesimi kesti.

Nişan yüzüğündeki tek mücevherin iki yanına yerleştirilecek iki taşlı alyansın bekleyebileceği konusunda anlaştık. İkimiz de, ikimizi de temsil eden yüzüğü gördüğünde benim de orada olmamı istiyorduk.

Daha sonra Adam'ın evine geri döndük ama içeri girmek yerine Carbon Beach'te yürüyüşe çıktık. Teknik olarak, Kaliforniya'daki tüm plajlar gibi halka açıktı, ancak çoğu insan erişim noktalarını bilmiyordu, bu yüzden hala çoğunlukla delicesine zengin ve ünlülerin yaşadığı çok özel bir kum parçasıydı.

"Nasıl evlenme teklif edeceksin?" Ayakkabılarımızı çıkarıp dalgaların hemen yanındaki nemli ve sert kumda yürürken sordum.

"Çok kamusal bir fikrim var," diye itiraf etti Adam, "ama özel bir fikrim de var. İkisini de yapabileceğimi düşündüm."

Reklamın bu kadar önemli olup olmadığını tekrar sormak istedim ama onu zaten bir gün için yeterince aşığılamıştım.

Her zaman olduğu gibi, yine de beni okumuş gibiydi. "Bunu Oscar töreninde yapabileceğimi düşündüm," diye itiraf etti. "Kırmızı halıda."

Şok içinde ağzım bir karış açık kaldı, Adam bunu çok komik bulmuşa benziyordu.

"Sadece... sen hiçbir zaman sevgi gösterilerinden hoşlanmadın," diye açıklamaya çalıştım. "Savannah'yla bile."

"Acaba bu daha çok Savannah'nın etkisiyle mi oldu?" dedi ayak parmaklarını kuma sürterek. "Linnea fiziksel şefkatime karşı çok açık ve ben de bundan büyük keyif alıyorum."

Elini tutma isteğime karşı koydum, sahilde yürürken elini tutma fantezisi uzun zamandır aklımda olan bir hayaldi.

"Sence bundan nefret eder mi?" Adam sordu. "Bazı telefon görüşmeleri yaptım ama planı değiştirebilirim. Onu istiyorum..." İçini çekti ve bir elini çenesine götürdü. "Evet demek istemesini istiyorum."

"Gerçekten mi? Hayır, bence güler ve bunu çok abartılı bulur," dedim kıkırdayarak ve çenemi ovuşturdum. "Ekibin de fotoğraf çektirmeye bayılır."

Adam soğuk bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Bayırlılar. Bir şey aynı anda iki şeyi birden başarabilir. Çiftleşme deneyimi olan biri bunu anlayabilir."

Beni irkilterek kıkırdamama neden oldu. "Dokunaklı."

"İşte bu yüzden ben de daha özel bir an yaşamak istiyorum. Senin de bir parçası olmanı çok isterim."

Omzumu omzuna çarpma dürtüsüne teslim oldum ve bunu yaptığımda Adam beni Londra'da bana verdiği o küçük, şefkatli gülümsemeyle ödüllendirdi. Bu gülümseme hâlâ kalbimi durdurma yeteneğine sahipti.

"Aklında ne var?" Ben sordum.

LINNEA

P Eleştirmenlerin Seçimi Ödülleri'ne hazırlanmak beni Akademi Ödülleri'ne pek hazırlamamıştı. Bu, Hollywood'un en parlak ödül töreniydi, aday gösterilmek ve görülmek için. Sebastian aday gösteriliyordu. En İyi Erkek Oyuncu dalında, Adam ise En İyi Film dalında sunuculuk yapıyordu. Makyaj sanatçıları, moda stilistleri ve kuaförlerden oluşan bir ekip tarafından hazırlanmaları gerekiyordu ama onlar benden çok önce işlerini bitirmişlerdi.

Biri tırnaklarım, diğeri saçım, biri makyajım ve biri de özellikle mücevher konusunda uzmanlaşmış iki kişi olmak üzere beş kadın üzerimde çalışıyordu. Adam, stilistin benim tasarımlarımdan onayladığı üç elbise seçeneğine dayanarak gece için Tiffany'den bir dizi seçenek kiralamıştı. Sarı altından şık bir gerdanlığın ucundaki devasa sarı elmas kolyeyi görür görmez, geçen hafta üzerinde çalıştığım elbiseyi giymem gerektiğini anladım. Altın sarısı ipek bir elbiseydi, A kesim etekleri ve çiçek yapraklarını andıran narin kumaşların özenle üst üste bindirilip elle dikilmesiyle oluşturulmuş bir korsajı vardı.

Stilist Eleanor bile kırılğan ipeğin içine girmeme ve arkamdan bağlamama yardım ederken dilini şaklattı. Rüya gibi oturdu, belimdeki kıvrımı sarıyor ve vurguluyor, elbisenin yırtmacından bacaklarıma ve korsajın üstünden göğüslerimin yuvarlaklığına ince bir dikkat çekiyordu.

"Chaucer bana kendi tasarladığın bir şeyi giydiğini söylediğinde şüpheyle yaklaşmıştım," diye açıkladı Eleanor. "Ama kesinlikle muhteşem görünüyorsun ve tamamen türünün tek örneğisin."

Ona gülümsedim çünkü A-List bir stilistten gelen bir iltifat altın kadar değerliydi. "Teşekkür ederim, bunun anlamı çok büyük."

Kuaför Joey, saç spreyine bulanmış kaş fırçasıyla başıboş birkaç saç telini dikkatlice okşarken arsızca göz kırparak, "Saçlar yardımcı oluyor," diye ekledi.

"Öyle," diye onayladım, çünkü dalgalı, çoğu zaman asi saçlarımı elbisemden sadece birkaç ton daha açık renkte parıldayan mükemmel retro Hollywood glam dalgalarına dönüştürmüştü.

"Seni sevmeseydim," dedi Rozhin, bir haftadır yatmadığım halde "benim" odamdaki yatakta oturduğu yerden. "Bu kadar çarpıcı görüldüğün için seni yumruklardım. Her yerdeki normal kadınlara kompleks yaşatacaksın."

Güldüm ve omzumun üzerinden ona bir pamuk topu fırlattım. "Çok dramatik. Senin özenti bir aktris olmadığına emin miyiz?"

"Bu konuda 'özenti' diye bir şey yok," diye düzeltti, aynanın tam boy yansımada hemen arkama ve yanıma gelmek için ayağa kalktı. Beni Adam ve Sebastian'la göz hizasına getirecek beş santimlik topuklu ayakkabılarımla onun üzerinde yükseldim. "Artık gerçek bir ünlüsün tatlım. Hollywood'un en seksi adamlarından biriyle çıkıyorsun ve bir diğeriyle de... arkadaş oluyorsun." Boşlukları doldurmama izin vermek için durakladı, ama bakışlarımı etrafımızda toplanmaya başlayan güzellik uzmanları ekibinin üzerinde gezdirdim ve o da ipucunu aldı. "Televizyondaki en popüler komedideki bölümlerin birkaç hafta içinde yayınlanacak, bir Georges Galagoes filminde rol aldın ve Sebastian sana *Kan Yemini*'nden beri yazdığı ilk filmde başrol sözü verdi."

Derin bir iç çekti. "Yakında Linnea Kai'nin hayatında ve zamanlarında sadece bir dipnot olacağım."

"Asla," diye söz verdim, sarılmak için onu yanıma çektim. "Los Angeles'taki o ilk birkaç ayı sensiz nasıl atlattırdım bilmiyorum Ro. Ömür boyu benimle kalacaksın."

Mırıldandı ama kısa bir süre bana sarıldıktan sonra, pencerenin yanındaki köşede tekerlekli sandalyede oturan Miranda'ya bakmak için uzaklaştı. Hazırlandığımız ilk birkaç saat boyunca sessiz ama oldukça akli başındaydı; hatta tırnak teknisyeninden tırnaklarını yapmasını istediğim için heyecanlanmıştı.

Ancak şimdi kendini kaybetmişti. Onun boş boş uzaklara baktığını görmek kalbimi sızlattı ama kendime onun için elimden geleni yaptığımı hatırlattım.

Kendi evinden çok daha geniş ve iyi döşenmiş olan misafirhanede ve sevimli hemşireler Bituin, Jasmine ve Reyna ile birlikte yaşarken olabildiğince başarılı görünüyordu.

Sadece bu bile Adam'la yaptığım anlaşmaya değerdii. Ama bunun beni ne kadar mutlu edeceğini asla bilemezdim.

Adam ve Sebastian'ın o sabahki sevişmelerinden sonra amım hâlâ sızlıyordu ve içimde hissettiğim o hayali duygunun tadını çıkarıyordum. Adam'ın kırmızı halıda yürümeye, Oscar *kazanmaya* hazırlanırken Seb'in içine boşalmasını düşünmek bile göğsümün kızarması için yeterliydi.

Ama mesele sadece dünyayı sarsan, hayatımı değiştiren seks değildi.

En çılgın fantezilerimde bile ikisiyle birlikte olmanın, onların ve kendimin zevkine boyun eğmenin ne kadar doğru bir his olduğunu düşünemezdim. Olması gerekenden de kolaydı. Ama yıllarca babama ve amcalarıma, sonra da Miranda'ya bakmışım ve kontrolü güvenebileceğim iki adama bırakmak bana *huzur vermişti*.

Gerçi bu, hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı.

Adam ve Seb'in *Family Sentence*'taki bölümlerim için benimle birlikte replik koşturmaları, sabahları fırsat bulduklarında benimle sörf yapmak için zaman ayırmaları ve Adam'ın aslında neredeyse Seb kadar iyi olması, ikimizi de şaşırtan bir gerçektii çünkü sörf alışkanlığını bizden saklamıştı ya da bir dakikamız olduğunda en sevdiğimiz filmlerden birini izlemeye çalışmamız ve dün gece Sebastian'ın altyazılı *Cinema Paradiso*'yu izlerken bize biraz İtalyanca öğretmeye çalışmasıydı. Sebastian Miranda'yı ziyaret etmek için zaman ayırdı ve Adam bir gün öğleden sonra benimle Bayan Ramirez'in evine gelmek için zaman ayırdı, böylece onu tüm zamanların en sevdiği aktörüyle tanıştırdım.

Onlar benim tanıdığım en iyi insanlardı ve buna sevgili babam ve amcalarım da dahildi.

Bu, onların sayısız ve bariz olan kusurlarını görmezden gelebildiğimden değil, karmaşık yaratıklar oldukları için onları çok daha ilgi çekici bulduğumdan kaynaklanıyordu.

Kimse Adam Meyers'in Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde İngiltere'nin taç giymiş prensi Arthur Whitley ile geçirdiği günlere dair kâbuslar gördüğünü bilmiyordu.

Fairfax ve üniversitedeki ev arkadaşı Gregory'nin ölümünü, bir sabah adını haykırarak beni uyandırdığında bana isteksizce anlattı.

Koşuya çıkarken caz müziği dinlemeyi sevdiğini ve Miles Davis'in imzalı bir albümünün en değerli eşyalarından biri olduğunu kimse bilmiyordu. İngiltere Premier Ligi ve özellikle de favori takımı Kings Cross United hakkındaki istatistikleri bir çırpıda sayabildiğini.

Kimse onun bu kadar büyük bir kalbi olduğunu bilmiyordu, sevgi kapasitesi onu korkutuyor gibiydi.

Seb ve benden başka kimse.

Sebastian, İngiliz'den daha açık sözlü biriymiş gibi davranıyordu ama kamusal kişiliğine dayanarak kimsenin onun hakkında düşünmeyi aklına getirmeyeceği şeyler vardı. Yemek konusunda biraz iddialı olduğunu, İtalyan yemeklerinin diğer her şeyden çok daha üstün olduğuna dair ağır bir önyargısı olduğunu. Neredeyse her gün kız kardeşlerinden birini ya da annesini arayıp hal hatır soruyor ve sonrasında onları özlediği için nefes alamıyormuş gibi biraz melankolik görünüyordu. Ayaklarının altının gıdıklandığını ve parmak uçlarınızı oraya sürttüğünüzde bir sırtlan gibi güldüğünü ya da uykusunda İtalyanca ve İngilizcenin anlaşılmasız bir karışımıyla mırıldanarak konuştuğunu.

Bu iki büyük ve ünlü adamı tüm küçük yönleriyle, en dokunaklı yönleriyle tanımanın yakınlığı beni Georges Gallegos filmindeki rolü kapmaktan daha mutlu etti, Eleanor'un haftalarca ter ve gözyaşı döktüğüm bir elbiseye iltifat etmesinden daha mutlu etti, hatta Maui'de kışları Ho'okipa Beach Park'ta sörf yapmaktan bile daha mutlu etti.

Bir değil, iki olağanüstü adamın bana güvenmesi bir hediye, neredeyse bir mucize gibiydi.

Kendimi onlara emanet edebileceğimi bilmek de aynı hissi veriyordu.

Çünkü birbirimize sevgi sözcükleri söylememiş olabilirdik ama ben bunun böyle olduğunu biliyordum.

Sevgi.

Aşk o kadar parlak ve sıcaktı ki sanki saf güneş ışığını yutmuş gibi hissediyordum.

Kendimi tutmaya alışık değildim. Kişiliğim, iyi ya da kötü, aşırı derecede samimi ve tutkuluydu, bu yüzden her ikisine de onları sevdiğimi söylemek için sık sık ortaya çıkan dürtüyü engellemek zordu. Onlar benim hayatımı değiştirmişti ve ben de onlarınkini değiştiriyor gibi göründüğüm için mutluydum.

Düşüncesiz olabilirim ama Sebastian ve Adam'ın bunun için çok fazla yükü vardı. Hâlâ ciddi bir şekilde birbirlerine ayak uydurmaya çalışıyorlardı.

Çatlak bir temel vardı ve biz hâlâ üçümüzün ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorduk.

Bu konuda konuşmuyorduk ama bilinmeyen bir odadaki kör adamlar gibi el yordamıyla birbirimize doğru yol alıyorduk.

Ben bekleyebilirdim.

En azından üç yılım vardı ama açgözlü kalbim çok daha fazlasını umuyordu.

"Gitsem iyi olacak," dedi Ro, ekip vedalaşıp yatak odasının kapısından çıkmaya başlarken. "Bu gece vardiyam var."

"Tamam," dedim ama ona biraz daha sıkı sarıldım.

Son iki ayın kasırgasında Rozhin benim değişmezim olmuştu ve birden kendimi rahat battaniyesini bırakması söylenmiş bir çocuk gibi hissettim.

Kendini benden uzaklaştırırken güldü. "Bu gece harika olacaksın, Lins. Hiçbir şey için endişelenme. Adam'ın bu geceyi unutulmaz kılacağına dair iyi bir otoriteye sahibim."

"O her geceyi böyle hissettirir," diye itiraf ettim, kapıya doğru ilerlerken ona doğru döndüm, hareket ederken elbisemin kuyruğunu ayarladım. "Son zamanlarda her şey... gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor."

"Hey!" diye tersledi, yumruğunu kafasına vurarak. "Tahtaya vur, Tanrım. Kendine uğursuzluk getirme."

Gözlerimi devirdim ama onun istediği gibi güldüm. "Tamam, tamam, tadını çıkarmaya çalışacağım."

"Bunu anlamadığını biliyorum," dedi, ellerimden birini tutmak için yaklaşarak, "ama mutlu olmayı hak ediyorsun. Bu şansla ilgili değil, bu iyi bir karmayı hak eden iyi bir insan olmak, olabileceğin en iyi aktris olmak, Adam Meyers gibi bir adamın aşık olabileceği türden bir kadın olmak için yaptığın sıkı çalışmayla ilgili."

"Aşk bilemem," dedim, yanaklarım kızarıırken sözlerini elimle sallayarak.

Ro'nun gözleri parladı. "Sanırım bunu göreceğiz. Bir bacak kır, onları öldür, güç seninle olsun ve tüm bu caz. Yarın tam bir bilgilendirme için beni ara."

"Arayacağım," diye söz verdim.

"Miranda'yı misafirhaneye geri götürmemi ister misin?" diye teklif etti, sandalyesinin kollarını tutmak için anneme doğru ilerliyordu bile.

"Seni seviyorum," dedim, çünkü duygularla dolup taşmış gibiydim ve bir kısmını boşaltmak için güvenli bir yere ihtiyacım vardı.

Miranda'yı yanıma iterken sırtıttı ve benim de aynısını anneme yapmamı beklemeden önce yanağıma kondurduğum öpücüğü kabul etti. "Biz de seni seviyoruz."

Gittikleri anda içim düğüm düğüm oldu.

Bir tırnağıma koparmak için hareket ettim ve kendime lanet ettim, aynaya tekrar bakmak için dönerken ellerimi arkamda kenetledim.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Aynadaki kuşkusuz güzel kıza sordum.

"Müstakbel gelinim," diye seslendi arkamdaki kapı aralığından tanıdık, keskin bir İngiliz aksanı.

Adam'ı görebilmek için aynaya doğru eğildim ve kendimi sabitlemek için elimi aynanın çerçevesine dayadım.

Adam tam bir hayal gibiydi.

Giydiği takım elbise neredeyse siyaha yakın koyu bir kömür rengiydi ve boğazından düğmeleri açık olan bembeyaz gömleğiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Göğüs cebinde elbiseme tam olarak uyan ve gözlerinin zümrüt yeşilini ortaya çıkaran canlı sarı ipek bir cep mendili vardı. Saçlarını, erkeksi güzelliğini, güçlü yüz hatlarını, koyu renk kaşlarını ve kare şeklindeki çenesindeki gamzeyi ön plana çıkaracak şekilde alnından geriye doğru taramıştı. Tam bir film yıldızının olması gerektiği gibi görünüyordu, neredeyse uhrevi ve o kadar güzeldi ki güneş lekelerini göz kırparak uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Düğünde bunu giymeyi kabul edersen seninle evlenmeye kesinlikle ikna olabilirim," dedim, şakacı olmaya çalıştım ve sesim çok nefesli olduğu için başarısız oldum.

Kahretsin, inanılmaz görünüyordu.

Bir an için Adam ve karısının Miranda ve Bobbi ile birlikte Londra'daki göz alıcı etkinliklerinden birine gidişlerini izlerken kendimi yeniden on altı yaşında hissettim. Şimdi burada onunla birlikte olan kadın olmam tamamen gerçeküstüydü.

Kapının pervazını itip bana doğru yürürken kıkırdadı, o yırtıcı yürüyüşüyle o gün defalarca boşalmış olmama rağmen kalçalarımı sıktı.

Elleri, siki, günahkâr ağzı ve o ahlaksız, şeytani zihniyle ne kadar yetenekli olduğunu bilmek güzelliğini on kat artırıyordu.

Eğer elbisemin hatlarını bozmasaydı dizlerimin üzerine çökebilirdim.

Arkamda durduğunda sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi hınzırca sırıtıyordu.

Kolunu belime doladığında aynadaki görüntümüz nefesimi kesti. Ve aniden, onun kolunda olmak artık o kadar da gerçeküstü gelmemeye başladı. Birlikte mükemmel görünüyorduk, o kadar altın sarısıydık ki parlıyor gibiydik.

"Kendine bir bak," diye mırıldandı, gözleri yansımamın her santimini tarıyordu. "Sadece sana bak. Bir kadının beni senin gibi büyüleyebileceğini bildiğimden emin değilim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Evlendin ve payına düşen aktris ve modellerle çıktın."

"Bu da benim bu konuda bir otorite olduğum anlamına geliyor," diye soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Bu yüzden hayatımda daha çarpıcı bir kadın görmediğimi söylediğimde bana inanmalısın. Kırmızı halıda herkesi kışkandıracaksın."

"Elbiseyi beğendin o zaman," dedim memnun bir gülümsemeyle.

"Seni her şeyin içinde seviyorum," diye düzeltti. "Ama seni kendi sanatının içinde görmek özellikle çekici, itiraf etmeliyim. Büyüleyici görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim, çünkü onun övgüsü geçmişte Miranda'nın acı eleştirilerinin kalıcı zehirliliğini temizleyen serin bir yağmur gibi geldi.

Başıma bir öpücük kondurduktan sonra çekmecenin üzerinde açık duran mücevher kutusuna uzandı. "İzin ver sana yardım edeyim."

Saçlarımı dikkatlice boynumdan süpürüp soğuk altın kolyeyi boğazımdan geçirerek on karatlık sarı pırlantanın köprücük kemiklerimin arasındaki oyukta parıldamasını sağlarken kalın bir şekilde yutkundum. İşini bitirdikten sonra, kulaklarımdaki sarı ve beyaz pırlanta kümelerinin sabitlenmesine yardım etti.

"Ellerin çıplak," diye mırıldandı, onları kendi ellerine aldı ve kaba başparmaklarını eklemlerimin üzerinde yumuşattı.

Parmaklarımı yumruk şeklinde kıvırdım. "Yüzüklerimin hiçbiri bu gece takılacak kadar iyi hissettirmedi."

Çoğunu konsinye dükkanlarından ve pazarlardan almıştım. Sadece Hawaii'deki arkadaşımdan aldığım inci parça değerliydi ama o da elbiseme pek uymuyordu.

Adam iki elini de kaldırarak ikisinin de arkasına birer öpücük kondurdu.

"Kalçalarına yapışan o eşofman altlarını ve sevdiğin o kesik tişörtlerden birini giysen de bu gece oradaki herkesi geçersin," dedi kendine has havalı otoritesiyle.

söylediği her şeyi. "Gitmeye hazır mısın? Sebastian yola çıkmadan önce seni görmek için oturma odasında bekliyor."

"Evet." Makyözün çantama koymam için bıraktığı ruj tüpüne, mini bir pudra ponponuna ve parfümümün seyahat şişesine uzandım. "Ayrılmadan önce ona bir şey vermek istiyorum."

"İyi fikir." Kaşlarını çattı. "Tek başına gitmek zorunda olmasından nefret ediyorum."

"Giselle'i de götürüyor," diye hatırlattım ona. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Yine de yapacak bir şey yok."

Gerçekten de öyle görünüyordu.

Adam'la onu skandallardan uzak tutmak için evleniyordum. Bir ödül törenine kolunda bir kadın ve bir erkekle gelmesi, hayatı ve kariyeriyle ilgili her şeyi gerçekten daha iyi hale getirecekti. Oscar Hampton'ın yıllarca süren şantajından sonra biraz huzuru hak ediyordu.

Sebastian'ın gölgelerdeki ve ışıktaki aşkımızı hak ettiğini düşünsem bile.

Seb buna imkânsız bir evren diyordu ve ben de haklı olabileceğini düşünüyordum. "Sebastian'dan bahsetmişken," dedi Adam bana koridorda eşlik ederken

Yaşam alanına doğru. "Çarpışmaya hazır olun."

"Ne?" diye sordum. Diye sordum ama İtalyan'ın tabandan tavana pencerelerden içeri sızan güneş ışığı birikintisinde durduğunu görünce hemen dikkatim dağıldı.

Işınlar bize kilitlenmek için yükseldiğinde gözleri sıvı altın rengine dönmüştü, bu renk bronz teninin derinliğine ve kulaklarının üzerinden biraz uzunca dalgalanıp alnına dökülen kuzguni siyah saçlarına karşı son derece dikkat çekiciydi. Her zamanki kirli sakalını neredeyse kısa bir sakala dönüşecek şekilde uzatmıştı, mürekkep rengi dolgun pembe ağzının yumuşak dokusuyla tezat oluşturuyordu.

Adam'ın aydınlığına karşı karanlık ve bir o kadar da muhteşemdi. "İtalyanca'da nefes kesici nasıl deniyor?"

Seb'e sordum. Ağzı seğirdi. "*Mozzafiato*."

"*Sei mozzafiato*," dedim ona en iyi İtalyancamla.

"*Bella come il sole*," diye karşılık verdi ve ben ondan önce bunu tercüme edecek kadar İtalyanca biliyordum. "Güneş gibi güzel."

Takım elbisesi katran kadar koyu renkliydi, kadife ceketini ince beline ve geniş omuzlarına göre zarif bir şekilde dikilmişti. Tek yaka açık gri bir düğmeydi ve siyah olmadığı için minnettardım çünkü aksi takdirde fikrim işe yaramayabilirdi.

Kendimi özellikle kaprisli hissediyor olsaydım, karşımda birlikte duran Adam ve Seb'in gece ve gündüz gibi göründüklerini söyleyebilirdim,

ve ben, elbisemle, aralarındaki güneş ışığı.

"Gitmeden önce ikimizin de sana bir hediyesi var," dedi Adam, beni hafifçe arkadan iterek Sebastian'ın beni bekleyen kollarının arasına girmemi sağladı.

Bana doğru sırttı. "Hediye mi?"

"Evet," diye mırıldandım, birden utandım. "Eğer bunu yapmamı istemiyorsan söyleyebilirsin ama oraya gitmeden önce seni benim olarak işaretlemek istedim. Eleştirmenlerin Seçimi Ödülleri'nde yalnız olman ve bizden çok uzakta olman hoşuma gitmedi, sadece bir bakışla bizim olduğunu anlamanın bir yolu yoktu."

Sebastian'ın boğazı sert bir yutkunmaya çalıştı ve beni biraz daha yakın tutarken göz bebekleri şehvetle büyüdü. "Bu fikir her ne olursa olsun hoşuma gideceğini şimdiden söyleyebilirim. Tıpkı senin beni işaretlemek istediğin gibi ben de senin olarak işaretlenmek istiyorum."

"Güzel," diye nefes aldım, genişçe gülümseyerek. "Çünkü bunu yaparsam herkes senin alındığını bilecek. Ama kimin tarafından alındığını sadece sen, ben ve Adam bileceğiz."

Yüksek topuklu ayakkabılarım sayesinde başımı öne eğmek zorunda kaldım ve bir elimle yakasının kenarını tutarak sabitledim, böylece canlı bir şekilde boyanmış gül pembesi dudaklarımı soluk kumaşa bastırabildim. Makyöze pigmenti tam olarak bunu düşünerek bolca uygulatmışım, bu yüzden geri çekildiğimde ağzımın belirgin izini gömleğinde görmekten memnun oldum.

"İşte." Kelime içimden mırıldanır gibi çıktı. "Artık herkes hayatında seni istediği zaman ve istediği şekilde öpebilecek şanslı bir kadın olduğunu bilecek."

Sebastian altın sarısı gözlerinde yazılı bir sürü kelimeyle bana baktı. Ağzı bir an için nasıl konuşacağını unutmuş gibi çalıştı ama sonra öyle muhteşem bir gülümsemeye dönüştü ki neredeyse kendi adımı unutuyordum.

"Bu takım elbisede bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum," diye şaka yaptı ama alnımızı birbirine bastırırken bakışlarında yutkunmama neden olan bir ciddiyet vardı. "Birine ait olmaktan daha iyi bir şey yoktur."

"Birine," diye düzelttim şımarıkça.

Kıkırdadı ve yanımdaki Adam'a gülümseyebilmek için geri çekildi. "Birileri," diye onayladı.

Adam bize yaklaşp Sebastian'ın yanından geçerken, "O benim şimşeğimi çaldı," diye takıldı. Cebinden bir saat çıkarırken ikimiz de onu izledik. Hafifçe aşınmış deri bir kayışı vardı ama saat altındı ve

Bakır pambesi kadranı, altın ve lacivert mürekkeple işlenmiş ay ve yıldız tasarımı. "Bunlardan sadece on dört tane yapıldı ve annemin babasında da bir tane vardı. Bu 1940'lardan kalma ve ondan bana kalan tek şey."

Saati aramızda tutarken sanki ona takılıp kalmış gibi bakıyordu.

Bir sonraki konuşmasında sesi kısıktı. Bakışlarını nihayet diğer adama çevirdiğinde Sebastian'a "Ödünç aldım," dedi. "Bir zamanlar sana verdiğim diğer Patek Phillipe'i takmakta kendini rahat hissedeceğin güne kadar. Bu gece yanında kendimden bir şeyler olsun istedim. Tam olarak elini tutmuş sayılmam..." diye şaka yaptı ve bir omzunu silkti.

Sebastian saati almak için elini kaldırırken parmakları hafifçe titredi. "Adam, o Patek hâlâ bende olsaydı şimdi takardım. Ama" - yüzünü buruşturdu - "ilişkimiz bittikten birkaç ay sonra onu Tate'le New York'ta ilk gördüğümde öfkeyle saati Savannah'ya geri verdim."

Adam'ın yüz ifadesinde kalp kırıklığı ve ardından gelen öfke gibi bir şey belirdi. "Onun değildi ki alsın. Onu senin için aldım."

"*Mi dispiace*," dedi Adam'ın boynuna sarılmak için uzanarak. "Yaptığım yanlışta ama incindim."

Adam'ın çenesi sıkıştı, ama öfkesini nispeten iyi atlattı ve çenesini Sebastian'ın serbest elindeki saate doğru salladı. "Bu gece ikinci Akademi Ödülü'nü kazandığında bunu üzerinde görmek isterim."

Seb, Adam'ın saati bileğine takabilmesi için elini ona doğru kaldırdı. Onu izlemek tuhaf bir şekilde erotikti ve bir tür esaret saplantım olabileceğini fark ettim.

"Artık bizimsin," dedim ve öne doğru eğilip dudaklarımı Seb'inkilerin üzerinde gezdirdim. "İçten ve dıştan."

Sebastian imalarımına müstehcen bir şekilde kıkırdadı ama ikimize de gülümseyip uzun kollarını omuzlarımıza dolayarak bizi üçlü bir kucaklaşmaya götürdüğünde saf, neredeyse çocuksu bir neşe vardı. Belki fazladan bir kişiyle sarılmak garip olabilirdi ama sanki tam da bu amaç için oyulmuşuz gibi yapboz parçaları gibi birbirimize uyduk.

Kadere hiçbir zaman inanmamıştım ama Adam'ın oturma odasında Sebastian'la kucaklaşırken Cornwall'daki Croyde Plajı'nda geçirdiğimiz o günü düşündüm ve hayatın bizi tam olarak bu noktaya getirip getirmediğini merak ettim.

LINNEA

Mlimuzin, halk arasında daha çok Oscar olarak bilinen Akademi Ödülleri'nin verildiği Dolby Tiyatrosu'ndaki kabul sırasının önüne yaklaştıkça bacaklarımın titremesi durmuyordu.

yıl.

Adam'ın büyük eli zıplayan uzvumu buldu ve hareketi bastıracak kadar sıkı.

Pencereden baktığımda beni inceliyordu.

"Gergin misin?" diye sordu. "Eleştirmenlerin Seçimi Ödülleri'nde öyle görünmüyordun."

"Hayır," diye kabul ettim, "ama o kadar da... ikonik görünmüyorlardı."

Adam'ın ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Bu da aynı şey, sadece daha büyük bir ölçekte. Dürüst olacağım, tüm ödül şovları çok sıkıcı. Yeterince tuvalet molası yok, bir odada çok fazla ego var ve konuşmalar saçma sapan bir şekilde uzayıp gidiyor. Adrian Brody bir keresinde *beş* dakikadan fazla konuşmuştu."

"Vay canına, gerçekten bir resim çiziyorsun," diye söyledim. "Bir de heyecanlandığımı düşünürdüm."

"Bence hoşuna gidecek," dedi Adam, bir zamanlar çok sinir bozucu bulduğum ama şimdi çekici bulmaktan kendimi alamadığım o nazlı kendini beğenmişlikle. "Bundan emin olacağım."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" Beni kucağına oturtmak için daha da yaklaştıırken ona doğru kıvrıldım. Muhtemelen elbisem kırışacaktı ama ona sarılmayı birkaç kırıışıklığı önemsemekten daha çok istiyordum. Ayrıca Chaucer önde şoförün yanındaydı ve Mary Poppinsvari çantasında taşınabilir bir buhar makinesi olabileceğini düşündüm.

"Benim her yerde bağlantıları olan dünyaca ünlü bir film yıldızı olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye sordu kibirle.

Güldüm ve ağzının o küçük sırtışa dönüşmesini izledim.

"Tamam, sana güveniyorum," dedim, yanına sokulup ellerinden birini kendi ellerimin arasına alıp uzun, küt uçlu parmaklarıyla oynarken kendimi çok daha rahatlamış hissediyordum. Tanrım, onlar bile muhteşemdi.

"Linnea," diye seslendi bir süre sonra, elini çenemi yukarı kaldırıp onun yoğun bakışlarına bakmam için kullanmak üzere elimden çekti.

"Bay Meyers," diye takıldım.

Göz kapakları hafifçe aşağı indi, bu da ona böyle hitap edilmesinden hoşlandığının bir başka kanıtıydı.

"Bir gün Bayan Meyers olmaya ne dersin?" diye sordu ve birdenbire araba bir günah çıkarma yeri, sırlar ve fısıltıyla edilen dualar için kutsal bir alan gibi geldi.

Bayan Meyers.

Bu unvanın Miranda aracılığıyla tanıdığım Savannah'ya değil de bana ait olduğunu düşünmek tuhaftı.

Savannah'dan nefret ettiğim konusunda hiç şüphe yoktu.

Kendileri için yeri göğü yerinden oynatacak birini hak eden iki adamın inanılmaz aşkını çarçur etmişti.

Yine de Linnea Meyers olma fikri?

Adam'ın karısı.

Eşi.

Hayatının tanığı, kılıcı, kalkanı ya da yorgun başını yaslayacağı yastığı olarak yanında durmak?

Bu fikre bayıldım.

Ve bunun sözleşmemizdeki yükümlölüklerimle çok az ilgisi vardı. Adam hayatında onun için savaşıacak birini hak ediyordu.

Sebastian bile henüz on dokuz yaşında olmasına ve Adam'ın tüyler ürpertici diktatörce tavırları yüzünden ayrılmak zorunda kalmasına rağmen savaşımamıştı.

Onun sıcak yanına otururken, Adam artık sevgimi hak etmeyene kadar onun için savaşıcağıma karar verdim.

Ve dürüst olmak gerekirse bunun gerçekleştiğini göremiyordum. Asla.

Bu yüzden kucağında daha da derinlere döndüm ve onun mükemmel yakışıklı yüzüne, doğrudan o perili yeşil gözlerine baktım.

"Bu çağda bir kadın kocasının soyadını almak *zorunda* mı emin değilim," dedim hafifçe, sırf onunla dalga geçmek için çünkü o dalga geçilmesi gereken bir adamdı ve sık sık. "Ama Linnea Meyers olmayı da *en* az karın olmayı sevdiğim kadar seviyorum."

"Şu anda aramızdaki sözleşmeyi yırtıp atsam bile mi?" Kaşlarını kaldırıp gözlerini kısarak meydan okudu.

Elbette yapmazdı ama duygularımı test etmek istemesinin bir anlamı vardı.

Kendisinin de duyguları olduğunu ima ediyordu.

"Sana aşık olmayacağıma dair bana yemin ettirmiştin," diye hatırlattım ona. "Ama böyle bir söz vermediğin için, itibarını kurtarmak için artık bana ihtiyacın olmasa bile, muhtemelen burada kalmaya ikna edilebilirdim."

"Ah, sana ihtiyacım var," diye mırıldandı, bakışları yüzümü okşar gibiydi. "Sana ihtiyaç duyabileceğimi bilmediğim şekillerde ihtiyacım var."

"Ne istersen al," diye teklif ettim. "Buradayım ve seninim."

Ben daha konuşmamı bitirmeden ağzı ağzımdaydı, eli yüzümü sabitlemişti, böylece ağzımı umutsuzca yiyebiliyordu. İnledim, ona doğru bastırdım, ağzımı onun öpücüğünün vahşiliği için açtım.

Makyajımı kesinlikle mahvedecekti ama bu yüzden çantamda bir rötuş kiti vardı.

"Geldik, öpüşenler," diye seslendi Chaucer artık açık olan bölmeden. "Birazını kırmızı haliya saklayın lütfen. Adam, onun rujunu ve saçını tamamen mahvettin. Ellerini bir an bile kendine saklayabilir misin?"

"Chaucer beni bir şey için azarlamadan halı olmazdı," diye mırıldandı Adam ağzının kenarından.

Hasarı onarmak için kompakt aynayı ve rujı çıkarırken kıkırdadım ve Adam kendi ağzına bulaşan lekeyi silmek için cep mendilinin kenarını kullandı.

"Tam olarak benim rengim değil," dedi kuru bir sesle, sonra dudaklarını hızla tekrar dudaklarına bastırmadan önce tekrar gülmemi izledi.

"Bu kadar yeter," diye tersledi Chaucer ama gülümsüyordu. "Bu arabadan in ve akşam için muhteşem bir şekilde güzel ol ve ne yazık ki sıkıl."

Biri kapımı açıp çıkmama yardım etmek için elini uzatırken Adam neşeyle, "Tamam," dedi. "Bekle, ben yaparım."

Ben arabadan kendim inebileceğim konusunda ısrar edemedi Adam arabayı diğer taraftan terk etti ve sonra aniden kapıyı daha da açarak ayağa kalkmama yardım etmek için içeri uzandı. Yanıp sönen ışıklar görüş alanımda patlarken kolu beni destekledi.

İşaret fişeklerinden kaçınmayı uzun zaman önce öğrenmişti ama yine de kameraların yarattığı kaos yüzünden bir anlığına kör olmuştum. Güvenlik taraması alanına ulaşana kadar bir etkinlik planlayıcısı ve bir güvenlik görevlisi eşliğinde araba kalabalığının ve gelen ünlülerin arasından yavaşça ilerlememiz gerekiyordu. Halının televizyonda gösterilmeyen bu bölümünde kimliklerimizi kontrol ettiler, çantalarımızı X-ray cihazından geçirdiler ve bizi metal dedektörlerinden geçirdiler.

Bu işlemler bittikten sonra Adam tekrar koluma girdi ve kırmızı halı girişinin kenarında durduk.

"Size daha önce bilgi verdiğimi ve CCA'larda kısa bir versiyonunu yaptığınızı biliyorum, ama önce fotoğraflar için adım ve tekrar duvarımız var. Çoğunu birlikte çektireceğiz ama birkaçını ayıracağız. Daha sonra daha geleneksel medya kuruluşlarıyla röportajlar, imza atabileceğimiz ve kitleler için fotoğraf çekebileceğimiz ya da sadece birkaç el sallayarak geçebileceğimiz hayran bölümü ve içerik oluşturmaya katılmamızın istenebileceği sosyal medya alanı var." Yüzünü buruşturmak için durakladı, bu beni güldürdü çünkü Adam'ın sosyal medyadan nefret ettiği iyi biliniyordu. Şöhretinin boyutları ve Oscar'ın neredeyse on yıldır kafasında tuttuğu şantaj göz önüne alındığında, onu gerçekten suçlayamazdım. "Sonunda, muhteşem elbiseni üç altmışlık bir kamerayla çekecekleri fotoğraf köprüsü ve sonra gerçekten tiyatroya geçebiliriz."

"Anladım," diye onu temin ettim.

"Eldivenleri koşmamız muhtemelen bir saate yakın sürecek," diye uyardı. "Ve yol boyunca bazı dostlarım ve tanıdıklarım tarafından durdurulacağız. Eğer bu çok fazla olursa, sadece güvenli kelimeni söyle ve ben de bizi bu durumdan kurtarayım."

Sırıttım. "Adam, ben hallederim. Bu tür etkinliklerin pek hoşuna gitmediğini biliyorum ama açıkçası ben bu sahnede yeniyim ve Akademi Ödülleri'nde Adam Meyers ile kırmızı halıda yürüyeceğim için oldukça heyecanlıyım."

Alaycılığım la hafifçe alay etti, ama ağzının kıvrımlarında küçük bir memnuniyet gülümsemesi kaldı. "O zaman savaşa hazırlanın."

Tam olarak savaş değildi, ama garip bir şekilde organize olmuş, ezici bir kaos vardı. İnsanlar taraftar tribünlerinden Adam'ın ismini umutsuzca haykırıyor, fotoğrafçılar biz adım ve tekrar duvarının önünde poz verirken yönlerini bağıyorlardı. Adam ikimizin de ayrı ayrı birkaç fotoğrafını çekmelerine izin verdikten sonra sahiplenici bir kolla beni belimden kavradı ve beni derinden kendi tarafına ve hafifçe kolunun üzerinden geriye doğru bükerek şok etti.

"Adam." Kollarımı boynuna dolayarak kendimi sabitlerken bile nefes nefese güldüm.

Sırıttı, gerçek bir sevincin geniş, çocuksu bir ifadesiydi ve sonra beni öptü. Ben.

Kameraların patlayan flaşları gözlerimi bile kör etti. Kapalıydı.

Dili dudaklarımı ayırdı ve derinlere daldı, sanki binlerce kişinin önünde değil de evinin mahremiyetindeymişiz gibi kasıtlı bir titizlikle beni yağmaladı.

Sonunda benden ayrıldığında dizlerimin bağı çözülmüş, dudaklarım şişmişti. Fazla uzaklaşmadı, bizi düzeltti ama bulaşmış ruju yakalamak için başparmağını ağzımın altına sürtecek kadar yakın durdu.

"Sanırım yeniden sürmen gerekebilir," diye mırıldandı, gözleri dans ediyordu.

"Bu gece sana ne oldu böyle?" diye sordum ama ses tonumda azarlama yoktu.

Bu kadar aleni bir şekilde sahiplenilmek ruhumun derinliklerinde bir yerlerde yankılandı.

Bu kadar başarılı, bu kadar olağanüstü yetenekli ve bunun altında neredeyse korkunç derecede şefkatli ve tatlı bir adamın beni sahiplenmek isteyebileceği fikri?

Kalbim göğsümde ters döndü, bir rüyanın gerçekleştiğini hissetmek neredeyse acı vericiydi.

"Sen, Linnea," dedi kasvetli bir sesle. "Yalnız karanlığımı aydınlatan güneş ışını."

Elimi yüzüne doğru kaydurdım ve "Birinin adımı böyle söylemesini uzun zamandır bekliyordum" dedim.

"Peki nasıl söyleyeceğim?"

"Bir şiir ve dua gibi," diye itiraf ettim. "Bunun mümkün olduğunu biliyordum çünkü Sebastian *senin* adını hep böyle söylüyordu."

Adam büyük eliyle çenemi öyle nazikçe kavradı ki ürperdim. "Sanırım sen onun şiirisin ve benim duamsın. Sen gelmeden önce seni dilediğimi bile bilmiyordum."

Bu aşk gibi, diye düşündüm, kalbim göğsümün düzlüklerinde vahşi ve özgür bir şey gibi dörtnele koşuyordu. Bu, aşkın her zaman olması gerektiğini düşündüğüm şey gibi hissettiriyor.

Etkinlik gönüllülerinden biri yaklaşıp bizi fotoğraf sırasından çıkarıp ilk kez bir çift olarak bizimle röportaj yapmak için hevesli gözlerle bekleyen muhabirlerin arasına iterek anı mahvetti.

Adam elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve beni ileriye doğru götürdü, ilk röportaja gitmeden önce rujumu düzeltmem için bana bir an verdi.

"Adam," koyu kumral saçları ve mükemmel korunmuş yüz hatlarıyla şık giyimli bir adam sevgilimin sırtını sıcak bir alkışla selamladı. Ellis Foster benim genç kızlığımdan beri *Ekstra Eğlence programının* sunuculuğunu yapıyordu ama otuzundan bir gün bile fazla göstermiyordu. "Ve sevgili Linnea Kai."

"Merhaba," dedi Adam, şüpheli bakışlarımı üzerine çeken neşeli bir İngiliz edasıyla.

Neden bu kadar mutluydu ki?

Elbette güne, şişmiş amımda ve ağrıyan göğüslerimin tepelerinde hâlâ hissedebildiğim muhteşem bir oyunla başlamıştık ama bunun onu etkinlikten keyif alacak kadar neşelendirmesine şaşırmıştım. Ben onunla dalga geçmediğim sürece CCA'da her zamanki huysuz halini takınmıştı.

"İkinizle ilk röportajı yapan kişi olmaktan onur duyuyorum," diye devam etti Ellis. "İlk olarak, bana ne giydiğinizi söyleyin."

"Tom Ford," dedi Adam beni yanına çekerek. "Ama sadece Linnea'nın benim için bir şey yaratacak vakti olmadığı için."

Elbisemi inceleyen Ellis'in gri gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Bu elbiseyi kendisinin yaptığını mı ima ediyorsun?"

"Yaptı," diye takıldım, bir elimle el dikimi ipeğin fırfırlı kenarlarını düzelttim. "Küçüklüğümünden beri kendi kıyafetlerimi kendim yaparım."

Ellis hâlâ biraz şaşırmış bir halde, "Çok zarif," dedi. "Sanırım ilk kez bir aktrisin kırmızı halıda kendi kreasyonlarından birini giydiğini görüyorum."

"Linnea türünün tek örneği," dedi Adam gururla.

Göğsüme sıcaklık doldu ve tenimi pembeye boyadı. "Büyük Adam Meyers'ı baştan çıkarmak için öyle olmalıyım."

Adam kıkırdadı. "Beni bir kese kağıdının içinde bile baştan çıkarabilirsin."

Bir omzumu silktim ve değişimi izleyen Ellis'e göz kırptım Altın yakaladığını bilen bir muhabirin hevesiyle. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"İster inanın ister inanmayın, birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Annesi eski bir aile dostumuz. Ama bizi bir araya getiren iyi dostum Sebastian Lombardi'ydi. Bunun için ona abartılı bir hediye borçluyum, hatırlat bana, olur mu Günişığı?"

Takma adımın bu kadar samimi kullanılmasına göz kırptım. "Sanırım geçen gün Marlon Brando'nun *The Wild One* filmindeki orijinal Triumph Thunderbird motosikleti istediğinden bahsetmişti."

Adam gözlerini devirdi. "Bu adam neden sinema gereçleri toplama ihtiyacı hissediyor anlamıyorum."

"Belli ki ikiniz de İtalyan'la iyi arkadaşsınız," dedi Ellis, daha fazla bilgi almak için. Adam ve Seb on yıl önce magazin basınında çıkan ve ayrılmalarına neden olan dedikodulardan beri medyada birlikte görülmemişlerdi. "Sanırım geçenlerde Seb ile sörf yaparken çekilmiş bir fotoğrafınızı görmüştüm."

"O daha çok aileden biri gibi," dedim sertçe, kaşlarımı Adam gibi kaldırıp Ellis'e havalı bir bakış attım.

"Anlıyorum," dedi yavaşça başını sallayarak. "Peki sence bu gece En İyi Erkek Oyuncu ödülünü alarak ödül sezonunu süpürme şansı var mı?"

"Kesinlikle," dedi Adam benim üzerime, "Elbette."

"Peki o zaman, umarım haklısındır. Bana kâbuslar gördürmesine rağmen *Uyanan Kâbus*'u çok sevmiştim." Ellis sahte bir şekilde titredi ve omzunun üzerinden dönerek yardımcılarından birinden bir şey almak için elini uzattı. "Siz devam etmeden önce, sanırım Adam size bunları vermek istedi."

Ellis bana kocaman bir buket altın orkide uzatırken kaşlarımı çattım. Bakışlarım, kendinden memnun bir gülümsemeyle beni izleyen Adam'a kaydı.

"Bunlar ne?" Burnumu yapırlara sokarak usulca sordum.

"Hayatımın aşkına çiçeklerle sürpriz yapmak istedim," dedi bana buyurgan bir tavırla.

Ona sırtmak zorunda kaldım. "Yani çiçekleri kırmızı halıda Ellis Foster'a teslim ettirdin."

"Nea, benimle her şeyin mümkün olduğunu ne zaman anlayacaksın?" diye takıldı ve öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Sebastian'ın imkânsız evreni bile mi? Düşündüm ama söylemedim.

Onun yerine, koyu tenini parlatan canlı fuşya elbisesi içinde çarpıcı bir kadın olan bir sonraki muhabire kadar onu takip ettim. Adam'ın benimle alışılmadık derecede çapkınca şakalaşmasıyla raydan çıkmadan önce bize bazı standart sorular sordu.

"Mutlu görünüyorsun, Adam," dedi, sanki buna inanamıyormuş gibi biraz nazikçe.

Acısının bu kadar uzun süredir bu kadar açık olduğunu bilmek canını yakıyordu.

"Öyleyim," dedi İmani'ye. "Uzun bir süre boyunca bana keyif veren tek şey oyunculuk oldu. Şimdi, karakterlerim yerine kendim için nasıl yaşayacağımı hatırlatan birine sahibim."

İmani ve ben birlikte bayıldık.

Röportajın sonunda İmani bana bir buket daha uzattı, bu seferki kocaman bir papatya dizisiydi.

"Papatyaları sevdiğimi nereden biliyorsun?" Çiçekleri kabul edip orkidelerle birlikte bir koluma sıkıştırırken mırıldandım. "Miranda onları sevdiğim için beni utandırmaya çalıştı. Ucuz olduklarını ve kötü koktuklarını söyledi."

Bir sonraki görüşmeye doğru yürürken Adam onun maskaralıkları karşısında başını salladı. "Birkaç kez giydiğin beyaz sundress'in ve Perşembe günü seni soyup çıkardığım iç çamaşırının üzerinde papatya desenleri var. Sana yakıştıklarından bahsetmiyorum bile. Onlar mutluluk çiçekleri."

Bir sonraki röportajdan sonra muhabir sordu: "Adam romantik mi Linnea?"

Başımı çiçeklere doğru eğerken güldüm. "Çılgınca, evet. Bana sadece çiçek vererek değil, ne zaman ona ihtiyacım olsa yanıma gelerek."

Adam saçlarımı öpmek için başını çevirdi, kolu gecenin çoğunda yerleştiği yerden belime dolanmıştı.

"Senin için yaptığı en romantik şey neydi?" Amy Liu gözlerinde muzip bir bakışla sordu.

"Henüz yapmadım," diye söze girdi Adam benden önce. "Ama şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman gibi görünüyor."

"Ne?" Adam beni halının kenarındaki uzun bir sahnenin tepesinde tüneyen şeyi görmemi engellediği sağ tarafa götürürken fısıldadım. "Ne yapıyorsun?"

"Kendi emirlerime karşı geliyorum," dedi yumuşak bir sesle, merdivenleri çıkmama yardım ederken, "ve bana aşık olman için sana yalvarıyorum."

Basamakların başında durdum ve kollarımda tuttuğum çiçeklerin aynısından düzinelerce ve düzinelerce çiçek aranjmanıya düzenlenmiş küçük beyaz sahneye çılgınca göz kırptım. Yapraklar parlak zemine saçıldı ve bir yaylı çalgılar üçlüsü Nina Simone'un "Feeling Good" şarkısını usulca çalmaya başladı.

O ana kadar bu çocukluk şarkısının hem Adam hem de Sebastian'la olan ilişkiye ne kadar uygun olduğunu hiç fark etmemiştim.

İtalyan'dan bahsetmişken, kollarımdan çiçekleri almak için müzisyenlerle birlikte beklediği yerden öne çıktı.

"Bunu biliyor muydun?" Yakınıma eğildiğinde tıslayarak fısıldadım.

Sırıtsı, güneşin ufukta batarkenki yeşil ışığı gibi hızlı bir parıltıydı. "Bu kadar romantik bir şeyi kendi başına planlayabileceğini mi düşünüyorsun?"

Adam'a söz hakkı vererek uzaklaştı.

Adam tüm dikkatimi, tüm evrenimin ağırlık eksenini ele geçirmeden önce, onun da bizimle birlikte bu işin merkezinde olmasını dilemek için sadece bir anım vardı.

Beni küçük sahnenin ortasına götürmek için elimi tuttu, sonra beni gevşek kucağına çekti. Belli belirsiz kameraların yanıp söndüğünün farkındaydım ama sahne yeterince yüksek olduğundan aramızda olanları iyi bir açıyla göremiyorlardı. Halka açık bir an, cesur bir beyan, ama yine de bir şekilde mahrem.

"Adam," dedim, bir soru ve titreyen bir yalvarış.

"Bana adımın sesini sevdireyorsun," diye mırıldandı, elini saçlarımla arasına sokup yüzümü kavradı. "Bana pek çok şeyi yeniden sevdireyorsun. Senden önce, sanırım hayal kurmayı ve arzulamayı tamamen unutmuştum. Sadece özlem ve öfkeyi biliyordum."

"Ne yapıyorsun?" Sordum çünkü umut ve aşk bir süpernova gibi derimin içinden patlamakla tehdit ediyordu ve bunu kontrol altına alabileceğimden emin değildim.

Bunun gerçekten görüldüğü gibi olup olmadığını ve bunu *neden* bu şekilde yaptığını bilmem gerekiyordu.

Mi Cha ve Rachel bizim için büyük bir beyaz düğün istemiş olsalar da, evlenmek için adliyeye gitmeyi ve basının **b u n u** sonradan öğrenmesi için bir gün ile ertesi gün arasında evlenmeyi konuşmuştuk.

Aramızdaki şey bir iş anlaşmasıydı, öyleyse Adam neden bana güneşi ilk kez gören kör bir adam gibi bakıyordu?

"Sana karım olmanı teklif ediyorum," diye mırıldandı ve diğer elini yüzüme götürerek beni çerçeveledi. Uzun kirpikli gözleri hiç görmediğim kadar ciddi ve niyetliydi, daha önce hiç tanık olmadığım bir şeyle doluydu.

Bunun umut olabileceğini düşündüm.

"Senden kalıcılık istiyorum çünkü ikimizin de hayatında bunun eksik olduğunu düşünüyorum. Seninle üç yıllığına evlenmek istemiyorum Linnea, bu yaşlı huysuzun hayatında ve belki bir gün kalbinde yer almasına razı olacağın süre boyunca seninle evlenmek istiyorum."

"Ciddi misin sen?" Baş döndürücü, neredeyse paniklemiş bir kahkaha attım. Ellerimi bileklerini sabitlemek için yukarı kaldırdım, bir çapaya ihtiyacım vardı.

"Ölümçül," dedi. "Bana bir gün doğumu gibi geldin, kalbimin karanlık ve soğuk gölgelerine ışık ve sıcaklık saçtın. Çok uzun zamandır yalnızım ve sanırım sen de yalnızsın. İkimiz için de bunu bir daha asla istemiyorum. Seni istiyorum Linnea, sözleşmesiz, son kullanma tarihi olmadan, eğer beni kabul edersen zamanın sonuna kadar."

Ağzımdan bir hıçkırık döküldü ve Adam önümde yavaşça dizlerinin üzerine çöküp ceketinin cebine uzanırken bir elimle onu yakaladım. Elindeki yüzük güneş ışığı rengindeydi, kocaman bir ovaldi ve sanki gökyüzünden güneşi alıp benim için bir elmasa dökmeyi başarmış gibi parlıyordu.

"Herkes için dizlerimin üzerine çökmediğimi biliyorsun," dedi şakayla ama gözlerindeki dehşeti nasıl maskelediğini görebiliyordum. "Ama hayatımı senin sunağının önünde diz çöküp sana tapınarak geçirebilirim. Linnea Kai, güneş ışığım, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Evet!" Adam'ın beni bekleyen kollarına doğru beceriksizce öne düşerken sözcükler ağzımdan yuvarlanarak döküldü.

Ağzımı onunkine bastırduğımda güldü ve dilinin sesini bir iniltiye dönüşene kadar yedi. Kendini daha iyi desteklemek için bir bacağını kaldırdığında beni kalçasına oturttu ve ben de kendimi onu öpmeye verdim.

Müstakbel kocamı.

İlk defa Adam'la evlenme fikri Hallmark filmlerindeki gerçeküstü bir olay örgüsü gibi gelmiyordu.

Gerçek gibiydi, ellerimde ve kalbimde tutabileceğim bir şeydi.

Sadece parmaklarının yüzüğü tenimde kaydırıldığını hissettiğimde geri çekildim. Gözlerimi kırıştırarak elime baktığımda sarı elmas bana göz kırptı.

"Göz kamaştırıcı," diye nefes aldım.

"Sebastian bunu ve alyansı tasarlamama yardım etti," dedi sessizce, buruşuk saçlarını yüzünden geriye doğru iterek. "Benim olduğu kadar onun da emeği var."

Umut kalbimde öyle büyük bir çiçek açtı ki beni boğmakla tehdit etti. "Gerçekten mi?" Boğazım düğümlenerek fısıldadım.

"Gerçekten mi?" diye tekrarladı. "Okyanus gözlü ve gündoğumu ruhlu kıza aşık olan tek erkek ben değilim."

"Keşke ona gidebilseydik," dedim, ona daha da yaklaşırken. "Sonra," diye söz verdi Adam. "Onun için çok özel bir parti planladım. hepimiz."

"Adam," dedim, kalbimi parçalayan gerçeği ona söylemek için nefesimi toplayarak. "Ben-"

Eliyle ağzımı kapattı ve iri gözlerime bakarak gülümsedi.

"Bu düşünceni sonraya sakla," diye rica etti. "Bana bu sözleri ilk kez söyledikten sonra içinde olmak istiyorum."

Güldüm, başımı geriye doğru eğdim, böylece eli ağzımı serbest bıraktı ve sevincimi göklere çıkarabildim. Bakışlarım, sahnenin merdivenlerinde bir grup oyuncu ve muhabirle birlikte durmuş bizi izleyen Sebastian'a takıldı. Göz kırptı ve elini kalbinin üzerine bastırmak için kaldırdı.

Ve mutluluktan ölmenin mümkün olup olmadığını merak ettim.

SEBASTIAN

"Y Onları seviyorsun."

Bakışlarımı odanın diğer tarafındaki masalarında oturmakta olan müstakbel Bay ve Bayan Meyers'ten çekip kız kardeşim Giselle'e baktım.

Gri gözlerini gümüş dolarlar gibi gösteren ve koyu kızıl saçlarının eşsiz tonunu vurgulayan gece mavisi elbisesi içinde muhteşem görünüyordu. Bu akşam ona tüm dikkatimi veremediğim için içimde bir sızı hissettim ama yapacak bir şey yoktu.

Adam ve Linnea evleniyordu.

Her ne kadar Adam benden Linnea'nın nişan yüzüğünü seçmemi isteyerek beni planlamanın ve anın bir parçası haline getirmiş olsa da, tiyatro salonunda onların karşısında otururken kendimi şaşırtıcı derecede boşlukta hissediyordum.

Melankolim yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki onun yorumunu algılamam biraz zaman aldı.

"Giselle," dedim sessiz bir tıslamayla. "Etrafımız dedikoducularla dolu, ne söylediğine dikkat et."

"Tamam," dedi ama ağzı hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Söylemene gerek yok, ama bunu gün gibi görebiliyorum."

Alay ettim ama yalanlamaya çalışmadım.

Altın saçlı çifte her baktığımda gözlerimden parlayan aşkı tüm odanın görememesine şaşırmıştım.

Kalbim.

"Savannah'ya ne oldu?" diye sordu sessizce.

İçimi çektim. "Birini özgürce sevdikten sonra onu sevmekten vazgeçebilecek bir kalbim var mı bilmiyorum. Bir parçam onu her zaman sevecek ama o aynı şekilde hissetmiyor. Beklerken iki kişi yanıma geldi ve alışkanlıktan beklediğimi açıkça belirttiler. Eğer başımı Savvy'den çevirirsem daha iyi bir şey bulabileceğimi söylediler."

Giselle mırıldanarak parmaklarını şarap kadehinin sapında gezdirdi.

"Savannah'yı duyguları hakkında konuşacak kadar iyi tanımıyorum. Gerçi yıllar geçtikçe seni kendi tarzında sevdiği hepimiz için aşikâr hale geldi. Ama belki de bu daha iyidir... onun sevemediği yerde onlar seni sevebilir mi?"

Dalgınca bir elimi ağrıyan göğüs kemiğime sürttüm. "Koşullar göz önüne alındığında, belki de yapabildikleri kadar."

"Bu senin için yeterli mi?" diye sordu kız kardeşim, çünkü beni hayatım boyunca tanımişti ve ne kadar doymak bilmez bir kalbe sahip olduğumu herkesten daha iyi anlıyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, bunu kendime bile itiraf etmekten şok olmuştum. "Umarım öyledir."

Giselle yanıma doğru eğildi, tanıdık lavanta kokusu temizleyici bir merhem gibi üzerime sinmişti. "Lombardiler hayatlarında hiçbir zaman kolay yolu seçmediler ama diğer tarafa geçip sonsuza dek mutlu olmayı başarmış biri olarak sana söz verebilirim ki, verilen mücadele ödülüne değer."

Ortamdaki gürültünün arasından Linnea'nın kahkahasının parlak kenarını yakaladım ve kaynağına kadar takip ettim, onu başını arkaya atmış, Adam'ın kolunu beline öyle sıkı sarmış gördüm ki, ona bağlanmış gibiydi.

Onlarla birlikte olma ihtiyacı boğazımı ağrıttı.

"Bana biraz izin verir misiniz?" Giselle'e sordum, reklam aralarından birini fırsat bilerek tuvalete gittim ve çok ihtiyaç duyduğum yalnızlığı yaşadım.

Masaların arasından geçip salonun arka tarafına doğru ilerlerken ve güvenliğin benim için kapıları açmasını beklerken arkadaşlarıma ve tanıdıklarına sadece başımı sallayıp gülümsedim. Reklam arasının bitmesine yakın koridor ve tuvalet çoğunlukla boştu. Acele etmezsem, törene geri dönmek için bir sonrakini beklemek zorunda kalacaktım.

"*Meno male*," dedim, sessizlik için Tanrı'ya şükrederek.

Ellerimi lavaboya dayadım ve ellerimi soğuk suyun altına tutup yanaklarıma bastırmadan önce birkaç kez derin nefes aldım.

Linnea ve Adam'ı toplum içinde uzaktan, özel hayatımda ise dikkatlice, her zaman dikkatlice severek sonsuza kadar gölgeler içinde yaşayabilir miydim?

Kendi evlilik ve çocuk hayallerim ne olacaktı?

Linnea'nın İtalyan erik moru gözlerine ve benim siyah saçlarıma sahip küçük bir kızın, Adam'ın yeşil bakışlarına ve gamzeli çenesine sahip küçük bir oğlanla birlikte koşuşturduğu görüntüler zihnimin gözünden geçti.

İçim özlemle kasıldı.

Evet, diye düşündüm, Adam'ın büyükbabasının saatine bakarken, bu gece gazeteciler tarafından durmadan sorgulandığım öpücük lekesine bakarken, ikisini de sevdiğim o sessiz anlar anlamına gelecekse her şeye katlanabilirdim.

Hem bir aşık hem de bir savaşçı olarak doğdum ve büyüdüm çünkü bana aşk için savaşmaya istekli değilsen onun gerçek olmadığı öğretilmişti.

Adam ve Linnea'yı korumak için her şeyi yapmaya hazırdım, bu yarı yalan yaşamak anlamına gelse bile.

Kararlıydım ve bu bitmek bilmeyen geceyi sonlandırmak istiyordum, tuvaletten çıkıp törene geri dönmek için iki büküm oldum.

Ancak kapı aralığında kollarını kavuşturmuş birini buldum.

Oscar Hampton'ı on yıldır görmemiştim ve o zaman bile sadece bir kez, Pinewood Stüdyoları'nda beni Adam ve Savannah'dan uzak durmam konusunda uyarmıştı.

Yine de onun dar, neredeyse güzel yüz hatlarını ve vücudunun ince, zarif hatlarını asla unutamayacaktım. Bir zamanlar onu kıskanmışım, Adam'ın tipi gibi görüldüğü için.

Şimdi acıyan kırımın içinde, onun hayatına girmeden önce ya da girdikten sonra herhangi bir erkekten daha çok onun zevkine uygun olduğuma dair kanıtlarım vardı.

"Bu Sebastian Lombardi değil mi?" diye sordu Oscar, Adam'ınki lirik olan İngiliz aksanıyla. "Aşağılık bir şoför olduğundan beri çok yol kat ettin. Sırtın üzerinde çalışmanın sana kazandıracağı şey bu sanırım."

"Sanırım bilmelisin," diye karşılık verdim, öfke keskin dişlerini omurgama geçirirken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Benimle yalnız yakalanmak isteyeceğini sanmıyorum Oscar. Kendimi hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olarak görmedim ama bu, Adam'ı bir fiçinin üzerinde tuttuğunu öğrenmeden önceydi."

"Onunla tekrar yatıp yatmadığını merak ettim," diye devam etti Oscar, sanki ben konuşmamışım gibi, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi kendini beğenmiş bir havayla.

Önsezi dilimin arkasında metalik bir tat bıraktı. "Söyle bana, hâlâ rüya gibi sevişiyor mu?"

"*Vaffanculo*," diye İtalyanca küfrettim ona. "Kırmadan önce lanet olası ağzına dikkat et."

"Ah, Bay Sert İtalyan," diye alaycı bir şekilde titredi Oscar. "Şaşırmamalıyım. Kız kardeşin, Elena'nın kocası ve onun babası Amadeo Salvatore hakkındaki söylentileri duydum."

"Ailem hakkında konuşurken çok dikkatli ol," diye uyardım onu, gözüm odanın köşelerindeki kameralara takılmıştı.

Eğer ona ilk ben vurursam, suç duyurusunda bulunabilirdi. Latin kanım içimi dışımı kaynatsa da soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu. Hayatımda ilk kez, bir adamı öldürebilecek kapasiteye sahip olabileceğimi düşündüm.

"Bana karşı dikkatli olması gereken sensin," diye düzeltti Oscar, duvarı itip bana doğru yürürken ellerini ceplerine soktu. "Ne de olsa dinamit lokumunu tutan benim."

"Adam'ın cinselliği hakkında basına istediğin kadar konuşabilirsin, ama bu senin sözüne karşı onun sözü. Birkaç manşet atabilirsiniz ama Linnea'yla olan aşkı artık herkesin dilinde olduğu için suçlamalarınızın kalıcı bir etkisi olacağından şüpheliyim."

Yüzünde acı bir öfke parladı ve bu kadar çirkin bir kalbe sahip olan birinin onu nasıl yakışıklı bulabildiğini merak ettim.

"Keşke varsayım olsaydı," diye iç geçirdi Oscar. "Ne yazık ki elimde reddedilemez bir kanıt var." Bunu kafasına sokmak için durakladı ve sonra hınzır bir sırıtışla yaklaştı. "Görmek ister misin?"

"Rolls-Royce'un arkasındaki bir selfie pek de kanıt sayılmaz," dedim ona soğuk bir şekilde.

"Çok doğru," diye kolayca kabul etti, cebinden telefonunu çıkardı ve ekranı bana doğru kaldırmadan önce bir süre onunla oynadı. "Ama bence bu kanıt, öyle değil mi?"

Video sessiz oynatılıyordu ama tamamen lanetleyici olması için buna ihtiyacı yoktu. Çıplak olan Oscar, sıradan bir otel odasında sırtüstü yatan Adam'ın üzerine oturmuş, gözleri kapalı ve elleri Oscar'ın inip kalkan kalçalarının üzerinde gevşekçe kenetlenmişti.

Sevişiyorlardı.

Kıskançlık ve öfke içimi kasıp kavurdu ve dehşet verici bir an için yere kusabileceğimi düşündüm.

Adam'ı birçok kez tutkunun sancıları içinde görmüştüm, ama hiçbir zaman videodaki gibi gevşek ve neredeyse özensiz hareket etmiyordu, gözleri derin bir memnuniyetten ziyade uyku ya da içki gibi bir şeyle uyuşmuştu.

"Buna rızası yoktu," diye çıkıştım, telefonu kaptığım gibi yere fırlattım ve düzgünce ikiye bölündü.

Bu da yetmedi, ekran paramparça olana ve gövde tamamen yamulana kadar kalan parçaların üzerinde tepindim.

Oscar elleri yine ceplerinde, başı öne eğik beni izledi. "Biliyor musun, bunun kopyaları her yerde var. Az önce mükemmel bir telefonu mahvettin."

"Senin o *cazzate* hayatını mahvedeceğim," diye kükredim ve elimi gömleğine sokup onu ayak parmaklarının ucuna kaldırdım. "Hiç doğmamış olmayı dileyeceksin, seni bir erkek için zavallı bahane. Eğer bunu halka açıklayabileceğini sanıyorsan Dante ve Amadeo Salvatore dahil elimden gelen her şeyi senin üzerine atacağım."

"Senden korkmuyorum. Güçlü dostları olan tek kişi sen değilsin," dedi Oscar, bir an için gözlerime baktı, sonra benimkilerdeki vahşi bakışa dikkat kesildi. "Ve eğer dediklerimi harfiyen yaparsan bu filmi yayınlamamdan korkmana gerek yok."

Parmaklarım onu havada tutmaktan uyuşmuştu, bu yüzden onu ayağa düşürdüm ve yüzüne doğru hırladım, "Senin için hiçbir şey yapmayacağım."

"Sanırım yapacaksın," diye karşı çıktı ve avuçlarını açarak sanki elinde olmadan bir *porca puttana* gibi davrandı. "Eğer yapmazsan, bu küçük video teaser'ını tüm büyük yayın organlarına göndereceğim ve tamamını Porn Central'a yükleyeceğim. Hey, belki seks kaseti kariyerine iyi gelir? Paris Hilton ve Kim Kardashian'da işe yaramıştı."

"Siktir git," dedim ayaklarına tükürerek.

"Doğru ya." Parmaklarını şıklattı. "Bu Adam'ın *eşcinsel* olduğunu kanıtlıyor, Hollywood'un başrol oyuncusu ve ünlü kadın avcısı Anton Daventry'yi oynamak için sıradaki kişi için iyi bir görünüm değil, değil mi? Adam'ın bana bir gün Daventry olarak ünlü smokini giyme hayallerinden bahsettiğini hatırlıyorum."

"Bunu neden yapıyorsun?" Sormak zorundaydım. "Seni çok mu incitti?"

Oscar kelimeleri havada salladı. "Hem evet hem hayır. İkisini de sevdiğimi sanıyordum ama beni sadece kullandıklarını fark ettim. Neden ben de onları kullanmayayım?"

"Bu psikopatça," diye suçladım, dünyada böyle insanlar olduğu için şok olmuştum. "Bunun için onun kariyerini mahveder miydin?"

"Bunu zevk için yapardım," dedi dişlerini göstererek. "Ama para daha iyi."

"Ne istiyorsun?" Dişlerimin arasında gıcırdattım.

"Yirmi milyon dolar," dedi, sanki bir kahve almak için bozuk para istermiş gibi.

"Yirmi milyon dolarım olduğunu mu sanıyorsun?" İnanamayarak sordum.

On yıldır bir film yıldızıydım ve *Uyanan Kâbus*'tan o kadar kazanmıştım ama kariyerimin ilk beş yılını aileme evler, arabalar ve kariyerler kurmak için harcamıştım. Birikimim vardı ama sanıldığı kadar çok değildi.

"İyi denemeydi, parlak çocuk. *Waking Nightmare*'den on milyon, *Black On*'dan yirmi milyon kazandığını biliyorum. Beni karşılayabilirsin."

"Bu lanet olası bir haraç," diye bağırdım. "Sus payını ödeyeceğimi sana düşündüren nedir?"

"Onu seviyorsun," dedi basitçe. "Her zaman sevdin, sanırım. Bu iğrenç derecede açık. Ve sevdiklerin için her şeyi yapabileceğine dair iyi bir otoriteye sahibim."

Nabzım göğüs kafesime o kadar sert çarpıyordu ki, baskı altında kırılan kemiğin çatırtısını duyduğumu sandım.

"Eğer bunu yaparsam, videoyu sileceksin," dedim.

"Oh, sanırım her ihtimale karşı bir kopyasını saklayacağım, ama asla yayınlamayacağıma dair bir şey imzalayacağım," diye söz verdi ve benim şüpheci bakışım karşısında güldü. "Avukatına bir şeyler hazırlatabilirsin, ben de kanla imzalarım. Sadece bana yirmi milyon doları getir."

Dişlerimi birbirine geçirirken çenemde bir kas kasıldı. Sümüklü küçük sansarın istediğini yapmaktan başka bir çıkış yolu düşünemiyordum. Ve eğer Adam'ı bundan koruyabilirsem, bu iğrenç, korkunç bir sırrı ondan sonsuza dek saklamak anlamına gelse bile, her türlü şansı değerlendirirdim.

"Peki," diye homurdandım. "Avukatıma bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim." "Mükemmel," diye bağırdı ve ellerini yırttı.

Arkasından biri kapıyı çaldı ve Oscar'ın kapıyı arkamdan kilitletiğini fark ettim.

"Sadece bir şey daha," diye şarkı söyledi. "Ve anlamalısın, bu anlaşmanın çok önemli bir parçası."

"Ne?" Bir küfür gibi ısırdım.

Oscar yüzüme gülümsemek için parmak uçlarına doğru yuvarlandı. "Adam ve Linnea'dan ayrılıyorsun."

ADAM

Akademi Ödülleri töreninin geri kalanını pek hatırlamıyordum ama o an için sevdiğim tek adam En İyi Erkek Oyuncu Oscar'ını almak üzere sahneye çıkmıştı.

Konuşmasını Linnea ve benim oturduğumuz masaya bakarak bitirdi ve sahne ışıklarından bizi gerçekten göremediğini bilsem de, sanki doğrudan ruhuma bakıyormuş gibi hissettim.

"Son olarak, beni ruhumla yeniden temasa geçiren iki kişiye. Zeki ve güzel Linnea Kai ve eski dostum Adam Meyers. Ne olursa olsun, bana neyin önemli olduğunu hatırlattığınız için teşekkür ederim."

Nişanımızın ardından Seb'in bu sözleri büyük bir alkış ve yuhalamalarla karşılandı.

Gösteri bittikten sonra tiyatrodan çıkmak çok uzun sürdü çünkü herkes bizi tebrik etmek istiyordu. Sonunda neredeyse homurdanıyor ve insanları tersliyordum, Linnea ise bana "huysuz kaz" diyerek mazeret uyduruyordu.

Tanrım, çok gülünç ve sevimliydi ve bir şekilde *bana* aitti.

Arabaya biner binmez kucağıma oturdu, ellerini saçlarımda gezdirdi ve ağzını benimkine yapıştırdı. İçmeyi sevdiği limonlu köpüklü suyun tadını alıyordu ve karmaşık okyanus kenarı-gül bahçesi kokusu duyularımı tüketiyordu.

"İkinizi de tebrik ederim," dedi Chaucer, sesinde kakhaha vardı. "Linam şu anda sosyal medyada bir numaralı trend hashtag."

Linnea omzunun üzerinden bakmadan kuru bir sesle "Yaşasın," dedi. "Chaucer, bir iyilik yap ve bölmeyi kaldır yoksa sen ve şoför yemek sonrası bir şov yaşayacaksınız."

Chaucer'ı, onun arsız sözlerini daha söyleyemeden kesecek kadar iyi tanıyordum. "Chaucer, bölme *hemen* yukarı."

Ekranın yükselirken çıkardığı vızıltı da en az onun yumuşak kıkırdaması kadar benim cevabımdı.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Linnea ellerini gür saçlarımın arasından altın postmuş gibi geçirerek sordu.

"Sebastian bizimle evde buluşacak," dedim ona. "Özel kutlamamız için. Ama önce yapmak istediğim bir şey var."

Linnea cilveli bir gülümsemeyle, "Umarım orgazmla ilgilidir," dedi.

Güldüm, sanki güneşi yutmuş gibi hissettim. "Daha sonra, evet. Ama şimdi, başından beri Sebastian'a ait olması gereken bir şeyi geri almak istiyorum. Bu gece sana bir yüzük verdim ama ona da bir şey vermemizi istiyorum."

"Çünkü o bize ait," dedi, sanki bu kadar kolaymış gibi.

"Evet," dedim, sözcükler ağzımda düğümlenmişti. "Çünkü o bize ait."

"Tamam, hadi alalım," dedi ve sanki kendine engel olamıyormuş gibi eğilip beni tekrar öptü.

Bana verdiği fiziksel tepki daha önce tanıdığım hiçbir kadınınkine benzemiyordu. Savannah seksi ve boyun eğmeyi sevse de her zaman temkinli davranmış, hatta kendi eğilimlerinden biraz utanmıştı. Linnea'nın vücudunda bir damla utanç ya da yapmacıklık yoktu. Hissettiği her şey yüzünde ya da sesinde, vücudunun kızarışında ve onu bana emanet edişinde ifadesini buluyordu.

Bağımlılık yapıyordu.

Limuzinin arkasında ergenler gibi öpüştük, tören sonrası trafiğinde ilerledik ve sonunda Brentwood'a doğru yola çıktık. Ancak garaj yoluna girdiğimizde, kapının dahili telefonunun yanında onu öpmeyi bırakacak kararlılığı buldum.

Başparmağımı şişmiş alt dudağının üzerinde gezdirdim ve alacakaranlık gökyüzü gözlerine baktım. "Sebastian ve beni daha önce imkânsız bir evren hakkında konuşurken duymuştun."

"Evet, gölgelerde olduğu kadar ışıpta da birlikte olabileceğiniz bir evren."

Başımı salladım. "Ona on yıl önce Londra'da bir Patek Phillipe Celestial saat hediye etmişim. Bunu açıkça yapamasam bile onu her zaman hak ettiği şekilde sevmeye çalışacağıma dair bir söz gibi hissetmişim." Ona gitmesini söylediğimde gözlerindeki ihanet ifadesini hatırladığımda kalbim göğsümde eski ve kırık bir şey gibi çarptı. "O sözü bozdum ama tekrar yapmak ve bu sefer ciddi olmak istiyorum."

"Gerçekten bizimle kalacağını düşünüyor musun?" diye fısıldadı, sanki bunu çok yüksek sesle söylemek umudu yok edecekmiş gibi. "Bu şekilde onun için yeterli olabileceğimizi?"

"Umarım," dedim ve sonra kendimi düzelttim. "Bunu yapmayı planlıyorum. İkimizin arasında, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi saklamanın kaçınılmaz olarak getireceği acıya katlanmasına yetecek kadar sevgiyle dolu olmasını sağlayabileceğimizi düşünüyorum. Tepki görme korkusuyla aşklarını saklayan ilk insanlar biz değiliz ve sonuncusu da biz olmayacağız."

Tırnakları kafa derimi hafifçe çizdi. "Belki bir gün yaşlandığımızda, sen beş Daventry filmi yaptığında ve Sebastian senaryo yazarlığı için bir iki Oscar daha kazandığında, Hollywood'un her şeyini siktir et diyebileceğimizi ve üçümüzün olması gerektiği gibi olmak için bilinmezliğe çekilebileceğimizi düşünüyor musun?"

Kendime bu fanteziyi kurma izni vermemiştim. Hayal etmek çok imkânsız görünüyordu. Bu bir olasılık gibi görünmeden önce katlanmamız gereken çok fazla engel ve atlatmamız gereken yıllar vardı ve o zaman bile, sırf alışılmışın dışında bir şekilde sevdiğimiz için hayatımızın eserinin kötü olarak değerlendirilebileceği fikriyle yaşamak zorunda kalacaktık.

Yine de kalbim sanki o geleceğe doğru atıyordu.

Korku dilimin ucuna kadar gelse de "Belki," diye izin verdim. "Ama önce Sebastian'ı onun da sonsuzluğumuzun bir parçası olduğuna ikna etmeye odaklanalım."

"Saati geri isteyeceksin," diye tahmin yürüttü zeki kızım, pencereden kapıdaki devasa Tudor canavarına bakmak için dönerek. "Savannah'yla konuşma fikrinden hoşlanmıyorum ama sanırım içeri bensiz girmek istiyorsun."

"Zalim ve kıskanç olabiliyor. Sadece güneşli ve yeşil çayırlara taşındığım gerçeğini yüzüne vurmazsam daha iyi olur." Dudaklarına sert bir öpücük kondurdum ve birkaç dakika boyunca onu neden tekrar doya doya öpmediğimi unuttum.

"Vızıldayacak mısın yoksa bu limuzinde ölecek miyim?" Chaucer ön koltuktan seslendi.

Linnea dudaklarına bakarak güldü ve elimi tutmak için kucığımdan kaydı. "Bizi içeri al Chaucer, uslu duracağız."

"Gördüğümde inanırım," diye homurdandı ama bir dakika sonra kapılar açıldı ve eve giden yolu tırmanmaya başladık.

"Meyer'ler bu gece Oscar töreninde değil miydi?" Linnea sordu.

"Tate oradaydı. Bir ara Sebastian ve Andrea ile konuştuğunu gördüm, şüphesiz *The Dream & The Dreamer*'ın haklarını satın almak için baskı yapıyordu." Linnea ve ben, Andrea'nın yönetmen ve Sebastian'ın da diğer başrol oyuncusu olarak paketin pazarlığa açık olmayan bir parçası olduğumuzu belirten bir sözleşme imzalamıştık. Filmin opsiyonu nerede olursa olsun, üçümüz birlikte çalışacaktık.

Sevdiğim dahi adamın yazdığı bir filmde diğer sevgilimle işbirliği yapma fikri neredeyse çok fazla şey istemektir. Çok fazla iyi şey bir araya gelmişti ve tam da işler yoluna girmeye başlamışken hayatın önüne çıkardığı kaçınılmaz kötü şansa karşı temkinli olmamı sağlıyordu.

"Savannah evde," dedi Chaucer aramızdaki bölme açılırken. "Ona mesaj attım. İçeri girebilirsin Adam."

Ben uzaklaşmaya çalışırken Linnea'nın elimi tutuşu sıkılaştı ve yüzüne baktığımda yüzünde beliren öfke beni şaşırttı.

"Seni incitmesine izin verme," diye ısrar etti. "Artık seni tanımıyor ve sana nasıl öncelik vereceğini bildiğinden emin değilim. Çabuk kesen şeyler söyleme yeteneğine sahip olduğunu biliyorum, ama unutma, kalbinin şeklini biliyorum ve buna değdiğini biliyorum. Seni incitmek için bile olsa ona dokunamaz. Artık değil."

"Benim azılı koruyucum," diye övdüm onu, sadakati soğuk kalbimi ısıttı. "Benim için endişelenme. Hemen döneceğim."

Başını sıkıca salladı, beni bırakmadan önce çenemin menteşesini öptü ama ön kapıya doğru ilerlerken arabanın camlarından bile bakışlarını hissedebiliyordum.

Ben kapıyı çalamadan kapı açıldı ve Savannah üzerinde ipek bir gecelik ve ona uygun bir bornozla belirdi. Bu tanıdık manzara karşısında gözlerimi kıptım çünkü ona bu takımı yıllar önce bir yıldönümü için aldığımdan oldukça emindim.

Saçları dağınıktı, iri bukleleri uzun bir günün ardından hafifçe çözülmüştü ve makyajı gözlerinin altında hafifçe dağılmıştı.

"İçeri gel," dedi anlaşılmaz bir ses tonuyla ve ben eşiği geçer geçmez kapıyı kapattı.

"İyi akşamlar Savvy," dedim ve öne eğilerek serin yanağına bir öpücük kondurdum.

Hâlâ Chanel ve yüzüne sürdüğü pudra kokuyordu.

Bir an için onun hayatımın merkezinde olduğu o yıllara geri döndüm.

"Burada ne yapıyorsun? Linnea Kai ile yaklaşan nikâhınızı kutluyor olacağınızı tahmin ediyorum."

Ah, işte oradaydı, acının ve kıskançlığın o keskin kenarı.

"Linnea ile benim bilmediğim bir sorunuz mu var?" Sakince sordum.

"Eğer yoksa, müstakbel eşim hakkında konuşurken ses tonuna dikkat etmeni tavsiye ederim."

Sırıışı sıcak metal gibi bükülmüştü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "O bir fahişenin kızı, çok genç yaşta hamile kalmış ve bebeğini Hawaii'de görgüsüz aptallar tarafından büyütülmesi için vermiş bir kadın. Senin için çok genç, hatta şu anki orta yaş krizin düşünüldüğünde bile sınıf dışı ve hayatını mahvetmesi an meselesi. İnan bana, Kailer hayattır."

"Sana güvenmek mi?" Bu kez sesim acıyla zehirlenmişti. "Beni hayatımızın sonuna kadar seveceğine yemin eden, Sebastian gittikten sonra beni terk eden ve altı ay sonra başka bir adamla evlenen kadına mı? Biliyorsun, ortak bir arkadaşımız biz evliyken bana Tate'le fotoğraflarınızı gönderdi. Sadakatsizlik senin sınıf tanımına nasıl uyuyor Savvy?"

"Kendi evimde benimle böyle konuşma," diye tersledi.

"O zaman benimle bir hayatı mahvetmek hakkında konuşma," diye soğuk bir şekilde karşılık verdim. "Yıllarca beni mahvettin. Kendime bile güvenemedim. Beni temelden sevilmez hissettirdin, bunu biliyor muydun?" Göğsümde eski yaralar açıldı ve irin sızmaya başladı. "Beni hiç sevdin mi ki?"

Ağzı inceldi. "Saçmalama. Her zaman çok dramatiktin."

"Buna tutku deniyor," dedim ona. "Ve yıllarca onu kaybettim, ama küçük parmağında senden daha fazla klas ve zarafet olan Linnea Kai sayesinde ona geri dönmenin yolunu buldum."

Burnunu çekti, bu onun alay etmesine eşdeğerdi.

"Ve Sebastian sayesinde," diye devam ettim acımasızca, çünkü Linnea haklıydı, Savannah hâlâ beni iliklerime kadar kesme yeteneğine sahipti ve

Ben de onu incitmek istiyordum.

Seb'i her zaman benden daha çok sevdiğini düşünmüştüm ve gözlerindeki neredeyse hayvani acı ve korku parıltısı bu gerçeği anlatıyordu.

"Yine onunla birlikte oldun," dedi, kelimeler neredeyse tahta gibiydi, aramızdan mermer zemine içi boş bir çınlamayla düştü.

"Onu sevmekten hiç vazgeçmedim," diye itiraf ettim ve lanet olsun, bu bir şeytan çıkarma ayini gibi iyi hissettirdi. "Gitmesini söylemem gereken sendin, o değil."

"Birkaç hafta önce buraya geldiğini biliyorsun," dedi, ağzında küçük bir alay vardı. "Onunla tekrar birlikte olmam için bana yalvarmaya. Beni sevmekten hiç vazgeçmedi. Seninle on yıl boyunca konuşmadı ama beni birkaç yıldan fazla hayatından çıkarmaya dayanamadı. Eğer seçim yapmak zorunda kalsaydı, kimi seçeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Öyle mi?" Ellerimi ceplerime sokup topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanarak usulca sordum, aniden ona ve bu oyuna karşı temkinli davrandım, Linnea'nın canlılığının tazeliğinin göğsümde dolaşan eski soğuğu aşındırmasını arzuladım. "Belli ki onu geri çevirmişsin. Seb sadık olabilir ama onun bile sınırları var Savannah."

"Benim için değil," dedi çenesini kibirli bir açıyla eğerek, burnunun dibinden bana bakabilmek için. "Ben onun *düşesiyim*."

Ben de onun imkânsız evreniyim, diye düşündüm ama söylemedim çünkü artık bizimle bir ilgisi olmasını istemiyordum.

O ait olduğu yerde, geçmişteydi ve bize borçlu olduğu şeyi bana verdiği anda onu bir daha düşünmeyecektim.

"Artık bunun bir önemi yok," dedim. "Sen Tate'le evlisin."

"Ve sen de Linnea Kai ile nişanlısın. Bunun ne farkı var?" diye çıkıştı.

"Aşkın tüm şekil ve boyutlarıyla kutsal ve güzel kabul edildiği farklı bir dünyada yaşıyor olsaydık, yüzüğümü Sebastian'ın eline bir çırpıda takardım." Durakladım ve bir adım daha yaklaşarak soğuk bir dikkatle ona baktım, uzun zamandır ilk kez onun içini görüyordum. "Senin bahanen ne?"

Sinirli bir öfkeyle hafifçe titriyor, bana düşmanmışım gibi bakıyordu.

Bazen zalim ve kaba olduğunu, beni ihtiyacım olan şekilde sevedemediğini düşünsem de, aramızda bir zamanlar aşk ve evlilik varken bana bu şekilde bakabilmesine hâlâ şaşıırıyordum.

"Buraya Sebastian'ın saati için geldim," dedim, bu oyundan bıkmıştım. Kötü bir senaryo ve kalitesiz bir roldü. "Onu getirebilerseniz, yoluma gideceğim ve sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Sebastian'ın saati," diye aptalca tekrarladı.

"Patek Phillipe Celestial. Yıllar önce seni New York'ta Tate'le birlikte gördüğünde sana verdiğini biliyorum. Ona saati alan bendim ve bana geri verilmesini istiyorum."

"Neden? O sadece eski bir saat."

"Eski saat "in altı yüz bin dolardan fazla olmasının yanı sıra, hepimiz için manevi değeri olduğunu düşünmüştüm. Savannah'nın ondan bu kadar değersiz bir şeymiş gibi bahsetmesi içimi burktu.

"Sen de kimsin?" diye sordum. "Ne zaman bu kadar üşüdün?"

Sanki bir cereyan hissetmiş ve titremiş gibi bornozunu göğsüne daha sıkı sarmıştı. "Artık beni tanımaya cüret etme, Adam."

"Mükemmel, o zaman sen de aynısını yap," diye önerdim. "Lütfen saati getir, ben de gideyim. Geç oldu ve yapacak işlerim var."

"Neden istediğini söyle bana," diye ısrar etti.

Gözlerimi devirdim ama kelimeler ağzımdan döküldü çünkü ona ve Sebastian'ın on yıl boyunca elimden kayıp gitmesine izin veren birlikte olduğum adama hâlâ kızgındım. "Çünkü bu bir sözdü! Aramızdaki engeller ne olursa olsun sonsuza dek birlikte olabilmemiz için evreni yeniden düzenleyecek şekilde onu sevmeme sözü. Bunu ondan asla almamalıydın."

"O bana *verdi*. Artık onu istemiyordu." "O" dedi ama "sen" demek istedi.

"İşler değişir," dedim.

Ya da değişmedi, çünkü Sebastian'ı sevmekten hiç vazgeçmemiştim. İkimizin de aynı ayın altında var olduğumuzu bilmek beni geceleri ayakta tutuyor ve ellerinin bana hayali dokunuşunu ve kulağımdaki İtalyancaya batırılmış sesini özliyordum.

Şimdi, bir mucize eseri geri dönmüştü.

Linnea Kai adında bir mucize, Seb ve benim birbirimize tekrar ulaşabilmemiz için sorunlu sulara köprü kurmayı bir şekilde başarmıştı.

"Sattım."

Konuşmaya geri döndüğümde gözlerimi kırpıttım. "Affedersiniz?"

Savannah omuz silkti ve tırnaklarını inceledi, kendi devasa elması başının üstündeki avizenin ışığında parlıyordu. "Birkaç yıl önce sattım."

Bir arkadaşım bir Göksel aradığını söyledi, ben de ona iyi bir fiyata teklif ettim."

"Ciddi değil misin?" Sessizce sordum, ses tonumda tehlikeli bir öfke vardı.

Bir an için onu boğazlayabileceğimi düşündüm.

"Ben ciddiym. Rupert Meinhardt. Sevimli bir adam."

"Gerçekten kalpsizsin," diye nefes aldım, şaşımam için hiçbir neden olmamasına rağmen şok olmuştum. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Bunların hepsi geçmişte kaldı ve o aptal saat Sebastian'la aranızda olan bir şeydi ve ben kendimi hep bunun dışında hissettim," diye itiraf etti gözlerini kısarak. "Onu her zaman kendine saklamaya çalışıyordun."

"Hayır, o sendin," dedim yorgun bir elimi çenemde gezdirerek. "Sen kendini bile doğru düzgün paylaşamazken çok eşliliğin işe yarayacağını nasıl düşünebilirdim ki?"

"Artık böyle bir şey yapmıyorum," dedi, sanki bu ona yakışmıyormuş gibi. Daha da kötüleşmeden oradan çıkmalıyım.

"Bana onun numarasını mesaj at, sonra da benimkini sil," dedim ona, kapıya doğru ilerleyerek. "Ya Savannah? Umarım seni bir daha görmem."

Kapıyı onun şaşkın yüzüne kapattım ve Linnea'yla arabaya binmeden önce öfkemi yatıştırmak için ağzımdan nefes aldım.

Ama işe yaramadı.

Arka koltuğa kaydım ve "Sür" diye bağırdım.

"Ne oldu?" Linnea vücudumun hizasına doğru bastırarak sordu.

Onu hissetmek göğsümdeki bazı düğümleri çözdü ve sanki kokusu ciğerlerimde duman solumak gibi kalan Chanel kalıntılarını yakabilirmiş gibi burnumu saçlarına gömmek için döndüm.

"Onu sattı."

Linnea bana karşı gerildi, sonra "Ne kaltak ama" diye mırıldandı.

Dudaklarımdan dökülen kahkaha beni irkiltti. İçimden mizah geçerken onu kucakladım, ona o kadar minnettardım ki sonunda Tom Cruise'un neden Oprah'nın sarı koltuğuna atlayıp aşık olduğunu haykırdığını anladım. Bu kadın hayatımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu tüm dünyaya anlatmak istiyordum.

"Ona göstermek için başka bir yol bulacağız," diye söz verdi, çenemdeki gamzeyi öpmek için başını eğdi. "Ama bunun ikiniz için de kayıp olmasına üzuldüm."

"Şimdilik." Rupert Meinhardt'ın peşine düşüp rüşvet, baskı ya da zor kullanarak o lanet saati geri almaya niyetliydim.

Ve bunu Sebastian'ı her zaman benim olması gerektiğine ikna etmek için kullan.

SEBASTIAN

Ödül töreninden sonra Adam'a gitmeden önce duş almak ve üstümü değiştirmek için otele geri döndüm. Ayrıca Elena'yı aramam gerekiyordu ve bunu onun ya da Linnea'nın duyabileceği bir yerde yapamazdım.

Durumu açıkladıktan sonra Elena telefonda, "Ah *patatino*," diye mırıldandı. "Çok özür dilerim."

Zayıf bir kahkaha attım ve elimi ıslak saçlarımda gezdirdim. "Evet, evet, ben de."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Hayır," dedim hemen. "Sorun para değil. Sorun..."

Adam'ı tekrar kaybetmeye dayanabilir miydim?

Linnea'nın ışığının hayatımda olmamasına dayanabilir miydim?

Hayallerim avuçlarımda içindeydi, parmak uçlarımda geziniyordu, ama benden acımasızca koparılmış, gözlerimin önünde parçalara ayrılmış ve dağılmıştı.

"Onları kaybetmek," diye bitirdi Elena benim yerime. "Giselle ailesine onun çok güzel olduğunu söyledi. Güneş ışığı gibi, dedi. Ya Adam? Ondan hep gökyüzünde ay gibi asılı duruyormuş gibi bahsettin."

Güldüm çünkü bu yorumların ne kadar yerinde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sanki biri göğsüme uzanmış ve kalbimi söküp almış gibi hissediyorum," diye itiraf ettim, gözyaşlarım boğazımı tıkarken. Annemden de öte, Elena

Tavsiye almak için gitmiştim. Annem ağlayabileceğim bir omuzdu ama kılıcını alıp benim için savaşıcak olan en büyük kız kardeşimdi.

"Bu sözleşmeyi o kadar sağlam yapacağım ki, Oscar Hampton seks kasetinden tek kelime bile ederse yeryüzünden silinecek."

Keskin bir kahkaha attım. "Güzel ve korkunç olduğundan bahsetmiş miydin?"

"Bu haklı bir ün," diye onayladı. "Sevgi dolu ve tüm dünyayı hak eden biri olduğundan bahsetmiş miydin? Adam ve Linnea'nın senin için böyle olduklarından emin değilim ama eğer öyleyse, çok üzgünüm Seb."

"Daha önce bir kez kalp kırıklığından kurtulmuştum," diye şaka yaptım ama Tanrım, bu farklı hissettiriyordu.

Adam bu kez farklı görünüyordu, daha yaşlı ve bilge, kör bir panikle hareket etmektense seçenekleri değerlendirmeye daha istekli. Linnea durumu ve bizi farklı kılıyordu. Beni bırakmak istemezdi. Kızım tıpkı bir Lombardi gibi savaşıyordu.

"Bu iş bittiğinde New York'a geri dön," diye önerdi Elena. "Rora ve ikizleri ziyarete gel, *zio* Sebastian'larını özleyiyorlar."

Beni özlediğini ve ben yas tutarken beni koruyup kollayan kişi olmak istediğini kastetmişti.

"Cosima'yı görmek için İngiltere'ye gidebilirim," dedim, her ne kadar bu düşünce o ana kadar aklıma gelmemiş olsa da.

Cosima her an üçüz bebek doğurabilirdi, bu yüzden bana gelemezdi ve ben kendimi ikiz kardeşimin tesellisine ve yakınlığına ihtiyaç duyarken buldum. Göğsümdeki kanlı katliam için kelimeler bulmama gerek kalmadan her şeyi anlayacaktı. Beni İngiliz malikânesindeki o zengin yatak odalarından birine tıkar, çay ve ikramlarla ve böylesine büyük bir evde bile asla yalnız hissetmeyeceğim kadar çok ilgiyle cömertçe ağırlardı.

Buna Elena'nın keskin gözetiminden, annemin boğuculuğundan ya da Giselle'in sessiz arkadaşlığından ve anlayışından daha çok ihtiyacım vardı.

Cosima'nın göğsümde aşılmaz bir krater gibi açılan yalnızlığı bastırmasına ihtiyacım vardı.

"Biraz tatil yapabilirim," diye önerdi Elena. "Bebekler doğduğunda onları karşılamak için orada olmak isterim."

"Tamam," dedim sessizce çünkü ben de bunu istiyordum.

Yıllar önce birbirimize katlanamamıştık ama aşk beni değiştirdiği gibi Elena'yı da değiştirmişti, o zaman da şimdi de.

"İyi olacak mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye itiraf ettim çiğ bir kahkaha atarak. "Ama şimdi beni bekliyorlar. En azından vedalaşmak için bu gecem var."

New York'ta saat sabahın dördüydü ve ablam telefonu ilk çalışında açmıştı. Benim için üzülüyordu ve "Bittiğinde beni ara. Saat kaç olursa olsun, *anlaştık* mı? Ben burada olacağım."

"*Ti amo, sorella mia,*" dedim ona gözyaşlarım gözlerimi yakarken ama düşmezken. Seni seviyorum kardeşim.

"*Intimo sempre,*" diye karşılık verdi, her zaman birlikte.

Çocukken babamız Seamus'un etrafını leş kargaları gibi saran mafya bozuntularından saklanmamız gerektiğinde kullandığımız güvenli sözcüklerdi bunlar.

Böyle anlarda bir şükür gibi gelirdi.

Hayatımın geri kalanını sevdiğim insanlarla geçiremeyeceğimi bildiğim için namlunun ucundaymışım gibi hissettiğimde bile, asla gerçekten yalnız olmayacağımı hatırlatan bir şey vardı.

HER YERDE MUMLAR VARDI, AMA KALIFORNİYA OLDUĞU İÇİN

Mart ayının başları olmasına rağmen, pille çalışan ortam ışığına sahip alevsiz gemilerdi. Adam'ın mülkünün önündeki dar kumsalın dibindeki kumların üzerine serpiştirilmiş olan bu lambalar, geceyi gökyüzünden düşen yıldızlar gibi aydınlatıyordu.

Kumların üzerinde siyah kadife bir battaniyenin üzerinde uzanan iki altın saçlı güzelin üzerine sıcak altın rengi ışık saçıyorlardı. Bir rüyadan fırlamış gibiydiler; tenleri parlıyor, uzuvları birbirine dolanıyor ve kıyıya usulca vuran dalgalar gibi yavaşça dalgalanıyordu; çıplak vücutları dönüşümlü olarak sert ve gür, genellikle sadece hayallerde var olabilecek kadar mükemmeldi.

Ama onlar

buradaydı.

Gerçektiler.

Ve beni bekliyorlardı.

Vücutlarındaki bağları çözüp dizlerinin üzerine çökerek benim yaklaşmamı beklerken hiçbirimiz tek kelime etmedik. Elleri ulaşır ulaşmaz, sanki kutsal bir ritüelin parçasıymış gibi beni soydular, her santim derimi öptüler

Ellerini kollarımdaki ve bacaklarımdaki kas kıvrımlarında gezdirerek, taşaklarımın ağırlığını ve kalınlaşan sikimin ağırlığını test ederek üzerimi açtılar.

Ancak çıplak olduğumda beni battaniyeye doğru ittiler. Linnea kucağıma tırmanırken ben Adam'ın açılmış bacaklarının arasına yerleştim, sırtım göğsüne yaslandı, ereksiyonu omurgamla aynı hizadaydı. İkisinin arasında sıkışmış, kalpleri göğsümün iki yanında atarken neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

Kutsal bir şey gibi hissettiriyordu. Dili aşan ve sadece et, kan ve kemik aracılığıyla konuşulan bir tür aşk.

"Bunu sana ay ışığında söylemek istedim," dedi Adam kulağıma, burnunu şakağımın üzerindeki saçlara sürttü ve sanki kokumdan uçabileceği bir uyuşturucuymuş gibi derin nefes almak için durakladı. "Sana bildiğim en gerçek şeyi söylerken ten tene sarılmak istedim."

Kollarını bana doladı, biri çaprazlamasına göğsümün üzerinden geçerek avuç içini kalbime dayadı, diğeri ise sanki bizi birleştirmek istermiş gibi kalçalarıma dolandı.

"Seni seviyorum Sebastian," dedi doğrudan kulağıma, sanki aramızdaki boşluğun onu kirletmesini istemiyormuş gibi. "Seni o zaman da seviyordum, şimdi de iliklerime kadar hissettiğim ve asla vazgeçemeyeceğim bir şekilde seviyorum. Sensiz yarım bir hayat yaşıyorum ve bu acıyı bir daha asla yaşamak istemiyorum. Keşke sana verecek, ne kadar ciddi olduğumu gösterecek bir saatim olsaydı ama belki bir gün sana bir yüzük verebilirim."

Derin bir nefes çekti, ben de onu taklit ettim çünkü o ana kadar nefes almayı unutmuştum.

"Sana bir keresinde seni sonsuza kadar seveceğimi söylemiştim ve bunda ciddiydim," diye devam etti Adam. "Hâlâ senin imkânsız evrenini istiyorum. Ama şimdi Linnea bana bunun imkânsız olmak zorunda olmadığını hatırlattı. Bir gün, belki bundan yıllar sonra, parmağına gözlerinle uyumlu altın bir yüzük takacağım ve sen, ben ve Linnea sahilde yeminlerimizi edeceğiz ve birbirimizi sonsuza dek seveceğimize yemin edeceğiz, zaten sevmiş olsak da ve hep sevecek olsak da." Kalın kalın yutkundu. "Umarım bir gün, şöhretten ve filmlerden uzaklaşabildiğimizde, sana benzeyen ve *trottolina*'mız gibi hiç durmadan hareket eden çocuklarla bir ailemiz olabilir. Kalbimde bunu senin de benimle, bizimle istediğine dair çılgınca bir umut var. Ama istemesen bile, sen her zaman benim kutup yıldızım oldun, hayatımı aydınlattın ve beni doğru yola, mutluluğa götüren en gerçek yola yönlendirdin. Benim Kutup Yıldızım."

"Sensiz bir biz olmasını istemiyorum," diye ekledi Linnea, elini boynumda gezdirerek, göğüslerini göğsüme ve Adam'ın kollarına bastırarak şekilde öne doğru bastırdı, bacakları sırtıma ve Adam'ın kalçalarına dolandı, böylece üçümüz olabildiğince yapıştık. "Sanırım seni daha tanımadan on altı yaşında sana aşık oldum çünkü gözlerinde kalbini görebiliyordum ve bu bana daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde hitap ediyordu. Çoğu insan ruh eşini asla bulamaz ama ben bir şekilde iki tane bulacak kadar şanslıydım."

Alnını benimkine bastırdı ve boğazımdan yukarı fırlayıp ona gitmeye çalışan kalbimi yuttum. Ellerimi yüzünü kavrayacak şekilde kaldırdım ve başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim, göğsümdeki ezici kederin altında kelimeleri bulmaya çalıştım.

Sabah onları kırmak zorunda kalacağımı bile bile bana bu iki kalbin hediye edilmesi, Dante'nin dokuzuncu cehennem çemberine yakışan bir lanetti.

"*Sei il mio universe*," dedim ona İtalyanca. "Siz benim evrenimsiniz. İkiniz de. Yerçekimi duygumu yeniden tanımlayan ay ve güneş. Ne olursa olsun, lütfen bana söz verin - bana yemin edin - ikinizi de delicesine ve sonsuza dek sevdiğimi biliyorsunuz."

Adam, beni öpebilmek için omuzlarımdan tutup yere bastırmak üzere hareketlenip altımdan kalkmadan bir saniye önce boğazından acı dolu bir ses çıkardı. Ancak Linnea çoktan oradaydı, dili ağzımdaydı. Orada ona yer açtık, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde birbirimizi öptük, nefesimizi ve dilimizi paylaştık ve vücutlarımız sıcak ve terden kaygan olana kadar dudaklarımızı ısırdık. Elleri üzerimde geziniyor, daha önce dokundukları tenin izini sürüyor, karın kaslarımda sıkılığı test ediyor, parmaklarını dokunuşlarıyla kılıflanana kadar sikimin etrafında sıkıyorlardı. Beni o kadar sinsice tahrik ettiler ki, daha nasıl yaptıklarını anlamadan boşalmaya yaklaşmıştım.

Ağızlarını kasıklarına indirip sırayla sikimi emerlerken yıldızlı gökyüzündeki aya şaşkınlıkla göz kırptım ve buna sahip olabildiğim için gökleri yöneten Tanrı'ya şükrettim.

Sadece bir gece için bile olsa.

Sonra, sikimi yalayan iki altın kafanın görüntüsünü kaçırmak istemediğimden, beni emmekten aldıkları zevki izlemek için başımı aşağı eğdim. Adam beni dibimden tuttu ve kızarmış, erik moru ucumu bir lolipop gibi emen Linnea'ya sundu, sızan prekumu emmek için dilini döndürdü, başın hassas alt tarafına özel dikkat gösterdi.

"Cazzo," diye usulca küfrettim Linnea çekilip Adam'la müstehcen, ağzı açık bir öpücük paylaştı ve sonra bir eliyle saçlarını tutarak onu şaftıma bastırdı.

Kolay bir hareketle beni köküne kadar aldı, boğazı benim uzunluğumla şişti. Etrafımda yutkunduğunu izledim ve hissettim ve kalçalarımı yukarı çekip onu boğma dürtüsüyle savaştım.

"Sorun yok," diye yatıştırdı Linnea. "Onun yüzünü becerebilirsin."

"Tanrım," diye tısladım boğazına dikkatlice sokulurken. Ben yavaşça hızımı artırırken Linnea başını sabit tuttu.

Sikim dilinin üzerinden geçip tekrar tekrar boğazına girerken müstehcen ıslak sesler çıkarıyordu. Linnea uzanıp taşaklarımı avucunun içinde yuvarladı ve sonra parmaklarına tükürerek onları testis torbamın dikişi üzerinden alttaki deliğime doğru götürdü. Parmağının ucunu içime daldırıp kenarımda gezdirirken yüzü şehvetle doluydu.

Adam kalçasından bir şişe kayganlaştırıcı alıp Linnea'ya uzatacak kadar uzun süre sikimden çekildi. "Onu benim için aç."

Kalçalarım bu düşünceyle eğildi ve Linnea parmaklarını soğuk kayganlaştırıcıya bulayıp ciddi bir şekilde yanaklarımın arasına uzanırken hınzırca gülümsedi. Linnea'nın uzun, dar parmakları içime kayarken Adam sikimi emmeye devam etti. Onları çevirirken tısladım, prostatımı bulana kadar duvarıma sürtündü, beni kıvrandıran bir ritim bulmadan önce neredeyse beceriksizce ona çarptı.

Düşük göz kapaklarıyla beni izlerken "Tanrım, çok seksisin" diye nefes aldı. "Ben seni sikerken Adam'ın seni emişini izlerken kalçalarımın aşağı sızıyor."

İtalyanca acımasızca küfrettim.

"İşte bu," diye cesaretlendirdi, bir parmağını daha içime soktu, ben de gerilerek ve yanarak tısladım. "Sana vermemiz gereken her şeyi al."

Bu şekilde uzanmaktan ve bir kadının parmakları tarafından becerilmekten duyduğum utanç ürpertisi sadece uyarılmamı artırdı. Kesinlikle doğru olan bir şekilde yanlış hissettirdi ve ben buna bayıldım.

Adam sikimi höpürdeterek ağzına alırken ve Linnea'nın parmaklarıyla beni sikmesini izlerken, "Onu benim için beceren iyi kız," diye övdü siki kalkmış bir sesle. "Sana onun nelerden hoşlandığını göstereyim."

Bir elini yanaklarımın arasından geçirip Linnea'nınkinin üzerine koydu ve aynı anda içime uzanabilmesi için parmaklarını hafifçe ayırdı. Adam'ın kalın parmakları Linnea'ninkilerle birlikte içime kayarken boğazımdan ölmek üzere olan bir adamın uzun, alçak iniltisi çıktı.

Adam beni çılgına eviren o konuşma tonuyla, "İşte, bak nasıl doldurulmaktan hoşlanıyor," dedi. "Bu iyi hissettiriyor mu, tatlı Seb?"

"*Che cazzo, si,*" diye inledim.

Adam soğuk bir şekilde güldü. "İngilizce konuşmayı unuttuğunda doğru noktadan vurduğunu anlıyorsun."

Kalçalarım umutsuzca onların itici parmaklarına karşı pompalanırken tekrar küfrettim. Artık kaç tanesinin içimde olduğunu bilmiyordum ama doluluğun verdiği gerginlik dişlerimin arkasını ağrıtıyordu ve yine de kendimi istiyordum.

Birlikte içimden çıktıklarında, ikisini de soluksuz güldüren hırıltılı bir itirazda bulundum.

"Sus Sebastian, yoksa sana istediğini vermem," diye azarladı Adam beni, sonra kayganlaştırıcıyı alıp tekrar Linnea'ya uzattı. "Beni onun içine girebilecek kadar ıslat."

Linnea titredi, parmakları titrerken Adam'ın sopaya benzeyen aletini kayganlaştırıcıyla kapladı ve elini neredeyse saygıyla şaft boyunca gezdirdi.

"Çok büyüğün. Bunu daracık deliğine alabildiğine inanamıyorum," diye mırıldandı Linnea.

"Dar bir yer," diye onayladı Adam, "ama her şeyi sonuna kadar almak için mücadele etmeyi seviyor. Değil mi Sebastian?"

"Kahretsin, evet," diye dişlerimin arasından onayladım.

"Beni içine sok," dedi Adam, dilini dişlerinin arasına almış olan Linnea'ya, Adam kalçalarımın arasında manevra yaparken yanakları kıpkırmızı oldu ve geniş ucunu işlenmiş açık deliğime yönlendirdi.

"Köküne kadar gir," diye talimat verdi, böylece Linnea dar kanalıma girmeye başlarken şaftımı tutmaya devam etti.

İnatçı bir şekilde santim santim içime girerken homurdandım, sonunda Linnea'nın parmakları onun tabanını bıraktı ve o içimde kabzasına kadar oturdu.

Bu acımasız saldırıya uyum sağlarken kapalı göz kapaklarımın ardında yıldızlar dönüyordu. Bir an için, onun çevresi etrafında nefes alacak yer bulamadım, ama sonra bu hissin içine batmayı hatırladım ve Linnea'nın zeki parmakları sikimi buldu, birkaç vuruşla onu tekrar dolgunluğa ikna etti.

Adam kalçalarını çalıştırırken boğazımdan bir inilti koptu, uca doğru yavaş itişler ve prostatımı bir kibrit gibi vuran sert sürüşler.

"Sebastian sessiz kalamıyor gibi görünüyor," diye düşündü Adam, saç çizgisi boyunca boncuklanan ter, Olimpiyat kısıtlamasının tek dışsal işaretiydi. "Benim için yüzüne otur Güneş Işını ve sustur onu."

Linnea sikimi son bir kez daha okşadı, parmağının ucunu yarığima daldırıp orada fokurdayan prekumla oynadı, sonra da vücuduma tırmanıp uzun bacaklarını yüzümün üzerinde salladı. Amının kokusu ağzımı sulandırdı ama kalçalarının her iki yanından sızan ıslaklığın görüntüsü sikimin çaresizce karnımda seğirmesine neden oldu.

"*Deliziosa*," diye övdüm dilimi tatlı kayganlığında gezdirmeden önce. "Lezzetli."

"Üzerine otur, Linnea," diye tekrarladı Adam. "O güzel pembe amcığın içinde boğulmasını istiyorum."

Linnea dilimin üzerine oturdu, yüzünü Adam'a dönerek onun beni sikmesini izledi ve Adam'ın kıçımı siktiği gibi o da yüzümü sikmeye başladı.

Bu nirvanaydı, o kadar yoğun bir zevkti ki damarlarımda saf bir şimşek varmış gibi hissediyordum ve kalçalarımda gök gürültüsü yuvarlanıyor, ortadan ikiye ayrılmakla tehdit ediyordu.

Adam daha derin bir aç ı için bacaklarımdan birini kolunun üzerinden geçirerek yer de ğ işt irdi ve beni Linnea'nın şi ş miş kıvrımlarına doğru soluk soluğa bıraktı. Klitorisini emerken nefes alabiliyordum, bu huzursuz, yakıcı zevkin bir kısmını onu boşaltmaya yönlendiriyordum.

"Bunu ne kadar sevdiğ ini görüyor musun?" Adam geniş, acımasız sikiyle beni parçalara ayırırken Linnea'yla neredeyse iş gibi konuşmaya devam etti. "İçimdeki o noktaya vurduğ ımda nasıl *böyle* zıplıyor. Karın kaslarının üzerine nasıl salya akıttığını görüyor musun?"

Kalın parmakları döl kuyruklarına bulaşıyordu ve emme seslerinden Adam'ın onları Linnea'ya sunduğunu anladım.

"Tadı harika de ğ il mi?" Adam karanlık bir sesle sordu. "Sen onunkine boşalırken onunkinin de senin ağ zına boşalması hoşuna gidiyor mu?"

Linnea keskin bir çı ğ lık attı ve Adam'ın onun hassas meme uç larıyla oynuyor olabileceğini düş ündüm çünkü birkaç saniye sonra Linnea beni dölle doldurdu. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi dudaklarını emerek, dilimi doğ rudan kaynağa sokarak son damlasına kadar yaladım.

Adam onu "Aferin kız ıma," diye övdü ve sonra eliyle bo ğ azımı avuç layıp sıkarak bana "Aferin o ğ luma," dedi.

Linnea'ya, "E ğ il ve bu yarım yamalak siki temizle," diye emretti ve bir an sonra o da e ğ i l d i , dili prekumumun üzerinde yuvarlanıyordu-

parlatılmış baş ve şaft.

İzleri kasıklarına kadar takip etti, dilini başımda gezdirmeden önce uzun, iniltili yalamalarla temizledi. Daha önce hiç Linnea'nın emdiği gibi başımı emmemiştim. Bunu sevdiği açıktı, dudakları hassastı, beni boğazının arkasına kaydırıp köküne kadar yutarken oral bir saplantı onu inletiyordu. Adam prostatımı sanki başka hiçbir şey yapmamak için yaratılmış gibi sikerken, sanki hiçbir şey onu beni gırtlığına kadar siktikten daha fazla tahrik etmiyormuş gibi amından bolca sızıntı olduğunu hissedebiliyordum.

Kemiklerim sanki bir diyapazon çatalı onlara vurmuş gibi titreşiyor, her santim uğulduyor ve gümbürdüyor, her atom patlamaya ve her şeyimi bu nükleer zevke kaptırmaya saniyeler kalmış gibi birbirine çarpıyordu.

"Lütfen, lütfen," diye yalvardım, bunu yaptığının farkında bile değildim.

"Sus ve uslu bir çocuk ol," dedi Adam ona sertçe. "Henüz gelme. Ben bu deliği kullanmakla meşgulüm. Linnea senin aletini yalamakla meşgul ve seni becerdiğimi görmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı, sesi sikimi almaktan pürüzlüydü. "Onun seni almasını izlemeye bayılıyorum. Sikilmek için yaratılmış."

"Öyleydi," diye gururla onayladı Adam, diğer bacağına omzunun üzerine kaldırmak için özel bir elini uyluğumun iç kısmında gezdirdi.

Bu şekilde açık tutulduğum ve şaftının her santimini tam olarak benden istediği gibi alabilmem için sabit tutulduğum için bir utanç parlaması oldu. Ama bu utanç duygusu, şenlik ateşindeki gazyağı gibi arzuyu daha da alevlendirdi.

"Seni o kadar sık sikeceğim ki bu göt her zaman sikim için hazır olacak," diye devam etti Adam. "İstediğim zaman gevşek deliğine girmeden önce parmaklarımı Linnea'nın sulu amına sokmam ve kendimi onun dölüyle kaplamam gerekecek. Kahvaltıda mutfak adasında domalırsın, böylece Bruce ve Chaucer'ın bile sikildiğini anlayacağı kadar yüksek sesle çığlık atmanı sağlayabilirim. Uyandığında yatağıma bağlı, zaten benimle dolu ve Linnea'nın sıkı sıcaklığı, ikimiz de seni boşalmak için kullanırken aletinin etrafına sarılmış."

"Merda, Adam, boşalacağım," diye uyardım onu, fanteziler aktif hayal gücümde gezinirken. Dişlerimi sıkamıyor ya da çok derin nefes alamıyordum, yoksa Linnea'nın boğazından aşağı dökülecektim.

"Henüz değil. Daha fazlasını alabilirsin. Seninle oynamamıza izin ver."

Sanki çoktan doruğa ulaşmış gibi hissediyordum, doğru düzgün nefes alamam da asla bitmeyecek, yuvarlanan, kemiklerimi gümbürdeten bir orgazm.

Muhtemelen Linnea'nın muhteşem amcığında boğulup ölecektim.

"Dayanamıyorum," diye haykırdım, Adam'ın her biri omurgamda sıcak zevk kırıntıları kıvılcımlayan acımasız itişlerine doğru eğildim. "Boşalacağım. Boşalmak zorundayım. *Cazzo, Adamo, per favore.*"

"İşte İtalyan," dedi muzaffer bir edayla. "Tamam oğlum, bizim için gelebilirsin. Linnea, eğer bir damla bile dökersen seni cezalandırmak zorunda kalırız. Hepsini iç."

Adam kalçalarını döndürüp kalın başının tepesini prostatıma sürterek zihnim aydınlanana ve sikim Linnea'nın dar boğazında patlayana kadar "Siktir," diye kükredim Linnea'nın iç uyluğuna.

Ona vermek zorunda olduğum her şeyi yutarken mırıldandı, taşaklarımı o sıkı, titreşimli sıkıştırmaya boşalttı.

Orgazm bitmek bilmiyordu, kaslarımın her biri o kadar sert sıkılıp bırakılıyordu ki düşünemiyor, nefes alamıyor ya da boşalmaktan başka bir şey yapamıyordum. Neredeyse dehşet vericiydi, kendimi zevkten kaybedeceğime, her bir atomun yanarak toza dönüşeceğine dair varoluşsal bir korku. Ama ölmek için seçtiğim yol buydu - bu ikisiyle son bir oyun, tatları, kokuları ve dokunuşlarıyla dolu.

Sonra Adam beni daha sert sikmeye başladı, acımasızca öyle bir beceriyordu ki bacaklarım titriyor ve verecek başka bir şeyim kalmadığını düşündüğümde sikimden dölle fişkırmaya devam ediyordu ve sanki gerçekten de böyle bitecekmiş gibi görünüyordu. Gözyaşlarım kapalı göz kapaklarımı iterek yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve bunun kör edici sıcaklıktan mı yoksa ruhumu çoktan ikiye bölen kalp kırıklığından mı kaynaklandığından emin değildim.

"Bu muhteşem, dar kıcı dölle dolduracağım," diye homurdandı. "Ve senden dışarı sızmaya başladığında, Linnea parmaklarıyla onu tekrar içine sokacak. Belki beni bu şişmiş delikten yemek bile isteyecek."

Linnea kendi orgazmıyla soluk soluğa kalırken, shaftımın kenarından aşağıya akan zayıf bir döl fişkırmasını yaladı ve dilimi sürerek ağzıma ambrosia gibi yuttuğum tatlı dölle döktü.

İki ay gibi kısa bir süre içinde yeni yerçekimim haline gelen iki bedenle iç içe geçerek hayatımın geri kalanında huzurlu ve düşüncesiz bir şekilde kafayı bulabilirdim.

Ama Adam'ın işi henüz bitmemişti.

"Arkanı dön ve dizlerinin üzerine çök," dediğini duydum Linnea'ya yüzen altuzayımdan.

Ses tonunun kesinliği, o sağlam otorite, omurgamdan aşağı yeni bir gerilim dalgası gönderdi. Gözlerimi açtığımda Linnea'nın yüzümün üzerinde durduğunu ve Adam'a şişmiş, sıırıslıklam olmuş amını göstermek için kıcını kaldırığını gördüm. Adam'ın üç parmağını neredeyse vahşice o daracık sıcağa sokmasını, parmaklarını içine sokmasını ve ön duvarına doğru kıvrırarak onu bir hayvan gibi heveslendirmesini izledim.

"Ne kadar açgözlü olduğunu görüyor musun Sebastian?" Adam, parmakları o sulu amcığın içinde ezilirken bana sordu, ses iffetsiz ve ağız sulandırıcıydı. "Dilinin üzerine iki kez boşaldı ama bu yeterli değil, değil mi Linnea? Onun hevesli küçük amcığını geren büyük ve sert bir şeye ihtiyacın var."

"Evet," dedi, titreyerek ve kalçalarını ona doğru sallayarak.

Adam'ın onu acımasızca parmaklayışını en ön sıradan izlerken nefes nefese kaldığımda ağzım açık kalmıştı. Bir parmağını daha onun girişine soktu, daha derine soktu ve bir başparmağını onun dölle kayganlaşmış göt deliğine sürttü.

Linnea'nın başı omuzlarının arasına düştü ve neredeyse acı dolu ama tamamen çaresiz bir sesle haykırdı.

Sikim seğirdi ve yavaşça dolmaya başladı.

"Doldurulmaya ihtiyacın var mı, tatlı şey?" Adam mırıldandı. "Söyle bana."

"Evet," diye inledi Linnea, neredeyse dizlerine kadar sızan dölün bir kısmını yalamak için başımı çevirdiğimde. "Nefes alamayacak kadar yarakla dolu olmak istiyorum."

Titreyen keskin bir nefes ve ardından uzun, kemiklerini titreten bir inilti. Adam'ın başparmağının onun deliğinin içinde olduğunu görebiliyordum, sadece bol miktarda dölüyle yağlanmıştı ve kalçalarının arasını bir yağ tabakası gibi ıslatıyordu, parmakları onu her iki yerden de dolduruyordu.

Adam bana baktı, ağzımın kenarına biriken salyaları yalamak zorunda kaldığıımı fark etti ve sıırışı korkunç ve güzel bir ifadeydi. Onu tam Dominant modunda görmek, hesaplanmış gözlerinin her santimimizi nasıl içine aldığını ve bizi en iyi nasıl ters yüz edeceğini hesapladığını izlemek mutlak bir mucizeydi.

"Onun içine girmek istiyor musun, Seb? Bence şu anda bizim için bu kadar iyi bir oyuncak olarak bunu hak ediyorsun."

Dikkatli olmalıydım çünkü bu ruh halindeyken acımasız olabilirdi. Ona sertleşen aletimi Linnea'nın tatlı deliklerine sokmaktan başka bir şey istemediğimi söyletebilir, ancak onu benim önümde becermesini sağlayabilir ve kendime dokunmamı yasaklayabilirdi.

"Sadece bunu hak ettiğimi düşünüyorsan," dedim ona. "Efendim."

Bir maestro gibi parmaklarıyla Linnea'yı oynatmaya devam ederken tahrik olmuş, gözleri kararmış, nefesi ciğerlerinde düğümlenmişti. Linnea'nın çığlıklarını ve titreyen kalçalarını sanki onun zevkiyle ilgili değilmiş gibi görmezden geliyordu ve bundan hoşlandığını söyleyebilirdim çünkü dizleri başımın iki yanında titriyordu.

"Gel, onu ayırmama yardım et," dedi.

Ellerim kalçalarındaydı, daha son sözünü söylemeden onu dilime doğru çekiyor, Adam'ın parmaklarını içine sokup yalıyordum. Kıçına odaklanmak için parmaklarını amından çektiğinde, kendi parmaklarımı içine sokmak için onun talimatına ihtiyacım yoktu, bir, sonra iki, sonra üç, sonra dört, ta ki nefesi kesilene ve kendi zevki onu korkutmuş gibi bir çığlıkla aniden boşalana kadar.

Üstümde Adam onun kıçını açmaya çalışıyordu.

"Şimdi sus," dedi ona, doruk noktası boyunca akılsızca haykırırken bir atı yatıştırır gibi kalçasını okşadı. "Sebastian ve ben seni dolduracağız. Bunun için çaresiz olduğumu biliyorum ama önce seni parmaklarımızla sikerken kıpırdama. İkimiz de bu küçük delikler için büyüğüz ve bizi köküne kadar almak senin için zor olacak, ama sırf bizi memnun etmek için yapacaksın, değil mi?"

"Evet, efendim," diye nefes nefese kaldı, utanmadan geri çekildi. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Seni bizim olarak sahiplenmemizin zamanı geldi," diye karanlık bir şekilde devam etti Adam, bir parmağını daha içine sokarken, kıçında üç ve amında dört. Bileklerimizi birlikte hareket ettirdik, bir delikten girip diğerinden çıkıyorduk. "Bugün, yarın ve zamanın geri kalanı için bizim. Bizim tatlı, hevesli küçük sürtüğümüz. Seni bu kadar sertleştirmek için sadece parmaklarımız yetiyorsa, ikimizin de sikine ne yapacaksın?"

Aletim o kadar sertleşmişti ki, yeniden sızladı ve göbek deliğime salya gibi döl tükürdü. Adam boştaki eliyle uzanıp parmaklarını aletin etrafında dolaştırdı ve neredeyse acı verecek şekilde sıkı.

"Sebastian bu şişmiş, açık amcığı sıkme düşüncesiyle taş gibi sertleşti. Onu bu acıdan kurtarmak ister misin?" diye sordu.

Artık kelimelerle ifade edilemeyecek bir haldeydi, sadece titreyen ıslak bir et yığını ve hızla atan bir kalpten ibaretti.

Adam, kız boğazından bir onay sesi çıkarırken ve kabaca kıçından çekilirken karanlık bir şekilde güldü. Kız üzgün bir ses çıkardı.

Kalçalarını aşağı doğru çekerken görmezden geldi ve parmaklarımı onun emici sıcaklığından kurtardı.

Çok sıkı bir yumrukla sikimi tuttu ve güçlü bir eliyle Linnea'yı onun üzerinde tuttu, bizi hizaladı ve şişmiş kıvrımlarının arasından beni ileri geri ovuşturdu. Sarkaçlı bir hipnozcu gibi bir ileri bir geri, ikimizi de neredeyse yeterli olmayan bir sürtünmeye ağırlı bir teslimiyete sürüklüyordu.

İkimiz de yalvarmamamız gerektiğini biliyorduk.

"Benim güzel oyuncaklarım," diye mırıldandı Adam bizi birbirimize karşı oynatırken, sesi sonunda şehvetten sert ve çiğ çıkmıştı.

Ve biz de öyleydik.

Onunla oynayacak, kullanacak, uygun gördüğü şekilde sikip açacaktık. Bu olmadan yaşayabileceğime nasıl inanmıştım?

Buna bir daha asla sahip olamayacağımı bilerek nasıl devam edebilirdim?

Adam aniden Linnea'yı sikime dayayarak yaklaşan kıyameti düşüncelerimden uzaklaştırdı. Kalçalarım sarsıldı ve o kadar şişmiş olan amının daha da derinlerine girdi ki, sadece ikinci itiş beni kabzaya kadar götürdü. Linnea haykırdı, elleri göğsüme doğru uçtu ve tırnakları göğüs kaslarımda mükemmel yarım aylar oluşturdu. Acı kıvılcımları kasıklarına doğru ilerlerken ateşe dönüştü.

İkimiz de bu duyguya alışmadan Adam, Linnea'yı üstümde ikiye bükte, boynuna doladığı bir eliyle başını aşağı bastırdı, böylece kalçalarımın arasına tırmanıp geniş shaftının ucunu kararsızca kıkına bastırabildi.

Adamın hareketini hissedebiliyordum, acımasızca santim santim daha derine iniyor, onu öyle bir dolduruyordu ki, hareket etmem için yer kalmıyordu. Linnea'nın benimkinin yanındaki yüzü kıpkırmızıydı ve terden kayganlaşmıştı, sarı saçları terden nemlenmişti, dudakları iniltilerini bastırmak için ısırıktan, sikimi yalamaktan şişmişti.

Muhteşemdi.

Mükemmeldi.

Benim gibi, Adam gibi kendini zevke ve deneyime vermişti.

Bu hedonizmin tadını çıkarmak için onu kabuğundan çıkarmaya ikna etmek mümkün değildi.

Biz.

O bizi içine almak için doğdu, bizi şehvetle yeterince vahşi yapmak için İnsanlığımızı kaybettiğimizi ve onu kızıışmış köpekler gibi becerdiğimizi.

Adam inanılmaz büyüklükteki sikini onun götüne sokarken, benimkini de amına sokarken coşku içinde haykırması, zaten bildiğim bir şeyi kanıtlıyordu.

O bizim için mükemmeldi.

Dürüst, muhteşem ve zevk için açgözlü bir şekilde bundan asla yorulmayacağımızı biliyordum. Hayatımızın geri kalanı boyunca bu şekilde ya da başka herhangi bir şekilde sevişebilirdik ama bu yeterli olmazdı.

Bu yakınlık, başka bir insana, zihne, bedene ve ruha tamamen bağlı olma hissi.

Ağzımı onunkine bastırdım ve çığlıkları üzerine düşerken dilinin tadına baktım. o.

"Aferin kızıma." Ellerim kalçalarını kavrarken ona övgüler yağdırdım. Adam bir taraftan sıkıca tutarken. "Bırak Adam dar kışını açsın."

"O kadar iri ki," diye inledi, içgüdüsel olarak bu saldırıdan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Alması için onu hareketsiz tuttuk.

"*Brava ragazza*," diye övdüm. "İkimizi de alan iyi kız. Taşaklarına kadar içine girmemizi istemiyor musun? Seni dölle doldurmamızı istemiyor musun?"

İniltisi göğsünü titretti ve ağzını tamamen benimkinin üzerine kapatma isteğini buldu, istekli diliyle beni kırbaçladı.

Bunu bir *evet* olarak kabul ettim.

"Onu benimle becer, Sebastian," diye haykırdı Adam, sikinin son santimini onun içine sokup kışına bastırırken.

Bizi ayıran ince duvarda onunkini hissetmek başımı döndürdü, ama ikimiz de ucuna kadar çekip yavaşça onun kavrayan sıcaklığına doğru sürüklendiğimizde nefes alamadığımı fark ettim.

"Hadi onu ayıralım," diye talimat verdi

Adam. Ve biz de yaptık.

İleri geri, gelgit, itme ve çekme.

Bu zamansız eylemden başka hiçbir şey yoktu, benlik duygum tutkumuzun alevlerinde eriyene ve başka bir şey olarak yeniden doğana kadar sevgililerimi becermek için içgüdüsel bir dürtü.

Tamamen onlara ait bir şey.

Yıldızlar üzerimizde parlıyor gibiydi, karanlık gökyüzünde parlak fırıldaklar, ay birbirimizi parçalara ayırdığımız kutsal yola tanıklık ediyordu.

Linnea boşaldı ve bir saniye bile durmadık.

Tekrar boşaldığında Adam onu gövdemin daha derinlerine bastırdı, böylece terden kayganlaşmış tenlerimiz birbirine kayıyor ve Adam ağızlarımıza ulaşabiliyordu. Onu öptü ve sonra beni öptü, girişte o, çıkışta ben.

İşte bu, diye düşündüm Linnea'nın altıncı orgazmı onu parçalayıp geçerken ve Adam onun dudaklarındaki ılgılığı yerken, *işte bu yüzden hayattayım.*

"Benim için gel," dedi Adam Linnea'dan ayrılırken, kalçalarımın ritmimizde kekeleyişini hissederek. "Onun için gel. Onu içten dışa doğru döllerimizle dağlamamızı istiyorum."

Tüm gereken buydu.

Son bir itiş ve ben parçalanıyordum, onunla, onunla kaynaşıyordum, tek tek kalp atışlarını duyabildiğimi hissedene kadar, doruğa doğru bağırırken isimleri ağızımda bal gibi tatlıydı.

Adam dakikalar sonra boşaldığında, bunu yapmak için Linnea'nın kıkından çekildi, Linnea'yı üstümde tuttu, bu süreçte beni sabitledi, böylece benim horozumun hala onun amına tohum döktüğü yere masturbasyon yapabildi. Sıcak döllerinin taşaklarıma sıçraması ve amının neredeyse şişmiş, kapalı kavraması Linnea'yı ve beni biraz daha sert bir şekilde doruğa ulaştırdı.

Aşağı inerken titrediğinde onu yakınımda tuttum, yüzünü öpücüklerle boğdum çünkü nefesi düzensizdi ve altuzay onu göklere çıkardıktan sonra kendi teninize geri dönmenin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Adam'ın iri, sert eli döllerini nazıkçe Linnea'nın amına masaj yaparak, yumuşamakta olan sikim boyunca, taşaklarımın ve apış aramın üzerinde gezdirdikten sonra, daha önce kıkıma pompaladığı ve dışarı sızan meniye toplayıp usulca tekrar içime boşaldı.

Adam sonunda kendini beğenmiş oyununu bırakıp yanımdaki battaniyeye yuvarlandığında Linnea "Vay canına," diye nefes aldı ve onu kalçasından tutarak dikkatlice bedenlerimizin arasına indirdi. Ağladığını ancak o zaman fark ettim, sessiz gözyaşları güzel yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Bir tanesini avuçladım ve başparmağımı tuzlu izlere sürttüm. "İyi misin? *trottolina amore?* Çok mu fazla geldi?"

Başını şiddetle salladı ve gözleri benimkileri delip geçtiğinde gözyaşları ve derin bir memnuniyetle parlıyordu. "Mükemmeldi."

"Evet," diye uzun bir iç çekişle onayladı Adam, onu arkasından tutup başının üstünden elime uzandı. Elimi verdiğim anda parmaklarımızı birleştirdi. "Bence cennet bir yer olmaktan çok bir insan." Sesinde bir gülümseme vardı ve ekledi: "Evrenimi yeniden tanımlayan iki insan. Sizinleyken hiçbir şey imkânsız gelmiyor."

"İkinizi de seviyorum," dedi Linnea yumuşak bir sesle, sanki boğazı kelimelerin ağırlığını taşıyamıyormuş gibi. "O kadar çok ki, bu beni korkutuyor."

"Beni de korkutuyor," diye itiraf etti Adam, sonunda sevgili yüzünü görebilmek için bir dirseğinin üzerinde yükselirken. "Sana karşı hissettiklerimle tüm galaksilerin sonunu getirebilirim."

"Buna hiç gerek yok," diye mırıldandım zayıf bir sesle, gerçekler tekrar ortaya çıktığında ve bunun onlara son kez böyle sarılacağım, onları böyle seveceğim an olduğunu hatırladığımda. Tam başladığımız gibi, çoktan bitmiştik. Bunun trajedisi beni canlı canlı yemekle tehdit ediyordu. "Sadece beni bir evren yaratacak kadar sevmeni istiyorum. Birlikte olabileceğimiz o imkânsız evren." Geleceğin çoktan suya düştüğünü bildiğim halde bunu söylemek acımasızcaydı ama sözlerim, biri yemyeşil diğeri mor alacakaranlık renginde olan o iki çift gözü öylesine büyük bir sevgiyle aydınlattı ki, bunu üzerimde hissedebiliyordum

güneş ışığı gibi.

Linnea tırnağını kalbimin üzerindeki deride gezdirdi ve tıslamama neden olacak kadar derinden ısırıldı. Yine de itiraz etmedim, bir daireyi diğerinin içinden ve sonra bir diğerinin içinden geçirirken konsantrasyonunu izledim, üçü de neredeyse piç edilmiş bir Venn şeması gibi üst üste biniyordu.

"Üçümüz," dedi bana, avucunu küçük kalbe bastırarak, bakışları yüzümde sıcaktı, yanaklarında soğuyan gözyaşları benim de gözyaşlarım olduğunu fark etmemi sağladı.

"Bir gün," diye yemin etti Adam, Linnea'nın üzerine eğilerek kendi elini onun elinin üzerine, kalbimin üzerine bastırdı, yüz ifadesi bir cemaatin önünde yemin ediyormuş gibi saygılı ve ciddiydi. "Bir gün."

Ve sadece ben o günün asla gelmeyeceğini biliyordum.

SEBASTIAN

S Gün doğumu çok erken geldi, soluk mandalina rengi ışık parıldayan dalgaların üzerine döküldü ve sıcak bir öpücük gibi ayak parmaklarıma dokundu. Kalbimden yayılan soğukluğu ısıtmak için çok az şey yaptı, yattığım yerde bedenimi buza çevirdi.

Sevgililerimin bedenlerine sarılmıştım. Ölümünden sonra, hepimiz toza dönüşene kadar Adam'ın ve Linnea'nın uzuvlarından oluşan bir karmaşanın içinde bu şekilde gömülmek isterdim gibi hastalıklı bir düşünceye kapıldım.

Bu sabah kendimi ölmüş gibi hissediyordum, bu yüzden bir an için tabutuma uzandım ve buna yol açan tüm güzel anları hatırladım. Linnea'yı uzun zamandan sonra ilk kez sarı bir sundress içinde, beni Adam'ın yörüngesine geri fırlatan röportajın ortasında görmek. On altı yaşından beri en iyi arkadaşlarımdan biri olarak gördüğüm kızın artık kolayca aşık olabileceğim bir kadın olduğunu fark etmek. Adam'ın evine gidip bana her baktığında, nefes aldığı anda ya da hareket ettiğinde ağrım yokmuş gibi davranmak. Geriye dönüp baktığımda biraz bencilce olduğunu düşündüğüm bir plan hazırlamıştım; bilinçaltımda Adam'a yaklaşmak, onun ve Linnea'nın benim olmayan acılarını iyileştirmek için yaptığım son girişimdi bu.

Birbirlerine iyi davranacaklarını biliyordum ve beni kaybetmenin acısı onları Adam ve Savannah'ya yaptığı gibi ayırmayacaktı. Bunun yerine onları daha da yakınlaştıracak, Linnea'nın zeki elleri onları geri alınamayacağından emin olduğum bir şekilde birbirine dikecekti.

Eğer ona izin verirsem, aynısını bana da yapacağını biliyordum.

Onlar uyanmadan kalkmalıydım.

Ama gece boyunca birbirimize o kadar çok dönmüştük ki, vücudum daha önce hiç acımadığı kadar ağrıyordu ve varlığımın her zerresi onların sıcak, ağır bedenlerinin altından çıkma fikrine direniyordu.

Sadece Adam ve Linnea'yı Oscar'dan kurtarma düşüncesi sonunda beni harekete geçirdi.

Çünkü seks kaseti yayınlanırsa, bu sadece Adam'ı değil, Linnea'yı da etkileyecekti. Linnea'nın Adam'ın sakalı olduğu ya da eşcinsel bir adamla evlenecek kadar aptal olduğu yönündeki spekülasyonlar -çünkü bi-erasure hayatta ve tekmeliyordu- kariyerine ve ilişkilerine zarar verebilirdi.

Onlardan uzaklaşmak için manevra yaparken nefesimi tuttum ve Adam gözünü açıp uykulu bir şaşkınlıkla bana bakınca donakaldım.

"Tuvaleti kullanmam gerek," diye yalan söyledim ve kelimeler ağzımdan çıkarken canımı yaktı. Homurdanarak Linnea'nın etrafında kıvrıldı. "Çabuk dön."

Onun gözlerini kapatmasından bir saniye sonra ben de gözlerimi kapattım ve boğazıma düğümlenen hıçkırıklara karşı koydum. Son bir dürtüye daha boyun eğerek Linnea'nın alnına bir öpücük kondurmak için öne eğildim ve Adam'ın kısık yeşil gözleriyle beni izlediğini fark ettim.

"Seni her evrende seviyorum," dedim ve sanki dediğini yapıp hemen geri dönecekmişim gibi onu hafifçe öptüm.

"Ben de seni bu evrende seviyorum, Polaris'im," diye sertçe karşılık verdi ve başımın arkasını kavrayarak beni daha sert ve uzun bir öpücük için kendine çekti. Takma isim de en az öpücük kadar derinden etkiledi beni. "Eğer on dakika içinde dönmezseniz, sizi buraya sürükleyeceğim. Güneş tam anlamıyla doğduğunda ikinize de tekrar sahip olmak niyetindeyim."

"Emredersiniz efendim," diye orantısız bir gülümsemeyle onayladım ve sonra kalkıp giysilerimi almak için elinin inmesini ve gözlerini kapatmasını bekledim.

Ayakkabılarım hariç onların yanında giyindim ve sonra yavaşça uçurumun kenarına inşa edilmiş ahşap merdiveni tırmanarak eve ulaştım. İçerisi boş ve karanlıktı, Bruce'un mutfakta olması ya da Chaucer'ın bitmek bilmeyen ayak işlerini yapması için bile çok erkendi. Adam'ın geniş odasından eşyalarımı olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde topladım.

Geçen hafta neredeyse hiç kullanmadığım otele doğru şehre geri dönerken Los Angeles sokakları da sessizdi. Bulanık gözlü ve boş ruhlu bir halde arabamı valeye bıraktım ve ayak sürüyerek asansöre bindim.

Elena'yı aramayı düşündüm ve bunu İngiltere'ye uçuş rezervasyonu yaptıktan ve birkaç saat daha uyuduktan sonra yapmaya karar verdim.

Bu yüzden otelimin kapısını açtığımda Savannah Richardson'ı yatağımda otururken bulmaya hazır değildim.

Gördüğüm görüntüyü silmek için gözlerimi ovuşturdum ve bu işe yaramayınca sadece ona baktım.

"Merhaba Sebastian," dedi usulca, ellerini kucağında kavuşturmuş, yüzü her zamanki makyajından yoksundu.

Aslında saçları tepede bir tür at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı, kısa uçları aşağıya doğru kaçıyordu ve kıyafeti normalde ev dışında giymeyeceği, taştan yapılmış, hafif bir kaşmir örgüydü. Yumuşak görünüyordu. Yumuşak ve üzgün. Normalde olduğu kişinin yarı silinmiş bir taslağı gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim kulağıma tuhaf geliyordu, neredeyse hırçındı.

Sanırım çok uzun olan ipimin ucuna gelmiştim.

Gülümsemesi yüzünde dümdüz oldu ve süitin köşesine yığıldığını yeni fark ettiğim bavulu işaret etti.

"Onu terk ettim," diye fısıldadı. "Tate'i terk ettim."

Gözlerimi kırptım, sanki kafama darbe almışım gibi aniden ayaklarımın üzerinde duramadım. Belki de öyleydin diye düşündüm.

Çünkü bu işlenemeyecek kadar gerçeküstüydü.

"Scusi?" İngilizceyi unutarak sordum.

"Tate'i terk ettim," dedi tekrar, bu sefer daha kararlı bir şekilde, çenesini yukarı kaldırıp çelik gibi bir kararlılıkla gözlerime bakarken. "Senin için."

"Benim için," diye yineledim.

"Tanrı aşkına Sebastian, *evet* senin için," diye tersledi, sonra bir eliyle dağınık saçlarını düzeltti. "Tabii ki senin için."

"Bunda 'tabii ki' diye bir şey olduğunu sanmıyorum," diye itiraz ettim.

"Haftalar önce senden benimle birlikte olmanı istedim ve sen bana kapıyı gösterdin."

Cazzo, bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Onun hayaletine o kadar uzun süre tutunmuştum ki, onu bıraktığımda bir ölüm gibi bile hissetmemiştim çünkü zaten yıllarca yasını tutmuştum. Adam'la durum farklıydı. Onu sevdiğim ve ona sahip olamadığım için onunla konuşamamıştım. Onsuz yaşamak açık bir yaradan nefes almak gibiydi çünkü onu bir parçamla sevmiştim.

Savannah'nın asla ulaşmayı uygun görmediği bir ruh.

Savvy'nin kaybını hiçbir zaman kabullenememişim çünkü Meyer'lerden ayrılmanın travması bana çok büyük gelmişti ve o daha kolay bir

bütünün bir parçası olarak ikame ediyordu. Onu sevmek daha kolaydı, bir bakıma onunla bir gelecek hayal etmek daha kolaydı çünkü o bir kadındı ve ben her zaman kadınlara ilgi duymuştum, ama aynı zamanda bunu yapmıştı. Onu terk etmişti! Bu da benimle birlikte olmanın mantıklı ilk adımı gibi görünüyordu. Bu yüzden bunu nasıl yaptığını ve bana gelmediğini hiç anlamamıştım.

Kalbimde açılan o deliği asla kapatamazdım ve sonsuza dek boş kalacağını düşünürdüm. Ama Linnea'nın doğudaki güneş gibi doğarak sorunlu geçmişimin uzun gölgelerini tamamen yok edeceğini ve benim de onu bu şekilde seveceğimi bilemezdim. Kendi imkânsız evrenimde bile Savannah'yı sevme şeklimin, kalbimin Linnea'ya olan bağlılığının sadece bir gölgesi olacağını hayal bile edemezdim.

Benim için anlamlı olan tek şeyin o olması, var olan tek şeyin o olduğu anlamına gelmiyordu.

Linnea'yı sevmenin, bana sonsuza dek kapalı ve kilitli olduğunu düşündüğüm Adam'ı yeniden sevme kapısını nasıl açabileceğini asla düşünemezdim.

Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu.

Çünkü Oscar Hampton benim için o geleceğin kapısını kapatmıştı.

Öfke içimde yılanlar gibi kıvranıyordu. Sadece Savannah'nın gitmesini istiyordum, böylece yatağıma gidip gerçek bir erkek gibi huzur içinde ağlayabilecektim.

Artık onun beni hiç sevmediğini biliyordum.

Adam'ın yaptığı gibi dehşete düşürecek kadar büyük bir şekilde değil.

Linnea gibi değil, sanki onun için gece yarısı gökyüzündeki yıldızlar kadar önemliymişim gibi.

Adam dün gece bana Polaris demişti.

Onların Kuzey Yıldızı.

"Savvy," dedim, sesim yorgun çıkmıştı. "Eğer Tate'le sorun yaşıyorsan, bunu aşmaya çalışmalısın. O seni seviyor ve senin için savaşıma şansını hak ediyor."

"Peki ben artık senin için mücadele etme şansını hak etmiyor muyum?" diye karşı çıktı, ayağa kalkıp bana doğru yürüdü ve parmağını göğsüme soktu. Öfkesi ve tutkusu beni hafifçe sersemletti. "Neden büyük açıklamaları ben değil de sen yapıyorsun? Az önce *kocamı senin için terk ettim* Sebastian. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Anlıyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak karşı çıktım.

"Bu seni seviyorum demek," diye bağırды, iki elini göğsüme soktu ve beni topuklarımın üzerinde sarsacak kadar sert bir şekilde itti. "Seni seviyorum, seni

Aptalım ve seninle tanıştığımndan beri planlarımı mahvetmiş olsa da bunu yapıyorum."

Kahkahalarım boş kovanların yere düşmesine neden oldu. "Ve bu benimkini bozmadı mı? Eğer beni suçlu hissettirmek için buradaysan, buna izin vermeyeceğim. Şimdiye kadar tek yaptığım seni sevmeye ve sana iyi davranmaya çalışmaktı."

"Öyleydin," dedi, aniden o kadar nazikçe ki neredeyse kamçılıyacaktım. İri mavi gözleri samimiyetle açılmıştı. Linnea'dan on sekiz yaş büyük olmasına rağmen pek çok açıdan daha toy görüldüğünü fark ettim. "Planlarıma ya da hayatıma ne yapacağı umurunda değil. Artık bunların hiçbiri umurumda değil. Sana sahip olmak zorundayım."

"Linnea ve Adam yüzünden mi?" Sordum çünkü onlarla tekrar ilişkiye girdiğimi hissettiğini biliyordum.

Gözleri yaşlarla dolmadan önce ağzı bir an için inceldi. "Bununla ilgisi var," dedi ve cebinden bir şey çıkardı.

Saatimi.

Meyers'in Londra'da bana verdiği Patek Phillipe Celestial.

Saati ondan alıp arkasındaki yazıyı okumak için ters çevirdiğimde parmaklarım hafifçe titredi.

Güneşi ve yıldızları hareket ettirmek isteyen adam için.

Savvy'ye tekrar baktığımda, zaten kırık olan kalbimde kılcal bir çatlak hissettim, sadece onun içine sıkışması için bir çatlak, uzun zamandır kayıp olan umut tarafından oraya çakılmış bir çatlak.

"O saat bir sözdü," dedi bana ciddiyetle, uyuşmuş ellerimi parmaklarının arasına alarak, "aramızdaki engeller ne olursa olsun sonsuza dek birlikte olabilmemiz için evreni yeniden düzenleyecek şekilde seni seveceğime dair. Bu sefer ciddi olduğumu anlamam için bunu sana geri vermek istedim. Ne pahasına olursa olsun birlikte olmamızı istiyorum. Tekrar *düşesin* olmak istiyorum. Seni yeniden sevmek istiyorum."

Evrenim sanki tersine dönmüş gibi hissediyordum. Adam ve Linnea'dan ayrılırken hissettiğim kederin ardından neler olduğuna anlam veremiyordum ama on yıldır var olan bir parçam emekli başını kaldırdı ve Savannah'nın teklifine hevesli gözlerle baktı.

Çok ama çok uzun zamandır istediğim tek şey buydu.

Adam ve Linnea'yı kaybettikten sonra eski bir aşkla teselli bulmaya yer var mıydı? Birbirimiz için yeniden bir anlam ifade edebilir miydik?

Benim dilimden konuşan on sekiz yaşındaki bir çocuğun fısıltısı *evet* diyordu.

Parçalanmış kalbim hayır diye bağırırsa da.

Savannah'yla tekrar birlikte olduğum için beni asla affetmeyeceklerdi. Ama belki de bu kötü bir şey değildi?

Dayanamadıkları tek kadınla birlikte olmaktan başka onları ilişkimizin bittiğine nasıl ikna edebilirdim ki?

En azından Oscar *onları* sikmeden onu sikmenin bir yolunu bulana kadar onlarla işimin bittiğine inanmaları gerekiyordu. Ve her ikisi de yalan söyleyerek gitmemi kabul edemeyecek kadar sevgi dolu ve ebediydi.

Saate baktım ve güneşi ve yıldızları hareket ettiren türden bir aşkı düşündüm.

Benim onlara duyduğum sevgiyi.

Saati bana takması için bileğimi kaydırırken Savannah'ya "Tamam," dedim. "İngiltere'ye bir gezi hakkında ne düşünüyorsun?"

Şimdilik Son.

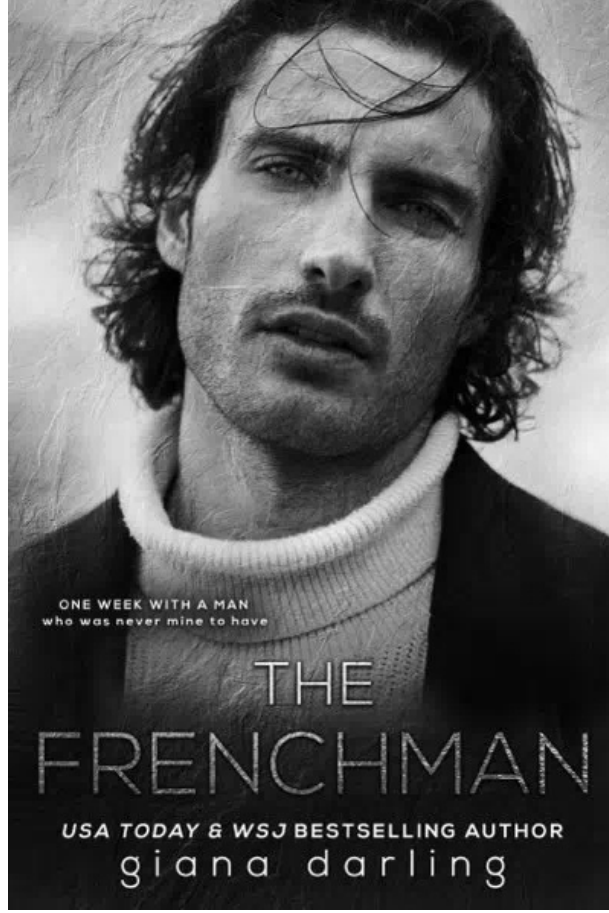
Sonsözü almak için [haber bültenime](#) kaydolun!

Yıldızlar ve Gökyüzü Aralık 2025'te çıkıyor! [Buradan TBR'ınıza ekleyin.](#)

Havalandırmaya mı ihtiyacınız var?

Yeni çıkan kitaplarla ilgili haberlerden ve genişletilmiş sonsözler gibi bonus içeriklerden haberdar olmak istiyorsanız, Facebook'taki [okuyucu grubum](#) [katılın](#) **Giana's Darlings'e** !

Sebastian'ın hikâyesini sevdiyseniz, [Fransız](#)'da Giselle ile başlayan kardeşlerinin hikâyelerine de mutlaka göz atın!

**Sebastian'ın kız kardeşi Giselle ve onun esrarengiz milyarderi ile
Fransız Adam'da tanışın!**

Bir haftalık tutku hayatımı sonsuza dek değiştirmeye yeter mi?

Hayatımda gördüğüm en güzel adamdı.

Kumral saçları, mavi gözleri ve içimde daha önce uyanmamış bir şeyleri harekete geçiren yoğunluğuyla esrarengiz bir Fransız iş adamıydı.

Onu anında istedim.

Ve nedense o da beni istiyor gibiydi. Ama o benim değildi.

Daha yaşlı, daha bilge ve sonsuz derecede daha zengindi, memleketinde sofistike bir kız arkadaşı vardı ve tatil için vakti yoktu ama Sinclair'in önerdiği şey tam olarak buydu.

Cabo San Lucas, Meksika'nın sıcak ve boğucu kıyılarında yedi günlük, hiçbir bağlayıcılığı olmayan bir ilişki.

Masumdum, erkekler konusunda saftım ama umurumda değildi. Sonuçları ne olursa olsun ona sahip olmalıydım. Bu süreçte kalbimi kaybetmek anlamına gelse bile.

THE FRENCHMAN

Ruharlaşan asfalta çarpan yağmur damlaları ve rüzgarın gücü her damlayı başımın yanındaki oval pencereye vurdu, böylece pistin grisi, yuvarlanan bulutlar ve Vancouver silüeti bulanıklaştı. Yağmur sinirlerimi yatıştırdı ve beni Paris'ten Vancouver'a -biraz da tehlikeli bir şekilde- yedi buçuk saatten az bir sürede taşıyan teneke makinenin dışındaki havanın tıkırtısını ve ıslığını daha iyi duyabilmek için gözlerimi kapattım. Yolcuların üçte birini uçaktan indiriyor ve ardından son varış noktam olan Los Cabos, Meksika'ya doğru yolculuğun son ayağını gerçekleştirmek üzere yakıt ikmalı yapıyorduk.

Derin bir nefes aldım ve ekonomi yolcuları uçaktan süzölürken mutlu olduğum yere odaklanmaya çalıştım. Uçuş gereklıydi ve yirmi dört yıl seyahat ettikten sonra, uçak yolculuğunun sarsıntı ve eziyetine alışmış olmalıydım.

Teoride öyleydim. Her uçuştan önce, bavullarımı kontrol etmek için sonu gelmeyen kuyrukta sakince bekledim, görevliyi içten bir gülümsemeyle selamladım ve evet, keyifli bir uçuş geçireceğimi kabul ettim. Ancak uçağa bindiğimde, kemerin zayıf tutuşuyla koltuğuma sabitlendiğimde, korku süperşarj oldu. Birinci sınıf uçuş için bana borç para verdiği için küçük kardeşim Sebastian'a son derece minnettardım. En azından şimdi, uçak düşerse, düşüşü hafifletmek için daha büyük bir koltuğum olacaktı.

"*Hâlâ* biraz yeşil görünüyorsun, tatlım." Yanımdaki orta yaşlı bey öne doğru eğildi ve bana açılmamış su şişesini uzattı. "En kötüsü geride kaldı. Umarım biri sizi Meksika'dan alır, onca şeyden sonra araba kullanacak durumda değilsiniz..." Uçuşumuzun yirmi dakikasında uçuş görevlisinin bana uzattığı kalan seyahat hastalığı çantalarına kibarca el salladı.

Pierre'e zayıf bir gülümseme gönderdim. Çelik grisi saçları ve kurnaz kahverengi gözleriyle elli yaşında, oldukça seçkin bir bekârdı. Ve belki de farklı koşullar altında bana evlenme teklif edebilirdi. Ne kadar hasta olduğumu anladığında, kendisiyle yer değiştirmesi için birine para vermeyi teklif etmişti. Bunu başaramayınca, nispeten iyi bir nezaketle yerleşmiş ve dikkatimi dağıtmak için bana uluslararası ticaret hukukunun püf noktaları hakkında ders vermişti. Her şey düşünüldüğünde - kusma arasında uyuklarken Hugo Boss blazer ceketine salyama akıtmayı başarmıştım - ona minnettardım.

"Hayır, ama tatil köyüne taksiyle giderim." Şu anda, zorunlu tatilimi dört gözle beklemiyordum. Tek istediğim uçaktan inip tanıdık Paris'ime dönmek ve *St-Germain-des-Prés*'deki stüdyo dairemdeki küçük ferforje yatağıma uzanmaktı.

Pierre başını salladı ve bana yan gözle baktı. "Şimdi iyi olacak mısın?"

Şimdi kızını ve yeni doğan torununu ziyaret etmek için yola çıkıyordu. Kuzey Amerika'yı sevmezdi ve İngilizceye geçmeden önce ana dilinde birkaç kelime daha konuşmak için oyalandığı hissine kapıldım.

Uysalca başımı salladım ama cevap veremedim arkamızdaki birinin daha kalın sesi konuştu: "İzin verirseniz, sanırım onu emin ellere bırakıyorsunuz."

Pierre dirseğiyle beni rahatsız edici bir şekilde dürttüğünde ve boğazını temizlediğinde gözlerimi açtım. Hemen gözlerimi kırptım.

Karşımızda duran adam tüm koridora hükmediyordu. Alaca altın rengi teni, dik açılı elmacık kemikleri ve sivri burnuyla neredeyse vahşice inşa edilmiş güçlü yüz hatlarının üzerinde gergin bir şekilde uzanıyordu. Uzun boylu ve zayıf olduğuna dair sadece belli belirsiz bir izlenim edindim çünkü şimşekli bir fırtına sırasında gece gökyüzü gibi derin ve elektrik mavisi gözleri beni tutukladı. Kendini tutuş şekli, zayıf yapısının gücü ve o gözlerdeki bakış bana nezaket sınırları içinde kafese kapatılmış ama sonsuza dek vahşi bir kurdu hatırlattı.

"Eminim çok memnun olacaktır." Pierre bana zorlukla gizlenmiş bir bakış göndererek toparlanmamı söyledi.

Muhteşem yabancıya tereddütle gülümsedim, nemli bir ten ve erimiş makyajdan oluşan bir karmaşa olduğumun farkındaydım. "Ben iyiyim, gerçekten."

Başını sertçe salladı, gözlerinde gerçek bir sempati yoktu. "İyi olacaksın."

Pierre tereddüt etti, gözleri yüzümde isteksizlik olup olmadığını araştırıyordu. Ona gülümsedim ve ellerinden birini nemli avuçlarımın arasına aldım. "*Yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Çocuğunuzla iyi vakit geçirmenizi dilerim.*"

Eşyalarını aceleyle toplayıp uçağın ön tarafına doğru ilerlemeden önce geniş bir sırtışıla ödüllendirildim. Pierre'in terk ettiği koltuğa otururken yabancıya odaklanmak yerine gidişini izledim ama gözleri yüzümde sıcak bir şekilde birkaç dakika kaldıktan sonra huzursuzca ona döndüm.

Gür saçları cilalı maun rengindeydi ve ensesinin dibinde aşırı uzun bir şekilde kıvrılmıştı. Parmaklarım ipeksi kütlenin içinde gezinmek için kaşınıyordu ama bunun yerine gülümsedim.

"Benimle ilgilenmenize gerçekten gerek yok, Mösyö," diye Fransızca devam ettim. "Artık oldukça iyiyim."

Hemen cevap vermeyince yerimde kıpırdandım. "Bu gerçekten çok saçma, küçüklüğümden beri uçaklardan korkarım."

"Öyle mi?" Ellerini kavuşturdu ve saat takmadığını, parmaklarının uzun ve çevik olduğunu fark ettim. O güçlü ellerin arkasındaki çiller beni şaşırttı ve onları garip bir şekilde çekici buldum. Ayaklarımın önündeki çantayı karıştırıp eskiz defterimi bulmayı çok istedim.

Rahatsız olduğum için empatiyle başımı salladım. "Bir yıllığına Puglia'ya taşındığımızda dört yaşıyordum ve taşınmanın lojistiğini çok iyi hatırlamıyorum ama uçağı hatırlıyorum." Göz ucuyla ona baktım ve ellerini güzelce çizilmiş dudaklarının önünde birleştirerek cesaretle başını salladı. "Ucuz bir havayolu şirketine aitti ve uçağın kendisi paslı cıvatarlarla zar zor bir arada tutuluyordu. Sanırım kaptan sarhoştuk çünkü yol boyunca düşüp durduk."

"Hangi havayolu?" Sesi ipeksi ve serindi, tıpkı bir kravatın tenime değmesi gibi.

"Şimdi hatırlamıyorum." Ona kaşlarımı çattım. "Neden?"

O derin mavi gözleri hâlâ yüzümdeyken sorumu elinin tersiyle itti. "Bana daha fazlasını anlat."

Bir erkekten duymak için sihirli kelimeler bunlar sanırım. Bir kadının içinde saklı olan bir şeyi, alışkanlıkla korkmuş ve güvensiz olan bir şeyi ortaya çıkarır. *Biraz daha anlat.* Bu sözleri bir yabancidan, özellikle de bu yabancidan duymak bir şekilde samimiydi.

"Babamın borcu vardı, bu yüzden kaçıyorduk." Omuz silktim ama annemin çaresizliğini, ağabeyimin kimsesizliğini düşündüğümde göğsümde hâlâ dehşetin keskin sızısı yankılanıyordu. "Belki gribe yakalanmıştım, belki de korkmuştum ama uçuşun büyük bölümünü midemdekileri kaybederek geçirdim. Söylemeye gerek yok, hoş bir yolculuk değildi. O zamandan beri çok seyahat ettim ama o his hiç geçmedi."

"Ah, ama uçmak bir zevktir." Gülümsemedi, zaten nadiren gülümsediğini hissediyordum ama gözleri zevkten karardı. "Gözlerini kapat."

"Pardon?"

"Gözlerini kapat."

Kolçağımdaki düğmeye ulaşmak için bana doğru hafifçe eğildiğinde kendimi sandalyemin arkasına bastırdım. Sandalyem arkaya doğru eğildi ve kendimi onun zayıf yüzüne bakarken buldum, omzu hâlâ önümde sıcaktı.

"Gözlerini kapat," diye tekrarladı sertçe.

Bunu yapmadan önce iki kez yutkundum. Adını, nereden geldiğini, onu işaretleyecek kişisel bir şey bilmiyordum. Ama bir şekilde heyecan vericiydi. Tamamen yabancı birinin ellerinde olmak, ona görüşümü teslim edecek kadar güvenmek, benim için en basit kararı bile vermesine izin vermek. Bu yüzden, bir battaniye üşüyen ayaklarımı örttüğünde ve çenemin altına kadar çekildiğinde neredeyse hiç irkilmedim. Hafif nasırlı parmakları Beni yatağa yatırırken boynumun hassas derisine dokundu.

"Uçuyorsun," dedi sessizce, ama sanki kelimeleri kulağıma karşı söylüyor gibiydi. "Ve eğer rahatlarsan, tüm kaslarının gevşemesine izin verirsen ve derin nefes alırsan, havada olmaktan daha rahatlatıcı bir şey yoktur."

Bunun yerine, midemin çukuru kıvrıldı ve kendimi başka türlü bir insan olmayı dilerken buldum, yakışıklı yabancılarla flört eden, o sert ağza eğilip hiç tereddüt etmeden kabul eden biri.

"Havada değiliz," diye belirttim. "Gökyüzünde işi olmayan metalden yapılmış bir makinenin içindeyiz."

"Ah, seni korkutan makine." Nerede oturduğunu, bana doğru eğilip eğilmediğini merak ettim. "O zaman bir kuş olsun, bir kuğu."

"Tamam," diye mırıldandım, aniden bitkin düşmüştüm. "Ama sadece kuğular kötü olduğu için."

Onun boğuk kıkırdamasına gülümsedim ama başka bir şey söyleyemeden uykuya daldım.

U Y A N D I Ğ I M D A , YAĞMURUN NARIN TIKIRTI LARIYLA UYANDIM.

ve klavyedeki parmakların hızlı tıkırtısı. İyice dinlenmiş ve kafam karışmış bir halde inledim ve koltuğumu düzeltmeden önce kendimi koltuğuma doğru uzattım. Uykuyu kırıştırtarak başımı kaldırdım ve yabancımın yakıcı gözleriyle karşılaştım.

"İyi dinlenmişsin," dedi ve nedense yüzüm kızardı.

Eskisinden daha da yakışıklıydı, eğer bu mümkünse. Kararmaya başlayan gecede saçları çoğunlukla siyahtı ve tepedeki yapay ışıklar tarafından kızıla boyanmıştı. Gecenin bir yarattığı gibi görünüyordu, karanlık ve gerçek olamayacak kadar seksi bir şey.

"Evet, teşekkür ederim." Artık İngilizce konuşuyorduk ve ben uyumadan önce değişip değişmediğimizi hatırlayamıyordum. Sesi pürüzsüz ve soğuktu, mükemmel bir şekilde telaffuz edilmişti ve biraz da Fransız cazibesi vardı.

"Yirmi dakika içinde iniyoruz." Şaşkınlığımı fark etti ve bana plastik bir bardak köpüklü sıvı uzattı. Uzatırken parmaklarımız birbirine değdi ve bir elektrik akımı bardağı tutuşumu titretti. Hızla diğer eliyle düzeltti ve iki elimi de plastiğe bastırdı. "Anladın mı?"

Başımı salladım ve parmaklarımı onun tutuşu altında esnettim ama o fincanı tutmaya devam etti, beni tuttu, çok uzun bir süre. Kalın kaşlarının arasında hafif bir çatıklıkla bana baktı ama bunun hoşnutsuzluktan mı yoksa şaşkınlıktan mı kaynaklandığını anlayamadım. Hayatımda hiçbir erkekten bu kadar etkilenmemiştim ve aramızda giderek artan gerilimi hayal edip etmediğimi merak ediyordum. Dilim kuru dudaklarımı kaplamak için dışarı fırladı ve gözleri dikkatle onun yolunu izledi. Birden elleri gitti ve koltuğuna geri oturdu, parmakları Blackberry'sinin klavyesinde uçuşuyordu.

Gözlerimi kırptım ve yavaşça sandalyeme geri çöktüm. Belli ki işaretleri yanlış okumuştum. Köpüklü sıvıdan bir yudum aldım ve bunun Zencefilli Bira olduğunu keyifle keşfettim. Baloncukların tatlı patlamasının tadını çıkarmak için yavaşça yudumladım

dilimde, dikkatimi penceresimin dışındaki çürük renginde alacakaranlığa dönüşen akşamın erken saatlerine çevirdim. Los Cabos'un ışıltılı ışıkları çoktan önümüzde görünüyordu ve yanımdaki cesur yabancıyı merak etmek yerine heyecanıma odaklandım. New York'ta gerçeklerle tanışmadan önce cennette bir hafta geçirecektim.

Paris'te beş yıl geçirdikten ve bu süre içinde sadece birkaç kez ziyaret ettikten sonra nihayet ailemle yeniden bir araya gelecektim. Hepimiz en son aynı çatı altında yaşadığımızda on dokuz yaşındaydım. İlk ayrılanlar ikiz kardeşlerim Cosima ve Sebastian olmuştu; Cosima on yedi yaşındayken Milano'da modellik yapmak için, Sebastian ise aylar sonra Cosima'nın cebinde parası ve aktör olmak için büyük bir kararlılıkla İngiltere'ye gitmişti. Ondan sonra Paris'e gitmeden önce annem ve en büyük kız kardeşim Elena ile yaşadım.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve o yılları düşünmeyi reddettim. Paris'teki *L'École des Beaux-Arts*'a gitmek üzere Napoli'deki küçük hayatımızdan ayrılalı neredeyse beş yıl olmuştu. Aileme yakın olmama rağmen, bu yılları onlardan ayrı geçirmek benim için iyi olmuştu. Onlara, aceleyle kaçtığım zamankinden daha iyi bir insan olarak dönüyordum ve bunu görmeleri için hem heyecanlı hem de endişeliydim.

"Neye gülüyorsun?"

Sorusu biraz kabaydı, sanki bana sinirlenmiş gibiydi. Ona döndüğümde gözleri telefonunun parlayan ekranındaydı.

"Uzun zamandır eve gitmedim, ailemi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

"Kocan mı?" diye sordu sertçe.

Güldüm ve saatler süren hastalık ve uykudan sonra o kadar keyifli geldi ki biraz daha güldüm. Sanki gülümsemek istiyormuş ama nedenini anlayamıyormuş gibi bükülmüş dudaklarıyla beni izledi. "Komik miydi?"

"Pek sayılmaz." Komplocu bir tavırla öne doğru eğildim. "Ama evlenmek için bir erkek arkadaşına ihtiyaç var ve benim yıllardır öyle bir sevgilim olmadı."

"İşte bu komik." Telefonunu cebine geri koydu ve bir kez daha bana odaklandığı için bir zafer parıltısı hissettim. "Bekâr olman benim için anlaşılabilir bir şey." Öne doğru eğilirken gözleri parladı ve o uzun saçlarından bir tutam altın rengi alnına düştü. "Söylesene, bariz uçma korkun dışında neyin var senin?"

Güldüm. "Los Cabos'a varmak üzereyiz, tüm kusurlarımı sıralayacak vaktim yok."

"İçimden bir ses çok fazla olmadığını söylüyor," diye mırıldandı ve aynı anda hem bana hem de içime baktığını keşfettiğim o şekilde bana baktı. "Ama belki de bana söylememen daha iyi olur. Gizemli bir kadın," sesi alçak ve pürüzsüzdü, o kadar büyüleyiciydi ki pilotun uçağı inişe hazırladığını fark etmedim, "baştan çıkarıcı bir şeydir."

"O zaman bana kendinden bahsetsen iyi olur." Uçak şehre doğru dik inişine başlarken koltuğumda arkama yaslandım. "Zaten yeterince yakışıklısın."

Yüksek sesle kıkırdaması ikimizi de şaşırttı. Kullanılmadığı için boğuktu ve yüz ifadesi, doğası gereği güzel olsa da, neredeyse acılıydı. Ses kesildiğinde kaşları çatılmıştı. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"İğrenç bir şey," dedim neşeyle.

"İtici mi? Bu uzun bir emir." Normalde bir başkasının gözleri altında rahatsız olsam da, tenime değen o bebek mavileri beni canlandırdı ve ona gülümsedim. "Sana baktığımda aklıma sadece," parmakları kumral saçlarımdan bir tutam buldu ve kokuyu serbest bırakmak için parmaklarının arasında ovuşturdu, "Lavanta ve bal."

"Peki." Boğazımı temizledim. "Ne mutlu ki senden bahsediyoruz."

Tekrar koltuğuna yaslanırken kurt gibi sırtıyordu. "Hayatımı çok iyi kazanıyorum."

"Ah, sen de onlardan birisin." Gümüş kol düğmeleri alçalan uçağın loş ışığında bile parlıyordu. "Bu yardımcı oluyor, ben daha çok açlık çeken sanatçı tipiyim."

"Neredeyse açlıktan ölüyorum." Mütevazı bir pamuklu elbise giymiş olmama rağmen gözleri kıvrımlarımı taradı.

Kendime rağmen kızardım. "Hayır, ama yine de bir sanatçı. Dur tahmin edeyim, parayla çalışıyorsun."

"Bir anlamda," dedi ve gözleri dans etti. "Bu Yirmi Soru mu?" Güldüm.

"Çocukluğumdan beri oynamadım."

"Çok uzun zaman önce değil."

"Yeterince uzun zamandır," diye düzelttim ve göz ucuyla ona bir bakış attım. "Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz bir. Ben de 1.80 boyundayım ve sağ kolumu üç kez kırdım." Küçük gülümsemesi, keskin, neredeyse agresif bakışlarıyla çocuksu bir tezat oluşturuyordu.

Çizilmiş yüz hatları. Umutsuzca çenesinin abartılı çizgisini izlemek ve elmacık kemiğinin altındaki hafif çukura bir parmağımı daldırmak istedim.

"Yirmi dört." Kulağımın arkasındaki dövmeyi ona göstermek için dalgalı saçlarımın büyük kısmını bir tarafa çektim.

Önemini açıklamadığımda kaşlarını çatı. "Nedir bu?" "Bir işaret," dedim basitçe.

Parmakları girdaplı mürekkebin üzerinde gezindiğinde hafifçe sarsıldım. "Seviyorum "

"Teşekkür ederim." Saçlarımı bir kez daha örttüğümde sesim soluk soluğaydı. omuzlarımda.

"Seni Meksika'ya getiren nedir? Anladığım kadarıyla ailen burada yaşamıyor." Bir parmağım kolumda hafifçe gezinerek tenimin solgunluğunu ortaya çıkardı.

"Ailem benden çok daha egzotik." Annem ve ikizler aklıma gelince yüzümü hafifçe buruşturdum; yılların verdiği kahramana tapma duygusunu tamamen yok etmek zordu. "En iyi arkadaşım seyahat için rezervasyon yaptırdı ama gelemeydi. Onun yerini almaktan çok mutlu oldum."

Başını salladı, gözleri beni düşünürken yoğunlaşmıştı. Aramızdaki bağ kalınlaştı ve bir elektrik fırtınası sırasındaki hava gibi uğuldu. Pistin üzerinde alçaktan süzülürken rahatsız olmuş bir şekilde ondan uzaklaşıp pencereden dışarı baktım. Garip bir şekilde, uçak yumuşak bir iniş yapmadan önce pisti bir, iki kez geçici olarak silerken her zamanki endişemi hissetmedim.

Pilot baş üstü sisteminden varışımızı duyururken konuşmadık ve ancak terminalde yavaşça durduğumuzda ona döndüm. Yüzü öne dönüktü, kaşlarının arasında derin bir çatık vardı ve ağzı konsantrasyonla sıkıydı. Benim hakkımda, bu tuhaf buluşma hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum.

Bakışlarımı hissederek, "Seni tekrar görüp görmemeye karar vermeye çalışıyordum," dedi.

"Bunu isteyeceğimi sana düşündüren nedir?" Kaşlarını kaldırdı ve ben de küçük bir omuz silkmeye sessiz sitemine boyun eğdim. "Seni durduran ne?"

Emniyet kemeri işareti kapandı ve ikimiz de aynı anda ayağa kalktık, aniden neredeyse birbirimize değdik, aramızdaki ince boşluk onun gözlerinin renginde elektrikle doldu. Bana baktı, koyu kestane rengi saçları yüz hatlarındaki tehlikeli çizgiyi yumuşatıyordu. "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istememişim." Eli kalçamın üzerinde gezindi ve

sistemimde derin, zonklayıcı bir şok yarattı. "Ama hayatımı değiştirebileceğin fikrinden hoşlanmıyorum."

Kalbim göğüs kafesimde rahatsız edici bir şekilde çınladı ve umutsuzca bir şeyler söylemek istesem de, içine düştüğüm hormon ve arzu karmaşasını çözecek kelimeleri bulamadım. Onun yerine, gözleri son bir kez yüzümde gezinirken kapalı dudaklarının bir tarafının ciddi bir gülümsemeyle eğilmesini izledim ve sonra tek kelime etmeden gitti.

*Kitabın tamamını [şimdi](#)
buradan alın!*

THANKS, ETC.

Tüm bu üçleme on yıldan uzun bir süredir beynimde yaşıyor ve bunca zaman sonra Sebastian, Adam ve Linnea'yı sizlerle paylaşmanın ne kadar harika bir his olduğunu tarif edemem. Yıllar önce bir arkadaşımın birinci ve ikinci kitap arasındaki kahramanı Savannah'dan Linnea'ya değiştirme fikri hakkında konuştuğumu hatırlıyorum. "Ben olsam yapmazdım," demişlerdi ki bu yeterince haklıydı. Okuyucuların karakterlere bağlandıklarını biliyorum, aslında, The Moon & His Tides'ın sonunda Sebastian'ın kalp kırıklığını hissedebilmeniz için Savannah'ya bağlanmanızı istedim. Ayrıca kibri ve acımasızlığı yüzünden ondan biraz nefret etmenizi de istedim. Savannah da tıpkı Adam gibi kusurlu bir karakter, ancak bu kitapta birbirlerine zıt olmalarını istedim ki bir insan korkularının üstesinden gelecek kadar cesur olmayı öğrendiğinde ve korkularının onu yönetmesine izin verdiğinde olanlar arasındaki farkı gösterebileyim. Cesaret, gerçek aşk için gerekli bir unsurdur ve Linnea sadece iki farklı adamı sevmekle kalmayıp, sorunlu geçmişlerinin boşluğunu dolduracak ve birbirlerine aşkı yeniden nasıl bulacaklarını hatırlatacak kadar cesarete sahiptir.

Uçurumun biraz acımasız olduğunu biliyorum ve Sebastian'a yanlış seçim yaptığı için kızabilirsiniz ama nostalji güçlü bir zehirdir ve romantik İtalyanımız bile kusursuz değildir. Kanımızı kaynatma sırası ondaydı. Yıldızlar ve Gökyüzü için kendinizi hazırlayın, çünkü işler daha yeni çığırından çıkmak üzere.

Yazı hayatımı güzelleştiren herkese.

Asistanım ve sağ kolum Jessica, işimin en üretken, proaktif ve destekleyici parçası olduğun için teşekkür ederim. Seninle çalışmak bir mucize gibi. Sen benim Adam'ımın Chaucer'ısın ve bunun için çok minnettarım.

Georgana, menajerim ve reklamcım, bana her zaman inandığın ve beni sonuna kadar sevdiğin için teşekkür ederim. Dünya bizi bir araya getirmeyi uygun gördüğü için çok minnettarım çünkü ayrı olmayı hayal bile edemiyorum.

Valentine, golden retriever'ımın kara kedisi, bebeğim sevgilim. Kankam olduğun için teşekkürler. Zekân ve espri anlayışınla beni her zaman güldürdüğün, benimle alışveriş yaptığın ve beni hayatına dahil ettiğin için. Seni seviyorum.

Pang, bu kadar harika bir destek ve Giana Ekibinin bir parçası olduğun için teşekkür ederim.

Editing4Indies'ten Jenny, her zamanki gibi hata dolu dağınıklığımı alıp parlattığın için teşekkürler. Sana tapıyorum.

Sarah Plocher, şu ana kadar birlikte kaç kitap üzerinde çalıştık bilmiyorum ama her biri için çok minnettarım. Çalışmalarım için gösterdiğiniz heves ve destek benim için dünyalara bedel.

Avustralyalı kız kardeşim ve ruh dostum Sarah Gooch, sadece bu taslağı düzelttiğin için değil, yıllarca süren inanılmaz dostluğun için de teşekkür ederim. Tanrıya şükür kitaplarım bizi bir araya getirdi çünkü dostluğumuz hayatımın ışıklarından biri.

Qamber Designs'dan Najla ve Nada Qamber'e sadece bu muhteşem kapak modelini yarattıkları için değil, aynı zamanda kelimelerim için her zaman en muhteşem düzenlemeleri ve ürün tasarımlarını hazırladıkları için!

TRC Designs'dan sevgili Kanadalı dostum Cat'e, The Sun & Her Burn'ün çarpıcı gizli kapağını tasarladığı ve gelmiş geçmiş en muhteşem insanlardan biri olduğu için.

Bex'ime, benim kızım olduğu ve yapmaya çalıştığım her şeyde beni her zaman desteklediği için. Seni ay kadar seviyorum.

Alzheimer'la mücadelesi bana Linnea ve Miranda'nın Frontotemporal Demans ile ilişkileri ve mücadeleleri hakkında yazmam için ilham veren Jo'ya. Sen türünün tek örneğiydin, gerçek bir aile reisi ve parlayan bir iyilik örneğiydin ve çok özleneceksin.

İnternetteki güvenli alanım ve ne zaman bir gülümsemeye ya da insanların anlattığım hikayeleri önemseydiğini hatırlatmaya ihtiyaç duysam gidebileceğim bir yer olan Canlarım. Her zaman bu kadar pozitif ve destekleyici olduğunuz için teşekkür ederim. Hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için hepinize çok şey borçluyum.

İçerik Oluşturucu Ekibime, gelmiş geçmiş en iyi kadınlar olduğunuz için teşekkür ederim! Kariyerimde dünya kadar fark yaratıyorsunuz ve bu benim için çok şey ifade ediyor.

IG'de @fansofgianadarling'i yöneten Em, fangirl'm ve ölüm kalım destekçim olduğun için teğekkr ederim!

Brittany, yılların arkadaşlığı, hem profesyonel hem de kişisel olarak inişler ve ıkışlar ve bu sektörde daha fazla sevdiğim ve güvendiğim kimse yok.

Kandi, yaratıcılığın, iş ahlakın, parlak ruhun ve güzelliğinle bana her gün ilham verdiğin için. Ruh kardeşim olduğun için teğekkr ederim.

Kızlarıma - Fiona, Lauren, Madison, Armie, Bridget, Lisa - gerçek hayattaki amigo kızlarım ve ilham kaynaklarım oldukları için.

Oğullarım Al, Devo, Kev, Sam, Spencer, Noah'a bana ne olursa olsun sevildiğimi ve kabul edildiğimi hissettiren türden bir arkadaşlık sundukları için.

Kız kardeşlerim Grace ve Beth'e, beni her zaman destekleyen ve seven ilham kaynakları ve güzel kadınlar oldukları için.

Ve son olarak ama asla en az değil, kocama. On beş yaşındayken ruh eşimi bulduğum için her gün sevgi ve şükranla uyanıyorum. Birlikte o kadar çok şey yaşadık ki, yaşadığımız zorlukların hiçbirini değiştirmezdim çünkü bunlar bizi ateşteki elik gibi güçlendirdi. Seni sevmek hayatımın en güzel yanı.

OTHER BOOKS BY GIANA DARLING

Düşmüş Adamlar Serisi

Düşmüş Erkekler, birbiriyle bağlantılı, bağımsız, erotik MC romanları serisidir ve her biri kirli konuşan, Alfa erkekleri ve kalplerini kazanan güçlü, arsız kadınlar arasındaki yaş farkı aşk hikayelerini içerir.

[Yolsuzluk Dersleri Karanlık](#)

[Tarafa Hoş Geldiniz İyi Kötü](#)

[Gitti](#)

[Düşen Düşüşten Sonra Oğul](#)

[\(Kısa Bir Öykü\)](#)

[Yalanlarla Mürekkeplenmiş](#)

[Düşen Kral \(Kısa Bir Öykü\)](#)

[Yürüyen Ölümler Rüzgara](#)

[Dikkat Bela İstemek](#)

Düşmüş Adamlar Şiir Kitabı:

[Demir Kalplerin Kralı](#)

Günahın Evrimi Üçlemesi

Giselle Moore, Amerika'da yeni bir hayat kurmak için Fransa'daki geçmişinden kaçmaktadır, ancak New York'a taşınmadan önce Meksika sahillerinde bir tatile çıkar ve günahkâr, esrarengiz bir adamla tanışır. İtaatkâr arzularını uyandıran ve hayatını sonsuza dek değiştiren Fransız iş adamı Sinclair.

[İlişki Sır](#)

[Sonuç](#)

[Günahın Evrimi Üçlemesi Kutu Seti](#)

Köleleştirilmiş Düet

Köleleştirilmiş Düet, on sekiz yaşındaki İtalyan bir manken hakkında karanlık bir aşk diülojisi, Borçlu babası tarafından, kendisi için cinsel kölelikten daha fazlasını içeren hain planları olan bir İngiliz kontuna satılan Cosima Lombardi... Onların destansı hikâyesi İtalya, İngiltere, İskoçya ve ABD'de beş yıl boyunca cinayet, ayrılık ve sonsuz yalanlardan oluşan bir ağa katlanırlar.

[Enthralled \(The Enslaved Duet #1\)](#) .

[Enamoured \(The Enslaved Duet, #2\)](#) .

[Duet The Enslaved Boxset](#)

Anti-Kahramanlar Aşk Düetinde

Elena Lombardi buz gibi soğuk, kalbi kırık, her şeyden nefret eden bir ceza avukatıdır. Ancak kız kardeşi, New York'un en kötü şöhretli mafyasını cinayetten yargılaması için ona yalvardığında, bunu reddedemez ve çok geçmeden kendini, New York'un tehlikeli cazibesine karşı koyamaz halde bulur.
Dante Salvatore.

[Kahramanlar](#)

[Düştüğünde Kötüler](#)

[Yükseldiğinde](#)

[Aşık Anti-Kahramanlar Düet Kutu Seti](#)

[İmkansız Evren Serisi](#)

Sebastian Lombardi, bir yandan lüks bir araba şirketinde şoförlük yaparak İtalya'daki ailesinin geçimini sağlarken, bir yandan da aktör olma hayallerinin peşinden gitmek için Londra'ya taşınmıştır. Orada tanışır
Skandal bir anlaşma teklif eden Savannah Meyers ve kocası Adam Meyers, onlarla birlikte ve onun en çılgın hayallerini gerçeğe dönüştürecekler.

[Ay ve Gelgitleri \(İmkansız Evren Üçlemesi , #1\) Güneş ve Yanığı](#)

The Stars & Their Sky Aralık 2025'te geliyor

Karanlık Rüya Düeti

Karanlık Rüya ikilisi, Morelli ailesinin tehlikeli, yaralı kara koyunu Tiernan ve masum Bianca Belcante hakkında bir gardiyan/koruyucu, düşman aşık romanıdır. Bianca'nın annesi öldükten sonra, Tiernan hem onun hem de küçük kardeşinin koruyucusu olur. Ancak Tiernan hiçbir şeyi kalbinin iyiliğinden dolayı yapmaz ve çok geçmeden Bianca, Bishop's Landing'in zengin seçkinlerinin ve ısıtılı yüzeyinin altında gizlenen karanlık sırların içine itilir.

[Bad Dream \(Dark Dream Duet,](#)

[#0.5 ÜCRETSİZDİR rk Dream rk Dream \)](#) .

[Dangerous Temptation #1\)\(DaDuet, Beautiful](#)

[Nightmare \(DaDuet, #2\) Wildest Dreams Boxset](#)

[Elit Yedi Serisi](#)

[Tembellik \(Elit Yedili Serisi, #7\)](#) .

[Bağımsız](#)

[Serpentine Valentine \(Safir Medusa'nın Yeniden Anlatımı\)](#)

Çok Yakında

Benim Karanlık Peri Masalım (Bir Mafya Romansı) 8 Nisan 2025

ABOUT GIANA DARLING

Giana Darling, USA Today, Wall Street Journal, En Çok Satan 40 Kanadalı romantizm yazarıdır ve aşkın ve romantizmin tabu ve endişeli yanlarında uzmanlaşmıştır. Şu anda güzel Britanya Kolumbiyası'nda yaşıyor ve zamanını kocasının bisikletinin arkasına binerek, turta pişirerek ve köpeği Romeo ve kedisi Persephone ile birlikte kitap okuyarak geçiriyor.

[Okuyucu Grubuma Katılın](#)
[Bültenime Abone Olun](#)
Beni [IG](#)'de takip edin
Beni [Youtube](#)'da takip
edin Beni [TikTok](#)'ta
takip edin Beni
[Facebook](#)'ta beğenin
Beni [Goodreads](#)'te
[Pinterest](#)'te [takip](#) takip
edin Beni [BookBub](#)'da
[takip](#) edin Beni edin

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

